

Giới thiệu Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!

Editor: U'U' (C1- C184), Xanh Lá (c185- đến hết)

Trong phần truyện tình yêu với tổng tài, sẽ là nữ phụ muốn cướp đàn ông với nữ chính

Ở phần nội dung nữ cường hãn, thì là nữ phụ muốn cướp đàn ông với nữ chính

Ở tu tiên văn, nữ phụ vẫn muốn cướp đàn ông với nữ chính

Nữ phụ ngây thơ cũng được, mỹ điểm cũng được, dịu dàng cũng được, nhưng nội bộ đều là yêu điểm đồ đệ tiện, mà Bạch Tửu luôn trở thành "yêu điểm đồ đệ tiện" này.

Sau khi Bạch Tửu xuyên vào, phong cách của thể giới là cái dạng này.....

Nữ chính: "Tiểu tỷ tỷ cầu gả!"

Nữ nhị: "Tiểu tỷ tỷ cầu gả!"

Nữ tam: "Tiểu tỷ tỷ cầu gả!"

.....

Nữ N: "Tiểu tỷ tỷ cầu gả!"

Nam chính phát điên, "Nói nữ chính và nữ phụ điên cuồng vì ta, vì ta hạ thuốc lên giường đâu!?"

Ha ha.

Bạch Tửu vừa cho nam chính một ánh mắt miệt thị, đảo mắt đã bị một đôi mắt nguy hiểm như dã thú nhìn chằm chằm

Nam (đã tan vỡ) phụ: "Em yêu tôi, hay là yêu mấy người kia?"

Bạch Tửu nhìn còng tay trong tay hắn, mỉm cười: "Thân ái, đương nhiên là yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (1)

Bạch Tửu mở mắt ra, lọt vào tầm mắt là một căn phòng xa lạ.

Cô cũng không hoảng loạn, đã sớm quen sau khi mở mắt, sẽ xuất hiện ở một thế giới xa lạ, lại có được một thân phận không thuộc về mình.

Bạch Tửu xuống giường, đi tới trước gương, người trong gương có mái tóc dài, đuôi tóc hơi xoắn, tăng thêm một tia điểm mỹ, khuôn mặt của cô tự nhiên là không kém, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, cô khẽ cong khóe miệng, mắt như hồ thu dường như có một dải ngân hà, nghịch ngợm đáng yêu.

Đây là một khuôn mặt thanh thuần mà lại mỹ điểm, chỉ là váy ngắn trên người có chút hở hang.

Theo lệ thường, bất luận đi tới thế giới nào, gương mặt này vĩnh viễn đều là của cô, không thay đổi chút nào.

Bạch Tửu vẫn cảm thấy rất vừa lòng với điều này, nếu để cô làm nhiệm vụ với khuôn mặt không phải của mình, vậy trong lòng cũng sẽ cảm thấy cách ứng.

Cô giơ tay lên xẹt qua không khí, một tấm danh thiếp chỉ cô nhìn thấy màu lam nhạt xuất hiện, hiện lên trên không trung.

Họ tên: Bạch Tửu

Mã số: 9981

Cấp bậc: Ba cấp

Số nhiệm vụ hoàn thành: 23

Còn có một dòng chữ nhỏ bên dưới: Đang chấp hành nhiệm vụ thứ 24, cố gắng công tác, nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ.

Bạch Tuyền nhìn hai chữ “ba cấp”, mỉm cười, cô là một công nhân bình thường trong Cục Quản lý Thời không, mộng tưởng chính là có một ngày có thể trở thành công nhân cấp sáu, chỉ có trở thành công nhân cấp bậc cao nhất, cô mới có cơ hội tiếp xúc với văn kiện tư mật trong Cục.

Cục Quản lý Thời không có rất nhiều bộ môn, Bạch Tuyền ở trong bộ môn “Vai phụ”, cho nên mỗi một lần đi vào các thế giới khác nhau, cô đều lấy kịch bản nữ phụ.

“Nữ phụ”, ở Mary Sue văn, nữ phụ muốn cướp đàn ông với nữ chính, ở nữ cường văn, nữ phụ muốn cướp đàn ông với nữ chính, ở tu tiên văn, nữ phụ vẫn muốn cướp đàn ông với nữ chính.

Đương nhiên, xét thấy nữ phụ chính là nữ phụ, cô không có khả năng cướp được đàn ông, không chỉ có thế, một số hành vi nhằm vào nữ chính lại là chất xúc tác cho tình cảm của nam nữ chính.

Một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, nếu không có một nữ phụ ác độc, thật sự không tính là đủ tư cách.

Đương nhiên, nhiệm vụ của Bạch Tuyền không phải là cướp đàn ông với nữ chính, nói thực ra, cho dù có thời điểm cô không quen nhìn nữ chính, cũng sẽ không muốn ở bên nam chính bá đạo, đầu tiên, nam chính bất luận thế nào đều sẽ toàn tâm toàn ý với nữ chính, đây mới là “Nam chính”, thứ hai, nam chính và nữ chính nói thế nào đều là một đôi, nếu hủy đi, Bạch Tuyền sẽ cảm thấy hành vi của mình rất không có đạo đức.

Cho nên bất luận đi tới thế giới nào, Bạch Tuyền đều rất lý trí, cô chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cô phải hoàn thành, có thể không trêu chọc nam nữ chính, cô sẽ không đi trêu chọc.

Bạch Tuyền chạm tay vào danh thiếp, lập tức, cốt truyện và nhiệm vụ đều truyền vào trong đầu cô.

《Ảnh hậu kiều nữ của tổng tài bá đạo》, tên này đã khái quát được thân phận của nam nữ chính, nữ chính Tổng Nhất Nhất từ một diễn viên thế thân, lại trở thành ảnh hậu nổi tiếng thế giới, nghe là một quá trình cố gắng, đương nhiên, nếu phía sau không có tổng tài Văn Bình của công ty giải trí lớn nhất như có như không cho cung cấp cơ hội mà nói, như vậy chỉ bằng giả thiết thế giới này nữ phụ nào cũng muốn hại Tổng Nhất Nhất, Tổng Nhất Nhất đã sớm bị Nữ N hãm hại.

Thân phận của Bạch Tuyền càng đơn giản, cô là một tiểu hoa đán trong giới giải trí, vẫn được xưng là bình hoa tiểu hoa đán, muốn kỹ thuật diễn không có kỹ thuật diễn, nhưng cô không thiếu tài nguyên, tuy rằng cô không có kỹ thuật diễn, nhưng cô có thể kéo đề tài a, mỗi một lần quay phim, đều có thể bị người trên mạng bàn tán, cho nên cô còn có thể mạng phim của mình đứng đầu, còn có thể vì phim mới tiết kiệm tiền mua hot search đầu.

Chỉ như thế, nhà đầu tư có thể không thích cô sao?

Đương nhiên, nếu là nữ phụ, như vậy trong cốt truyện, cô khẳng định cũng ngáng chân nữ chính không ít, Bạch Tuyền cực kỳ mê luyến nam chính Văn Bình, đại tiểu thư nhà họ Bạch vào giới giải trí cũng là vì Văn Bình, vì có được Văn Bình, chuyện xấu gì cô cũng đã làm, bắt nạt Tổng Nhất Nhất khi còn là người mới không tính là gì, Bạch Tuyền còn hạ thuốc tổng tài, muốn gao nấu thành cơm, đáng tiếc, giả thiết của nam chính Văn Bình, chỉ cứng với nữ chủ, không chỉ không dao động với sắc đẹp trước mặt, còn trực tiếp ném Bạch Tuyền trần như nhộng ra khỏi phòng.

Lại không khéo bị phóng viên chụp được, Bạch Tuyền xem như hoàn toàn thất bại.

Tiếp thu xong cốt truyện, nhiệm vụ cũng đồng thời xuất hiện trong đầu Bạch Tuyền.

“Đạt được danh hiệu ảnh hậu.”

Bạch Tuyền mở mắt ra, vuốt cằm cảm thấy có chút phiền phức, chỉ bằng kỹ thuật diễn hiện tại của cô, bảo cô lấy danh hiệu ảnh hậu, không phải làm khó người sao? Huống chi sau lưng Tổng Nhất Nhất có tổng tài bá đạo Văn Bình quạt gió thêm củi, sau lưng cô lại không có bá đạo tổng tài có thể diệt thiên diệt địa, sao có thể lấy được ảnh hậu?

Trong lúc Bạch Tuyền cảm giác nhiệm vụ khó khăn, cửa phòng tắm bỗng nhiên bị mở ra, cô cả kinh, quay đầu nhìn lại, thấy một người đàn ông mặc áo tắm dài, cổ áo mở rộng, ngực còn có bọt nước, khí chất lạnh nhạt, ánh mắt lạnh băng đi tới cầm cổ tay cô.

Hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bạch Tuyền, cô dám hạ thuốc tôi.”

Người đàn ông đề thấp tiếng nói, đáy mắt tràn đầy khinh thường, hơi thở lạnh lẽo.

Bạch Tuyền không cần nghĩ quá nhiều, vừa nhìn thấy người đàn ông này, cô đã đoán được, người đàn ông này nhất định là tổng tài bá đạo, rốt cuộc khuôn mặt của bá đạo tổng tài đều được điều khắc mà.

Àn... Phun tào có hơi xa.

Bạch Tuyền đơn giản hơi giấy giữa, lại không thành công, cô nhún mồm, “Buông ra.”

“Buông ra?” Tổng tài bá đạo cười lạnh một tiếng, “Bạch Tửu, bây giờ lại giả vờ thanh cao? Dựa vào thủ đoạn này, còn không phải là muốn tôi ngủ cô sao? Tôi nói cho cô biết, cô còn không bằng một sợi tóc của Tổng Nhất Nhất!”

Bạch Tửu mỉm cười, “Có phải anh đã hiểu lầm chuyện gì không? Tôi hạ thuốc anh, không phải muốn anh ngủ tôi, tôi chỉ muốn kiểm tra, người đàn ông của Tổng Nhất Nhất bắt quá cũng chẳng ra gì mà thôi.”

Nghe vậy, tổng tài bá đạo hơi hơi sùng sốt.

“Anh xem anh...” Bạch Tửu dùng ánh mắt nhìn kỹ nhìn lồng ngực của hắn ta, tầm tắc hai tiếng nói: “Làn da còn rất trắng, nhưng mà không có cơ bắp, làm người ta không có hứng thú, còn có a, thuốc này tôi mua với giá cao, anh chỉ tắm nước lạnh đã không sao, đến bây giờ không có chút phản ứng nào, anh nói có phải anh bị bệnh gì hay không?”

Tổng tài bá đạo ngốc một giây, ngay sau đó sắc mặt xanh mét, “Cô dám nói tôi không được!?”

“Tôi nói sai sao?” Bạch Tửu nhún nhún vai, “Vậy anh nói đi, anh bị hạ thuốc mạnh như vậy, đã từng cứng lên chưa?”

Sắc mặt tổng tài bá đạo đen như đáy nồi.

TMD!

Thật đúng là không cứng!

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Hồ mới mèo méo meo□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (2)

Bị khuất nhục và sỉ nhục, còn có sự phẫn nộ cùng nhau đánh úp lại, bức tổng tài bá đạo lại hô to một tiếng: “Cô không biết xấu hổ!”

Hắn là tổng tài bá đạo, dưới tình thế cấp bách cũng chỉ có thể mắng mấy câu không có trình độ như vậy.

Tổng tài bá đạo muốn đánh người, Bạch Tửu thu chân lui đến cửa, cô mở ra một cái khe hở, thấy người đàn ông thẹn quá thành giận kia chỉ cách cô hai bước nữa, cô cười nói: “Nếu anh tới đây, tôi sẽ mở cửa nhà.”

Tổng tài bá đạo dừng bước.

“Anh biết đấy, tôi là đại minh tinh, nói không chừng bên ngoài có phóng viên đang chờ tôi đâu, nếu chụp được bộ dáng trần như nhộng của anh, anh nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể giải thích với Tổng Nhất Nhất.”

Sắc mặt của tổng tài bá đạo vừa xanh lại trắng, vừa trắng lại xanh.

Nói thực ra, nếu là nam chính, vậy đáng người đương nhiên sẽ không kém, Bạch Tửu thoải mái quét từ trên xuống dưới một lần, cô huyết sáo, “Đáng người của anh cũng không tệ lắm, nhưng mà lại không có cơ bắp.”

Trên người tổng tài bá đạo không thịt thừa, cũng không có cơ bắp, đơn giản là vì đạo gần đây tương đối thích nam chính đẹp kiểu âm nhu.

Sắc mặt tổng tài bá đạo cứng đờ, chỉ cảm thấy mình như miếng thịt heo trên thớt, để người khác chọn trái chọn phải, hắn ta xanh mặt, động tác cứng đờ nhật lên áo tắm dài trên mặt đất khoác lên người.

Bạch Tửu đã bước nửa người ra khỏi phòng, cô cười hi hi, “Chuyện hạ thuốc anh, tôi xin lỗi, bắt quá anh cũng không cần quá tức giận, rốt cuộc anh cũng không mất miếng thịt nào, anh yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ không tìm anh gây phiền toái, tôi không tìm anh, cũng hy vọng anh đừng gây phiền toái cho nhà họ Bạch, mọi người không sao, những bức ảnh này... Tôi bảo đảm vĩnh viễn sẽ không lên hot search.”

“Bạch Tửu cô dám...”

“Không tởi, tôi đang uy hiếp anh.”

Tổng tài bá đạo không thể nói hoàn chỉnh một câu.

“Được rồi, tôi đi đây.” Bạch Tửu mới vừa xoay người, bước chân lại dừng lại, cô ngoái đầu nhìn lại cười nói: “Đúng rồi, anh cũng có thể yên tâm, tôi sẽ không nói chuyện anh không cứng được với người khác.”

Tổng tài bá đạo hấn ta... Tổng tài bá đạo hấn ta bị chọc tức nói không ra lời!

Bạch Tửu khẽ hát, tâm tình sung sướng xoay người rời đi, còn tri kỷ đóng cửa phòng.

Cô ra đi tiêu sái, chỉ còn một mình tổng tài bá đạo ở trong phòng đập đồ để phát tiết cơn giận.

Xét thấy mình là một mình tính, Bạch Tửu không tùy tiện đi ra khách sạn, mà bảo lễ tân gọi xe cho mình, ngồi xe về chung cư, tuy Bạch Tửu là tiểu thư nhà họ Bạch, nhưng một lòng hướng về tổng tài bá đạo, khi tiến vào giới nghệ sĩ, đã dọn ra ngoài ở, chung cư mình tính độ bảo mật cũng cao, có không ít người đều ở nơi này, phòng của Bạch Tửu ở tầng 19.

Ở dưới tầng chờ thang máy không chỉ có một mình cô, còn có hai cô gái xinh đẹp, Bạch Tửu tìm tòi trong ký ức, hai người này một người là Tăng Thiển, một người là Phương Tiệp, là diễn viên internet xuất thân từ người mẫu, chỉ quen biết sơ.

Vừa chờ thang máy, Tăng Thiển và Phương Tiệp vừa nói chuyện vui vẻ.

Phương Tiệp thuận miệng nói: “Gần đây tôi rất bận, còn có một bộ phim mạng chưa quay xong, Tăng Thiển, cô thì sao, gần nhất có hoạt động gì?”

Tăng Thiển nói: “Game online《đạo kiếm giang hồ》đang chọn người phát ngôn, người đại diện của tôi rất vất vả mới có được cơ hội thử kính, mấy ngày nữa tôi sẽ đi.”

“Trò chơi này rất hot, nếu có thể làm người phát ngôn, vậy có thể hút một lượng fan trạch nam nha!”

Tăng Thiển và Phương Tiệp đều là người mới, chỉ đóng một hai bộ phim trên mạng, những người đi theo con đường nổi tiếng trên mạng, cũng sẽ không buông tha bất luận cơ hội gì để làm tăng sự nổi tiếng của bản thân.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (3)

“Chỉ mong tôi có thể được chọn.” Tăng Thiển ngược lại bái quái với Phương Tiệp, “Đúng rồi, cô có biết người tầng 19 kia lại lên hot search?”

“Đã lên hot search, sao tôi có thể không biết?” Phương Tiệp che miệng cười ra tiếng, “Cô ta lên hot search lúc nào cũng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là bị mắng.”

Tăng Thiển tấm tắc hai tiếng, “Cô nói làm diễn viên giống như cô ta vậy, có phải cũng rất đáng thương không? Nếu để tôi cứ cách 2, 3 ngày lại bị mắng, nhất định sẽ buồn bực trong lòng.”

“Nếu là tôi, tôi còn không dám ra cửa đâu, qua một hai ngày lại bị mắng cắt khỏi giới giải trí, tâm lớn đếm đâu, cũng tuyệt đối không chịu nổi.”

“Nhưng tôi thấy cô ta sống còn rất tiêu sái, xem video bữa tiệc hôm trước cô ta tham gia, đôi mắt đều hận không thể dính trên người Văn tổng, phóng viên phỏng vấn hỏi mẫu bạn trai lý tưởng của cô ta, kết quả cô ta trả lời là người giống như Văn tổng, nhưng Văn tổng thì sao, trước màn ảnh nói không có hứng thú với loại hình như cô ta, và mặt tối quá nhanh, làm tôi buồn cười muốn chết.”

Phương Tiệp cũng phụ họa, “Bởi vì chuyện này, cô ta lại lên hot search hai ngày.”

Lúc này thang máy mở ra.

Tăng Thiển cùng Phương Tiệp đi vào thang máy, quay người lại, kinh ngạc phía sau còn có Bạch Tửu, sắc mặt hai người cứng đờ, biểu tình khó có thể miêu tả.

Bạch Tửu về mặt bình tĩnh đi vào, bình tĩnh ấn số 19, cô quay đầu lại cười, cười đến nỗi làm Tăng Thiển và Phương Tiệp càng thêm hoảng hốt.

Thanh danh của Bạch Tửu rất xấu rất xấu, nhưng ở giới giải trí vẫn rất nổi tiếng, bởi vậy tất cả mọi người đều đang suy đoán sau lưng cô có kim chủ bao dưỡng, cô rất đẹp, không phải vẻ đẹp nghìn người như một trong giới giải trí, mà là vẻ đẹp không có khuyết điểm, vừa nhìn thấy nụ cười của cô, đã không thể quên được.

Khi Tăng Thiển cùng Phương Tiệp vẫn đang thấp thỏm, chợt nghe Bạch Tửu không chút để ý hỏi một câu: “Game《 Dao kiếm giang hồ 》 này rất hot?”

Không hiểu vì sao cô đột nhiên hỏi cái này, nhưng Phương Tiệp thấy Bạch Tửu đang nhìn mình, đành phải trả lời: “Trò chơi này rất hot, bất luận là đã đi làm hay còn là học sinh, đều thích chơi trò chơi này.”

“Game này đang tìm người phát ngôn?” Lúc này Bạch Tửu đang nhìn Tăng Thiển.

Tăng Thiển gật gật đầu.

Bạch Tửu thu hồi tầm mắt, cà lơ phát phơ nói: “Rất tốt, tôi muốn làm người phát ngôn của game này.”

Tăng Thiển sùng sốt trong chốc lát, sau đó lớn tiếng nói: “Này, cô có ý gì?”

“Tĩnh” một tiếng, đã tới tầng 18, cửa thang máy cũng mở.

Bạch Tửu cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, ngay cả một ánh mắt cũng không bỏ thí cho người ta.

“Bạch Tửu!” Tăng Thiển không chịu nổi thái độ không coi ai ra gì của cô ta, còn định đi ra, lại bị Phương Tiệp kéo lại.

Phương Tiệp nói: “Cô tức giận cái gì nha, không phải cô không biết Bạch Tửu bị cư dân mạng ghét bỏ, cô ta có thể làm đại ngôn mới là lạ.”

Tăng Thiển nghĩ như vậy, xác thật cũng có đạo lý, cho dù mình không được chọn, vậy có lý nào Bạch Tửu sẽ được chọn, hừ một tiếng, chờ một ngày Bạch Tửu bị vạ mặt.

Lấy chìa khóa từ trong túi ra, Bạch Tửu vào phòng, đồ vật trong phòng bày biện hỗn độn, đều là chai lọ vại bình đồ trang điểm, cang nhiều, chính là tạp chí chất đồng trên bàn.

Bạch Tửu tùy tay vừa lật, số tạp chí này đều được đánh dấu trang, vừa mở ra, đã nhìn thấy khuôn mặt của tổng tài bá đạo, tất cả số tạp chí này đều có bài viết phỏng vấn Văn Bình, cho nên mới được “Bạch Tửu” cất chứa ở đây.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (4)

Bạch Tửu bội phục trình độ mê luyện Văn Bình của người này, sau đó cô ném tất cả tạp chí vào trong thùng rác, chờ lần sau đổ rác thì mang đi cùng luôn.

Cô vừa ngồi xuống sofa nghĩ ngợi một lát, di động đã vang lên, là chị Lan, đây là người đại diện của cô, cô nhận điện thoại, bên kia lập tức truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, “Bạch Tửu, kịch bản tôi đưa cô cô đã xem qua chưa?”

Bạch Tửu tùy tay cầm lấy kịch bản bị ném tới một góc sofa, mở ra nhìn thoáng qua, có vài nhân vật chờ cô chọn, nhưng đều không ngoại lệ, những nhân vật đó đều có một điểm giống nhau, đó chính là nữ nhị diện mạo xinh đẹp, bề ngoài thuần khiết, bên trong lại là yêu điểm đồ đệ tiện.

Cô bĩu môi, “Tôi đã đọc.”

“Cô muốn nhận nhân vật nào?”

“Cái nào cũng không muốn.”

Chị Lan bị ghen, “Cái gì cũng không muốn, cô định rời khỏi giới giải trí?”

“Không, tôi chỉ không muốn diễn nhân vật độc ác mà thôi.”

“Bạch Tửu, cô còn chưa rõ sao? Cô không diễn nữ nhị, cô còn muốn diễn nữ chính sao?” Chị Lan là người sáng khoái nhanh nhẹn, trực tiếp nói: “Chỉ bằng kỹ thuật diễn của cô a, đạo diễn cho cô diễn nữ nhị, là xem cô có thể mang đề tài, nếu cô không muốn diễn nữ nhị, với danh tiếng của cô, còn có ai nguyện ý tìm cô diễn nhân vật chính?”

“Vậy trước tiên sẽ không nhận nhân vật nữa.” Bạch Tửu tùy ý, phăng phắt đang nói hôm nay ăn cải trắng.

Chị Lan lại ngẩn ngơ, “Không nhận, rốt cuộc cô đang nghĩ gì vậy?”

Tốc độ đổi mới trong giới giải trí quá nhanh, nếu biến mất một đoạn thời gian, nói không chừng người ta đã quên mất cô là ai.

“Tôi muốn làm người phát ngôn game.”

“Cô đang kể chuyện cười chắc, danh tiếng của cô ai muốn tìm người cô làm người phát ngôn?” Trừ phi là người ta không muốn làm ăn nữa, mới có khả năng tìm Bạch Tử làm người phát ngôn.

Bạch Tử lười biếng nói: “Tôi muốn làm phát ngôn game 《 Dao kiếm giang hồ 》, tôi biết nhân mạch của chị rộng rãi, chị đi xin một cơ hội thử kính giúp tôi.”

“Không làm diễn viên, cô đi làm cái gì người phát ngôn a?” Chị Lan thở dài, “Bạch đại tiểu thư, cô vào giới giải trí giống như đi chơi vậy.”

Tuy nói danh tiếng của Bạch Tử không tốt, nhưng giá trị con người không thấp, tục xưng hắc hồng, cô không đóng phim mà đi làm người phát ngôn game, việc này vừa nghe là thấy có chút hạ giá.

Đương nhiên, người ta cũng không nhất định muốn dùng cô.

Nhưng Bạch Tử nghĩ rất rõ ràng, cô không có hứng thú với đóng phim, hơn nữa người trên mạng đã có góc nhìn cố định với cô, cô là bình hoa di động, muốn dùng kỹ thuật diễn thuyết phục người khác rất khó, bởi vì cô cũng không phải diễn viên chuyên nghiệp, vậy giờ chỉ có thể thay đổi cách nhìn từ phương diện nhỏ.

Trên thế giới này, có một quần thể đặc biệt, tên của nó là trạch nam.

Bọn họ thích chơi game, thích thể giới giả tưởng, không cần xem thường quần thể trạch nam, từ trạch này đã quyết định, thời gian trên mạng của bọn họ nhiều hơn những người khác rất nhiều, mà trạch nam đương nhiên cũng thích mình tinh, bọn họ chỉ có một yêu cầu, đó chính là đáng yêu xinh đẹp.

Vừa lúc, ưu điểm lớn nhất của Bạch Tử, chính là xinh đẹp.

Khi Bạch Tử nhìn thấy những lời mắng chửi trên mạng phần lớn đều xuất phát từ phụ nữ, cô đã xác định, yêu cầu bây giờ của cô, là một nhóm người có thể ngốc nghếch bảo vệ cô, hơn nữa có thể cãi lại những lời mắng chửi đó.

Cô muốn từng chút từng chút, xoay chuyển cục diện trên mạng, từ toàn cư dân mạng mắng chửi cô, thành nếu có người dám mắng chửi cô, vậy sẽ bị vạn người mắng.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Ư Ư: Chồng Bạch tử làm nghề gì???□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (5)

Danh tiếng của Bạch Tử không tốt, nhưng giá vị thật sự không thấp, cô bỗng nhiên muốn làm người phát ngôn trò chơi, sẽ chỉ làm người hoài nghi có phải cô đã cùng đường bí lối, không nhận được nhân vật để đóng phim, bởi vì làm đại ngôn cũng không được nhiều tiền.

Chị Lan không hiểu Bạch Tử nghĩ gì, nhưng Bạch Tử là đại tiểu thư nhà họ Bạch, đổi lại mà nói, những người khác vào giới giải trí liều mạng muốn nổi tiếng, còn Bạch đại tiểu thư nổi tiếng hay không cũng không sao cả, dù sao cũng không thể đối chết.

Đại tiểu thư tùy hứng chị Lan không thể hiểu được, nhưng vẫn sử dụng quan hệ của mình, cho Bạch Tử một cơ hội thử vai.

Địa điểm thử vai ở công ty game 《 Dao kiếm giang hồ 》, công ty này tên là "Truyền kỳ", cũng là danh xứng với thực, bọn họ tạo ra game đầu tiên cũng đã nổi tiếng, trò chơi vừa phát hành nửa năm, đã tổ chức giải đấu esports chuyên nghiệp, đã hơn ba năm, nhưng vẫn không có dấu hiệu giảm nhiệt, có thể nói trò chơi này, đã thành trò chơi nổi tiếng nhất quốc gia.

Công ty đang chuẩn bị tổ chức tiệc, trên trần nhà có không ít bong bóng, nhiều người còn đang bận rộn trên hành lang tầng 2, vì rất nhiều nơi phải treo bóng, hoặc là dán vật trang trí.

Nhưng khi nhìn thấy một người đi vào, ánh mắt của một vài người đã bị hấp dẫn.

Cho dù Bạch Tử đeo kính râm đi vào công ty "Truyền kỳ", cũng bị không ít nhân viên công tác ở đây nhận ra, từ trước đến nay nghe nói cô vẫn không lịch sự với người khác, nghe nói trước kia trong một bữa tiệc, có một người muốn chụp ảnh chung với cô, cô trực tiếp gọi bảo vệ, đây cũng là một trong

những lần cô bị mắng chửi, vì thế cũng không có người nào tiến lên.

Chị Lan ở bên cạnh nói: "Thử kính ở tầng hai, đến lúc đó cô phải hóa trang thành y sư - một nhân vật trong trò chơi, lại tạo dáng chụp mấy bức ảnh là được."

Làm người phát ngôn không thể so sánh với đóng phim, quan trọng đẹp là được, nhưng cho dù là vậy, Bạch Tửu cũng không nhất định sẽ được chọn, danh tiếng của cô quá xấu.

Lúc này chị Lan đưa cô tới, chỉ là để chơi chơi.

Bạch Tửu lên tầng hai, người đi từ cầu thang đối diện tới, không khéo là Tăng Thiên.

Bạch Tửu chỉ hơi mỉm cười, xoay người vào hành lang, Tăng Thiên hừ một tiếng, sau đó cũng đi theo.

Tầng hai có phòng hóa trang riêng, chuyên viên trang điểm cũng là do công ty game chuẩn bị, có mấy người đã trang điểm xong thấy Bạch Tửu đi vào, đều sùng sốt.

Bạch Tửu gỡ kính râm, lập tức ngồi xuống một cái ghế không người, cô nhìn chuyên viên trang điểm đang ngáy ngẩn trong gương, cười nói: "Làm phiền cô."

Chuyên viên trang điểm phục hồi tinh thần lại, lấy một loại biểu tình khó có thể miêu tả đứng sau Bạch Tửu, "Cô Bạch... Cô cũng tới thử vai?"

"Còn không phải là tới thử vai sao?" Tăng Thiên vào sau cười châm chọc mỉa mai, "Đại minh tinh Bạch Tửu, cũng muốn tranh giành với mấy người chúng ta."

Tăng Thiên vừa lên tiếng, mấy người ngồi bên cạnh cũng khe khẽ nói nhỏ.

Bạch Tửu chỉ nhắm mắt lại, không quan tâm ai cả.

Chị Lan nhìn Bạch Tửu vài lần, ai cũng biết Bạch Tửu khó tính, ai dám trào phúng cô, vậy cô lập tức mắng lại, nhưng Bạch Tửu hôm nay, lại không như vậy.

Rất khác biệt.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Tặng tuthanhdu và ChichiTrn1 với đáp án nhanh nhất và chính xác nhất!!!□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (6)

Tăng Thiên thấy người ta mặc kệ, lại hừ một tiếng, ngồi trên một ghế trống, chuyên viên trang điểm vội vàng đi tới trang điểm cho cô ta.

Bởi vì lần này thử kính, Bạch Tửu đột nhiên chen vào, cho nên cô là người cuối cùng, Tăng Thiên đứng trước cô, khi Tăng Thiên đi ra ngoài, người đại diện đi tới vội vàng hỏi: "Thế nào?"

"Cảm giác cũng được." Tăng Thiên mặc một bộ váy trắng, khi cười lộ thật sự rất đẹp nhưng khi nhìn thấy Bạch Tửu, lại thu lại nụ cười.

Bạch Tửu không hề được xưng là bình hoa Bạch Tửu, ai cũng có thể công kích kỹ thuật diễn của cô, nhưng chuyện duy nhất ai cũng không thể phủ nhận, đó là cô rất xinh đẹp, đặc biệt là khi mặc quần áo cổ trang.

Lông mày như núi xa, đôi mắt như làn nước mùa thu, tóc dài đến eo, vài sợi tóc đen rơi trước ngực, làn da của cô càng thêm trắng nõn, giống như từ trong tranh bước ra, một khi có con gió thổi đến, cô sẽ bay đi theo làn gió.

Bạch Tửu người này, đáng yêu cũng được, thanh thuần cũng được, đến bây giờ, cô giống như nữ thần thanh lãnh cao nhả cũng được.

Chị Lan như tìm thấy cảm xúc đầu tiên của mình khi nhìn thấy Bạch Tửu, khi đó lấy ánh mắt chuyên nghiệp nhìn Bạch Tửu, cảm thấy Bạch Tửu có tiềm năng, chỉ là sau đó kỹ thuật diễn của Bạch Tửu thật sự kém, ngoại trừ theo đuổi Văn Bình, chuyện khác đều không để tâm, chị Lan cũng hoài nghi ánh mắt của mình, nhưng mà hiện tại xem ra, nếu Bạch Tửu có thể luyện tập, cũng không phải không có khả năng.

Bạch Tửu nhìn phòng thử vai, trong phòng ngồi một loạt người, có đại diện của công ty game, cũng có đạo diễn quay phim, Bạch Tửu đã tìm hiểu trước,

đạo diễn này là Vu An, hành nghề đã hơn ba mươi năm, đã từng quay phim điện ảnh, phim truyền hình, tác phẩm tiêu biểu rất nhiều, lúc này “Truyền kỳ” có thể mời được ông ấy làm đạo diễn quay đoạn phim tuyên truyền, cũng làm người ngoài ý muốn.

Vu An đã nghe về Bạch Tử, khi nhìn thấy Bạch Tử đi vào, đôi mắt cũng sáng ngời, nhưng trong mắt ông chỉ xinh đẹp vẫn không được, ông nói: “Cô Bạch, thân phận của cô là một thầy thuốc, thân là thầy thuốc, nếu cô thấy một người gặp nguy hiểm, cô sẽ làm gì?”

Người đại diện cho công ty là Ngô Xuyên, cậu nhìn Vu An một cái, dựa theo cách nói của Boss, người phát ngôn, không cần có kỹ thuật diễn, xinh đẹp là được, trong mắt Ngô Xuyên, Bạch Tử là người xinh đẹp nhất, nhưng đạo diễn lại kiểm tra kỹ thuật diễn.

Ngô Xuyên chỉ chú ý những con số, không chú ý tới giới giải trí, cậu đương nhiên không biết danh tiếng của Bạch Tử có bao nhiêu xấu, nhưng Vu An không giống cậu, ông biết nếu chọn Bạch Tử, có thể sẽ bị ảnh hưởng xấu.

Bạch Tử cũng không nghĩ tới đạo diễn sẽ bảo cô diễn, nhưng đạo diễn đã nói, cô cũng chỉ có thể làm, cô hỏi: “Đạo diễn, có thể tìm một người tới diễn người gặp nguy hiểm không?”

Yêu cầu này không quá đáng, Vu An nhìn về phía Ngô Xuyên.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng âm ỉ, còn có tiếng thét chói tai.

Ngô Xuyên và Vu An cảm thấy không thích hợp, hai người chưa kịp nói thêm điều gì, đã lập tức đi ra ngoài, Bạch Tử cũng đi theo phía sau.

Đứng ở tầng hai, có thể nhìn thấy đại sảnh tầng 1 có một người đàn ông, sắc mặt điên cuồng, hai người bảo vệ không dám tới gần hắn ta, đó là đương nhiên, trong tay người đàn ông này có dao, mà hắn ta còn bắt một con tin, người kia là Tăng Thiên.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Ư Ư: Lần đầu gặp nhau anh nhà đang uống gì nào???□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (7)

"Vì sao mấy người ngăn cản tôi và Thiên Thiên ở bên nhau, vì sao!?" Người đàn ông này hét to, con dao trong tay cũng vung loạn lên.

Tăng Thiên đã sớm sợ hãi chỉ có thể khóc, mà người đại diện của cô ta chỉ có thể sốt ruột nói: "Anh, anh đừng kích động, bình tĩnh bình tĩnh!"

Bạch Tử hỏi chị Lan, "Đây là bạn trai cũ của Tăng Thiên?"

"Là fan cuồng của Tăng Thiên." Chị Lan không hồ là người đã trải qua sóng to gió lớn, khuôn mặt không đổi sắc, "Là nhân vật của công chúng, luôn có một số fans biến thái."

Cũng đúng lúc này, một người đàn ông cao gầy đi vào, hắn mặc áo khoác đen trắng, trên áo khoác có một biểu tượng nhỏ ở ngực, hắn là đồng phục đội, bởi vì lúc này đang xảy ra chuyện, nên cũng không có người nào chú ý tới hắn, hắn bình tĩnh uống cốc trà sữa đang cầm trong tay.

"Cầu xin anh... Thả tôi..." Tăng Thiên khóc lóc thở hổn hển, cô ta không nghĩ tới vừa thay quần áo xong định rời đi, lại gặp phải fan cuồng.

"Thiên Thiên, em là của anh... Anh đưa em về nhà... Chúng ta về nhà sinh con." Tên biến thái nở nụ cười thỏa mãn, cũng đủ làm người ghê tởm.

Tăng Thiên khóc to hơn.

Bạch Tử cảm thấy tiếng khóc này có chút phiền.

Chị Lan vừa quay đầu lại, đã thấy Bạch Tử nhặt dây thừng trên mặt đất buộc vào người, cô còn kéo kéo dây thừng, như đang thử xem nó có chắc hay không, chị Lan hỏi: "Cô làm gì vậy?"

"Thần là người hành y, hắn là phải cứu người." Bạch Tử cười nói một câu, thật là có vài phần thương xót.

Chị Lan nghe thấy nhưng vẫn không hiểu lắm.

Fan cuồng dùng dao đặt trên cổ Tăng Thiên, kéo Tăng Thiên đi về hướng cửa chính, chợt nhìn thấy phía trước có một người đàn ông đang uống trà sữa, hắn ta bực bội nói: "Tránh ra!"

Người đàn ông kia rũ mắt, tóc hơi che đi đôi mắt của hắn, tựa hồ không có điều gì làm hắn hứng thú, tự nhiên, hắn cũng không thích giúp đỡ người khác, trong mắt chỉ có tử khí âm trầm, không có nửa phần gọn sống.

Cho đến khi, trong mắt hắn bỗng nhiên có một bóng dáng màu trắng xuất hiện.

Cô nhảy xuống từ tầng 2, vạt áo bay lượn, thân ảnh linh động, ngay cả khi tay cô đang cầm dây thừng cũng bị người khác bỏ qua.

Gã fan cuồng nghe thấy tiếng hô của mọi người, hắn ta còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra, đã có người vỗ vỗ vai hắn ta từ sau lưng.

"Hi ~"

Tên fan cuồng theo bản năng quay đầu lại, chỉ trong chớp mắt, bàn tay cầm dao đã bị người vặn ngược lại, dao nhỏ trong tay rơi xuống đất, Tăng Thiên ngã ngồi trên mặt đất, hắn ta còn chưa kịp kêu đau, trên cổ đã bị quấn một vòng dây thừng, ngay sau đó tên fan cuồng giống như rồng rọc bị kéo lên trên cao, khi phản ứng lại, hắn ta đã thấy mình đang trên không trung, hắn chỉ có thể nắm chặt dây thừng ở cổ, không thể ứ ớ, chỉ cảm thấy cổ hình như sắp gãy.

Bỗng nhiên, "lạch cạch" một tiếng, dây thừng đứt gãy, người cũng bị ngã xuống mặt đất, bảo vệ lập tức chạy tới bắt người.

"Hóa ra cũng không phải chắc chắn lắm." Bạch Tửu vỗ vỗ tay, biểu tình hưng phấn trên mặt có hơi giảm xuống, cô đi tới bên cạnh Tăng Thiên đang ngây ngơ, cong eo vươn tay, cười nói: "Được rồi, đừng khóc, là con gái, cười rộ lên đẹp hơn."

Tăng Thiên ngốc ngốc cầm tay Bạch Tửu đứng lên, lại thấy Bạch Tửu vươn một cái tay khác xoa nước mắt cho mình, cô ta giật mình, sắc mặt không chịu không chế đỏ lên.

Bạch Tửu là người bác ái, chẳng qua bác ái dùng sai chỗ, bởi vì sự bao dung của cô với phụ nữ, cao hơn rất nhiều so với đàn ông.

"Bạch Tửu!!!" Chị Lan hùng hổ chạy đến, "Cô vừa nhảy lầu vừa trối người, cô nghĩ cô là diễn viên có kỹ năng sao!?"

Bạch Tửu bởi vì chị Lan tỷ quát to mà run lên, người đại diện của Tăng Thiên vội vàng tới trấn an Tăng Thiên, ngay sau đó, Bạch Tửu đã bị chị Lan kéo đi tính sổ.

Ngô Xuyên cũng chạy xuống dưới, cậu quan tâm hỏi người đàn ông đang đứng không động đậy ở đó, "Kỳ Phụng, anh không sao chứ?"

Người đàn ông bình tĩnh uống ngụm trà sữa cuối cùng, mới nói một chữ: "Cô ấy..."

Ngô Xuyên theo ánh mắt anh nhìn lại, chỉ nhìn thấy cô gái vừa cứu người, vừa lòng gật đầu, cô gái này thật đúng là vừa đẹp vừa có khí chất của soái ca, đừng nói là Vưu Án trên tầng 2 không ngừng hưng phấn, ngay cả Kỳ Phụng bên cạnh cậu bình thường không hứng thú với việc gì cũng khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Đây vẫn là lần đầu tiên, có người khiến Kỳ Phụng chú ý.

Ngô Xuyên cũng cảm thấy vui mừng, "Kỳ Phụng, nếu cậu có hứng thú với cô ấy, không bằng..."

"Cô ấy, thật khỏe."

Ngô Xuyên một câu còn chưa kịp nói xong, đã bị Kỳ Phụng chậm rì rì chặn lại: "..."

Boss, đây không phải điểm cần chú ý!?

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Tặng RomChip với đáp án nhanh nhất và chính xác nhất!!!□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (8)

Cảnh sát nhanh chóng tới bắt gã fans cuồng kia đi, Tăng Thiên cũng phải tới sở cảnh sát báo cáo, Bạch Tửu đã thay quần áo gấp một cái, lười biếng lên xe của chị Lan.

Kết quả thử vai ba ngày sau mới có, trong ba ngày này, Bạch Tửu định ở nhà trong cả ba ngày này.

Chị Lan đang lái xe cũng không quay đầu lại nói: “Mấy ngày nay cô đừng lên mạng, không có việc gì thì xem TV là được, hôm nay cô đi tới Truyền Kỳ thử vai, tôi đoán không lâu nữa cô sẽ được lên hot search.”

“Ồ.” Bạch Tử đã mở di động lên Weibo từ lúc nãy, trên hot search vẫn là tai tiếng của cô và Văn Bình.

Ngày hôm qua, có phóng viên chụp được ảnh Bạch Tử vừa đi ra khách sạn, không lâu sau Văn Bình cũng đi ra, tuy rằng không có chụp được ảnh hai người ra cùng một phòng, nhưng mà tất cả mọi người đều cho rằng hai người có gì đó.

Đương nhiên, Văn Bình đã sớm thông báo trên Weibo, chỉ có mấy chữ, “Tôi chứng mất người phụ nữ kia.”, có thể nói là bác bỏ tin đồn không để lại thể diện cho Bạch Tử.

Xét thấy danh tiếng của Bạch Tử thật sự là không được, bình luận trên mạng đều nghiêng về một phía, nói Bạch Tử lại muốn thông đồng tổng giám đốc công ty M, Bạch Tử lại nhìn tài khoản của mình, toàn là những bình luận mắng chửi, còn có người cảnh cáo cô, tổng tài là của Tống Nhất Nhất, bảo cô không được cướp người đàn ông của Tống Nhất Nhất.

Bạch Tử coi như không phát hiện những bình luận này, cô lướt xuống dưới xem những bài viết của tài khoản này, tất cả đều là ảnh chụp, Bạch Tử vốn xinh đẹp, nhưng mấy bức ảnh đó toàn photoshop khuôn mặt thành mặt rắn, Bạch Tử nhìn đều cảm thấy sợ.

Cô muốn xóa tất cả những ảnh chụp trước kia đi, nhưng nghĩ đó cũng là chứng minh nữ phụ Bạch Tử đã từng tồn tại, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không xóa.

Bạch Tử người này ngẫu nhiên tương đối cảm tính, tuy rằng nữ phụ ác độc không phải nhân vật tốt, nhưng dù gì những người đó cũng đã từng tồn tại, cô cũng không thích cảm giác xóa dấu vết tồn tại của một người hoặc một nhân vật nào đó.

Cô thoát Weibo, tùy tiện mở một cái app, lại tùy tiện tìm một bộ phim xem, cô lại không biết, sau khi cô thoát Weibo không lâu, tên của cô lại lên hot search.

Thế sự vô thường.

Tổng tài bá đạo Văn Bình ngồi trong phòng, thường thường phải click Weibo nhìn một cái, đương nhiên không phải hấn ta nhàn rồi, hấn ta lo lắng Bạch Tử người phụ nữ không biết xấu hổ kia làm chuyện xấu, Bạch Tử vì có được hấn ta chuyện gì cũng có thể làm, nếu không phải sau lưng cô còn có nhà họ Bạch, hấn ta đã sớm ném cô tới Châu Phi.

Hấn đường đường là tổng giám đốc công ty lớn nhất Hoa Hạ, lại bị người chụp ảnh uy hiếp!?

Văn Bình xem xong một phần văn kiện, lại cầm lấy di động, vừa click mở Weibo, hấn ta đã bị hot search hấp dẫn ánh mắt.

Tiên nữ tỷ tỷ Bạch Tử

Cái gì?

Bốn chữ “Tiên nữ tỷ tỷ” này sao có thể đứng cùng một chỗ với Bạch Tử? Bốn chữ này là từ ngữ mắng chửi mới sao?

Xuất phát từ việc lo lắng ảnh chụp của mình, Văn Bình nhấn vào hot search, xuất hiện đầu tiên là một video ngắn, người đăng tải còn viết một dòng cảm xúc:

“Trời ạ! Từ trước tới nay tôi không biết Bạch Tử tiểu tỷ tỷ giống tiên nữ như vậy, đẹp như vậy!”

Còn không phải là bình hoa sao?

Văn Bình cười nhạo một tiếng, mang theo một loại cảm giác khinh thường click mở video, trong video, chỉ thấy một vị tiên nữ mặc bạch y bay từ tầng 2 xuống, mái tóc dài bay múa trong không trung, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, một nụ cười linh động mà nghịch ngợm, ngay sau đó, cô uyển chuyển nhẹ nhàng rơi xuống đất, làn váy bay bay, cô cực kỳ hưng phấn treo tên fan cuồng lên trên cao, cứu người đang trở thành con tin.

Video đến đây đột nhiên hết.

Văn Bình sững sờ hồi lâu, hoài nghi có phải bình hoa mất rồi không, hấn ta lại click mở bình luận, hơn hai vạn bình luận đương nhiên không thể đọc hết chỉ đọc mấy bình luận nổi bật.

Tôm hùm nhỏ xào cay:【 Không! Người này không thể là Bạch Tử! Bạch Tử không thể đẹp như vậy, soái như vậy! Khẳng định là giả! 】

Hôm nay tôi cũng uống trà sữa:【 Cô ấy... thật khỏe. 】

Ăn cơm ngủ đánh đậu đậu:【 Khẳng định là có dây thép, cố ý chụp video ngắn, tôi không tin Bạch Tử có thể bay từ tầng 2 xuống, còn treo một người đàn ông lên! 】

Hôm nay Tống Nhất Nhất sùng hạnh tôi sao:【 Nếu chuyện trong video là sự thật, tôi sẽ đi ăn phân! 】

Văn Bình nhủ mày nhìn đi động, cảm thấy ID của người này có chút chương mắt, ngoại trừ một vài bình luận khác biệt, những người khác đều đang nghi ngờ Bạch Tửu.

Nhưng phong cách của Bạch Tửu không giống trước kia cũng là sự thật.

Tổng tài bá đạo nhủ chặt mày, người phụ nữ Bạch Tửu kia, đến tốt cùng là muốn dùng thủ đoạn gì hấp dẫn lực chú ý của hắn ta?

Lúc này, bí thư gõ cửa đi vào, vừa tới đã báo cáo: “Tổng tài, Tổng tiểu thư hôm nay gặp thiếu gia nhà họ Vương ở đoàn phim, đã xảy ra tranh chấp, Vương thiếu gia nói Tổng tiểu thư chỉ là con hát mà thôi, Tổng tiểu thư rất tức giận.”

Sắc mặt Văn Bình lạnh lùng, một thiếu gia nhà họ Vương nhỏ nhoi mà cũng có lá gan bắt nạt người phụ nữ hắn ta nhìn trúng, Văn Bình nheo mắt, từ từ nói: “Trời lạnh rồi, nên làm công ty nhà họ Vương phá sản.”

Trong văn phòng không mở cửa sổ, một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi qua.

Bí thư sửa lại mái tóc bị gió làm cho rối loạn, nói thầm tổng tài quả thật là bạn thân của sự giả dối.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

U'U: Hành động đầu tiên anh nhà làm với chị nhà là gì???□

P/s: Những thím nào đã đọc bản cv không được spoil mà spoil tui cũng không tính là đảo án đúng đâu nhé□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bài tay trắng (9)

Mấy ngày nay Bạch Tửu đều nằm trong chung cư chờ kết quả buổi thử vai, khi nhàm chán cô cũng thích chơi đi động, vừa nhìn thấy bài báo "Tập đoàn Vương thị" phá sản, cô đã thấy chị Lan gọi tới.

"Đã có kết quả của buổi thử vai, cô được chọn." Trong giọng nói của chị Lan không có bao nhiêu vui mừng, số tiền kiếm được khi làm người phát ngôn không bằng Bạch Tửu quay mấy tập phim, chị Lan đương nhiên không hứng thú.

Bạch Tửu cười, nói với chị Lan vài câu rồi cúp máy, cô vỗ vỗ mặt nạ, nhẹ nhàng dựa vào sofa, tràn ngập cảm khái nghĩ, quả nhiên lớn lên xinh đẹp vẫn có rất nhiều tác dụng, cô phải chăm chỉ chăm sóc khuôn mặt này.

《Đạo kiếm giang hồ》 quay đoạn phim ngắn quảng cáo rất đơn giản, một tuyển thủ đang chơi game, màn hình máy tính bỗng nhiên bay ra một y sư, sau đó y sư dẫn hắn đi du lịch trong thế giới trò chơi, nhìn thấy những thế giới kỳ quái trong trò chơi, nhưng cuối cùng, người chơi vừa mở mắt, mới phát hiện chỉ là một giấc mơ.

Chỉ là trong tay của hắn còn cầm một cây sáo ngọc của y sư đó.

Mà lúc này, trang game chính thức《Đạo kiếm giang hồ》cũng thông báo trên Weibo.

Đạo kiếm giang hồ:【Chờ mong @Bạch Tửu tiên nữ tiểu tỷ tỷ và câu chuyện xưa trong giang hồ của chúng ta!】

Trong lúc nhất thời, Bạch Tửu lại lên hot search, đương nhiên, phần lớn là không xem trọng cô.

Bạch Tửu không quan tâm chuyện này, cô nhìn kịch bản, cũng nghiêm túc nhớ kỹ lời thoại, ở ngày thứ ba, chị Lan lái xe đưa cô đến đoàn phim, khi Bạch Tửu đã trang điểm xong mặc bộ váy lụa trắng đầy tiên khí đi vào rừng trúc, đạo diễn Vu An mang theo một người đi tới giới thiệu, "Bạch Tửu, đây là Kỳ Phụng, người diễn với cô."

Bạch Tửu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh Vu An, người đàn ông này rất gầy cũng rất cao, chiếc áo khoác đồng phục đen trắng hẳn là có thể làm người cảm thấy nhiệt huyết và sức sống bắn ra bốn phía, nhưng nhìn anh lại cảm thấy rất tang thương.

Làn da rất trắng, ngũ quan cũng rất tinh xảo, chỉ là một đôi mắt phượng hơi hơi rũ xuống, thoát nhìn giống như là chưa tỉnh ngủ, môi mông cũng không có độ cong, làm anh giống như không để ý bất cứ điều gì, không có nửa phần sinh khí, nếu không phải có một khuôn mặt đẹp, chắc chắn mọi người sẽ nghĩ anh chỉ là một trạch nam suy sút.

"Kỳ Phụng, đây là người phát ngôn Bạch Tửu."

Thấy Vu An giới thiệu, người đàn ông tên Kỳ Phụng cũng chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua Bạch Tửu, cầm cốc trà sữa uống, anh biểu hiện không có hứng

thú gì với một người xinh đẹp như Bạch Tửu.

Bạch Tửu không sao cả cười cười, trước khi tới chị Lan đã nói với cô, phim ngắn tuyên truyền quảng cáo này, ngoại trừ tìm cô làm người phát ngôn, còn chọn một chức nghiệp tuyển thủ thông qua bầu phiếu, người được chọn là Kỳ Phụng đến từ câu lạc bộ "ON".

The one and only, tên của câu lạc bộ này không tồi.

Bạch Tửu và Kỳ Phụng coi như là biết mặt nhau, bây giờ bọn họ ở trong rừng trúc quay cảnh y sư mang người chơi đi vào trong game, ở chỗ này bọn họ sẽ hoàn thành trong một nhiệm vụ, đó chính là giết sơn tặc quấy rầy người dân

Trước khi bắt đầu quay, Vu An nói: "Bạch Tửu, đợi lát nữa phải quay cảnh đánh nhau, động tác khó khăn sẽ có thể thân."

"Không cần, tôi không cần thể thân." Bạch Tửu lắc đầu.

Vu An hơi dừng lại, "Không cần thể thân? Cô muốn đích thân diễn?"

Vu An biết tiểu hoa đán Bạch Tửu từ trước tới nay đều không diễn cảnh đánh nhau, lý do là sợ hãi bị thương, đặc biệt là sợ sẽ bị thương ở mặt.

"Đúng vậy, động tác khó tôi đều có thể làm." Bạch Tửu hào phóng gật gật đầu, cô lại lui ra phía sau một bước, thân thể mềm dẻo lộn một vòng.

Sau khi hai chân rơi xuống đất, sáo ngọc trong tay vung lên, mọi người có thể thấy tiếng xé gió vang lên, dường như sáo ngọc trong tay cô là vũ khí sắc bén.

Không khéo, người sáo ngọc chỉ thẳng vào lại là người nam nhân đang thờ ơ đứng kia.

Kỳ Phụng hoa mắt nhìn sáo ngọc chỉ cách cổ mình mấy centimet, ánh mắt dừng ở trên mặt cô.

Bạch Tửu nhếch môi cười cười, thu hồi tay, cô quay đầu lại nhìn về phía Vu An đang trợn mắt há mồm, "Đạo diễn, như vậy có được không?"

"Tốt, rất tốt!" Vu An kích động vỗ tay, "Nhìn không ra a, Bạch Tửu đã từng luyện qua!"

"Đó là tự nhiên." Sáo ngọc trong tay Bạch Tửu dạo qua một vòng, mày liễu nhướng lên, gương mặt xinh đẹp có chút đắc ý, cũng có vài phần nghịch ngợm đáng yêu, càng có một cỗ khí khái ngạo nghễ của người hành y, "Tôi là người hành y, trước khi cứu người, đương nhiên phải tự bảo vệ mình trước."

Khuôn mặt xinh đẹp tươi sáng, rừng trúc u tĩnh này cũng phảng phất như đang làm nền cho cô.

Chị Lan thấy thế cũng sững sốt một lát, vội vàng móc di động ra chụp mấy tấm cho Bạch Tửu, khó có khi Bạch Tửu trở nên đẹp như vậy, người đại diện như chị phải chụp thêm mấy tấm đẹp đẹp đăng lên để gom fan.

Cũng đúng lúc này, Bạch Tửu bỗng cảm thấy da đầu đau đớn, cô hơi nhíu mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đầu sỏ gây tội đang cầm một sợi tóc của cô, cô nhìn chăm chăm anh

Anh cũng nhìn chăm chăm cô.

Một người mặc đồng phục của đội, một người mặc váy lụa cổ trang dựa vào một sợi tóc đen này mà liên kết hai người ở hai thế giới với nhau.

Có một loại duy nữ ngoài ý muốn.

Không khí trầm mặc một cách quỷ dị.

Vu An nhìn Bạch Tửu, lại nhìn Kỳ Phụng, ý tưởng lóe lên, cảm thấy trường hợp này rất tốt, ông dùng tay ra hiệu làm những người bên cạnh tránh ra, để nhân viên công tác bắt đầu quay.

Bạch Tửu khó chịu, "Anh làm gì?"

Khuôn mặt của Kỳ Phụng không có biểu tình, "Có gì đó."

Anh buông sợi tóc kia của cô, trong tay chính là một mảnh lá trúc màu xanh, là khi cô lộn nhào, tóc quét xuống mặt đất, một mảnh lá bị dính vào tóc.

Bạch Tửu vẫn cảm thấy khó chịu, cô hí hóp mắt cảnh cáo anh, "Tóc của con gái không thể chạm vào lung tung, nếu lần sau anh còn chạm vào tóc của tôi, tôi sẽ đánh bay anh."

Khi nói, cô còn quơ quơ nắm tay của mình.

Kỳ Phụng cắn ống hút, không lạnh không nóng nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô, bình tĩnh uống trà sữa.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Tặng AliceJordan2004 với câu trả lời nhanh và chính xác nhưt!!!□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (10)

Bạch Tử vì diệu cảm thấy anh nhìn cô như đang nhìn một người biểu diễn tạp kỹ, cô liếc mắt nhìn anh, chậm rãi thu tay lại.

Mà ở bên kia, Vu An lại rất vừa lòng với tư liệu trong lúc lơ đãng quay được, ông lại vỗ vỗ tay, nói chính thức bắt đầu quay.

Bạch Tử đã nghiêm túc học tập, nhưng cô không phải diễn viên chuyên nghiệp, ngay cả khi nghiêm túc học tập cũng chỉ là tạm thời, nếu kỹ thuật diễn không được, vậy cô cũng không có cách nào, dù sao mọi người cũng không chờ mong nhiều.

Giữa rừng trúc, lá rụng bay bay.

Một đám hắc y nhân đang vây quanh một nữ tử, nàng mặc bạch y, dáng người yếu diệu, mặt mày như họa, khuôn mặt tinh xảo, trong tay cầm một cây sáo ngọc, đứng tại chỗ không động đậy, vạt áo nhẹ nhàng, giống như sắp mọc cánh bay đi.

Còn người được nàng che ở phía sau, mặc một bộ quần áo kỳ quái không hợp với hoàn cảnh, cũng không gây sự chú ý.

Sáo ngọc trong tay vừa chuyển, nàng nhoèn miệng cười, phong cảnh đẹp hơn nữa cũng thành nền, nàng hỏi: "Các người chính là sơn tặc đang quấy rầy người dân?"

"Vậy thì sao?" Hắc y nhân cầm đầu tà ác cười nói: "Tiểu nương tử chủ động tới xin chúng ta quấy rầy?"

"Ăn nói lung tung." Nữ tử bạch y thu hồi nụ cười, "Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo!"

Thân ảnh màu trắng thoáng động, sáo ngọc đâm vào tim hắc y nhân cầm đầu, hắc y nhân hơi thở dừng lại, che ngực ngã xuống, lúc này mấy người còn lại mới phản ứng lại, móc vũ khí toàn lực ứng phó.

Nhưng thân ảnh của nữ tử kia rất linh động, cây sáo chuyển động lên xuống, đều đánh trúng huyết đạo trên người, chỉ cần bị điểm trúng huyết đạo, cả người sẽ tê mỏi ngã xuống đất, y sư có thể cứu người, tự nhiên cũng có thể giết người.

Không bao lâu, một đám hắc y nhân đã nằm xuống đất.

Nữ tử xoay người cười với người đang đứng bên kia, ngay sau đó lại giống như một cô nương bất mãn nói: "Nam nhân trong thế giới của các người, đều thích nhìn nữ tử yếu đuối đứng ở phía trước, mà các người chỉ đứng bất động, cũng không tới giúp đỡ sao?"

Người đàn ông xuyên từ thế giới hiện đại vào trong trò chơi nhìn một đám người đang nằm dưới đất, trầm mặc một lát, nói: "So sánh với người, ta cảm thấy bọn họ mới là hèn là " nữ tử yếu đuối " cần giúp đỡ."

"Ai?" Nữ tử nghiêng đầu chớp chớp mắt, biểu tình ngây thơ.

Lúc này, đạo diễn hô một tiếng "Cắt", lớn tiếng nói: "Rất tốt, một lần đã qua!"

Bạch Tử lập tức thu hồi biểu tình ngây thơ vô tội, cô khom lưng nói với mấy diễn viên quần chúng đang đứng dậy: "Thật là ngượng ngùng, mọi người vất vả rồi."

"Không không không... Cô đừng khách khí." Nhóm diễn viên quần chúng xua tay, có chút thụ sủng nhược kinh.

Kỳ thật Bạch Tử cầm cây sáo chọc người cũng chỉ là diễn diễn, cũng không dùng nhiều sức, nhóm diễn viên quần chúng cũng chỉ giả vờ bị thương mà thôi.

Bạch Tử cười cười, cầm chai nước chị Lan đưa, chị Lan tím tái hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Có thể a, cô đã thông suốt, biết muốn thiết lập tính cách đáng yêu xinh đẹp?"

Trước kia chị Lan vẫn khuyên Bạch Tử thu liễm tính cách, nhưng Bạch Tử không nghe, thích không kiêng nể gì rồi làm mấy chuyện phá vỡ hình tượng, sau đó chị Lan cũng chỉ có thể từ bỏ, không nghĩ tới, Bạch Tử lại bỗng nhiên đổi tính, ngay cả diễn kịch cũng bắt đầu nhớ lời thoại, tuy rằng kỹ thuật diễn cũng không tới tình trạng xuất thần nhập hóa, nhưng đã là tiến bộ rất lớn.

Bạch Tử chỉ thuận miệng nói: "Văn Bình nói tôi không thể lấy được danh hiệu ảnh hậu, vì làm anh ấy thay đổi cái nhìn, từ giờ tôi sẽ nỗ lực."

"Quả nhiên, lại là bởi vì hấn ta." Chị Lan lắc đầu, "Tại sao cô cứ cố chấp với người đó như vậy?"

Văn Bình đúng là một người đàn ông tuổi trẻ đầy hứa hẹn, muốn năng lực có năng lực, muốn gia thế có gia thế, nói là người tình trong mộng của phụ nữ cũng không quá, nhưng nhà họ Bạch cũng không kém nha, Bạch Tửu thân là đại tiểu thư nhà họ Bạch, người cô có thể lựa chọn tuyệt đối không ít, nhưng lại cố tình muốn Văn Bình, người ta càng ghét bỏ, cô lại càng hăng say, chị Lan hoàn toàn không thể lý giải.

Đó là đương nhiên, chị Lan lại không biết kịch bản của nữ phụ.

Bạch Tửu coi như không nghe thấy câu hỏi của chị Lan, chỉ ngắm phong cảnh bên ngoài.

Chị Lan lấy di động ra hưng phấn nói: "Ai nha, không phải tôi khen cô, cô mặc cổ trang thật đúng là quá đẹp, muốn nói ưu điểm lớn nhất của cô, cũng chỉ có gương mặt này, cô xem mấy bức ảnh tôi đăng lên Weibo này, tôi đăng ảnh đẹp hơn mấy bức ảnh mặt rần mà cô đăng nhiều."

"Ừừừ..." Bạch Tửu nhìn Weibo, lại chỉ vào bức ảnh thứ năm: "Sao chị cũng đăng bức ảnh này luôn?"

Bức ảnh thứ năm kia, rõ ràng là khi cô bị người kia nắm tóc, cô ngoái đầu căm tức nhìn.

"Ai nha!" Chị Lan ảo não nói: "Tôi chỉ chú ý tới biểu tình của cô trong bức ảnh này rất đẹp nên mới đăng, không chú ý tới cái khác."

Kỳ thật bức ảnh này cũng chỉ xuất hiện bàn tay mà Kỳ Phụng nắm sợi tóc của Bạch Tửu, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, nói thực ra, vì không nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông đó, mới làm người ta suy nghĩ nhiều hơn.

Vốn dĩ bức ảnh này cũng không có gì, nhưng xét thấy danh tiếng của Bạch Tửu quá xấu, lại có những lịch sử không tốt kia, chỉ cần cô đứng chung với một người đàn ông, vậy nhất định bình luận sẽ nghiêng về một phía nói cô quyến rũ người kia.

Bạch Tửu là người chỉ cần khóc trước màn hình, sẽ bị người ta mắng là lục trà kỹ nữ, là bạch liên hoa.

Chị Lan hối hận nói: "Tôi sẽ xóa bức ảnh đó..."

"Thôi bỏ đi." Bạch Tửu nhìn dưới Weibo đã có hơn trăm nghìn bình luận: "Xóa cũng vô dụng, bọn họ thích nói thế nào thì nói."

Bạch Tửu vuốt cằm suy nghĩ, chờ cô có một đại quân trạch nam, cô sẽ mắng lại tất cả những người đã mắng cô.

Đại khái là tất cả mọi người không có hy vọng với kỹ thuật diễn của Bạch Tửu, cho nên lần này cô thể hiện tốt một chút, thế nhưng làm Vu An cảm thấy hôm nay quay rất tốt, kết thúc một ngày, Vu An vỗ vỗ tay, chính thức tuyên bố tan việc.

Kỳ Phụng không nhanh không chậm đi vào xe, ngồi xuống ghế phụ, cầm ly trà sữa người đàn ông bên cạnh đưa tới.

Ngô Xuyên tò mò hỏi: "Thế nào? Đóng phim có vui không?"

Bởi vì Kỳ Phụng muốn tới đoàn phim đóng phim, công việc của anh sẽ rơi xuống đầu Ngô Xuyên, nên Ngô Xuyên không có thời gian tới xem Kỳ Phụng đóng phim.

Kỳ Phụng uống trà sữa, không lạnh không nhạt nói: "Không thú vị."

Vu An biết tính cách của Kỳ Phụng, cho nên chỉ cần mong Kỳ Phụng tiếp tục như vậy để quay, dù sao giả thiết của anh vốn dĩ chính là người chơi xuyên vào trong game, mà người xem đều biết tính tình của anh thế nào.

Ngô Xuyên nói: "Nghe nhân viên nữ trong công ty nói Bạch Tửu cũng không phải người tốt, tớ còn sợ cô ta không phối hợp, đúng rồi, người trong công ty gửi hot search cho tớ, có phải Bạch Tửu cố ý quyến rũ cậu không?"

"Gi?" Kỳ Phụng nhìn Ngô Xuyên.

Ngô Xuyên lấy di động mở Weibo, "Bức ảnh này, chúng ta đều biết cô ta đang quay đoạn phim tuyên truyền, mà cộng sự lại là cậu, mọi người cũng biết tính cách của cậu tuyệt đối sẽ không chủ động tiếp xúc với người khác, tuy rằng bức ảnh này chỉ lộ ra một bàn tay, nhưng ống tay áo rõ ràng là đồng phục của đội."

Hắn lấy di động, tùy tay mở bình luận phía dưới, mấy nghìn bình luận, đều đang châm chọc mỉa mai Bạch Tửu lại thông đồng đàn ông.

Ngô Xuyên cảm khái, "Nhìn cô ta lớn lên rất xinh đẹp, không nghĩ tới là một người phụ nữ tùy tiện như vậy, còn đăng ảnh khoe ra, cũng không biết chúng ta chọn cô ta làm người phát ngôn có đúng hay không."

"Ảnh chụp không phải cô ấy đăng."

"A?" Ngô Xuyên sững sốt một chút, lại hỏi: "Sao cậu lại biết?"

Bởi vì thời gian đăng Weibo, cô đang đóng phim với anh.

Kỳ Phụng không nói một câu ném đi động cho Ngô Xuyên, anh lại lấy đi động của mình ra, mở Weibo, hấn tìm hot search lưu bức ảnh kia lại, sau đó lại dùng tài khoản Weibo của mình đăng lại.

【 Hôm nay tôi cũng uống trà sữa: Bộ dáng tức giận của cô ấy, giống như thạch sương sáo được thêm đá. 】

Hình ảnh bên dưới là ảnh cô đang quay đầu lại cô cảm tức nhìn, và một bàn tay đang nắm lấy sợi tóc của cô.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Ư Ư: Anh nhà sợ con gì???□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (11)

Thạch sương sáo?

Thêm đá?

Đây là có ý gì?

【 Nhìn thấy tôi hãy nhắc tôi đi học: Là... Tò về yêu thích sao? 】

【 Mộng tưởng hảo huyền: Tôi cảm thấy có nghĩa là uống ngon. 】

【 Nói nhiều: Bạch Tửu? Uống ngon? 】

【 Thao tác dừng mãnh như hổ: Có phải là nói trà sữa uống nhiều cũng không tốt a, kia, uống nhiều trà sữa rất dễ béo a. 】

【 Tôi một mét năm: Nga... Đây là một thể loại châm chọc mới sao? 】

Bất luận mọi người bình luận khí thế ngất trời thảo luận xem thạch sương sáo thêm đá là có ý gì, nhưng đương sự không trả lời bất cứ người nào.

Vì thế trên bảng hot search, tên của Bạch Tửu và nam thần esports được trói với nhau.

Đáng tiếc, Bạch Tửu cũng không biết, dù sao mỗi lần mở Weibo đều nhìn thấy tin không tốt về mình, cô cũng lười đi nhìn, ăn cơm với chị Lan xong, cô trở chung cư của mình.

Không khéo, khi đang đợi thang máy còn gặp người quen.

Lúc này chỉ có Tăng Thiên đứng ở đây, còn bạn của cô ta thì không, cô ta nhìn thấy Bạch Tửu đi tới sắc mặt hơi cứng lại.

Bạch Tửu cười cười, coi như chào hỏi.

Biểu tình của Tăng Thiên thay đổi trong nháy mắt, giống như là gặp phải khủng bố, cô ta xoay đầu đi, còn hừ một tiếng.

Bạch Tửu chớp chớp mắt, không có cảm xúc thu lại ánh mắt.

Hai người yên tĩnh đứng ở đây, ai cũng không nói, không khí thật ra có chút quái dị.

Chuyện Tăng Thiên bị fans cuồng uy hiếp cũng được nhiều người biết, tuy chuyện này chìm xuống rất nhanh, nhưng vẫn để lại bóng ma không nhỏ trong lòng Tăng Thiên.

Kỳ thật giới giải trí trước kia cũng không phải chưa từng có loại tin tức này, có khi là antifan, có khi là fan cuồng, đây cũng không phải là chuyện hiếm thấy, chẳng qua Tăng Thiên trước nay không nghĩ tới mình có thể gặp phải chuyện này, mấy ngày sau vẫn luôn gặp ác mộng.

Hơi thở của Tăng Thiên hơi rối loạn.

Thang máy tới.

Bạch Tửu đi vào thang máy, lại thấy Tăng Thiên còn đứng ở bên ngoài không động đậy, cô hỏi: “Cô không đi vào sao?”

Tằng Thiến đột nhiên phục hồi tinh thần lại, phảng phất như cắn răng cố lấy dũng khí, móc một thứ trong túi ra, lại chạy đến trước mặt Bạch Tửu, “Bộp” một tiếng nhét vào trong tay Bạch Tửu, “Cô đừng tưởng rằng cô giúp tôi tôi sẽ cảm ơn cô!”

Tiếp theo, Tăng Thiến xoay người chạy ra khỏi thang máy.

“Này...”

Bạch Tửu còn muốn nói gì đó, Tăng Thiến không quay đầu lại nói: “Tôi sẽ không đứng chung thang máy với người phụ nữ xấu xa như cô, tôi đi cầu thang bộ!”

Bạch Tửu nhìn bóng dáng Tăng Thiến biến mất, dưới đáy lòng thật sự bội phục, nếu cô nhớ không nhầm, Tăng Thiến ở tầng 24, cô lại cúi đầu nhìn đồ trong tay mình, là một viên chocolate nhân rượu.

Bạch Tửu bóc vỏ, nhét chocolate vào miệng, vừa nhìn cửa thang máy đóng lại, vừa nghĩ, hương vị còn không tồi.

Tuy rằng... Người đẹp ngực lớn kia không chịu thừa nhận cô ta cảm ơn Bạch Tửu.

Quay phim ngắn tuyên truyền mà thôi, không mất nhiều thời gian, nhưng bất hạnh chính là ngày hôm sau trời mưa, cảnh quay bên ngoài chỉ có thể dừng lại, vì thế đoàn phim có nửa ngày nghỉ ngơi.

Bạch Tửu thay quần áo xong, vừa ra khỏi phòng, nghĩ buổi chiều làm gì để giết thời gian thì tốt, thì lại không hẹn mà gặp người đàn ông mặc áo khoác màu đen, quần màu đen trên hành lang.

Kỳ Phụng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Tặng Pom_Chun_2467 với câu trả lời nhanh nhút và chính xác nhút!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (12)

Mỗi lần Bạch Tửu nhìn thấy người đàn ông này không thể không cảm thán, toàn thân anh, mỗi giây mỗi phút đều tản ra hơi thở "Tôi rất tang thương", mười phần lười biếng và suy sút, nói được dễ nghe là không dính khói lửa phạm tục, cô đọc một mình, nói không dễ nghe, đó là không hứng thú với điều gì cả.

Nga... Không, vẫn có một thứ làm anh thấy hứng thú, ví dụ như ly trà sữa không biết vị gì trong tay anh.

Ngay cả hiện tại, tuy anh cũng nhìn thấy Bạch Tửu đi tới, lại cũng chỉ không chút để ý nhìn thoáng qua, rũ mắt, thoát nhìn như chưa tỉnh ngủ.

Trên thực tế, hai ngày nay trong lúc quay phim anh vẫn giữ thái độ này.

Vưu Ân không có ý kiến gì với chuyện này, người trong giới đều biết tính tình của vị đại thần này, anh ở hiện thực như thế nào, trong phim ngắn tuyên truyền cũng là như thế, như vậy còn rất làm người khác có cảm giác chân thực.

Bạch Tửu cảm thấy cho dù mình không chào hỏi anh, anh cũng sẽ không để ý, nhưng cô cũng lịch sự cười cười, tiếp tục đi về phía trước, hai người sẽ lướt qua nhau.

Nhưng không bao lâu, Bạch Tửu lại lui về phía sau hai bước, bởi vì cô ý thức được, anh cũng không đi về phía trước, mà đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đương nhiên, bộ dáng này của anh khơi dậy lòng hiếu kỳ của cô.

Bạch Tửu đứng ở bên cạnh anh một lát, cũng không nói gì, cô nhìn theo ánh mắt của anh, trên tường ngã rề, một con nhện màu đen đang bò.

Con nhện kia không động đậy, người đàn ông mặc bộ quần áo đen cũng không động đậy.

Không khí căng co lan tràn giữa một người một nhện, có lẽ dùng thuật ngữ trong giới của bọn họ mà nói, đó chính là đang PK.

Còn Bạch Tửu... cô chỉ có thể xem như một người ngẫu nhiên nhìn thấy.

Ánh mắt Bạch Tửu hướng lên trên, người đàn ông này rất cao, đỉnh đầu cô chỉ đến ngực của anh, cô không thể không ngẩng đầu, cũng vì thế, cô có thể nhìn thấy cái cằm hoàn mỹ của hắn, cô nhìn một lát, cảm thấy mình đã nhìn hắn lâu như thế, nếu không nói gì cũng quá kỳ quái, cho nên hỏi: "Anh thích nó?"

Cuối cùng anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt không có cảm xúc.

Bạch Tửu cảm thấy mình hỏi một vấn đề ngu ngốc, cô nhún nhún vai, "Được rồi, tôi không quấy rầy anh nữa."

Cô không hề nhìn anh, mà là tiếp tục đi về phía trước, sau đó còn chưa đi được ba bước, tầm mắt không thoải mái sau lưng lại làm cô lùi ba bước, lại đứng bên cạnh anh, mặt không biểu tình, "Anh sợ nó."

Anh không nói chuyện, thần sắc nhìn không ra chút dao động nào.

Bạch Tửu lại có thể xác định, anh thật sự sợ hãi.

Sợ hãi một con nhện...

Đây cũng không phải ảo giác của cô.

Bạch Tửu nhìn anh, lại nhìn con nhện trên tường, cô cảm thấy nếu mình cứ như vậy mà đi, để một người đàn ông cao hơn 1 mét 8 một mình đối mặt với con nhện chưa được 2 centimet trên tường, sẽ là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Vì thế cô xoay người đi một bước, nâng tay lên, dứt khoát lưu loát tát xuống.

Thân hình người đàn ông hơi run lên.

Bạch Tửu thu tay lại, cô hỏi anh, "Anh muốn mang về lưu làm kỷ niệm không?"

"Không." Anh quyết đoán phun ra một chữ.

Bạch Tửu "ồ" một tiếng, chẳng hề để ý vỗ vỗ tay, con nhện vĩ đại mà lại đáng thương kia không thể chết toàn thây.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

U'U: Bạch tỷ gặp ai ở trung tâm thương mại???□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (13)

Lúc này, lại có một người đàn ông đi tới, cậu hô to một tiếng: "Kỳ Phụng!"

Bạch Tửu nhìn lại, cô biết người đàn ông này, là Ngô Xuyên, lúc trước cô đi thử vai, Ngô Xuyên cũng là giám khảo.

Ngô Xuyên có vẻ hơi sốt ruột, đây là đương nhiên, sau khi nhân viên trong công ty phổ cập khoa học cho cậu Bạch Tửu là người như thế nào, hiện tại cậu nhìn thấy Bạch Tửu và Kỳ Phụng đứng chung một chỗ, chắc chắn sẽ lo lắng cô đang mưu tính điều gì.

Kỳ Phụng lại chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn Ngô Xuyên, trước sau như một đăm đăm.

Ngô Xuyên cũng sẽ không cho rằng, nếu Bạch Tửu thật muốn làm gì Kỳ Phụng, Kỳ Phụng sẽ không đánh lại được một người phụ nữ, chỉ là sau khi trải qua chuyện Kỳ Phụng dùng Weibo chính thức của mình đăng một tin tức không rõ ý nghĩa, cậu cảm thấy người phụ nữ Bạch Tửu không phải am hiểu công kích vật lý, mà là công kích ma pháp, đơn giản mà nói, đó là cô có một loại lực lượng giống như thôi miên.

Bạch Tửu cười chào hỏi, "Anh Ngô."

"Cô Bạch." Cái gọi là duỗi tay không đánh người nở nụ cười, Ngô Xuyên vẫn rất thân sĩ cười gật gật đầu.

Bạch Tửu rất nhạy cảm với cảm xúc của người khác, cô có thể cảm thấy Ngô Xuyên rất phòng bị cô, cho dù cô không rõ vì sao, tầm mắt cô rơi xuống trên vai Ngô Xuyên, "Ồi, có bụi này."

Bạch Tửu tiến lên một bước, vươn tay vỗ vỗ bả vai Ngô Xuyên, trước khi Ngô Xuyên phản ứng lại, cô cũng đã thu tay lại, lùi ra phía sau một bước.

Thật đúng là giống như chỉ vỗ vỗ bụi trên vai cậu.

Ngô Xuyên cảm thấy nếu có ý kiến với việc này, có vẻ mình đã suy nghĩ nhiều, cậu chỉ có thể nở nụ cười, "Cảm ơn."

Tuy rằng cậu không chú ý tới trên người mình có bụi.

"Không có gì." Bạch Tửu tùy ý vẫy vẫy tay, "Người đại diện còn đang đợi tôi, tôi đi trước, tạm biệt."

Ngô Xuyên gật gật đầu.

Bạch Tửu xoay người rời đi, trong lòng nói thầm, thật tốt, không cần phải đi rửa tay luôn.

Chờ đến khi không nhìn thấy Bạch Tửu nữa, Ngô Xuyên lập tức quan tâm hỏi người bên cạnh, "Kỳ Phụng, cô ta không làm chuyện gì kỳ quái với cậu đúng không?"

Kỳ Phụng không cảm xúc nhìn thoáng qua Ngô Xuyên, nói đúng ra, là nhìn thoáng qua bờ vai của cậu, Kỳ Phụng lại dịch sang bên cạnh một bước, "Đừng tới gần tôi."

"Cái, cái gì?" Ngô Xuyên run rẩy nói, cậu như rau cải mùa thu, gió thổi tới, run run lên, "Kỳ Phụng, đây là ở ghét bỏ tớ sao?"

Kỳ Phụng nhìn cũng không nhìn Ngô Xuyên một cái, xoay người đi sang hướng khác.

Hành lang, chỉ nhìn thấy Ngô Xuyên đang đuổi theo Kỳ Phụng, còn nghe thấy giọng nói đáng thương của cậu, "Kỳ Phụng, tình cảm hai đứa vô tư khi nhỏ đâu? Sao cậu lại đột nhiên ghét bỏ tớ, trái tim tớ thật đau..."

Tuy nói trong giọng nói đáng thương này, còn có một ít làm bộ làm tịch.

Bên kia, chị Lan vừa lái xe, vừa hỏi Bạch Tửu đang ngồi ghế phụ, "Trực tiếp đưa cô về chung cư?"

"Tôi muốn đi dạo trung tâm thương mại."

"Cô lại muốn mua cái gì?"

"Quần áo."

Chị Lan tắc tắc hai tiếng, "Cô vừa mới mua một núi quần áo, tôi còn chưa thấy cô mặc, đã muốn mua mới."

Chính xác, tủ quần áo trong chung cư treo đầy quần áo, nhưng những quần áo đó có thể nói 99% đều là cái loại váy ngắn nhỏ, đây không phải là phong cách của Bạch Tửu, cô thích phong cách thoải mái, không hở hang nhiều.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:ngocha31197đoán đúng ý Trầm, nay thưởng một chương□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (14)

Nhưng nghe chị Lan nói cũng biết, Bạch Tửu là người không để ý tiền, cho nên cô biểu hiện không quan tâm lắm, cô nói: "Những bộ đó tôi không thích nữa rồi."

"Được rồi, được rồi, ai bảo cô là đại tiểu thư." Chị Lan bắt đầu đi lắc đầu, cùng Bạch Tửu đi tới trung tâm thương mại.

Bạch Tửu đeo kính râm đi theo phía sau chị Lan trực tiếp lên tầng năm, so với tầng một, người trên tầng năm rất ít, bởi vì quần áo trang sức trên tầng năm đắt hơn, nhân viên hướng dẫn cũng sẽ chú trọng sự riêng tư của khách hàng hơn, vì thế đối với Bạch Tửu thì an toàn hơn, đây cũng là nguyên nhân vì sao trước kia Bạch Tửu thích tới nơi này.

Vừa đến tầng năm, chị Lan nhận được một cuộc điện thoại, lực chú ý của Bạch Tửu đều ở trên quần áo, cũng không chú ý nghe, một lát sau, chị Lan đi tới, đặt nước chanh vào trong tay Bạch Tửu, hưng phấn nói: "Có show thực tế muốn mời cô, nhà sản xuất đang chờ ở công ty, tôi về công ty nói chuyện trước, cô ở đây mua quần áo, chờ tôi nói xong, sẽ tới đây đón cô."

"Được." Bạch Tửu gật gật đầu, nhìn chị Lan rời đi, trong trí nhớ của cô, Bạch Tửu chưa từng tham gia show thực tế, nguyên nhân cũng rất đơn giản, EQ

quá thấp, bắt luận là cùng nhân viên công tác, hay là với nhóm khách mời, bây giờ show thực tế là một cái bánh thơm, có tổ tiết mục nguyện ý tung cánh ô liu với Bạch Tửu, chị Lan tự nhiên là vui mừng.

Mà thấy chị Lan như vậy, tổ tiết mục tìm tới Bạch Tửu hẳn là cũng không phải không có tên tuổi.

Bạch Tửu chậm rì rì đi dạo, mới vừa định xoay người nhìn quần áo bên kia, thỉnh linh đụng phải một người, ly nước chanh trong tay cũng đổ vào người kia.

Người kia theo bản năng kêu một tiếng, “Váy mới của tôi!”

Bạch Tửu còn chưa kịp nói chuyện, một người đàn ông anh tuấn phi thường vội đi tới, quan tâm hỏi: “Nhất Nhất, em không sao chứ?”

“Em không sao...” Người con gái thanh thuần đáng yêu lắc đầu, lại vẫn cau mày nhìn váy của mình, thoạt nhìn không vui lắm.

Người đàn ông tự nhiên lập tức nhìn về phía người gây họa, “Cô!”

Hắn ta ngừng lại, bởi vì người đối diện tháo kính râm xuống, là một khuôn mặt làm hắn tỉnh lại không biết bao nhiêu lần trong mơ.

“Hi.” Bạch Tửu vẫy vẫy tay, ngọt ngào cười.

Oan gia ngõ hẹp... Không, là kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Trên khuôn mặt cứng đờ của Văn Bình hiện lên sự chán ghét, “Bạch Tửu, cô dám...”

“Tôi không theo dõi anh.” Bạch Tửu quyết đoán đánh gãy lời nói của Văn Bình.

Văn Bình lại nói: “Cô quả thật là tên...”

“Tôi là người dân tuân thủ pháp luật, chưa bao giờ có ý xấu.”

“Cô đừng có mơ...”

“Tôi tuyệt đối không muốn dùng cách này làm anh chú ý, anh không cần suy nghĩ nhiều.”

Khuôn mặt Văn Bình vừa xanh vừa trắng, trong cổ họng như bị nghẹn, cuối cùng không thể không tăng âm lượng, “Bạch Tửu!”

“Thính lực của tôi rất tốt.” Bạch Tửu nhún vai, không chút để ý nói: “Tôi dám cam đoan, lần này gặp phải anh tuyệt đối là bất hạnh trong bất hạnh, anh có thể suy nghĩ thoáng hơn.”

Sắc mặt Văn Bình xanh mét, chỉ cần nhìn thấy gương mặt này của Bạch Tửu, hắn ta sẽ nghĩ đến khi mình ngọt ngào với Tống Nhất Nhất, lại không cứng được, làm sao hắn ta có thể nghĩ thoáng hơn!?

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Bạch Tửu mơ ước bộ phận nào trên cơ thể nữ chính???□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (15)

Không khí cạnh tranh giữa Văn Bình và Bạch Tửu, phảng phất chiến tranh chạm vào là nổ ngay.

Tống Nhất Nhất nghi hoặc nhìn Văn Bình, lại nhìn Bạch Tửu, váy trên người cô ấy bị ướt một góc lớn, còn đang nhỏ nước, mà không khí giữa hai người cô ấy không dám chen vào, lẻ loi đứng ở một bên, nhìn qua rất đáng thương.

Tống Nhất Nhất có thể nói là đầu quả tim của Văn Bình, hắn ta tự nhiên không thể không chú ý cô ấy, Tống Nhất Nhất lúc này cũng làm Văn Bình càng tức giận với Bạch Tửu, “Bạch Tửu, cô phải trả giá vì sự ngu xuẩn của mình...”

“Cô gái đáng thương.”

Văn Bình còn chưa nói xong, Bạch Tửu đã chặn lại, càng làm da đầu Văn Bình tê dại là, Bạch Tửu cư nhiên còn đi tới phía trước, thân mật kéo tay Tống Nhất Nhất, cau mày nói: “Quần áo của em đều ướt, nhất định là không thoải mái.”

“Tôi... Tôi...” Tống Nhất Nhất hiển nhiên ngây ngẩn cả người, cô ấy còn chưa quen Bạch Tuyền bình thường hay châm chọc mỉa mai bỗng nhiên thân mật như vậy.

Vân Bình vội vàng nắm lấy bả vai Tống Nhất Nhất, kéo người ra phía sau, hấn ta dùng một tư thế bảo vệ, hung tợn nói với kẻ địch: “Bạch Tuyền, cô đừng mong có thể thương tổn...”

“Đúng rồi!” Bạch Tuyền bỗng nhiên nói: “Tôi bồi thường cho em một chiếc váy mới!”

Vân Bình nhú mày, “Nhất Nhất muốn mua gì, tôi sẽ...”

“Không sao, tôi có tiền.” Bạch Tuyền theo thường lệ bỏ qua Vân Bình, tầm mắt dừng trên người Tống Nhất Nhất đang đứng phía sau Vân Bình, đầy mặt chân thành nói: “Tôi rất nhiều tiền.”

Không tính tới chuyện cô có tiền hay không, thái độ chân thành này làm người khác thật sự không thể nghi ngờ được.

Vân Bình hít sâu vài hơi, quyết định tạm thời không nhìn Bạch Tuyền, mà là nói với Tống Nhất Nhất: “Em muốn gì, tôi đều tặng cho em, không cần phải quan tâm người phụ nữ kia.”

“Cái kia...” Tống Nhất Nhất do dự.

Vân Bình liếc nhìn Bạch Tuyền, lại hừ một tiếng, có phong thái của tổng tài bá đạo nói: “Nhất Nhất, em xem em thích bộ váy nào.”

Tư thái (*tư thế + thái độ*) này của hấn ta, nói rõ ngay cả khi Tống Nhất Nhất muốn mua tất cả quần áo trong cửa hàng cũng có thể.

Bạch Tuyền đặt ly nước chanh xuống, vẻ mặt thân thiện, điều làm Vân Bình không vui là tầm mắt của Bạch Tuyền vẫn dính trên người Tống Nhất Nhất, ánh mắt kia... Luôn có loại cảm giác không thể nói rõ, giống như khi một người đàn ông đang nhìn người phụ nữ, có tính xâm lược, Vân Bình cảm thấy người phụ nữ của mình bị người khác mơ ước.

Bạch Tuyền lại không ý thức được Vân Bình không vui, cũng có lẽ là cô ý thức được, nhưng vẫn không quan tâm, trong lòng nhộn nhạo, Tống Nhất Nhất là một cô gái thanh thuần, bộ váy đang ướt lại tăng thêm vài phần đáng thương chật vật, góc váy bị ướt dán vào đùi, mơ hồ có thể nhìn thấy đường cong tuyệt đẹp, giọt nước lại từ từ trượt xuống theo đùi, cuối cùng đi xuống mắt cá chân, lại đi vào giày cao gót màu trắng và... Giọt nước còn được ánh đèn ấm áp trong trung tâm thương mại chiếu vào, mê người khó tả.

Đôi mắt Bạch Tuyền xẹt qua một tia sáng đen tối.

Tống Nhất Nhất cả người run lên.

Vân Bình cảm thấy nguy hiểm nhìn chằm chằm Bạch Tuyền, cho dù Bạch Tuyền vẫn duy trì khuôn mặt không cảm xúc kia.

Trường hợp tựa hồ lâm vào cục diện bế tắc.

Nhân viên đứng bên kia mồ hôi đầy đầu, bất luận là Bạch Tuyền hay là Vân Bình đều là người không thể đắc tội, mà điểm đột phá nằm ở Tống Nhất Nhất, vì thế nhân viên chỉ có thể thật cẩn thận nói: “Cô Tống, váy của cô đã bị ướt, mặc tiếp rất dễ bị cảm, nếu không cô đi chọn một bộ quần áo mới được không?”

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: erispinkk đoán đúng ý Trầm, thưởng một chương□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (16)

Tống Nhất Nhất đương nhiên không thể mặc váy ướt đi ra trung tâm thương mại, cô ấy dịch ra một bước, các loại váy đủ loại kiểu dáng màu sắc làm cô ấy rất khó lựa chọn, sắc mặt rối rắm.

Nhân viên rất có kinh nghiệm chỉ vào một cái váy nói: “Cái váy này mới ra trong năm, đai lưng thiết kế nơ bướm rất đáng yêu, cô Tống có muốn thử không?”

“Cái này...” Tống Nhất Nhất nhìn cổ váy chữ V, nhú mày lắc lắc đầu.

“Váy cái này thì sao?” Nhân viên lại lấy tới một cái váy khác, nói: “Chiếc váy này mới ra trong mùa hè này số lượng có hạn, màu tím có vẻ thần bí, lại xinh đẹp, còn có thể tôn dáng, cô Tổng cảm thấy thế nào?”

Tổng Nhất Nhất nhìn bộ váy úp ngực kia, lại cúi đầu nhìn ngực của mình, không tự tin lắc lắc đầu.

Cứ như vậy, qua vài phút, Tổng Nhất Nhất cũng chưa chọn được bộ váy vừa lòng, phụ nữ đi dạo phố mua quần áo, luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ.

Văn Bình cảm thấy đây là lúc mình lên sân khấu, hẳn ta sửa sang lại cả vật, mị lực nam tính của hẳn ta không thể có lỗi sai nào, hẳn ta tiến lên một bước, thanh thanh giọng nói, dùng giọng nói tràn đầy từ tính: “Ngoại trừ...”

“Ngoại trừ mấy bộ vừa nãy cô Tổng nói không thích, còn lại tôi đều mua.” Giọng nói của Bạch Tửu, luôn xuất hiện đúng lúc hợp thời như vậy.

Văn Bình như bị nghẹn.

Tổng Nhất Nhất quay đầu nhìn về phía Bạch Tửu, Bạch Tửu khẽ cong khóe môi, mỉm cười làm ngủi ngán của cô sáng ngời, tựa như đóa hoa mùa hè nở rộ, tựa như cảnh xuân động lòng người, còn lóa mắt hơn tất cả những gì Tổng Nhất Nhất đã từng nhìn thấy.

Sự yêu chiều trong mắt người này, bỗng nhiên có thể làm tim người đập nhanh.

Từ từ, yêu chiều???

Văn Bình cúi đầu nhìn Tổng Nhất Nhất đã quay đầu đi che mặt, nhưng vẫn không thể giấu khóe môi đang mỉm cười, hẳn ta chỉ cảm thấy nén giận, giống như răng rắc một tiếng, trong lòng hẳn ta có thứ gì đó đã vỡ nát, chuyện này làm khi hẳn ta nhìn Bạch Tửu, ánh mắt mang theo những lưỡi dao sắc bén.

Bạch Tửu ưu nhã lấy thẻ đen đưa cho nhân viên, ngay cả nhân viên đang cầm thẻ cũng có cảm giác mơ màng.

Tổng Nhất Nhất nghiêng mặt về một bên, buông tay bất an nắm lấy góc váy nói: “Cô Bạch... Cái kia... Cô không cần tốn tiền như vậy...”

“Tốn tiền?” Bạch Tửu lắc đầu, lại cười, “Tiền có giá trị, nhưng nụ cười một một cô gái xinh đẹp, lại là vô giá.”

Ôi, ông trời ơi...

Tổng Nhất Nhất không thể không lấy hai tay che mặt lần thứ hai.

Văn Bình chợt cảm thấy mình đang đội mũ xanh, hẳn ta rút cuộc không thể nhịn được nữa la lên một tiếng, “Bạch Tửu!”

Bạch Tửu móm mém lỗ tai, coi như không nghe thấy.

Văn Bình lại lấy thẻ của mình ra, nhìn về phía nhân viên, “Không được quẹt thẻ của cô ta, dùng thẻ của tôi!”

“Xin lỗi...” Nhân viên khó xử trả thẻ cho Bạch Tửu, khi Văn Bình hoài nghi nhân sinh, Bạch Tửu đã thanh toán xong.

Văn Bình lại cảm thấy đau gan, đau dạ dày, đau đầu.

Bạch Tửu cất thẻ, lại cười với Tổng Nhất Nhất rồi nói: “Hy vọng chuyện ngoài ý muốn hôm nay có thể để lại kỷ niệm tốt đẹp trong lòng em.”

Dứt lời, Bạch Tửu cũng không nhìn Văn Bình một cái, xoay người rời đi.

Tổng Nhất Nhất còn đang mơ màng, cô ấy nhìn bóng dáng Bạch Tửu càng lúc càng xa, thấp giọng ni non, “Tôi chưa từng nghĩ tới... Có một ngày tôi cũng có thể trải nghiệm cảm giác tổng tài bá đạo vùng tiền vì nữ chính...”

Này!

Em mở mắt ra nhìn a!

Người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng bên cạnh em mới là tổng tài bá đạo a!

Đầu Văn Bình nổ tung, một ngọn lửa không tên đang muốn phun ra từ trên đỉnh đầu!

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Sau khi mua một núi quần áo cho nữ chính, Bạch tử mua gì cho anh nhà??? □

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (17)

Bạch Tửu cảm thấy mình rất đẹp trai.

Thật sự rất đẹp trai.

Cô nghĩ tới dáng người pháp phòng quyến rũ của Tăng Thiên, cũng nghĩ đến đôi chân dài trắng nõn của Tống Nhất Nhất, khi nghĩ tới Văn Bình... Cô lắc đầu thờ dài một tiếng, do em gái ngực không mềm, hay là chân không trắng, mà những tác giả đó lại viết ra những nữ phụ độc ác say mê nam chính nhỉ?

So với nam chủ động cái là phát ra hơi lạnh, những em gái mềm mại tất nhiên sẽ đáng yêu hơn rồi.

Đúng vậy...

Nếu lần sau có cơ hội, cô thật sự muốn sờ sờ cặp đùi kia của Tống Nhất Nhất.

Bạch Tửu vừa nghĩ vừa đi ra trung tâm thương mại, cô nghe tiếng mưa rơi, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, cô bị người ta ghét như vậy, nếu cứ đi ra ngoài như này thì không được.

Huống chi, cô còn phải đợi chị Lan tới đón.

Bạch Tửu giờ tay đỡ trán, nhất thời sơ ý, cô chỉ cảm thấy quẹt thẻ xong không nên quay đầu lại, như vậy sẽ có vẻ rất khốc, khi đi ra mới phát hiện cốt truyện "Người đàn ông thật sự không nên quay đầu lại" cũng không thích hợp với cô.

Bạch Tửu đeo kính râm, tuy bầu trời đầy mây mà đeo kính có vẻ hơi quá, nhưng cô không nghĩ được nhiều như vậy, cô do dự mình hẳn là quay về trung tâm thương mại, nhưng nếu chạm mặt Văn Bình và Tống Nhất Nhất, sự đẹp trai của cô sẽ giảm bớt vài phần.

"Người kia giống Bạch Tửu a."

"Không thể nào... sao Bạch Tửu có thể xuất hiện ở đây?"

Người kia kéo kéo tay bin mình, chỉ vào người đang đeo kính nói: "Cậu xem, có phải rất giống Bạch Tửu không?"

"Là có hơi giống..." Một người khác nhíu mày, còn có hơi hoài nghi, thấp giọng nói: "Nếu thật là Bạch Tửu, hôm nay đáng lẽ nên mang lá cải với trứng thối ra ngoài."

Bạch Tửu như rồng mây, bình tĩnh xoay người đi, cô phải tìm chỗ ít người trốn một lát mới được.

Nhưng cho dù Bạch Tửu cúi đầu, liều mạng làm cảm giác tồn tại của mình thấp xuống, một người không che ô đi khi đang mưa cũng rất gây chú ý, cô cảm thấy phía sau có người đang đi theo mình.

Bỗng nhiên, một cánh tay từ trong ngõ nhot vươn ra cầm cổ tay cô, khi cô còn chưa phản ứng lại, đã bị người kéo vào ngõ nhỏ.

Không bao lâu, một người đàn ông cầm cameras xuất hiện ngoài đầu ngõ, gãi nhíu mày, rõ ràng là đang tìm cái gì lại không tìm thấy, vì thế, hắn nhìn nhìn vào bên trong ngõ.

Ngõ nhỏ tối tăm, một người đàn ông mặc áo khoác đen, quần dài màu đen, bóng dáng cao mà gầy, một tay hắn ôm một người con gái, bởi vì thân thể người đàn ông đó che khuất, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy đôi chân của người được che, mà người đàn ông đó hơi hơi cong eo, tay kia cầm ô nghiêng hẳn về phía người con gái đó.

Không khí mờ ám nào đó khuếch tán trong ngõ nhỏ.

Phòng viên không thể không thừa nhận mình đã bị cắt đuôi, bởi vì Bạch Tửu, hiển nhiên sẽ không có quan hệ với người đàn ông nào trừ Văn Bình, bởi vì cô đã từng chính thức nói nếu không phải Văn Bình, vậy cô sẽ không bao giờ quay cảnh hôn.

Mưa đang rơi xuống, không khí ẩm ướt.

Bạch Tửu ngược mắt nhìn lại, đối diện với ánh mắt nhàn nhạt của người kia, cô trầm mặc một lát, "Người kia đi rồi."

Cho nên anh có thể thu lại bàn tay đang ôm eo cô.

Kỳ Phụng mặt không biểu tình.

Cô dừng một chút, vừa định nói câu có phải anh định chiếm tiện nghi của tôi không, đầu vai chợt nặng trĩu, là đầu của anh đặt trên vai cô, cả người cũng vô lực dựa vào người cô.

Anh quá cao, Bạch Tử buộc phải lùi về phía sau một bước mới đỡ được, cô hỏi: "Này, anh làm sao vậy?"

"Choáng đầu..." Giọng nói vô lực vang lên bên cổ.

Cô chỉ có thể nói: "Vậy tôi đưa anh đi bệnh viện đi bệnh viện."

Anh thông thả lắc đầu, cọ cọ làm cổ hơi ngứa, cô nhin xuống ý tưởng đẩy anh ra, hỏi lại: "Anh làm sao vậy?"

"Tụt huyết áp..."

Tụt huyết áp?

Vậy bây giờ phải làm sao?

Kỳ Phụng rầu rĩ nói, "Ngọt..."

Bạch Tử sững sốt một lát, khỏe mắt quét tới ly trà sữa bị ném xuống mặt đất bên cạnh, vì vừa nãy anh đuổi tay kéo cô nên không thể không ném xuống, cô nỗ lực một tay đỡ lấy anh, một tay kia móc đi động ra, "Anh từ từ a..."

"Tôi sắp chết." Anh suy yếu dựa vào trên người cô nói, đúng thật là giống như sắp chết.

Mặc danh khơi dậy tình mẹ trong lòng người nào đó.

Bạch Tử nhanh chóng lấy đi động ra, cô không nhìn được giờ tay vuốt vuốt mái tóc đen của anh, giống như dỗ dành một đứa bé: "Ngoan nha, bình tĩnh, anh sẽ không sao."

Cửa hàng trà sữa gần đó nhận được một đơn đặt hàng rất kỳ quái.

"Thêm gấp ba đường."

Đây không phải chỗ kỳ quái, kỳ quái chính là, người đặt ghi chú: Đặt ở đầu ngõ rồi đi, không được xem trong ngõ có chuyện gì.

Nga, đúng là làm người ta tò mò không biết bên trong ngõ nhỏ có gì.

Anh trai cầm cốc trà sữa siêu lớn siêu ngọt mang theo tâm trạng tò mò xuất phát.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: @ChichiTrn1 đoán đúng ý Trầm, thưởng một chương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (18)

Qua vài phút, đầu ngõ xuất hiện một người đàn ông lái xe đạp điện, người đó dừng xe lấy đi động ra, sau khi xác nhận địa điểm là ở chỗ này, cảm đồ, do do dự dự nghĩ xem mình có nên đi vào không, một người con gái cầm ô xuất hiện.

Ô che khuất gương mặt của cô, nhưng từ dáng người là lướt của cô mà nói, khuôn mặt hẳn là cũng không xấu, nhưng mà bây giờ đã tạnh mưa, cô còn cầm ô, không khỏi làm người cảm thấy có chút kỳ quái.

"Trà sữa...của cô." Người đưa trà sữa vừa cầm cốc trà sữa đưa tới, người đối diện đã nhanh chóng vươn tay cầm lấy.

Cô gái được ô che khuất khuôn mặt lại vẫy vẫy tay, thúc giục người kia nhanh chóng rời đi.

Nhưng người giao hàng không những không rời đi, còn đuổi cổ, tựa hồ là muốn nhìn xem cô là ai.

Người cầm ô không thể không lui lại né tránh tầm mắt, cho đến khi cô lấy đi động ra, người giao hàng nhìn thấy năm sao trong đi động, lập tức rụt cổ lại vui vẻ nói: "Cảm ơn hân hạnh chiếu cố!"

Ngay sau đó, người giao hàng đi lên xe đạp điện, tâm tình sung sướng rời đi.

Nếu đã được năm sao khen thưởng, ai còn hiếu kỳ trong ngõ nhỏ có cái gì, dù sao người con gái che ô kia không thể là người nổi tiếng.

Trong mắt anh giao hàng, lòng hiếu kỳ này ở trước mặt năm sao khen thưởng không đáng giá nhắc tới.

Bạch Tửu thả ô xuống, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, cô vội quay lại, nhìn người đàn ông suy yếu chỉ có thể ngồi dưới đất dựa lưng vào tường, cô ngồi xổm xuống, đưa cốc trà sữa qua.

Khuôn mặt sống không còn gì huyền diệu của Kỳ Phụng bỗng sáng ngời, anh vươn tay cầm trà sữa, lại không có sức, cũng may Bạch Tửu còn chưa buông tay, vẫn cầm ly trà sữa có thể cứu mạng này.

Ánh mắt anh khẽ dời đi, nhìn cô không nói, đôi mắt đen nhánh không có nửa phần ánh sáng.

Bạch Tửu đỡ trán bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mở nắp, một tay cầm thìa, múc một thìa đưa tới trước miệng anh, Kỳ Phụng chỉ ngậy người trong chốc lát, đã mở miệng.

Trà sữa mát lạnh vào miệng, lại đi xuống cổ họng, loại cảm giác ngọt ngọt lạnh lạnh làm anh thoải mái hơi hơi nheo mắt, ngay cả khuôn mặt không cảm xúc cũng mềm mại vài phần.

Bạch Tửu đã xem đủ sự biến hóa trên khuôn mặt anh, đây vẫn là lần đầu tiên cô cảm thấy trên gương mặt của Kỳ Phụng cũng có thể có biểu tình, cô còn đang cảm thán, Kỳ Phụng tự giác mở miệng, bộ dáng ngoan ngoãn này, làm Bạch Tửu thấy trên đầu anh mọc thêm một đôi tai, đằng sau còn có một cái đuôi vung vung.

Thiếu niên xinh đẹp ngoan ngoãn chờ dứt ăn... A, thật là chộc trứng điểm yếu của cô!

Khỏe môi Bạch Tửu không tự giác cong lên, một tia nhộn nhạo xuất hiện trên khuôn mặt cô, cô lại múc một thìa trà sữa đưa tới bên miệng anh, nhìn anh, ngoan ngoãn nuốt xuống, lại há miệng chờ người dứt, cả trái tim cũng mơ mơ hồ hồ, thật muốn mang hân về nuôi.

Dần dần, một ly trà sữa đã thấy đáy, Kỳ Phụng nhìn cô không nhúc nhích, rõ ràng còn chưa ăn đủ, Bạch Tửu đưa cái ly trống rỗng cho anh xem, "Hết rồi nga."

Ánh mắt anh hơi rũ xuống.

Ngón tay cầm cốc của cô dính chất lỏng ngọt ngào, đây là lúc cô mở ra không cẩn thận dính vào.

Giấy tiếp theo, anh duỗi tay cầm cổ tay cô, khi anh cúi đầu, là lúc đầu lưỡi âm áp lướt qua ngón tay, Bạch Tửu ngây ngẩn cả người.

Một lát sau, anh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt như bóng đêm sâu thẳm, thông thả thấp giọng ní non hai chữ: "Thật ngọt."

Bạch Tửu chớp chớp mắt, sau một lúc lâu phun ra một chữ, "Ồ..."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (19)

Ly trà sữa này có thể không ngọt sao?

Cô đã ghi chú thêm gấp ba lần đường.

Bạch Tửu thu tay lại, mặt hơi hơi quay sang một bên, yên lặng dời tầm mắt, nhìn chăm chăm một cái khe nhỏ trên mặt đất, dường như muốn nhìn thấy một bông hoa mọc ra từ cái khe nhỏ này vậy.

Mà người đàn ông đã được bổ sung đường ngồi ở góc tường, một tay chống cằm, hai mắt đẹp híp lại, cũng không nhúc nhích nhìn chăm chăm cô, cũng giống như muốn nhìn thấy một bông hoa mọc ra trên mặt cô vậy.

Hình như không khí rơi vào một loại trạng thái ngưng đọng kỳ quái.

Nhưng hiển nhiên, dù là cô hay là anh, đều không thể nhìn thấy một bông hoa tự nhiên mọc ra.

Bạch Tửu nhìn về phía anh, nở một nụ cười lịch sự, cô nói: "Trên mặt đất rất lạnh đó, có thể sẽ bị cảm."

Tuy bên trên có một mảnh gỗ che, không bị nước mưa làm ướt người, nhưng anh ngồi dưới đất, loại hành vi này vẫn không khỏe mạnh.

Anh nháy mắt, vẫn đứng lên.

Bạch Tửu cũng đứng lên, cô nhét ô vào trong tay anh, "Sao anh lại ở đây?"

"Ngô Xuyên mua quần áo, tôi chờ ở bên ngoài." Ánh mắt Kỳ Phụng nhìn lướt qua ngón tay cô, vô ý thức vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe môi, tuy đây là một động tác không có mục đích, nhưng lại cực kỳ trêu chọc mờ ám.

Bạch Tửu tự nhiên đặt tay ra sau lưng, dường như không có việc gì hỏi: "Anh không đi trung tâm thương mại với anh ấy sao?"

"Tôi không thích nơi đông người." Cho nên anh ở bên cạnh trung tâm mua sắm chờ Ngô Xuyên.

Bạch Tửu nghiêm túc nói cảm ơn, "Cảm ơn anh đã giúp tôi."

"Em cũng giúp tôi." Trên mặt Kỳ Phụng không có biểu tình, sắc mặt của anh còn có chút tái nhợt, nhưng mà so với vừa nãy thì tốt hơn nhiều, đôi mắt anh đen kịt không có sức sống, không chút để ý nói: "Người đàn ông đi theo sau em..."

"Chắc là phóng viên."

Anh nhàn nhạt nói: "Tôi còn tưởng là người kỳ quái."

"Người kỳ quái?"

"Loại người nhìn thấy những thứ xinh đẹp đều muốn mang về nhà giấu đi."

Bạch Tửu suy nghĩ một lát, nói: "Tôi là người."

Cũng không phải là đồ vật.

"Cũng có biến thái thích nhốt người."

Cô không để ý, "Tôi còn chưa từng nghe nói có loại người này bao giờ."

"Ồ." Anh bình tĩnh lên tiếng, "Em chưa từng nghe thấy, lại không phải loại người này không tồn tại."

Bạch Tửu cảm thấy cái đề tài này có chút kỳ quái, cô vuốt cằm, hỏi: "Hay là anh đã gặp... loại người như vậy?"

Nói đúng ra, nếu thực sự có loại người này, vậy không nên nói là kỳ quái, mà phải nói là biến thái.

Kỳ Phụng không trả lời, chỉ là an tĩnh nhìn chăm chú nhìn cô, cũng không nhúc nhích, so với lúc trước cả người đều tỏa ra hơi thở suy sút, bây giờ anh lại có cảm giác tồn tại rất mạnh.

Giống như khi chủ nhân đang ngủ, mèo sẽ không nhúc nhích nhìn chăm chăm, tuy rằng có nhiều loại cách nói về hành động này của mèo, nhưng Bạch Tửu vẫn nhớ tới một cách nói không đáng tin nhất, mèo nhìn chăm chăm chủ nhân của mình khi ngủ, là muốn nhìn xem chủ nhân có chết không, sau đó ăn luôn chủ nhân.

Bạch Tửu nghĩ nghĩ, cảm thấy mình nghĩ nhiều quá, nếu nói hẳn giống mèo, chỉ bằng nói trong đầu anh chẳng nghĩ gì cả, vì thế, cô nhìn không được vươn tay, vậy vậy trước mặt anh, ngay lập tức, cổ tay cô đã bị nắm lấy.

Anh dùng ánh mắt trầm mặc hỏi.

Cô hài hước cười, "Tôi cho rằng anh đang chết máy đấy."

Ngoài dự đoán, anh lại còn "Ừm" một tiếng, trong ánh mắt ngoài ý muốn của, anh nói: "Độ ẩm CPU của tôi quá cao."

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (20)

Nhiệt độ CPU quá cao gì đó...

Khi Bạch Tửu còn đang suy nghĩ ý nghĩa của câu này, Kỳ Phụng đã buông bàn tay cầm tay cổ tay cô ra, anh lấy di động ra, nhận điện thoại, không lạnh không nhạt nói, "Ngô Xuyên."

Xem ra là Ngô Xuyên đã mua xong quần áo, không nhìn thấy Kỳ Phụng đứng ở gần đó, cho nên bèn gọi điện thoại.

Bạch Tửu nghĩ mình vẫn nên nói với anh một câu trước khi đi cho thỏa đáng, di động của cô cũng vang lên, nhận điện thoại, giọng nói của chị Lan tỷ truyền tới, "Bạch Tửu, cô đang ở đâu vậy?"

Bạch Tửu và Kỳ Phụng không hẹn mà cùng nhìn nhau, hai người đồng thời nói: "Tôi ở cửa quán cà phê bên cạnh."

Tiếng nói rơi xuống, hai người đều dừng lại, lại nhìn nhau, ngay sau đó lại yên lặng quay đầu đi, Bạch Tửu đeo kính râm, Kỳ Phụng nhặt rác dưới đất, hai người đều một tay cầm di động, không nói một câu đi ra ngoài.

Trời biết sự ẩn ý của bọn họ xuất hiện như thế nào!

Khi Bạch Tửu ngồi trên xe của Lan, tính tình còn hơi không tốt, mỗi khi gặp được loại chuyện không rõ ràng này, tâm tình của cô sẽ không được thoải mái, cô cũng không thích loại cảm giác không thể khống chế như vậy.

Chị Lan lái xe nói: "Tôi đã bàn bạc xong chuyện show thực tế, ngày mai là kết thúc quay đoạn phim tuyên truyền, cô ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, rồi vào tổ 《 Sinh tồn 》."

"Đây là show thực tế gì?" Bạch Tửu không chú ý tới các show thực tế, tất nhiên cũng không biết 《 Sinh tồn 》 là thứ gì.

Chị Lan giải thích, "Chương trình này sẽ có bốn khách mời, mỗi kỳ đều sẽ đưa khách quý tới những nơi hẻo lánh hoặc là hoang tàn vắng vẻ ở hai ngày, có thể là hải đảo, có thể là trong rừng rậm, tóm lại trong hai ngày nay khách mời sẽ phải dựa vào bản thân để sống sót, hơn nữa tổ tiết mục sẽ phát nhiệm vụ ngẫu nhiên, hoàn thành nhiệm vụ sẽ có phần thưởng."

"Ồ..." Bạch Tửu đã hiểu đại khái.

Chị Lan nhìn Bạch Tửu nói: "Tôi biết cô chưa chịu khổ bao giờ, yên tâm đi, cô cần gì, tôi sẽ tìm cách đưa cho cô, hơn nữa show thực tế dù sao cũng là show, tổ tiết mục cũng không thể làm quá đáng."

"Ừm." Bạch Tửu không lo lắng, dù là nơi hoang vắng, chỉ cần có động vật còn sống, cô sẽ không làm mình bị đói chết.

Ngày hôm sau, là ngày cuối cùng quay phim ngắn tuyên truyền.

Bạch Tửu mặc bộ váy cổ trang đầy tiên khí kia, vừa nãy cô đã quay một đoạn, bây giờ đang ngồi trong phòng hóa trang trang điểm lại, chuyên viên trang điểm đang tìm thứ gì đó, không hiểu lên tiếng, "Kỳ quái, rõ ràng tôi đã để son ở đây, sao không thấy?"

Bạch Tửu đang học thuộc lời thoại cũng không ngắt đầu, "Có lẽ là những người khác lấy nhầm."

"Mau son kia hợp với cách trang điểm này nhất!" Chuyên viên trang điểm theo đuổi sự hoàn mỹ cao tốc, "Tôi phải lên xe tìm xem có đồ dự phòng không."

Nói xong, chuyên viên trang điểm đã đi ra ngoài, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, cũng không vội vàng.

Lúc này, chị Lan cũng đi tới, đưa một quả táo Bạch Tửu, "Cô còn chưa ăn sáng đúng không, lót lót bụng."

Chị Lan không hổ là người đại diện của Bạch Tửu, có thể nói là rất hiểu Bạch Tửu, từ trước tới nay Bạch Tửu đều không nhớ tới loại chuyện ăn sáng này.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Phụng thiên thừa vận, Quàng Thượng chiếu viết: Chương sau chị Bạch sẽ thực hiện được mong muốn gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (21)

Bạch Tửu nói cảm ơn, cô cảm táo cắn một miếng, vẫn nghiêm túc đọc lời thoại trong kịch bản.

Chị Lan cảm thán, "Lần đầu tiên tôi thấy cô để ý chuyện quay phim như vậy."

Bạch Tuyền trước kia có thể nói là tiểu thư con số danh xứng với thực, cái gì gọi là tiểu thư con số? Chính là khi đóng phim, chỉ há mồm đọc số, tất cả lời kịch sẽ được xử lý sau.

"Tôi đã đắc tội một nhóm người thích xem phim thần tượng, cũng không thể đắc tội nhóm người thích chơi trò chơi kia đi." Bạch Tuyền nói tùy ý, lại cắn một miếng táo, vẫn không ngừng đầu, cô còn một cảnh quay nữa, là cảnh cô và vị kia chia tay trong rừng trúc, cô phải tìm được cảm giác không nở này.

Chị Lan do dự một lát, vẫn nói: "Vừa nãy tôi nhìn thấy Tổng Nhất Nhất ở bên ngoài."

Tên Tổng Nhất Nhất thành công làm Bạch Tuyền ngẩng đầu lên.

"Tổng Nhất Nhất đang quay một bộ phim võ hiệp, cũng quay trong rừng trúc, đoàn phim của bọn họ đang quay." Đây cũng là nguyên nhân được nghỉ một thời gian, chị Lan nói: "Tôi nói cho cô biết, là hy vọng cô đừng giống như trước đây, nhìn thấy Tổng Nhất Nhất lại đi tới gây phiền toái cho người ta, tốt nhất là không cần tới gần, cô biết đấy, chỉ cần cô và Tổng Nhất Nhất trong một khung hình, đó chính là hot search ngày mai."

Chị Lan tận tình khuyên bảo, đôi mắt Bạch Tuyền lại tỏa sáng, cô đặt quả táo và kịch bản xuống, làm bộ làm tịch thanh thanh giọng nói, "Tôi đi xem cô ấy đóng phim, học học kinh nghiệm."

Ngay sau đó, chị Lan cảm thấy hình như Bạch Tuyền đã trúng gió, tên là học kinh nghiệm, kỳ thật là vì muốn nhìn thấy cặp đôi của người ta mà vội chạy ra ngoài, sau khi chị Lan lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Trong rừng trúc, không ít người đều đang vây xem, Bạch Tuyền rất là linh hoạt đứng hàng đầu tiên.

Tổng Nhất Nhất đóng vai nữ hiệp giang hồ, mặc quần áo cổ trang trong tay cầm kiếm, tư thế cũng oai hùng hiên ngang, bây giờ đang quay cảnh bay tới bay lui trên không.

Không nhìn thấy đôi chân trắng nõn kia, đáy lòng Bạch Tuyền có chút tiếc nuối.

Đạo diễn nói bắt đầu quay, nhân viên công tác lập tức hành động, cơ thể Tổng Nhất Nhất cũng uyển chuyển nhẹ nhàng "bay" lên.

Lực chú ý của Bạch Tuyền lại đặt trên người một người đàn ông đội mũ ở đối diện, người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào Tổng Nhất Nhất, bờ môi của gã run nhè nhẹ, giống như đang hưng phấn, rồi lại đè nén, Bạch Tuyền nhíu mày, lại ngừng đầu nhìn về Tổng Nhất Nhất, bỗng nhiên, dây thép trên người Tổng Nhất Nhất đột nhiên bị đứt, cơ thể rơi xuống, mọi người xung quanh đang hét to, lại thấy một bóng trắng bay tới, khi vạt áo bay bay là lúc người mặc bạch y đã đỡ được người sắp rơi xuống.

Nhưng lực rơi xuống cũng không nhỏ, Bạch Tuyền quý một gói xuống đất, mới miễn cưỡng giữ được Tổng Nhất Nhất, may mà cô không phải người bình thường, nếu không nhẹ nhất cũng bị Tổng Nhất Nhất đè gãy xương.

Tổng Nhất Nhất nhắm mắt lại, lại không cảm thấy đau đớn như trong dự đoán, cô ấy chậm rãi hé mắt, nhìn thấy một người mặc bạch y.

Tổng Nhất Nhất ngây ngẩn cả người.

Người xung quanh cũng ngây ngẩn cả người.

Bạch Tuyền chậm rãi cười, tự động nhập diễn, thân phận của cô là người hành y, cô cúi đầu, một sợi tóc đen lướt qua khuôn mặt Tổng Nhất Nhất, ôn nhu hỏi: "Em không sao chứ?"

Tổng Nhất Nhất không không chế được mà đỏ mặt, đương nhiên càng không chú ý tới bàn tay đang sờ soạn trên đùi mình.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Tặng @himeji0503 với đáp án nhanh nhút và chính xác nhút nè!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (22)

"Nhất Nhất!"

"Bạch Tuyền!"

Hai giọng nói một nam một nữ vang lên, hai bóng người cũng chạy tới chỗ của Tống Nhất Nhất và Bạch Tửu.

"Nhất Nhất, em không sao chứ!?"

"Bạch Tửu, cô có bị thương không!?"

Một nam một nữ mở miệng cùng một lúc, lại hung hăng trừng mắt nhìn mắt đối phương.

Người đàn ông chạy tới đỡ Tống Nhất Nhất sắc mặt ửng đỏ lên, mà người phụ nữ chạy tới nâng Bạch Tửu dậy, người sau tự nhiên là chị Lan người đại diện của Bạch Tửu, mà người trước, người đàn ông có khuôn mặt hơi âm nhu là người đại diện của Tống Nhất Nhất, Triệu Kỳ.

Bởi vì trước kia Bạch Tửu hay nhằm vào Tống Nhất Nhất, mà chị Lan hay phải chùi đất nôi cho Bạch Tửu, trực tiếp làm cho quan hệ của chị Lan và Triệu Kỳ như nước với lửa.

Bạch Tửu giật giật chân, ngoại trừ đầu gối quỳ xuống đất nên có hơi đau, cơ thể của cô cũng không cảm thấy không khỏe, vì thế cô lắc lắc đầu với chị Lan, "Tôi không sao."

Chị Lan nhẹ nhàng thở ra.

Bạch Tửu lại nhìn xung quanh một lần, người đàn ông đội mũ lúc trước đã không thấy đâu.

"Cái kia..." Tống Nhất Nhất nhìn Bạch Tửu vừa định mở miệng nói, nhưng lại nhanh chóng bị người trong đoàn phim vây quanh.

Đạo diễn trực tiếp đánh gãy Tống Nhất Nhất, "Cô Tống, cô có bị thương không?"

Tống Nhất Nhất lắc đầu.

Lại có người mồm năm miệng mười nói: "Tổ đạo cụ làm thế nào vậy? Dây thép lại tự nhiên bị đứt."

"Chuyện này không thể trách tổ đạo cụ của bọn tôi! Bọn tôi đã kiểm tra vài lần rồi!"

"Độ cao cao như vậy, nếu ngã xuống, không chết cũng mất nửa cái mạng!"

Cho dù không phải người trong cuộc, những người vây xem cũng cảm thấy sợ hãi.

Cũng có người nhỏ giọng nói: "Người vừa cứu Tống Nhất Nhất, là Bạch Tửu sao?"

"Bạch Tửu..." Nhắc tới tên này, sắc mặt đều quái dị, đơn giản là Bạch Tửu người này quá xấu, cô cứu người, dường như là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng khi mọi người dời tầm mắt sang phía cô, Bạch Tửu đã sớm rời đi.

"Nhất Nhất." Triệu Kỳ nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Chuyện này không đơn giản, cô yên tâm, anh Văn nhất định sẽ điều tra chuyện này."

Tống Nhất Nhất không chú ý Triệu Kỳ nói gì, cô ấy chỉ ngơ ngẩn nhìn chằm chằm hướng Bạch Tửu vừa mới rời đi.

Triệu Kỳ nhìn chằm chằm Tống Nhất Nhất nói: "Cô sẽ không cảm thấy Bạch Tửu có lòng tốt cứu cô chứ? Cô đừng quên trước kia cô ta như thế nào, nói không chừng chuyện lần này có liên quan tới cô ta."

"Nhưng anh cũng nói đó là trước kia." Tống Nhất Nhất hào phóng ôn lương nói: "Có lẽ bây giờ cô ấy đã thay đổi, mỗi người đều có cơ hội thay đổi, chúng ta nên tin tưởng cô ấy."

Đứt lòi, Tống Nhất Nhất lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn của nữ chính, cái loại nụ cười có thể cứu vớt mọi người.

Triệu Kỳ trầm mặc giờ tay che mắt, quá lóa, đúng là quang hoàn của thánh mẫu.

Không bao lâu, tiểu hoa đán đang nổi tiếng Tống Nhất Nhất đã đăng một dòng cảm xúc lên Weibo.

【 Tống Nhất Nhất: Tiểu ty ty thật đẹp trai, có cảm giác yêu đương! 】

Giống như là một viên đá bị ném vào trong hồ nước yên tĩnh, khơi dậy gợn sóng không nhỏ.

Mà hiện tại Bạch Tửu đang về phòng hóa trang với chị Lan, chuyên viên trang điểm đã sớm quay lại, "Không tìm thấy cây son cùng màu, cô Bạch, chỉ có thể dùng màu son khác thay thế."

Bạch Tửu không có ý kiến gật gật đầu, cô ngồi trên ghế, một tay cầm lấy kịch bản, một tay sờ sờ bàn, không thấy có gì cả, cô nhắc mắt nhìn, bắt đầu hoài nghi bản thân.

Khi đi ra ngoài, hình như cô để quả táo gặm được hai miếng lên trên bàn...

Nhưng trên bàn không có quả táo nào, đại khái là nhớ nhầm rồi.

Bạch Tửu không để ý, tiếp tục vui đầu đọc kịch bản.

Điền vào chỗ trống nhé các ái phi (~ ▽ ~) (~ ▽ ~) (~ ▽ ~) ~

"Anh Kỳ, anh đang làm gì?"

"Bổ sung đường."

Một lát sau, "Vậy bây giờ đã bổ sung xong chưa."

"Không tiếp xúc da thịt, tốc độ bổ sung rất chậm."

"Nếu tiếp xúc da thịt, tôi sẽ..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (23)

Bởi vì xảy ra sự cố dây thép, đoàn phim của Tống Nhất Nhất phải ngừng quay để điều tra nguyên nhân của sự cố này, tất cả mọi người biết Tống Nhất Nhất là người Văn Bình thích, nếu không tìm được nguyên nhân, không bắt được thủ phạm, trên là đạo diễn, dưới là nhân viên khẳng định sẽ bị Văn Bình gây khó dễ, vì thế, thời gian nghỉ ngơi của đoàn phim《Đạo kiếm giang hồ》kết thúc sớm hơn dự tính, bắt đầu quay cảnh cuối cùng.

Bạch Tửu nhìn Kỳ Phụng đứng đối diện, cô vuốt cằm nói: "Rõ ràng một tiếng trước chúng ta vẫn quay phim cùng nhau, sao tôi lại cảm thấy anh đã biến mất rất lâu rồi nhỉ?"

Nói vừa mới tất cả mọi người đều đang nghe ngóng chuyện của Tống Nhất Nhất, mà hình như Kỳ Phụng cũng không có trong nhóm người vây xem đó, đương nhiên, cũng có khả năng là cô không chú ý đến.

Hôm nay Kỳ Phụng vẫn có cảm giác suy sút, anh rũ mắt, không biểu tình nói: "Quá chú ý tới tôi, em sẽ thích tôi mất."

Bạch Tửu ghen hờn, có chút ngoài ý muốn nhưong mày, "Nhìn không ra anh còn biết nói đùa."

Kỳ Phụng không trả lời.

Đúng lúc này, đạo diễn cũng hô một tiếng chuẩn bị, Bạch Tửu vội vàng điều chỉnh biểu tình của mình, khi Vu An nói bắt đầu quay, thần sắc ôn hòa của cô đã có thêm vài phần không nở.

Cảnh mà bọn họ đang quay là cảnh người chơi phải quay lại thế giới hiện thực, mà y sư lại không thể rời khỏi thế giới trò chơi, bọn họ vốn là người của hai thế giới, có thể gặp nhau trong trò chơi đã là chuyện ngoài ý muốn, mà sau hôm nay, bọn họ sẽ không còn cơ hội gặp lại.

Bởi vì Vu An biết Kỳ Phụng là người như thế nào, cho nên ông thiết lập quan hệ của y sư và người chơi trên mức bạn bè, nhưng lại không phải người yêu, cho nên ông chỉ yêu cầu Bạch Tửu diễn được cảm giác không nở xa người chơi, bởi vì chỉ có mình cô động tâm.

Một người được thiết lập bởi các con số, lại động tâm với một người chơi trong thế giới hiện thực.

Làm Bạch Tửu diễn loại cảm giác xa cách mà không nở này có hơi khó khăn, nhưng mà cô rất thông minh coi người đứng trước mặt mình thành người có bộ ngực của Tăng Thiên, lại có được cặp đùi của Tống Nhất Nhất, ít nhất cái loại cảm giác không nở này vẫn có thể diễn được.

Nàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, mặc áo khoác đồng phục đen trắng, vẫn trầm mặc và không có biểu tình, bất luận là xuyên đến một thế giới xa lạ, hay là bị nàng lôi kéo đi mạo hiểm trong thế giới trò chơi, anh vẫn bình thản ung dung.

Cô nở nụ cười, đặt miếng ngọc bội có thể mở một con đường quay lại thế giới hiện thực cho anh, "Như vậy, người có thể trở lại thế giới của người rồi."

"Ừm." Anh nắm ngọc bội trong tay, trả lời có lẽ.

Bạch Tửu nói thầm trong lòng đúng là người sắt đá, cô lại cúi đầu nhìn cây sáo ngọc trong tay, khóe môi khẽ nhúc nhích, ý cười nhợt nhạt, "Hôm nay từ biệt, cũng không biết còn có cơ hội gặp lại không, tuy nói công tử không thích nói chuyện với người khác, nhưng nhiều ngày ở chung, ta nghĩ chúng ta cũng coi như bằng hữu, cây sáo ngọc này tặng cho công tử, mong rằng công tử... đừng quên ta."

Khuôn mặt mỹ lệ, thần sắc ôn nhu điềm đạm, tính tình của nàng vốn ôn nhu thiện lương, tự nhiên sẽ không muốn làm khó người khác, chỉ là nàng nói ra những lời này cũng không dễ dàng, hai tai ửng đỏ, chủ động lùi một bước về phía sau.

Cô nhớ rõ đạo diễn nói, sau khi nói xong câu này, sẽ phải lùi về phía sau một bước, động tác nhỏ thể hiện sự không bắt buộc, mà sau khi Kỳ Phụng nhìn cô một cái, sẽ bóp nát ngọc bội, anh sẽ "trở về thế giới của mình".

Kỳ Phụng cũng xác xác thật thật nhìn thoáng qua Bạch Tửu, tay anh cũng có động tác, nhưng giây tiếp theo anh cũng không bóp nát ngọc bội, mà là duỗi tay cầm cổ tay Bạch Tửu, mạnh mẽ kéo cô lại, Bạch Tửu tiến lên hai bước, đâm vào trong ngực anh.

Bạch Tửu ngốc.

Người xung quanh yên tĩnh.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp, "Ta không quay về."

Chóp mũi quanh quẩn hơi thở trên người anh, Bạch Tửu được ôm vào trong ngực ngẩng đầu lên, "A?"

"Ta không quay về." Anh rũ mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô, phảng phất đang nói hôm nay chúng ta ăn rau cải nhé.

Bạch Tửu trầm mặc một lát, quay đầu nhìn về phía Vu An, "Đạo diễn, cốt truyện diễn như vậy sao?"

Vu An cũng bị sự đột ngột của Kỳ Phụng làm ngây người, ông lấy lại tinh thần, sờ sờ đầu, cười ha ha nói: "Cái này... Ừm... Hình như cốt truyện này cũng không tồi."

Nhìn xem, bọn họ trai đẹp gái xinh, một đen một trắng ôm nhau rất đẹp mắt nha!

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (24)

Chuyện tùy tiện sửa kịch bản như vậy... Đương nhiên là không thể nào.

Trong mắt đạo diễn Vu An, một kết thúc không hoàn mỹ, mới có thể làm người xem nhớ lâu, huống chi từ lúc bắt đầu, cốt truyện đã như vậy, ông nói kết thúc người chơi quyết định ở lại không thôi, cũng chỉ tùy tiện nói một câu trong lúc mờ mịt mà thôi.

Trên thực tế, tất cả mọi người đang trong một loại trạng thái vi diệu, bởi vì Kỳ Phụng người này những ngày qua có bao nhiêu trầm mặc ít lời, không thân thiết với người khác, mọi người đều nhìn ở trong mắt.

Tự nhiên, cảnh quay này Kỳ Phụng gây ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ chỉ có thể quay lại lần nữa.

Bạch Tửu quyết đoán rời khỏi vòng ôm của Kỳ Phụng, nhưng khi cô lùi hai bước về phía sau, ngón tay anh lại vòng lấy một sợi tóc đen của cô, tóc đen và ngón tay khớp xương rõ ràng của anh đen và trắng, luôn hấp dẫn tầm mắt của người khác như vậy.

Khuôn mặt Bạch Tửu không biểu tình nhìn ngón tay anh, lại ngẩng đầu vẻ mặt lạnh nhạt nhìn anh, không khẳng định lắm hỏi: "Anh đang chiếm tiện nghi của tôi?"

Cái ôm đột nhiên vừa nãy, Vu An không truy cứu vì sao, nhưng nếu thật sự hỏi Kỳ Phụng, một câu tự do phát huy của Kỳ Phụng cũng có thể giải thích, nhưng Bạch Tửu thân là người trong cuộc, lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Kỳ Phụng, không giống là người tự do phát huy.

Tóc đen nhanh chóng chảy xuống, giống như là anh chỉ không cẩn thận chạm vào tóc cô mà thôi, Kỳ Phụng lại đột nhiên bước về phía trước một bước, trong nháy mắt, anh lại vươn tay nắm lấy tay áo cô, anh nhìn cô, nhìn không chớp mắt.

Bạch Tửu đợi nửa ngày cũng không thấy anh mở miệng nói chuyện, mà Vu An chậm chạp không nói bắt đầu quay, ngay cả chị Lan và nhân viên công tác cũng không tới kéo Kỳ Phụng ra, rất rõ ràng, những người đó đều đang tự hỏi, vì sao hôm nay Kỳ Phụng lại có hành vi không bình thường như vậy.

Cô không thích bị ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của mọi người, cô lại càng không rõ Kỳ Phụng muốn làm gì, Bạch Tửu nỗ lực duy trì hình tượng nữ thần của mình, nở một nụ cười hiền lành hỏi: "Anh Kỳ, anh đang làm gì vậy?"

Anh chỉ không nhúc nhích cầm lấy tay áo của cô, cô cho rằng anh muốn nói với cô điều gì đó.

Sau một lúc lâu, giọng nói nặng nề của Kỳ Phụng vang lên, "Bỏ sung đường."

"Bỏ sung... đường?"

"Ừm." Anh gật gật đầu, đôi mắt đen chỉ có sự nghiêm túc, chỉ khi anh nghiêm túc, mới có thể làm người ta ý thức được hóa ra anh cũng có một khuôn mặt đẹp như vậy.

Bạch Tửu trầm mặc một lát, cô nâng tay lên, anh còn đang cầm tay áo của cô không buông, "Nhu vậy lại có ý gì?"

"Không tiếp xúc với em, không thể bỏ sung đường."

Hoá ra anh coi cô như "trạm bỏ sung đường"...

Trò đùa này, còn có chút ý tứ.

Bạch Tửu không nói gì một lát, hỏi: "Vậy bây giờ hẳn là bỏ sung xong rồi chứ."

"Còn chưa." Anh lắc đầu, "Không chạm vào da thịt, tốc độ bỏ sung sẽ rất chậm."

Bạch Tửu cong môi, lộ ra một nụ cười giống như thiên sứ có thể tha thứ tất cả, cô cười nói: "Nếu anh chạm vào tôi, tôi sẽ kiện anh tội quấy rối tình dục."

Kỳ Phụng chậm rì rì thu tay lại, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng hình như lộ ra chút tiếc nuối.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (25)

Cảnh quay cuối cùng, bởi vì Kỳ Phụng luôn cố ý vô tình chế tạo chuyện ngoài ý muốn, vậy nên mất hơn một tiếng mới kết thúc buổi quay, đến đây, bộ phim ngắn tuyên truyền này đã chính thức quay xong.

Khi đạo diễn tuyên bố kết thúc, Bạch Tửu đã lưu loát trở lại phòng hóa trang thay quần áo, đi theo chị Lan lên xe, đối với chuyện Kỳ Phụng bỏ sung "đường", trong lòng cô còn có chút vi diệu.

Trên đường trở về, chị Lan vừa lái xe, vừa hỏi: "Cô nói xem, có phải Kỳ Phụng thích cô không?"

"Tôi xinh đẹp như vậy, anh ấy thích tôi không phải chuyện rất bình thường sao?" Bạch Tửu dựa vào lưng ghế chớp mắt, đối với hành vi "quấy rối" của Kỳ Phụng rất bao dung, chuyện này có vẻ hơi kỳ quái.

Chị Lan tắc tắc hai tiếng, "Tôi nói cho cô biết, chuyện của cô và Văn Bình đã làm tôi rất đau đầu, cô đừng gây thêm chuyện khác nữa."

Trong mắt chị Lan, Bạch Tửu thật sự có một khuôn mặt làm người khác rung động, nhưng không dám khen tặng tính cách lúc trước của cô, hiện tại tính cách thoát nhìn tốt hơn một chút, Kỳ Phụng lại là trạch nam chưa từng tiếp xúc với con gái, rung động với Bạch Tửu thật sự là chuyện bình thường.

Chị Lan lại dùng khoe mắt nhìn Bạch Tửu nói: "Ngày mai cô còn phải tham gia cuộc họp báo đoạn phim ngắn kia, chờ hoàn thành công việc, cô sẽ chính thức tham gia show thực tế, nhớ kỹ, tuy cuộc họp báo không lớn, nhưng bởi vì cô, tôi đoán ngày mai sẽ có rất nhiều phóng viên, cho nên trong cuộc họp báo cô không thể nhắc tới Văn Bình, không thể cho bọn họ cơ hội đưa tin."

"Tôi biết." Bạch Tửu lười biếng lên tiếng.

Bây giờ cô ước gì không có quan hệ gì với Văn Bình.

Mà trong công ty được xưng là nắm giữ toàn bộ mạch máu của giới giải trí, tầng cao nhất, một người đàn ông đang đứng nhìn phong cảnh bên ngoài, bóng dáng của hắn ta mỗi giây mỗi phút đều tỏa ra khí phách không tầm thường.

Chỉ có đứng ở nơi cao nhất, mới có tư cách bề ngễ thiên hạ.

Thư ký tổng giám đốc nói: "Sự tình điều tra rõ ràng, là người nhà họ Vương trà trộn vào đoàn phim làm cô Tổng bị thương, trả thù tổng giám đốc. "

"Nhà họ Vương..." Văn Bình cười lạnh một tiếng, cửa kính phản chiếu lại khuôn mặt lạnh lùng của hắn ta, "Rất tốt, là bọn họ ép tôi đuổi cùng giết tận. "

Thư ký lại sửa sang lại mái tóc bị gió thổi loạn của mình.

"Không tốt!" Đúng lúc này, một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đi vào, đây là người Văn Bình phải qua bảo vệ Tống Nhất Nhất sau sự cố dây thép, người đàn ông kia chạy vào nói: "Tổng giám đốc, tiểu thư nhà họ Ngô cảnh cáo cô Tống không được tới gần anh, cô Tống đã đánh tiểu thư nhà họ Ngô!"

Văn Bình xoay người lại, "Nhất Nhất muốn đánh người mà mấy người không biết đi tới giúp đỡ? Đồ không có ánh mắt, cô ấy bị đau tay thì sao?"

"Không tốt! Không tốt!" Một người đàn ông mặc đồ đen lại chạy vào, "Tổng giám đốc, khi cô Tống đánh tiểu thư nhà họ Ngô, thuận tay cầm một bình hoa đập xuống, bình hoa kia là đồ cô được trưng bày trong bữa tiệc, giá trị xa xỉ!"

Văn Bình tài đại khí thô, "Không phải chỉ là đồ cô thôi sao? Lập tức mua một cửa hàng đồ cổ, để Nhất Nhất tùy ý đập!"

"Không tốt không tốt..."

Văn Bình nhìn về phía người đàn ông mới chạy vào, mày cũng không thèm nhăn, "Nhất Nhất đập đồ cổ, hay là đánh người, đều không sao cả, để cô ấy chơi vui vẻ chút."

"Ừm..." Người đàn ông vào muộn nhất do do dự dự nói: "Tổng giám đốc, vừa nãy cô Tống nói với thiên kim nhà họ Ngô, dòng trạng thái cô ấy mới đăng lên Weibo, không phải nói về anh, mà là Bạch Tửu."

Sắc mặt Văn Bình cứng đờ, ngay sau đó không còn chút nào phong độ của tổng giám đốc bá đạo, hắn ta xanh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng chữ một nói: "Nói, lại, một, lần!"

"Tổng, tổng, tổng... Tổng giám đốc..." Ba người đàn ông cao lớn co thành một cục, run bần bật.

Thư ký bình tĩnh đỡ đỡ kính, "Tổng giám đốc, bọn họ nói cô Tống có cảm giác rung động, cũng không phải bởi vì anh, mà là bởi vì..."

"Bạch Tửu!!!"

Văn Bình đập cái bốp xuống bàn làm việc.

Thư ký bị ngắt lời quyết định tạm thời không nói.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (26)

Một đoạn video trên mạng lại hot.

Nhân vật chính trong video là Bạch Tửu và Tống Nhất Nhất, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, cốt truyện trong video cũng không phải Bạch Tửu làm gì Tống Nhất Nhất, mà là khi Tống Nhất Nhất treo dây thép, dây thép kia bị đứt, cô ấy rơi xuống, lại được một người mặc bạch y vững vàng đỡ được.

Người con gái mặc bạch y thanh nhã tuyệt tục, tư dung tú lệ, thật đúng là có thể gánh nổi bốn chữ đẹp như thiên tiên, cô nhìn người con gái mặc đồ hiệp khách trong lòng mình, nhẹ giọng hỏi: "Em không sao chứ?"

Giọng nói ôn nhu, tư sắc tuyệt mỹ, không dám nhìn gần.

【 Hôm nay cũng muốn làm cá mập: Ngựa tào!!! Đây là tình huống gì!? Nữ thần Nhất Nhất hợp tác đóng phim với Bạch Tửu sao!? 】

【 Hôm nay Nhất Nhất xinh đẹp sao: Không! Nhất Nhất đóng phim cùng Bạch Tửu nhất định sẽ bị Bạch Tửu bắt nạt! 】

【 Người vô danh: Tuy biết kỹ thuật diễn của Bạch Tửu kém, nhân phẩm cũng kém, nhưng không thể không nói... Bạch Tửu thật xinh đẹp a! Quỳ liếm! 】

【 Đừng có thêm nước: Nghe cháu trai của bác trai của di họ nói, hình như là Nhất Nhất và Bạch Tửu ở cùng một phim trường, dây thép trên người Nhất Nhất bị đứt, là Bạch Tửu lao tới cứu Nhất Nhất, nhưng tôi nghi ngờ, chuyện này là Bạch Tửu tự đạo tự diễn. 】

Bình luận này nhanh chóng được lên top, so với chuyện Bạch Tửu sẽ giúp đỡ mọi người, mọi người vẫn muốn tin cô đang giở trò phía sau hơn.

【 Tiểu Thiên mỗi ngày đều nỗ lực: Bạch Tử cũng không phải là người xấu, đương nhiên, tôi cũng không cảm thấy là người tốt! 】

Khi những bình luận bên dưới đều là nghi ngờ không đồng tình, người đăng video đã phát Weibo.

【 Nếu tôi là DJ: Tôi là diễn viên quần chúng, lúc ấy tôi ở hiện trường, tôi có thể làm chứng đây là chuyện đột nhiên xảy ra, chị gái nhỏ Bạch Tử phản ứng nhanh chạy ra mới cứu được Tổng Nhất Nhất, nếu muốn nói có âm mưu, thì ban đầu không ai biết đoàn phim của Tổng Nhất Nhất sẽ tới phim trường này, sao chị gái nhỏ Bạch Tử lại có thể biết trước mà động tay với dây thép? 】

Có người đăng video ra làm chứng, nhưng vẫn có rất nhiều người nghi ngờ, dần dần, những tiếng nói khác loại xuất hiện.

【 Hoa bách hợp nở dưới chân núi: Không phải Bạch Tử vẫn luôn dây dưa tổng giám đốc Văn sao? Cho nên từ lúc bắt đầu đã nhắm vào Nhất Nhất, có thể cốt truyện là như này, một bình hoa, tự nhận mình xứng đôi với người đàn ông tốt nhất thế giới, lại nhất kiến chung tình với tiểu hoa đán mới vào giới giải trí, cô ta không muốn thừa nhận tình cảm này, vì thế bắt đầu che dấu tình cảm của mình, nhưng cô ta ghen ghét người đàn ông bên cạnh tiểu hoa đán, ghen ghét làm cô ta thống khổ, dần dần hắc hóa, cho nên cô ta bắt đầu theo đuổi người đàn ông kia. 】

【 Hôm nay tôi cũng vào khoa chỉnh hình: Cô ta âm u nghĩ, cô ta không chiếm người con gái này, vậy những người khác cũng đừng nghĩ đến, giới giải trí phong vân quý quyết, tiềm quy tắc khắp nơi, chỉ có tiểu hoa đán là nơi yên bình trong lòng cô ta, cho nên, cô ta không cho phép những người khác nhúng chàm nơi này! 】

【 Tôi đánh đàn tỳ bà hay không: Đúng vậy, cô ta yêu tiểu hoa đán như vậy, nhưng thân phận của hai người không cho phép họ yêu nhau, nhưng nếu phơi bày tình cảm này cho tiểu hoa đán biết, sẽ chỉ làm tăng thêm sự bối rối của cô, còn không bằng một mình cô ta chịu đựng sự thống khổ này. 】

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Anh nhà like ảnh đoán ngắn 18+ về hai người rồi nói gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (27)

【 A ha ha: Trong mắt cô ta chỉ có tiểu hoa đán, dù những người khác tốt đến đâu, trong mắt cô ta cũng chỉ là mây bay】

【 Hôm nay ăn gì: Cốt truyện này thật có cảm giác, cho nên chị gái nhỏ Bạch Tử và Nhất Nhất là tình yêu sao!? 】

Bình luận, các tay bút bắt đầu bổ sung hoàn chỉnh cốt truyện "Ngược luyến tình thâm", vậy nên hot search có thêm một đề tài kỳ quái.

tôi nay chúng tôi đều là Bạch Nhất#

Đề tài này lấy tốc độ nhanh chóng đi lên hot search đầu tiên, hơn nữa nhiệt độ còn đang liên tục nâng cao, có tư thái tiến tới CP quốc dân.

"Chị Lan, chị đang nhìn gì vậy?" Bạch Tử thấy bàn tay cầm di động của chị Lan run run, hơn nữa chị Lan cũng nhìn chằm chằm di động một lúc lâu, nên có chút tò mò.

Sắc mặt chị Lan phức tạp cất di động, ngữ khí quái dị nói: "Không có gì, ừm..."

"Sao vậy?" Bạch Tử nhìn chị Lan trong gương, bây giờ cô đang ngồi trang điểm trong phòng hóa trang, lát nữa sẽ có cuộc họp báo giới thiệu《Đạo diễn giang hồ》và đoạn phim ngắn tuyên truyền, cô là người phát ngôn nên phải lên sân khấu.

Chị Lan rói rầm một lát, nói: "Có lẽ lát nữa khi trả lời câu hỏi của phóng viên, cô có thể nói đến Văn Bình một chút."

Bạch Tử không cảm xúc nói: "Tôi không muốn dùng hấn ta để lãng xê."

Chị Lan ngậm miệng không nói, chị nào nghĩ Bạch Tử mượn Văn Bình lãng xê a? Chị chỉ muốn Bạch Tử và Văn Bình cột vào nhau, còn hơn bị nói là yêu thầm Tổng Nhất Nhất.

Không bao lâu sau, đã có người tới nhắc nhở đã đến giờ, chị Lan càng thêm khó nói.

Hôm nay Bạch Tử mặc một bộ váy cúp ngực màu trắng, có vài sợi tóc hơi cong buông xuống trước ngực, thêm vài phần thanh xuân đáng yêu, ngoại hình của cô vẫn luôn không tìm thấy khuyết điểm, không giống như cô, Kỳ Phụng ngồi bên cạnh vẫn mặc một bộ đồ đen, biểu tình ồm ồm, thoát nhìn không có tinh thần.

Anh rũ mắt, tầm mắt đảo qua tóc dài sau lưng cô, nhớ lại những lần tiếp xúc với cô, hình như cả cơ thể cô chạm vào nơi nào cũng làm anh cảm thấy vui sướng.

Sau vài câu dạo đầu, phim ngắn《 Hai đời 》, chỉ có hai mươi phút bắt đầu chiếu trên màn hình lớn, người chơi ngoài ý muốn đi vào thế giới trò chơi, gặp gỡ y sư, hai người cùng nhau trải qua những ngày tháng nguy hiểm, đi qua nhiều phong cảnh trong trò chơi, cuối cùng y sư lại giấu đi tình cảm của mình, tự mình đưa người chơi về thế giới của hắn.

Người chơi tỉnh lại, trong tay cầm một cây sáo ngọc.

Phim ngắn đến đây là kết thúc.

Vưu Ân cười nói: "Lúc trước nhận được lời mời, trong đầu tôi đã có kịch bản, nhân vật trong trò chơi và người chơi ở thế giới hiện thực gặp nhau, đương nhiên, các vị cũng có thể nói cái nhìn của chính mình."

Phía dưới lập tức có người khe khẽ nói nhỏ, trên cơ bản đều là về kỹ thuật diễn của Bạch Tửu, nói thật, kỹ thuật diễn của Bạch Tửu cũng không tốt, chủ yếu là có lịch sử đen tối trước kia, mới có thể làm mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Một phóng viên giơ tay, đã có người đưa microphone vào trong tay, hôm nay là cuộc họp báo về game, vì phòng có phóng viên giới giải trí trộn lẫn, nhà sản xuất cũng đã điều tra qua, microphone cũng sẽ đưa cho phóng viên trò chơi.

Phóng viên nói: "Câu chuyện này kết thúc làm người ta cảm thấy có chút khó chịu, tất cả mọi người đều thích kết thúc tốt đẹp, đạo diễn Vưu, tại sao ngài lại không quay một kết thúc viên mãn?"

"Có thể..." Vưu Ân hài hước nói: "Tôi muốn nói với mọi người, trò chơi tuy hay, nhưng không thể trầm mê trong thế giới giả thuyết."

Phía dưới có người cười.

Lúc này, là một phóng viên nữ nói chuyện, "Cô Bạch Tửu, cô đóng vai y sư, cuối cùng thích người chơi kia, phải không?"

"Đúng vậy." Bạch Tửu cười, dịu dàng hào phóng, "Tôi rất vui vì lần này, có thể thành công làm mọi người nhận ra tình cảm mà tôi thể hiện trong đoạn phim."

Lời nói của cô, lại làm khán giả bật cười.

Chị Lan ngồi bên dưới chép chép miệng, nói thầm Bạch Tửu gần đây đúng là không bình thường a, vậy mà biết tự bôi đen mình để tăng cảm tình của người khác.

Phóng viên nữ kia lại cười nói: "Cô Bạch Tửu diễn y sư thích người chơi, chúng ta đều nhìn ra, nhưng anh Kỳ Phụng diễn người chơi cuối cùng có thích y sư hay không, tôi thấy đáp án của mỗi người đều không giống nhau, cho nên tôi muốn hỏi anh Kỳ Phụng, anh có thể nói cho chúng tôi biết, cuối cùng anh có thích y sư hay không?"

Đối diện với tầm mắt của mọi người, Kỳ Phụng rũ mắt, không nhìn ai cả, chỉ không nhanh không chậm nói: "Không, tôi thích cô ấy."

Cái đáp án này có chút kỳ quái.

Nếu phủ nhận, sao cuối cùng lại có một câu khẳng định?

Nụ cười trên mặt Bạch Tửu lại không tự nhiên được như lúc nãy.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Hôm qua không ai trả lời đúng nên chỉ có một chương nhé!!!

Anh nhà like ảnh đoán ngắn 18+ về hai người rồi nói gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (28)

Đầu tiên không đề cập tới những người bên dưới đều đang cân nhắc câu trả lời của Kỳ Phụng có ý gì, Ngô Xuyên quen Kỳ Phụng nhiều năm ngồi ở dưới đài, trong lòng sớm đã chửi bậy, cậu không nhìn được mắng thăm, "Rốt cuộc Bạch Tửu là yêu ma quỷ quái gì, ngay cả Kỳ Phụng cũng bị cô ta quyến rũ?"

"Quyển rũ?" Chị Lan ngồi bên cạnh vừa nghe đã không vui, chị quay đầu nhìn Ngô Xuyên, sắc mặt không tốt.

Chàng trai trẻ tuổi Ngô Xuyên bỗng nhiên bị một người phụ nữ xinh đẹp nhìn, sắc mặt lập tức hơi không được tự nhiên, cậu còn không biết người này là người đại diện của Bạch Tửu, cậu nghiêm trang nói: "Tất cả mọi người đều biết Bạch Tửu là người nào, Kỳ Phụng là người giữ mình trong sạch nhất, trước kia cũng không thân thiết với phụ nữ, cậu ấy như bây giờ, rõ ràng là do người kia quyển rũ."

Ngô Xuyên nói lòng đầy căm phẫn, xem ra cậu thật sự bị nhân viên trong công ty nhiễm độc hình tượng của "Bạch Tửu".

Chị Lan bỗng nhiên cong môi, cười quyển rũ, vươn tay, ngón tay tinh tế trắng nõn nâng cằm Ngô Xuyên.

Ngô Xuyên cả người cứng đờ.

Cơ thể người kia nghiêng về phía trước, gần sát khuôn mặt cậu, môi đỏ khẽ mở, giọng nói ni non giống như lời thầm thì của các cặp tình nhân, "Em trai nhỏ, em chưa từng nhìn thấy quyển rũ là như thế nào đúng không?"

Dứt lời, chị Lan lại nhẹ nhàng thổi khí bên tai cậu.

Thân thể Ngô Xuyên run lên, chỉ cảm thấy như có một dòng điện di chuyển từ tai lan ra cả cơ thể.

Chị Lan thu tay, khinh thường nhìn chàng trai mặt đỏ như sắp bốc khói, thu hồi tầm mắt ngồi xuống.

Mà Ngô Xuyên... Não đã tạm thời dừng hoạt động.

Giống như dự đoán của Bạch Tửu, phim ngắn tuyên truyền được đưa lên, nhiệt độ đã không nhỏ, người mắng kỹ thuật diễn của cô vẫn có, nhưng điều ngoài dự đoán của cô, người mắng kỹ thuật diễn, so sánh với quần thể kia, thật sự không là gì cả, cái quần thể này chính là các fan CP.

Tuy rằng phim ngắn tuyên truyền chỉ có hai mươi phút, nhưng vài động tác nhỏ của nam chính nữ chính có ý vô tình lại đặc biệt chọc thẳng vào trái tim người xem, ví dụ như cảnh trong rừng trúc, đầu ngón tay của nam chính quấn lấy một sợi tóc của nữ chính, cô quay đầu nhìn lại tức giận nhìn về phía hắn, lúc hai người đối diện, làm người rung động, tất cả phong cảnh chỉ là nền.

Lúc này, dân mạng càng suy đoán lúc trước Kỳ Phụng phát Weibo có chứa ý nghĩa nào đó, mà một câu "Em là thạch sương sáo mùa hè được cho thêm đá" thế nhưng cũng trở thành câu tỏ tình hay nhất.

Kỳ thật Bạch Tửu tự nhận là kỹ thuật diễn của cô cũng chẳng ra gì, nhưng không chịu nổi khán giả ồn ào nói "cảm giác CP tốt đẹp", bây giờ không ít người nhìn cô mà tự giác đeo thêm lư kính, cũng có không ít người bất mãn với kết thúc đoạn phim ngắn kia, có nhóm người xúc động vì tình yêu, vẽ tranh thì vẽ tranh đồng nghiệp, viết tiểu thuyết thì viết văn đồng nghiệp, đương nhiên, vài sản phẩm này, mười tám cộng là chủ yếu...

Cùng lúc đó, các fan CP khác cũng không cam lòng yếu thế.

【 Hái bông hoa bách hợp nở trên núi: Kỳ Bạch đang cắt xéo, người chị gái nhỏ Bạch Tửu yêu rõ ràng là Tổng Nhất Nhất được không!? Bạch Nhất tuyệt không nhận thua! 】

【 Tôi phát điên vì yêu: Bách hợp đang cắt ngay, Bạch Tửu và Kỳ Phụng thoát nhìn đã rất ngọt, bọn họ trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, một đám yêu ma quỷ quái cũng dám đi ra phản đối? 】

Bạch Tửu và Tổng Nhất Nhất bách hợp đang, Bạch Tửu và Kỳ Phụng Kỳ Bạch đang, bắt đầu tranh đấu gay gắt trên mạng.

Mà đúng lúc này, ID "Hôm nay tôi cũng uống trà sữa" like Weibo ID "Tôi phát điên vì yêu", Weibo này chỉ có một tấm hình, click mở hình ảnh, là một đoạn văn ngắn.

【 Hắn vươn một bàn tay nâng hông cô làm hai người càng thêm gần sát, liếm cắn một bên ngực, một cái tay khác vuốt ve bên kia, nữ tử bạch y sắc mặt ửng đỏ, quần áo rơi vào trong nước ướt đầm, gất gạo dán trên người cô, phác họa đáng người là lướt hấp dẫn, mà giờ phút này, cổ áo mở rộng, lộ ra vai ngọc, cùng bộ ngực trắng nõn, người đàn ông đang mút liếm nơi này, cô thờ phỉ phò, vài sợi tóc rũ trước ngực chạm vào cổ tay hắn.

Hắn hơi rút ra quấn lấy một sợi tóc dài của cô, môi mòng một chút lại một chút hôn đi vệt nước trên cổ cô, khoe môi người đàn ông cong lên, dán vào da thịt ở cổ cô, nhẹ giọng nói: "Mỗi một chỗ trên cơ thể em, từng giây từng phút đều đang dụ dỗ tôi."

Tìm đập nhanh, còn chưa kịp phát ra âm thanh, lại bị hắn dùng môi... 】

Đây là một đoạn văn mười tám cộng viết về người chơi và y sư, bởi vì có nhiều từ ngữ mẫn cảm, chỉ có thể dùng hình ảnh để đăng lên.

Nhưng trọng điểm ở chỗ, nam chính Kỳ Phụng nhấn like tấm ảnh này, cư dân mạng tự nhiên điên cuồng vào Weibo của anh hỏi có phải hắn thích Bạch Tửu không.

Bạch Tửu cảm động, nhìn tên của mình lúc thì buộc với Tổng Nhất Nhất, lúc thì buộc với Kỳ Phụng, một đám người cho rằng cô không tìm bạn trai, còn tìm bạn gái, đặc biệt là sau khi nhìn ID có mấy trăm vạn fans, nhìn tên là có thể biết đây là ai like cái Weibo kia, cô chỉ có một ý tưởng... Đây là cái quý gì?

【 Hôm nay tôi cũng uống trà sữa: Trượt tay. 】

Tuy nói trượt tay, nhưng anh cũng không hủy like, Kỳ Bạch đăng nhất thời sĩ khí tăng vọt, không thèm đặt bách hợp đăng vào mắt, chỉ kêu gào đây nhất định là tuyên bố chính thức.

Tâm tình của Bạch Từ, rất là phức tạp.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Tặng @tichanlinh con gái yêu!!!

Moah~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (29)

"Ngày mai tôi tới đón cô đi vào tổ tiết mục show thực tế, hôm nay cô ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi."

Bạch Từ nhận điện thoại của chị Lan, chị Lan cũng chỉ là dặn dò mấy câu rồi nhanh chóng cúp máy.

Bạch Từ ngồi trên sofa, nhìn Weibo của mình không ngừng tăng fan, chỉ trong ngày hôm qua, cô đăng thông báo mong mọi người ủng hộ « Dao kiếm giang hồ », bình luận đã hơn một vạn, phần lớn mọi người đều hỏi cô thích Tổng Nhất Nhất hay là Kỳ Phụng, tự nhiên, cũng vẫn có người trào phúng.

【 Khí chất Bá Vương: Mọi người đã quên kỹ thuật diễn của Bạch Từ như thế nào sao, nhân phẩm kém như thế nào sao? Cứ như vậy còn có thể tẩy trắng, cư dân mạng cũng quên nhanh thật, ngay cả câu nói chó không đòi được tạt ăn cứt cũng đã quên. 】

Lập tức, bình luận này đưa tới mấy trăm câu trả lời.

【 Nhóm người cơ trí quý xuống: Lâu trên nói chuyện cũng quá khó nghe rồi, chị gái nhỏ Bạch Từ trước kia cũng chỉ biểu hiện ra không quen nhìn Tổng Nhất Nhất mà thôi, nhưng đã làm chuyện gì xấu đâu. 】

【 Tôi thích học tập: Muốn nói tiếp, trước kia Bạch Từ cũng chỉ nói nói, cô ấy cũng chưa từng cầm dao đi hại người. 】

【 Tiểu Thiên mỗi ngày đều nỗ lực: Ta có thể làm chứng Bạch Từ là người rất tốt, khi cô ấy nhìn thấy có người gặp nguy hiểm, cũng chẳng quan tâm người này là ai, cô ấy đều sẽ giúp đỡ. 】

【 Em gái mềm mại vào lòng anh: Muốn bị mắng sao? Cái thứ gì? Em hái Tiểu Từ xinh đẹp như vậy, có chỗ nào không tốt? 】

【 Thế giới giả tưởng là một nhà: Tôi thấy người này muốn vào bụng mẹ nấu lại, không có việc gì thì đi học bài đi, ít nhà phân thôi! 】

...

Trong văn phòng tổng giám đốc, thư ký nhìn sắc mặt người lãnh đạo đang cảm di động càng ngày càng kém, không nhịn được hỏi: "Tổng giám đốc, làm sao vậy?"

"Những cư dân mạng không có tố chất này!" Văn Bình giận dữ đập bàn, nhìn chăm chăm màn hình di động biểu tình vạn vẹo, thân là một tổng giám đốc được học tập những thứ cao siêu, hẳn ta không thể nói ra những lời thô tục như những cư dân mạng bình thường kia.

Thư ký trong lòng nhàn nhạt "nga" một tiếng, xem ra tổng giám đốc lại tạo tài khoản nhỏ đi bôi đen Bạch Từ, chuyện như vậy tổng giám đốc làm không ít.

Không bao lâu, Văn Bình lại nhìn thấy một câu trả lời.

【 Tổng Nhất Nhất: Anh không được nói Bạch Từ như vậy, cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi. 】

Nha, đã bay lên người bạn tốt nhất!?

Văn Bình tức giận đến đau gan, lại yên lặng ghi một bút vào sổ.

"Bạch Từ... Tôi sẽ không để yên cho cô!" Văn Bình nhìn về phía thư ký, "Điều tra cho tôi, bây giờ Bạch Từ đang ở đâu, đang làm gì?"

Thư ký lập tức trả lời: "Cô ấy đang ở trong nhà chơi game."

Văn Bình hơi dừng lại, "Sao cậu lại biết nhanh như vậy?"

"Bởi vì cô ấy đang phát sóng trực tiếp." Thư ký vươn tay, trên màn hình xuất hiện Bạch Tử đang phát sóng trực tiếp game 《 Dao kiếm giang hồ 》.

Văn Bình nguy hiểm nheo lại đôi mắt.

Vì cảm ơn fans và nhân ngày đạt được một triệu lượt theo dõi, Bạch Tử đột phát ý tưởng phát sóng trực tiếp chơi game, cô vốn là người phát ngôn game《 Dao kiếm giang hồ 》，phát sóng trực tiếp chơi game cũng coi như một cách tuyên truyền, cô hỏi qua chị Lan, chị Lan cũng không có ý kiến.

《 Dao kiếm giang hồ 》 là game lấy bối cảnh thời Đường, người chơi có thể lựa chọn những nhân vật khác nhau, vũ khí mà mỗi nhân vật sử dụng đều là đao, kiếm, thương, roi, những người thích cổ trang lại có mộng giang hồ tự nhiên sẽ không bỏ qua trò chơi này.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)

Bạn tổng giám đốc bá đạo sẽ làm gì tiếp theo nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (30)

Cũng bởi vậy, 《 Dao kiếm giang hồ 》 vừa xuất hiện, đã thành một trò chơi hiện tượng, sau một năm phát triển, nhà phát hành game đã tổ chức thi đấu, hơn nữa còn rất được chú ý.

Bạch Tử nhìn chằm chằm giao diện lựa chọn nhân vật, cô quyết đoán chọn y sư, khi đặt tên, lại đơn giản dùng tên "Số 9981", thành công vào Tân Thủ Thôn.

"Đây là lần đầu tiên tôi chơi loại game này..." Bạch Tử nói: "Nếu chơi không tốt mọi người đừng mắng nha."

Khu bình luận phòng phát sóng trực tiếp đã nổ tung chảo từ lâu.

【 Người đẹp chơi game sao? Cảm thấy Bạch Tử còn xinh đẹp hơn khi nhìn trong TV a. 】

【 Anh chơi rất giỏi! Người đẹp có muốn anh mang em bay không?! 】

【 Trò chơi này lúc đầu không khó, cô đi theo cái kim đồng hồ kia là được. 】

【 NPC nào trên đỉnh đầu có quyền sách màu tím nghĩa là có thể nhận nhiệm vụ nha. 】

...

Bạch Tử nhìn bình luận, dùng chuột vào bàn phím giúp nhân vật nhận nhiệm vụ đầu tiên, năng lực tiếp thu của cô xem như mạnh, chỉ làm mấy nhiệm vụ, cũng đã khá quen thao tác trong trò chơi, nhưng so với làm nhiệm vụ, cô vẫn thích đi ngắm phong cảnh hơn: "Cấp không cao, sẽ không có những người khác đánh tôi chứ?"

【 Phụt! Chị gái nhỏ Bạch Tử thật đáng yêu! 】

【 Yên tâm đi, chỉ cần chị không ra khu vực an toàn, không ai có thể đánh chị. 】

"Khu vực an toàn?" Bạch Tử nghi vấn: "Khu vực an toàn là chỗ nào?"

Đúng lúc này, y sư đã bị cô điều khiển vào bên trong rừng trúc, mà góc trái phía trên bản đồ nhỏ hiện ra một dòng chữ nhỏ: Người chơi đã ra khỏi khu vực an toàn, hãy chú ý an toàn.

Bạch Tử còn chưa lấy lại tinh thần,, chỉ thấy một kiếm khách áo xanh bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh y sư, cô còn chưa chạm vào bàn phím con chuột, y sư đã ngã xuống đất, cùng lúc đó, khung chat xuất hiện một hàng chữ:

Hệ thống nhắc nhở: Bạn đã bị hiệp khách "Ngô Túc Vương Giả" giết chết.

【 Là đại thần đứng đầu bảng xếp hạng a! 】

【 A!!! Sao nam thần Ngô Vương lại đột nhiên xuất hiện!? 】

Khu bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp đang vô cùng kích động.

Xem ra người này là người rất nổi tiếng trong trò chơi, Bạch Tửu không để ý, cô chờ đến giờ sống lại, chọn sống lại tại chỗ, nhưng y sư vừa mới đứng lên, đã nhanh chóng bị kiếm khách giết chết.

Khung chat xuất hiện một dòng chữ màu trắng.

Ngô Tức Vương Giá:【 Gà đồi.】

Bạch Tửu: "..."

【 Sai lại thế này? 】

【 Đại thần không giống người bắt nạt nhân vật cấp thấp a.】

【 Hình như đại thần nhắm vào Bạch Tửu, là ảo giác sao? 】

Nơi nào là ảo giác, rõ ràng hần ta nhắm vào cô.

Bạch Tửu chỉ nhìn tên kiếm khách cũng có thể đoán được người đang chơi là ai, dùng tài khoản cấp cao tới Tân Thủ Thôn giết cô, loại chuyện không biết xấu hổ này mà cũng làm, Bạch Tửu không sao cả bĩu môi, trò chơi này vì để kích thích và tăng thêm cảm giác an toàn, ở ngoài khu vực an toàn có thể cường chế PK, đây là quy tắc trò chơi, không có gì để nói, cô đang định rời khỏi trò chơi, đúng lúc này, một cây thương bạc bỗng nhiên bay tới, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Phản ứng của kiếm khách khá nhanh, trường kiếm nhấc lên đỡ, nhưng cây thương bay tới như nặng nghìn cân, kiếm khách bị buộc phải lùi vài bước, thanh máu cũng bị giảm một nửa.

Một người mặc đồ đen không biết xuất hiện từ lúc nào, dải lụa màu đen buộc tóc thành đuôi ngựa, đuôi tóc dài đến eo lay động trong gió, anh che trước người y sư, ngón tay khẽ nhúc nhích, cây thương dài trong tay nhấc lên, bay vào trong tay của anh, tay cầm thương, bóng dáng bất động như núi, không có lực uy hiếp giống như kiếm khách, mà giống như thu lại tất cả mũi nhọn, một khi bùng nổ, sẽ không thể đoán trước.

Bạch Tửu chuẩn bị rời khỏi trò chơi lại thay đổi chủ ý lựa chọn sống lại tại chơi, cô nhìn người mặc đồ đen phía trước, lại nhìn nhìn cái tên trên đỉnh đầu hần——"Kỳ Bạch Không Thể Hủy".

Bạch Tửu vô ngữ.

Người mặc đồ đen này, hình như... cũng là fan CP của cô và Kỳ Phụng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Tặng @Bo_Hong với đáp án chính xác nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (31)

【 Người cảm thương này thoát nhìn không tầm thường a.】

【 Trên diễn đàn hình như không có vị nào tên là "Kỳ Bạch Không Thể Hủy". 】

【 Chẳng lẽ là cao nhân không lộ mặt. 】

【 Mặc kệ có phải là cao nhân không lộ mặt hay không, người này đang chống lại đại thần, dũng khí đáng khen. 】

Vòng trò chơi là một cái vòng, cái vòng này không tính quá rộng, lại cũng không nhỏ, chính vì thế, mới có thể làm phần lớn người nắm được tin tức trong vòng, ví dụ như kiếm khách "Ngô Tức Vương Giá" kia, tên của hần ta hàng năm xuất hiện trên trang đầu, là đại thần mọi người công nhận, cũng có người suy đoán vị đại thần này có phải chức nghiệp tuyển thủ không, nhưng bởi vì đại thần cao lãnh, đến nay cũng không ai biết trong thế giới hiện thực đại thần là người như thế nào, nhưng cái tên "Ngô Tức Vương Giá" này, người chơi game đều sẽ không cảm thấy xa lạ, mọi người xa lạ, là người đột nhiên bay đến kia.

Mà trong game, khu rừng trúc đã đông nghịt, toàn bộ người chơi đều chạy tới xem náo nhiệt.

Mà khung chat do có quá nhiều người lên tiếng, cho nên lịch sử trò chuyện đang điên cuồng spam, muốn đọc từng cái cũng rất khó khăn.

Hệ thống: Hiệp sĩ "Kỳ Bạch Không Thể Hủy" mời nữ hiệp tổ đội, nữ hiệp có chấp nhận không?

Bạch Tửu nhìn khung thoại xuất hiện trên màn hình, do dự một lát, cô vẫn chọn chấp nhận, cô gia nhập đội ngũ, giọng nói của một người đàn ông vang lên, "Muốn đánh hấn ta không?"

Thanh lãnh như vậy, lại không có chút dao động nào, khuôn mặt của một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong đầu cô.

Tổ đội trong game có thể trò chuyện bằng giọng nói, ngoại trừ những người trong đội, người chơi khác không nghe thấy, nhưng bây giờ Bạch Tửu đang phát sóng trực tiếp, giọng nói của anh lại truyền vào trong tai hơn trăm nghìn người.

【 Người anh hùng không biết tên này muốn một mình đấu với đại thần sao? 】

【 Solo với đại thần, không phải tự tìm ngược sao? 】

【 Anh ta cho rằng mình là chức nghiệp tuyển thủ sao? Còn solo với đại thần! 】

【 Vị fan không biết tên của chị gái nhỏ Bạch Tửu, vì báo thù cho chị gái nhỏ, một mình solo với đại thần, cốt truyện này rất kích thích a! 】

【 Tôi và các cậu không giống nhau... Giọng nói của anh trai này thật hay. 】

Bạch Tửu không thấy phòng phát sóng trực tiếp spam, cô kinh ngạc, hóa ra giọng nói của anh dễ nghe như vậy, cho nên cũng thanh không một phen, cô đã đoán được người bỗng nhiên xuất hiện là ai, lại nghĩ đến thân phận của anh, cô đương nhiên sẽ không hoài nghi thực lực của anh, vì thể nghiệm trang nói: "Nhớ đánh tàn nhẫn một chút."

"Vậy giết hấn ta đến off game." Giọng nói của anh vẫn bình đạm, không biết là vui sướng hay tức giận.

Nhưng cũng vì thế, khán giả nữ trong phòng phát sóng trực tiếp lập tức spam đẹp trai quá, nhưng phần lớn khán giả nam lại châm chọc, mạnh miệng ai cũng có thể nói, nhưng nếu thua, chính là mất mặt.

Trong văn phòng tổng giám đốc bên kia, thư ký cầm di động xem phát sóng trực tiếp, "Tổng giám đốc, hấn nói muốn giết đến khi anh off game."

"Tôi nghe thấy! Cầm miệng!" Văn Bình hung hăng trừng mắt nhìn thư ký đứng trước bàn làm việc, nói thầm nếu không phải cậu ta vẫn có thể nghiêm túc làm việc khi đối mặt với khí thế vương giả của cấp trên, lập không ít công lao, hấn ta chắc chắn sẽ sa thải người không biết nhìn sắc mặt như vậy.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Sau khi giết bạn tổng giám đốc, anh nhà nói câu gì đầu tiên???

Bạn đang đọc truyện Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (32)

Màn hình máy tính Văn Bình bỗng nhiên xuất hiện một khung thoại.

Hệ thống: Võ học cần luận bàn mới có thể tiến bộ, hiệp sĩ "Kỳ Bạch Không Thể Hủy" thấy các hạ khí độ bất phàm, võ nghệ siêu tuyệt, muốn cùng các hạ luận bàn một ván, các hạ có đồng ý không?

Đây là có người chính thức muốn PK với Văn Bình trong game, tuy có thể không chào hỏi là có thể đánh lén, hoặc là tìm người đánh nhau, nhưng cũng có đường đường chính chính PK, đây là "luận bàn", không giống như tự động giết người, kết quả luận bàn sẽ công bố trên Kênh Thế Giới, nói cách khác, toàn bộ người chơi sẽ có thể nhìn thấy ai thắng ai thua.

Cũng vì vậy mà rất ít người đồng ý "luận bàn", nếu lỡ như mình thua, vậy rất mất mặt.

Văn Bình cong khóe môi, cười lạnh một tiếng, "Rất tốt, nếu anh muốn bảo vệ Bạch Tửu, vậy để tôi nhìn xem anh có bao nhiêu bản lĩnh."

Hấn ta quyết đoán chọn "Đồng ý".

Hệ thống: Hiệp sĩ "Kỳ Bạch Không Thể Hủy" và hiệp sĩ "Ngô Tức Vương Giả" đang luận bàn trong rừng trúc, hiệp sĩ cảm thấy hứng thú có thể tới xem.
Kênh Thể Giới thông báo, người xem trong phòng phát sóng trực tiếp và người chơi trong game hoàn toàn sôi trào.

Bạch Tửu ngồi trước máy tính vuốt cằm, cô bỗng nhiên cảm thấy, hình như có một người đứng ra bảo vệ... Còn rất không tồi.

Trong game, bên ngoài phạm vi luận bàn đã tụ tập tất cả người chơi đang online, ngoài game, khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn chằm chằm màn hình, chờ xem kịch vui.

【 Ngô Vương, đại thần, hãy ngược chết người không biết điều này đi! 】

Đương nhiên sẽ ngược chết.

Văn Bình khinh thường lại hừ một tiếng, hắn ta nhìn người mặc đồ đen đứng trước mặt kiếm khách, chậm rì rì đổi trang bị tốt nhất, chờ hệ thống kết thúc mười giây đếm ngược, bàn tay đột nhiên cử động.

Văn Bình phản ứng xem như nhanh, nhưng đối phương còn nhanh hơn hắn ta, tốc độ sử dụng kỹ năng quá nhanh, người xem hoa cả mắt, điều duy nhất nhìn thấy, là thanh máu của kiếm khách đang giảm dần.

Trong tiếng binh khí va chạm, trường thương bỗng nhiên đánh bay kiếm, ánh sáng màu bạc và màu đen xẹt qua, thi thể kiếm khách nằm dưới đất.

Người mặc đồ đen giống như Từ Thần đứng tại chỗ, tựa hồ là rũ mắt, giống như đang nhìn một con kiến trên mặt đất.

Hệ thống: Hiệp sĩ "Kỳ Bạch Không Thể Hủy" chiến thắng hiệp sĩ "Ngô Tức Vương Giả", thắng bại đã phân, hy vọng lần sau tái chiến.

Khu bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp dừng lại, lập tức, spam càng thêm điên cuồng.

【 Vừa nãy xảy ra chuyện gì!? 】

【 Đại thần chết sao!? 】

【 Quá kích động cũng không nên đánh chữ sai a! 】

【 Đại thần đồ đen xin giải thích đó là tạo tác thần kỳ gì!? 】

【 Ngay cả tôi chơi nhân vật này cũng không hiểu những thao tác này a! 】

【 Một người chơi chưa bao giờ xuất hiện, lại đánh bại đại thần toàn sever!? 】

【 Mọi người nói xem, có thể là vị đại thần nào đó sửa tên, cho nên chúng ta không biết!? 】

【 Ngô Vương lại không yếu, có thể nhẹ nhàng đánh bại như vậy, tôi chỉ biết một người. 】

【 Kỳ đại thần... 】

【 Đùa gì vậy!? Kỳ đại thần ID là "Tang Viên Trà Sữa", hơn nữa hắn chỉ PK trong cuộc thi, chưa bao giờ PK với người không phải tuyến thủ. Huống chi, hắn sẽ không đổi tên thành "Kỳ Bạch Không Thể Hủy", cái tên vừa nghe đã biết là fan CP. 】

Bạch Tửu bình tĩnh uống nước, không nhịn được mà suy nghĩ, không biết các fan của "Trang Viên Trà Sữa" biết Kỳ đại thần của bọn họ thành fan CP, hơn nữa cái CP này..., thế giới quan của bọn họ có sụp đổ không?

Bỗng nhiên, tất cả mọi người đều biến mất trên kênh trò chuyện, chỉ còn lại một người đang nói trên kênh trò chuyện.

Kỳ Bạch Không Thể Hủy:【 Trong trò chơi gặp một lần, giết một lần. 】

Qua một giây, "Kỳ Bạch Không Thể Hủy" lại đánh hai chữ:【 Gà đồi. 】

Bên kia sắc mặt Văn Bình đen như đáy nồi, nhìn hai chữ "Gà đồi" tức ghen tức.

Phòng phát sóng trực tiếp của Bạch Tửu:【 Nhìn đi nhìn đi! Kỳ đại thần không bao giờ nói mấy câu này, hắn không bao giờ mắng người khác là gà đồi, đây tuyệt đối không phải Kỳ đại thần! 】

Bạch Tửu thông minh không nói gì.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Thân tặng @ZLY0102 và @tichanlinh

Chương 33: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (33)

Nói đến bên kia, tổng giám đốc Văn nắm chặt con chuột, nếu không phải dùng câu tức giận rằng để hình dung sẽ ảnh hưởng tới phong thái của hắn ta, như vậy dùng câu tức giận rằng này là phù hợp nhất.

Hắn ta không biết người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện là ai, hắn ta cũng không quan tâm là ai, điều quan trọng là, hắn ta lại thua một nhân vật nhỏ bé không ai biết đến!

《Đạo kiếm giang hồ》được xưng là một game tuyệt đối công bằng, cửa hàng trong trò chơi ngoại trừ bán trang phục, sẽ không bán những trang bị tăng thuộc tính, cho nên ở trong game, một người có tiền nhưng nếu không biết thao tác sẽ không thể trở thành đại thần, vì thế, cho dù tổng giám đốc bá đạo có nhiều tiền đến đâu, hắn ta cũng không thể thắng ở vạch xuất phát.

Nhưng thực lực của Văn Bình cũng không thấp, hắn ta cũng không phải tuyển thủ chức nghiệp, chỉ là sau khi giao hết công việc cho thư ký, lại trong lúc Tổng Nhất Nhất không quan tâm tới hắn ta, hắn ta mới có chút thời gian chơi game, một người chơi bình thường chơi được đến trình độ này, cũng xem như rất mạnh.

Rất mạnh, lại không phải mạnh nhất.

Thấy tổng giám đốc không muốn nhận thua, muốn đánh bại người mặc đồ đen kia, hắn ta chọn sống lại tại chỗ, lại nhấn máy lại, hét lớn: "Tiểu Cao, chuột và bàn phím không có phản ứng! Có phải cậu đắm vào dây mạng không!?"

Thư ký Tiểu Cao đi tới, nhìn màn hình máy tính, bình tĩnh nói: "Tổng giám đốc, không phải vấn đề về mạng, là máy tính của anh bị đen."

Sắc mặt Văn Bình vừa đen vừa trắng, trắng lại xanh, biểu tình xuất sắc, tới cuối cùng, hắn ta cười lạnh một tiếng, híp mắt nói: "Còn có người không muốn sống dám hack máy tính của tôi, rất tốt..."

Thư ký bình tĩnh đỡ gọng kính, nói thầm trong văn phòng lại có gió thổi qua.

Mà ở trong trò chơi, mọi người thấy kiếm khách đứng ở đó không nhúc nhích, không xuất hiện trường hợp đại thần phản kích, mà lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Em muốn tự tay đánh hắn ta không?"

Nghe thấy giọng nói của anh, Bạch Tửu hơi sùng sốt.

【 Câu hỏi nhàn nhạt lại kiểu ngao như này là sao!? 】

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp tò mò về cực kỳ hứng thú với người đàn ông xuất hiện đánh bại đại thần này.

Bạch Tửu không trả lời, anh lại nói: "Bởi vì tôi cảm thấy hình như em muốn tự mình đánh hắn ta."

Cái "Cảm thấy" của anh, là lần đầu tiên gặp cô, khi cô đang bắt một tên fan cuồng, thoát nhìn đặc biệt hưng phấn, nhưng mà, cô khẳng định không biết lần đầu tiên hai người gặp nhau, là ở trong công ty.

Trong văn phòng trống trải, máy tính trước mặt Kỳ Phụng có hai màn hình, một cái là giao diện trong game, một cái rõ ràng là phòng phát sóng trực tiếp của Bạch Tửu, nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy ánh sáng đèn quay lại còn đang bật.

Một tay anh cầm cốc trà sữa, nhìn chăm chú vào người trong màn hình.

Hình như cô đang suy nghĩ chuyện gì đó, bởi vì một tay cô chống cằm, bảo trì tư thế này đã rất lâu.

Kỳ Phụng không đoán được cô nghĩ gì, nhưng anh vẫn kiên trì.

Sau một lát, người con gái trên màn hình hơi nghiêng đầu, khóe môi cong lên, không nhanh không chậm nói: "So với tự mình đánh hắn ta, bây giờ tôi muốn chơi một trò chơi, nếu trong một tiếng, anh có thể xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ cho anh một đáp án khẳng định với một câu hỏi, thế nào?"

Cốc trà sữa trong tay Kỳ Phụng "lạch cạch" một tiếng dừng trên mặt đất.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Câu hỏi của anh Kỳ là gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (34)

Ngô Xuyên nhìn người ngồi ở cách đó không xa, nhìn chằm chằm màn hình máy tính ngẩn người, lại nhìn cốc trà sữa rơi trên sàn nhà, cậu lắc lắc đầu.

Trong mắt Ngô Xuyên, gần đây hình như Kỳ Phụng trùng tà, đầu tiên là like một bức ảnh mười tám cộng mình là nam chính trong đó trên Weibo, lại đổi ID game thành cái gì mà Kỳ Bạch Không Thể Hủy, rất có xu thế trở thành fan CP Kỳ Bạch, còn nhớ lúc trước Kỳ Phụng nói Bạch Tử không thú vị, cái đáng về này, cũng không giống như là không thú vị.

Ngô Xuyên không nhìn được lắc đầu, quả nhiên Kỳ Phụng đã tới tuổi hứng thú với phụ nữ a, nhưng mà phụ nữ có gì tốt chứ, còn không thú vị bằng số liệu.

"Tổng giám đốc Ngô..." Nhân viên rót trà đi ngang qua, đứng phía sau Ngô Xuyên, sắc mặt quái dị nói: "Anh đang dùng cách mới để làm số liệu sao?"

Ngô Xuyên hơi dừng lại, lấy lại tinh thần nhìn màn hình máy tính của mình, cậu ngồi trước máy tính gõ nửa ngày nào phải số liệu gì, rõ ràng là tiếng Trung, hơn nữa chỉ có hai chữ lặp đi lặp lại.

Mạnh Lan.

Thoạt nhìn là tên của một người phụ nữ.

Nhân viên phía sau Ngô Xuyên hình như suy nghĩ gì đó, sắc mặt của cậu sớm đã rất mất tự nhiên, sau lưng đỏ mồ hôi lạnh, là do tự cậu dọa mình.

Lúc này, một bóng người xẹt qua trước mắt cậu, lại nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Kỳ Phụng đi ra văn phòng, cậu gọi Kỳ Phụng một tiếng, nhưng người đang vội vã rồi đi tất nhiên sẽ không quan tâm tới Ngô Xuyên.

Nhiên viên tò mò hỏi: "Gặp như vậy là muốn đi đâu vậy?"

"Người ta là Boss, dù anh muốn đi đâu làm gì, chúng ta đều không thể quản được."

Nhân viên nghĩ lại cũng đúng, lại rất có lòng hiếu học hỏi: "Tổng giám đốc Ngô, anh vừa gõ cái kia..."

"Không có gì cả." Ngô Xuyên quyết đoán rút dây điện, máy tính lập tức đen xì, da mặt dày nói: "Cậu nhìn nhầm rồi."

Nhân viên thông minh im lặng rồi đi.

Bạch Tử ngồi trước máy tính, cô không chú ý tới phòng phát sóng trực tiếp tăng thêm mấy trăm nghìn người xem chỉ trong thời gian ngắn, ngay cả di động vang lên vài lần cũng lờ đi, cô đoán chắc chắn là chị Lan gọi, bởi vì câu cô nói khi đang phát sóng trực tiếp, tràn ngập ám chỉ.

Nhưng cô lại càng hưng phấn.

Không theo khuôn phép cũ, mà một tay làm trường hợp trở nên không thể khống chế, loại cảm giác này rất kích thích.

Hai chân đặt trên ghế một tay vuốt cằm, khóe môi mỉm cười chưa từng biến mất, Kỳ Phụng người này, lúc bắt đầu cô chỉ cảm thấy anh rất tang thương, nhưng sau đó cô phát hiện mình đã nhầm, nói đúng ra, người đàn ông này rất muộn tao, còn... Rất đáng yêu.

Nếu muốn hỏi Bạch Tử coi tình yêu là gì, cô có thể trực tiếp nói cô cũng không biết tình yêu là gì, đương nhiên, cô và Kỳ Phụng cũng chưa đạt tới "tình yêu", cô chỉ cảm thấy thích anh mà thôi, nhưng cô cũng không bài xích sự phát triển của nó, tình cảm phải từng chút từng chút vun đắp, cô cũng không thuộc phái nhất kiến chung tình, cũng không phải người thanh tâm quả dục tâm lạnh như nước, cô sống cả đời trong thế giới nhiệm vụ, yêu đương có thể làm tâm tình sung sướng, vì sao phải từ chối?

Giống như những người khác, cho dù không nhận nhiệm vụ công lược, nhưng khi gặp người làm mình rung động, bọn họ cũng sẽ không để ý mà ở bên cạnh người này cả đời.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Câu hỏi của anh Kỳ là gì nào???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (35)

Mà sau khi sống cả đời ở thế giới này, bị quản chế với pháp tắc (*phát luật + quy tắc*) của thời không (*thời gian + không gian*), người quản lý sẽ bị cường chế mất đi ký ức, ở bên cạnh một người cả đời, đã là kết quả tốt nhất, não của một người không thể chịu được quá nhiều ký ức, vì không để mọi người lạc trong những ký ức đó, xóa hết tất cả ký ức có liên quan là cách suy nhất.

Tuy rằng việc này không giống như lời của người bình thường hay nhắc tới "Sau khi chết đầu thai, quên đi quá khứ", nhưng trên thực tế cũng có thể giải thích như vậy.

Bạch Tửu hơi chớp mắt.

Nói thật ra, cô tự nhận cảm giác của mình với Kỳ Phụng dừng lại ở người đàn ông này rất thú vị, không bài xích tiến thêm một bước với anh, nhưng lúc trước nói "Nếu trong một tiếng anh xuất hiện trước mặt tôi, sẽ cho câu trả lời khẳng định với câu hỏi của anh", bây giờ nghĩ lại, giống như lúc đó đầu nóng lên mới nói ra câu này.

Cô cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà cô chỉ cho anh một tiếng, muốn tìm được nhà cô không đơn giản như vậy, lỡ như anh không tìm thấy, vậy có nên làm gì để tiến thêm một bước đây.

Bạch Tửu đang do dự, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Cô lại nhìn thời gian, mới qua hai mươi phút mà thôi, hẳn là... Không thể nào.

Chuông cửa lại vang lên.

Cô chân chờ một lát, đeo dép lê đi ra thư phòng, không lâu đã tới cửa, tay đặt trên ổ khóa dùng một giây, cuối cùng vẫn mở cửa.

Cô nghe thấy tiếng thở dốc.

Bạch Tửu lại ngược mắt, xuất hiện ở trước mắt đúng là người đàn ông thích mặc đồ đen, mái tóc hơi loạn, hơi hơi che mắt, ngực hơi hơi phập phồng, đây là lần đầu tiên, cảm giác anh cho cô không phải âm trầm, mà tràn đầy sức sống.

Cô nghĩ tới nam sinh trên sân bóng rổ, tùy ý, lại thanh xuân dào dạt.

Nhưng bây giờ nhìn thấy anh, Bạch Tửu vẫn hơi sững sốt, "Anh... Chạy lên?"

"Ừ." Anh gật đầu, biểu tình nghiêm trọng, giống như thế giới không còn trà sữa nữa vậy.

Khóe môi Bạch Tửu cong lên, "Đây là tầng mười chín..."

"Thang máy quá chậm."

"Được rồi..." Cô lại nghĩ tới chuyện gì đó, hỏi: "Ở đây bảo an rất tốt, không có thể anh vào bằng cách nào?"

Hơi thở của anh dần dần bình phục, nhẹ nhàng nói: "Trên đường đi tôi hack hệ thống."

Bạch Tửu lạnh mặt.

Anh nhìn cô không nói, thần sắc trang trọng mà lại chăm chú, làm người hoài nghi có phải anh lập tức sẽ nói anh đã phá sản, không mua nổi trà sữa hay không.

Loại khí tràng của anh bây giờ, không giống "không có cảm giác tồn tại gì" như trước kia.

Không hiểu sao cô hơi hoảng hốt.

Không khí dường như cũng chìm vào im lặng.

Bạch Tửu ho nhẹ một tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh xấu hổ này, cô điều chỉnh lại biểu tình, khóe môi cong lên, "Được rồi, xét thấy anh tìm được tôi trong vòng một tiếng, anh có điều gì muốn hỏi tôi?"

"Có thể đưa sổ hộ khẩu và chứng minh thư của em cho tôi không?"

Cô hơi giật mình, đây là vấn đề ngoài dự đoán, vậy nên cô hỏi: "Anh lấy sổ hộ khẩu và chứng minh thư của tôi làm gì?"

"Đi Cục Dân Chính lãnh chứng."

Khi anh trả lời, ánh mắt nhìn cô giống như phát hiện ra một cốc trà sữa thành tinh, mà anh cầm một sợi dây thừng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng tìm được cơ hội trối lại.

Bạch Tửu không nói gì, cô cảm thấy hình như mình quá non nớt rồi.

Rốt cuộc là điều gì cho cô tự tin để cho rằng người đàn ông này sẽ hỏi một vấn đề ngu xuẩn như "Em có đồng ý làm bạn gái của tôi không?"

(~ ▽ ~) (~ ▽ ~) (~ ▽ ~)

Điền vào chỗ trống

Ngay trong nháy mắt này, hần bỗng nhiên cảm thấy cho dù tất cả trà sữa trên thế giới này đều biến mất, cũng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (36)

Bạch Tửu ý thức được sự ngu ngốc của mình.

Mà Kỳ Phụng không thấy cô trả lời, anh tiến lên phía trước một bước, mang theo khí thế hiem khi xuất hiện nói, "Em đã nói, nếu tôi tìm thấy em trong một tiếng, sẽ cho một đáp án khẳng định với câu hỏi của tôi."

Đó là bởi vì cô không đoán được anh vừa mở miệng là hỏi sổ hộ khẩu với chứng minh thư.

Bạch Tửu lần đầu chột dạ trước mặt người đàn ông này, cô ngẩng đầu nhìn anh, cũng lấy khí thế chất vấn nói: "Tôi cảm thấy, anh hẳn là phải giải thích trước, vì sao anh biết được tôi ở đâu."

"Di động của em."

"Cái gì?"

Ánh mắt anh hơi mờ hồ, "Tôi định vị."

Bạch Tửu như sương mù, sự thật chứng minh, người đàn ông này ở phương diện nào đó quá mạnh mẽ, cô biết, nếu anh muốn, cô sẽ không còn sự riêng tư gì trước mặt anh.

Kỳ Phụng lại vội vàng giải thích, "Tôi không làm chuyện xấu."

"Ồ." Cô trả lời có lẽ, nhìn không ra có tức giận hay không.

Nói chung, một người làm chuyện chột dạ với người khác, khẳng định sẽ không thể truy hỏi đối phương điều gì nữa, nhưng Kỳ Phụng lại không phải loại người này, anh lại tiến lên một bước, một đôi mắt đen nhìn chăm chăm cô, "Em còn chưa trả lời vấn đề của tôi."

Vấn đề làm Bạch Tửu cảm thấy đau đầu lại vòng lại.

Bạch Tửu ho khan một tiếng, "Cái kia... Anh biết đấy, ngay cả khi tôi đồng ý, đưa đồ cho anh, nhưng vấn đề của anh không bao gồm tôi cũng phải đi, ở nơi đó làm chứng gì đó... Không có hai người, là không thể lãnh chứng, nếu không... Anh đổi một vấn đề khác đi."

Đúng vậy, vẫn nên hỏi loại vấn đề bình thường như "Em có muốn làm bạn gái của tôi không!"

Kỳ Phụng: "Không sao, tôi có người quen trong Cục Dân Chính."

Này!

Nói như vậy không giống một công dân tốt tuân thủ pháp luật nên nói!

Bạch Tử ghen hờn, cuối cùng cũng có cảm giác vác đá đập vào chân mình.

Anh còn đang nhìn cô, an an tĩnh tĩnh chờ cô trả lời.

Cũng không biết vì sao, nghĩ tới người đàn ông này ngày thường héo héo, hôm nay lại chạy từ tầng một lên tầng mười ấn chuông cửa, cô cảm thấy nếu mình đôi ý, là một chuyện rất đáng xấu hổ, huống chi... Cô còn nói trước trăm nghìn người xem phát sóng trực tiếp.

Cô không thể không bắt đầu tự hỏi, nếu thật sự muốn tìm một người kết hôn ở thế giới này, vậy cô chỉ muốn chọn Kỳ Phụng, vì thế, cô lại bắt đầu lý trí tự hỏi lợi và hại khi kết hôn với Kỳ Phụng.

Đầu tiên, Kỳ Phụng người này thoát nhìn rất trạch, cơ hội ra ngoài lêu lổng rất ít, cô không cần đối mặt với tình huống sau khi kết hôn anh sẽ ra ngoài ngoại tình.

Tiếp theo, diện mạo đoan chính, chiều cao trong khoảng 185 cm, mang đi ra ngoài đi dạo phố cũng có mặt mũi, sau này con của cô và anh chắc chắn sẽ không xấu, hơn nữa anh là chức nghiệp tuyển thủ, cũng coi như là có công việc, anh còn sợ nhện, chắc chắn không có khuynh hướng bạo lực gia đình, vậy nên hoàn cảnh lớn lên của con sẽ không kém.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Thân tặng @taobucroi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (37)

Quan trọng nhất là, cô không ghét anh.

Đây đều là mặt tốt, còn một mặt cô chưa xác định, đó là cô cảm thấy chưa hiểu anh.

Bạch Tử là một người con gái, cho nên đối mặt với vấn đề kết hôn, cô cũng hỏi một vấn đề kinh điển, "Anh muốn kết hôn với tôi, vậy anh thích tôi ở điểm nào?"

Đây không phải một vấn đề khó, nhưng đây là một vấn đề khó trả lời sao cho tốt.

Đôi mắt anh mang theo ánh sáng động lòng người, giống như bầu trời đêm không có ánh sao, bỗng nhiên có sao băng xẹt qua.

Anh nói: "Trên thế giới này, chỉ có em có màu sắc rực rỡ."

Bạch Tử: "..."

Cô nghĩ tới anh sẽ nói cô đẹp, hoặc là nói tính cách rất thú vị, hoặc là nói toàn bộ trong ngoài, anh đều thích, lại không nghĩ tới, anh lại cho một đáp án kỳ quái như vậy.

Trong trí nhớ của Bạch Tử, Kỳ Phụng là người đầu tiên, cũng là người duy nhất cô không đoán trước được, nhưng thường là chuyện và người không có cách nào đoán trước, mới có thể càng làm người không nhận được muốn tới gần.

Bạch Tử miễn cưỡng chấp nhận đáp án của anh, nghiêm túc nói: "Anh biết tôi là người thế nào, có lẽ mười năm sau, hai mươi năm sau, tôi vẫn phải chịu sự công kích bằng ngôn ngữ của mọi người, ở bên cạnh tôi, anh có thể bị liên lụy."

"Không sao cả." Kỳ Phụng bình tĩnh, "Tôi có thể hack máy tính bọn họ, tra địa chỉ IP, dù là làm bọn họ sinh hoạt ở thế kỷ 21 hay nguyên thủy, hay là tìm người đánh bọn họ, chỉ cần em vui vẻ, tôi đều có thể làm được."

Dùng ngữ khí thông dong lạnh nhạt như vậy nói ra việc trâu bò như vậy thật sự thích hợp sao?

Bạch Tử trầm mặc một giây, một lát sau chậm rì rì nói: "Kết hôn nhanh như chớp cũng là một chuyện có tính khiêu chiến cao, nhưng sau đó, ly hôn nhanh như chớp cũng không phải không có."

"Tôi có thể bảo đảm, nếu có một ngày em muốn ly hôn, máy tính trong Cục Dân Chính chỉ biết chết máy."

Tốc độ trả lời của anh quá nhanh.

Bạch Tử trong lòng vì diệu, một câu "Về sau lỡ như ly hôn, hai bên ly hôn trong hòa bình, không dây dưa" không thể nói lên lời, cô xoay người cảm thấy

túi đặt trên sô pha, lại quay đầu lại nhìn anh, "Chúng ta đi thôi."

Đôi mắt Kỳ Phụng sáng ngời, anh được một tác lại muốn tiến một thước hỏi: "Có thể dắt tay không?"

Đi tới cửa Bạch Tửu không do dự vươn tay phải của mình

Đến lúc này, động tác của anh lại không được nhanh nhẹn như lúc này.

Bạch Tửu nhìn anh do do dự dự đứng một lúc lâu, cuối cùng, anh cố gắng vươn tay cầm lấy... ngón út của cô.

Sau tai đỏ bừng, khoe môi khẽ nhúc nhích, chậm rãi tạo thành một độ cong xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười, cô quyết định tạm thời không đi trêu chọc anh, lại nhìn ngón út được cầm, không thể phủ nhận, nội tâm thiếu nữ hơi rung động.

Cô được anh "nắm tay" đi ra ngoài.

Chỉ nắm tay cô, Kỳ Phụng đã cảm thấy mình đang được bổ sung đường, nếu người khác hỏi anh, anh có cảm giác gì, ngoại trừ ngọt, vẫn là ngọt.

Bạch Tửu ngó anh một cái, "Anh lái xe tới à?"

"Ừm." Anh gật đầu, nói một cách chuyên nghiệp: "Anh đã tính toán con đường ngắn nhất để tới Cục Dân Chính..."

Cô ngăn anh lại, "Chúng ta về nhà họ Bạch trước."

Kỳ Phụng dừng lại, chớp mắt, hỏi: "Gặp cha mẹ à?"

Cho dù bây giờ anh đã khôi phục lại bộ dáng lười biếng suy sút, nhưng không hiểu sao lại làm người cảm nhận được sự bất an của anh.

Lỡ như cha mẹ cô không thích anh thì sao?

Vậy không phải lại có thêm biến số sao?

Anh biết mình làm người khác không thích.

Bạch Tửu rút ngón út được anh nắm ra.

Anh rũ mắt, nhưng chỉ một giây, cả bàn tay lại được cô nắm lấy...

Anh an tĩnh nhìn cô.

Bạch Tửu cười, "Chúng ta về trộm sổ hộ khẩu ra."

Ngay trong nháy mắt này, anh bỗng nhiên cảm thấy cho dù trà sữa trên thế giới đều biến mất, cũng không phải chuyện quan trọng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Điền vào chỗ trống

"Anh không hiểu con gái, cũng không biết theo đuổi con gái." Kỳ Phụng dùng một giây, nói tiếp: "Gặp phải chuyện mình không biết,...."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (38)

Đại tiểu thư nhà họ Bạch bỗng nhiên về nhà chính, không có người dám cản cô, đương nhiên, đại tiểu thư nhà họ Bạch vào phòng cha mẹ, cũng không có người dám cản cô, khi cô rời khỏi nhà họ Bạch, tự nhiên cũng sẽ không có người dám cản cô.

Bạch Tửu ngồi trong Cục Dân Chính cũng coi như biết người quen trong miệng Kỳ Phụng là ai, phụ trách đóng dấu là một người phụ nữ trung niên, là cô của Ngô Xuyên, Bạch Tửu không trang điểm, tuy là mặt mộc, ảnh chụp cũng cực kỳ đẹp, đáng được ăn mừng chính là cô của Ngô Xuyên không nhận ra Bạch Tửu là người nổi tiếng.

"Tiểu Kỳ, kết hôn rồi phải chăm sóc cho vợ mình nha." Cô Ngô Xuyên nói nhỏ với Kỳ Phụng một câu: "Có cô vợ xinh đẹp như vậy không dễ dàng, ngày thường cũng nên nhường nhịn người ta, đừng để cô bé chạy mất."

Kỳ Phụng nghiêm túc: "Vâng."

Anh đi đến bên cạnh Bạch Tửu, giờ phút này Bạch Tửu đeo kính râm đứng ở ven đường, giờ này có không ít người đi đường, chẳng ai nghĩ tới người từ Cục Dân Chính đi ra là người nổi tiếng, vì thế Bạch Tửu đứng ở ven đường, cũng không có vấn đề gì.

Điều không thể xem nhẹ là, trong tay cô còn cầm một quyển sổ màu đỏ.

Sau đó, cô khề thờ dài, cảm thấy mình bị người đàn ông này nắm mũi đất đi, giống như nhìn thấy abb là đầu óc nóng lên, chờ đến khi lấy lại tinh thần, cô cũng chỉ có thể khề thờ dài.

Chợt, quyển sổ màu đỏ không còn, cô nâng mắt nhìn lên, hóa ra là anh cầm đi.

Anh nghiêm trang nói: "Đây là đồ quan trọng, để anh bảo quản."

"Ồ..." Bạch Tửu không rõ khí tràng không cho cự tuyệt của anh xuất hiện từ lúc nào.

Kỳ Phụng nắm tay Bạch Tửu một cách tự nhiên, không lâu trước đây mới phát hiện, Kỳ Phụng người này thật sự rất ngây thơ, nhưng chỉ cần có một hành động thân mật lần đầu, đến lần thứ hai, anh đã có thể tự chủ động.

Ví dụ như nắm tay, lúc trước anh chỉ dám cầm ngót út của cô, bây giờ anh đã có thể thân nhiên nắm cả bàn tay rồi.

Bạch Tửu lại ý thức được một chuyện, cô nhìn về phía xa, đôi mắt lộ ra sự buồn rầu, "Sao em lại trực tiếp nhảy vọt qua giai đoạn yêu đương mà trở thành người phụ nữ đã kết hôn nhỉ?"

"Kết hôn trước yêu sau, không phải con gái đều thích thế sao?" Kỳ Phụng không hiểu nữ giới, vì thế anh hỏi rất bình tĩnh.

Bạch Tửu liếc nhìn anh, "Ai nói với anh như vậy?"

"Trong sách."

"Trong sách?"

Kỳ Phụng lấy di động, mở ra một APP đọc sách, kệ sách đặt rất nhiều truyện ngôn tình.

《Daddy lãnh khốc: Mommy chạy trốn rồi》, 《Tình nhân thế thân của tổng giám đốc》, 《Mật ái kiều thế:Tổng giám đốc đủ rồi!》, 《Tổng giám đốc lang sói》...

Bạch Tửu trầm mặc thật lâu cuối cùng ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh, "Anh đọc hết mẫu quyển này rồi."

"Ừm." Anh gật đầu.

"Vì sao lại muốn đọc mấy loại sách này?"

"Anh không hiểu con gái, anh cũng không biết theo đuổi con gái." Kỳ Phụng dừng một giây, nói tiếp: "Gặp phải chuyện không hiểu, thì phải học tập."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Chị Bạch nói gì sau khi biết anh Kỳ bao cả cửa hàng???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (39)

Cho nên anh đọc rất nhiều sách, anh cũng coi như thông minh, mở APP toàn chọn những quyển sách đứng đầu, ngoại trừ giả thiết nam chính đều là tổng giám đốc, nam nữ chính đều sau một đêm vui vẻ, bởi vì các loại lý do thoát nhìn không giống nhau nhưng thực chất không khác nhau mà kết hôn, sau đó, bọn họ sẽ yêu nhau.

Đúng, anh nhiệt tình yêu thương học tập, đương nhiên, sự thật chứng minh, học tập luôn luôn không sai.

Bạch Tửu không nói gì, sau đó, cô tiếp tục nhìn phía xa, lại thờ dài, "Em đói bụng."

"Chúng ta đi ăn cơm."

Kỳ Phụng lái xe dẫn Bạch Tửu tới một nhà hàng hải sản, dừng hỏi anh vì sao biết cô thích ăn hải sản, sở thích của cô đều nằm trong đầu anh.

Bạch Tửu đã chuẩn bị giảm cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất để đi vào phòng bao, nhưng sau đi bước vào, cô mới phát hiện ngoại trừ người phục vụ thì không còn ai khác, cô tháo kính râm xuống, nhỏ giọng hỏi: "Đồ ăn ở đây có vấn đề sao? "

"Nhà hàng này được đánh giá cao nhất."

"Vậy sao lại không có khách?"

"Anh bao."

Bạch Tửu nhú mày, "Chúng ta không thể tiêu nhiều tiền như vậy."

Kỳ Phụng nhìn cô, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, lúc trước cô bao cả cửa hàng vì Tống Nhất Nhất, không giống người sẽ tiết kiệm tiền.

Bạch Tửu trình trọng nói: "Em biết chức nghiệp tuyển thủ không làm được lâu, tới 24-25 tuổi đều sẽ xuất ngũ, cho dù bây giờ anh có nhiều tiền, nhưng cũng phải tiết kiệm, đương nhiên, em cũng không thiếu tiền, chỉ là nuôi con cần rất nhiều tiền, nếu là con trai, chúng ta phải cưới vợ cho nó, nếu là con gái, chúng ta phải mua của hồi môn, bây giờ nhà rất đắt, cũng phải mua mấy căn nhà, lỡ như sau này không tìm được việc làm, vậy có thể ngồi trong nhà lấy tiền thuê nhà, còn có..."

Kỳ Phụng yên tĩnh nghe cô nói, cho dù con cái gì đó... Còn chưa nhìn thấy bóng dáng, hơn nữa, hình như cô cho rằng anh chỉ đơn giản là chức nghiệp tuyển thủ.

Bạch Tửu nói hơn nửa ngày, bỗng nhiên thấy Kỳ Phụng thất thần, cô giật giật bàn tay được anh cầm, thành công làm hmanh hồi thần.

Cô hỏi: "Anh có nghe em nói không?"

"Nghe."

"Vậy anh nói lại một lần."

Kỳ Phụng trầm mặc một lát, "Khái quát trung tâm tư tưởng được không?"

Bạch Tửu trừng mắt nhìn hmanb, tỏ vẻ mình không muốn nghe, cô xoay người đi tới bể nuôi cá, Kỳ Phụng rất là tự giác theo tới, cầm tay cô.

Nhà hàng này để khách hàng tự chọn nguyên liệu nấu ăn, Bạch Tửu nhìn chăm chăm con cá bơi trong nước một lúc, cũng chưa quyết định muốn ăn gì.

Lúc này, di động trong túi vang lên.

Bạch Tửu rút bàn tay đang được Kỳ Phụng nắm ra, cầm di động, vừa nhấc máy, là tiếng quát của chị Lan, "Con bé chết tiệt kia em không ở nhà mà đi đâu vậy!?"

"Cục Dân Chính."

"..."Bên kia chị Lan im lặng một lúc.

Bạch Tửu lại nói: "Đừng vậy, chị không nghe nhầm, Cục Dân Chính, em còn chưa ăn cơm xong, chị Lan, ăn cơm xong lại nói chuyện nha."

Cô cảm thấy chị Lan cần thời gian để tiêu hóa tin tức này, cho nên Bạch Tửu tri kỷ cúp máy, cô cất điện thoại vào trong túi, vươn tay, tự nhiên nắm lấy tay hắn.

Bạch Tửu lại nhìn cá trong bể kính, cuối cùng cô nâng tay chỉ vào con cá đang bơi vui vẻ nhất, sau khi chuyện khái quát trung tâm tư tưởng xảy ra, lần đầu tiên cô nhìn anh, "Chúng ta ăn con cá hồ này được không?"

"Được." Kỳ Phụng gật đầu, khoe mắt nhìn về phía đồ ngọt đặt bên kia.

Bạch Tửu kéo tay anh, "Tuy anh bị tụt huyết áp, nhưng ăn quá nhiều đồ ngọt cũng không tốt."

Anh rũ mắt nhìn cô, không nói gì.

Bạch Tửu nghiêng người, tránh tầm mắt của anh.

Anh nắm tay cô đi một bước, lại đứng trước mặt cô, không nói gì, ngoan ngoãn đến đáng yêu, cũng rất đáng thương.

Bạch Tửu không kiên trì được bao lâu, "Được rồi, chỉ có thể ăn một miếng bánh kem."

Anh cong môi, nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Thân tặng @LmaMace

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (40)

Kỳ Phụng tuyệt đối là fan cuồng của đồ ngọt!

Bạch Tửu nhìn biểu tình thỏa mãn của Kỳ Phụng khi được ăn đồ ngọt, cô lại một lần khẳng định điểm này, khi ra khỏi nhà hàng, yên lặng quyết định sau này phải nghiêm khắc không chế lượng đồ ngọt của anh.

Trở lại chung cư, Bạch Tửu và Kỳ Phụng ngồi trên sofa, hai người nhìn về phía trước, không khí trầm mặc một lúc lâu.

Bởi vì Bạch Tửu bỗng nhiên ý thức được kết hôn không phải ai ở nhà người đó, kết hôn, vậy hai người phải sinh hoạt cùng nhau, nói một cách khác, mỗi một buổi sáng bọn họ sẽ cùng thức dậy trên một chiếc giường.

Sự thật chứng minh, khi quyết định kết hôn chớp nhoáng cô cũng không nghĩ tới vấn đề này, là do trên đường về, cô phát hiện Kỳ Phụng lái xe không đúng đường về nhà, cô hỏi một câu: "Chúng ta đi đâu?"

"Nhà anh."

Bạch Tửu bỗng nhiên ý thức được vấn đề mình chưa suy nghĩ tới, cô yêu cầu Kỳ Phụng đưa cô về chung cư, mà bây giờ hai người bọn họ đã ngồi trên sofa hơn mười phút, hai người đều không nói gì, không khí quỷ dị.

Nhưng càng quỷ dị hơn là, dưới bầu không khí này, anh còn nắm tay cô không buông ra.

Bạch Tửu miễn cưỡng cảm giác được, hình như anh đang tức giận.

"Khụ..." Bạch Tửu không chịu được sự im lặng này nên thấp giọng ho khan một tiếng, cô thanh thanh giọng nói, nhìn về phía hắn, "Kỳ Phụng, tuy em cảm thấy yêu cầu của em hơi quá đáng, nhưng em vẫn phải nói, trước mắt chúng ta phải duy trì trạng thái hôn nhân bí mật."

Kỳ Phụng chậm rãi nhìn về phía cô, không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Bạch Tửu áp lực cười, "Cái kia... Em là người nổi tiếng mà, đột nhiên kết hôn, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với cả hai chúng ta."

Anh không nói, ánh mắt cũng không dao động chút nào.

Cô lại thanh thanh giọng nói, "Em hứa với anh, chờ em lấy được ảnh hậu, em sẽ lập tức công bố tin kết hôn."

Yêu đương, nhiệm vụ, cô đều phải làm, ai biết sau khi tuyên bố kết hôn, sẽ có chuyện gì xảy ra trong giới giải trí, cho dù không có, cha mẹ cũng sẽ tìm gặp Kỳ Phụng, bởi vì trong mắt bọn họ, đứa con gái duy nhất phải đi con đường liên hôn mới có thể phát huy được tác dụng lớn nhất, mà Bạch Tửu lại không nói một tiếng gả cho một chức nghiệp tuyến thủ, trong suy nghĩ của những người già, chơi game là không làm việc đàng hoàng.

Đôi mắt Kỳ Phụng âm trầm, anh chậm rãi rỉ phun ra một chữ: "Ừm."

Cách đồng ý này chỉ làm người cảm thấy anh đáng thương, nói như thế nào nhỉ? Giống như là một người đàn ông ở bên ngoài có một người phụ nữ, lại nói với người phụ nữ đó không thể công khai, vì sao? Bởi vì người phụ nữ đó chỉ là người thứ hai.

Bạch Tửu nói thầm vài lần không thể mềm lòng, vì thế cô không sửa miệng: "Nhấn nại là tạm thời, sau này em sẽ bồi thường cho anh."

"Ừm." Anh rũ mắt, cảm xúc hạ xuống, giống như có thể nhìn thấy hai cái tai lông xù trên đầu anh đang cụp xuống.

Bạch Tửu nhìn thẳng, "Anh như vậy em cũng sẽ không mềm lòng đâu."

Anh nhẹ nhàng gật đầu, lần này ngay cả câu trả lời có lẽ cũng không có, ước chừng là chấp nhận số phận không bình đẳng này.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Trong lúc abcxxyx anh Kỳ muốn chị Bạch gọi mình là gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (41)

Một phút trôi qua.

Kỳ Phụng vẫn cúi đầu, mí mắt rũ xuống, không nhúc nhích.

Cuối cùng, một tiếng thở dài phát ra từ khoe môi Bạch Từ, cô rút bàn tay được anh nắm ra, bất đắc dĩ vươn hai tay nâng mặt anh lên, tới gần anh, nhìn chăm chăm đôi mắt sâu thẳm như đêm đen của anh nói: "Lần sau đi ra ngoài ăn cơm, chúng ta gọi hai phần đồ ngọt, đều là của anh, được không?"

Đôi mắt Kỳ Phụng xẹt qua một tia sáng, vẻ mặt bình tĩnh rồi lại cô đơn kia có vẻ khó có thể giữ vững.

Bạch Từ khẽ nhủ mảy, đợi một lúc, cô nói thêm: "Còn cộng thêm một ly trà sữa, thế nào?"

Đây là sự nhượng bộ lớn nhất cô có thể làm.

Kỳ Phụng thông thả gật đầu một cái, "Được."

Tính tình của anh cũng thật dễ dãi dành, chỉ cần mấy phần đồ ngọt là được.

Bạch Từ thở dài nhẹ nhõm, bàn tay nâng mặt anh chưa kịp thu hồi, lại bị anh giữ tay cầm, sườn mặt anh cọ cọ lòng bàn tay cô, ngược mắt lên, nhìn thấy anh nửa hép mắt, biểu tình giống như một con mèo được thỏa mãn, cô bỗng nhiên cảm thấy gần như vậy hơi không quen, nhưng dù sao bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp, làm những hành động thân mật hơn nữa cũng không có vấn đề gì.

Vì thế, cô thả lỏng người nằm vào trong lòng anh, anh cũng rất tự nhiên ôm lấy eo cô.

Bạch Từ nằm trong ngực anh, có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh, dừng nhìn anh bình tĩnh thân nhiên, kỳ thật tim lại đập rất nhanh, khoe môi cô cong lên, lại ngược ngược nói: "Xin lỗi a, Kỳ Phụng, bây giờ em chưa thể đi gặp cha mẹ anh."

"Anh không có cha mẹ."

Cô dừng lại, ngược mắt nhìn anh, chỉ có thể nhìn được đường cong hoàn mỹ của chiếc cằm.

Anh nói: "Anh lớn lên trong cô nhi viện."

Chỉ trong chớp mắt, Bạch Từ cũng đã nghĩ ra toàn bộ câu chuyện xưa: "Cậu bé trong cô nhi viện nỗ lực cố gắng học xong chín năm giáo dục bắt buộc, sau đó phát hiện mình có tài năng về game, cho nên vì cuộc sống mà bắt đầu trở thành chức nghiệp tuyển thủ, thật vất vả mới có chút nổi tiếng, tiết kiệm được ít tiền, cuối cùng rồi lại vì đưa cô đi ăn cơm mà tiêu hết nửa số tiền tiết kiệm được."

Cô mím môi, dang tay ôm lấy anh, ngữ khí trầm trọng nói: "Kỳ Phụng, anh yên tâm, em sẽ nuôi anh."

Tiết kiệm tiền nuôi con gì đó, nuôi người đàn ông của mình vẫn quan trọng hơn.

Kỳ Phụng rất thân nhiên "Ừm" một tiếng, "Em nuôi anh."

Bạch Từ lại nói: "Kỳ Phụng, hôm nay anh cứ ngủ ở đây, ngày mai em phải đi quay show thực tế, hai ba ngày nữa mới về, nếu anh rảnh, vậy đi xem nhà, anh thích nơi nào, chúng ta mua, sau đó chúng ta lại dọn qua đó, anh cũng trả lại phòng ở của mình đi."

Kỳ Phụng gật đầu, "Được."

Thành phố A là đô thị cấp một, giá nhà rất đắt đỏ, trong lòng Bạch Từ, Kỳ Phụng đương nhiên không mua được phòng, cho nên cô nói "trả", nghĩa là bảo anh không thuê nữa.

Nhưng mà Kỳ Phụng lại nghĩ, cô muốn anh bán hết cả tòa nhà, chuyện này hẳn là sẽ không quá khó, bởi vì nghe nói phòng trong trung tâm thành phố đều dễ bán.

Bạch Từ đang tự hỏi ngày mai nhìn thấy chị Lan nên nói thế nào, bỗng nhiên nghe thấy người đang ôm mình hỏi: "Từ lượng tốt không?"

"Không tốt lắm."

Cô không hiểu sao anh lại đột nhiên hỏi vấn đề này, lại thấy anh đặt túi vừa nãy lấy từ trong xe ra lên bàn, trong đó là mấy bình rượu vang đỏ nồng độ cồn không được thấp lắm.

Về mặt anh nghiêm túc nói: "Vợ ơi, chúng ta uống rượu chơi đi."

Bạch Tử không còn lời gì để nói.

Mục đích của anh có cần rõ ràng vậy không?

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Trong lúc abcx yx anh Kỳ muốn chị Bạch gọi mình là gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (42)

"Bây giờ em không muốn uống rượu." Bạch Tử cao quý lãnh diễm đứng lên, lạnh nhạt nói: "Em rất mệt, em phải về phòng nghỉ ngơi."

Kỳ Phụng gục đầu xuống, thấp giọng nói "Ừm" một tiếng.

Bạch Tử đi một bước, cô lại dừng lại, quay đầu hỏi: "Anh có muốn vào nghỉ ngơi với em không?"

Anh chớp mắt, ngay sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt lập loè, giống như một con chó to nhìn thấy miếng xương ngon miệng.

Bạch Tử vươn tay.

Anh đứng lên, cầm tay cô.

Đối với ký ức sau khi vào phòng, Bạch Tử còn nhớ rõ.

Sau khi cô đẩy anh xuống giường, anh giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, tuy rằng khuôn mặt không biểu tình, nhưng lỗ tai đỏ rực, còn có ánh mắt mơ hồ đề lộ ra sự lo lắng bất an của xử nam ngây thơ.

Bộ dáng dễ bắt nạt này của anh, không thể nghi ngờ là làm cho Bạch Tử càng hưng phấn.

"Đừng lo lắng, em sẽ yêu thương anh."

Bạch Tử vừa nói khẽ bên tai anh, vừa cời áo sơ mi của anh, nhưng mà lồng ngực của người đàn ông vừa lộ ra, cô không nhìn được mà sờ soạng một phen, nhảy mất vị trí đã bị đảo lộn, cô đã bị người kia đè dưới thân.

Giấy tiếp theo, nụ hôn của anh rơi xuống.

Kỳ Phụng cũng không có kinh nghiệm với chuyện nam nữ này, cho dù có kinh nghiệm, đó cũng là thông qua tính toán, nụ hôn của anh giống như bản thân mình lúc này vậy, mạnh mẽ mà không thể biết trước.

Liếm láp cánh môi cô, lại cạy khớp hàm, cái lưỡi ấm áp tàn sát bừa bãi trong khoang miệng thơm ngọt, cướp đoạt mọi góc ngách, cướp lấy hơi thở của cô, nhắm nháp sự ngọt ngào.

Nụ hôn giống như dã thú này, không hiểu sao càng làm cho Bạch Tử cảm thấy kích thích, cô cũng không phải người bị động, vì thế cái lưỡi chủ động đuổi theo anh cùng múa.

Hô hấp của anh càng thêm nóng rực, không khí nóng bỏng, làm hai người bọn họ cũng nóng lên, hai người bắt đầu xé quần áo của nhau, động tác đều không nhẹ nhàng.

Anh cũng không nỡ buông tha những nơi khác trên cơ thể cô, hôn từ cổ đi xuống, anh hôn môi, liếm mót.

Bạch Tử rên rỉ, loại cảm giác hưng phấn lại xa lạ này, làm cô không nhìn được mà ôm đầu anh.

Tay anh còn đang trêu chọc cơ thể cô, thân thể của cô mềm mại như thế, mỗi chỗ lướt qua đều vô cùng lưu luyến, khi thấy cô cũng không chán ghét những động tác thân mật này, anh càng thêm to gan.

Hôn môi, chạm vào, sớm đã không thể thỏa mãn.

Đừng nhìn Kỳ Phụng ngày thường lười nhác suy sút, đến thời điểm này, anh lại có thể vận dụng hoàn toàn những kiến thức sinh học trước kia, sau khi khai vị, là hưởng thụ bữa tiệc lớn.

Bạch Tửu hơi nhú mồm, sắc mặt có hơi trắng bệch.

Anh dừng lại, nhẹ giọng hỏi, "Có đau không?"

Cô có thể cảm nhận được cơ thể anh đang căng thẳng vì chịu đựng, thoát nhìn cũng không dễ chịu.

Bạch Tửu lại cảm khái người đàn ông này khá dịu dàng, cô vươn tay ôm chặt lấy anh, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Em không sao."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Show thực tế có hai người chị Bạch quen, là ai"^^"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (43)

Anh vẫn không dám động.

Qua cơn đau đớn, Bạch Tửu dần dần cảm thấy khó chịu, cô nửa híp mắt nhìn anh, "Động động."

Hai chân cô cũng vòng quanh hông anh.

Giống như nghe thấy mệnh lệnh của nữ vương, Kỳ Phụng hung hăng hôn lên môi cô, giống như sóng lớn không ngừng xô vào bờ, giờ phút này hai người không thể nghĩ thêm gì khác.

Người đàn ông cầm dục nhiều năm bỗng nhiên có thể làm càn, giống như con sói được thả ra khỏi lồng sắt, dù thể chất của Bạch Tửu không kém, dần dần cũng không có cách nào chống đỡ.

Cảm giác co rút quen thuộc thổi đến, vô pháp khống chế thở dốc ra tiếng, "Đủ rồi... Kỳ Phụng..."

"Ngoan..." Kỳ Phụng hôn cô, "Gọi anh trai."

Bạch Tửu: "..."

Cô cũng không có sở thích chơi nhập vai trên giường, cảm ơn.

Đương nhiên, cuối cùng vì để anh thỏa mãn nhanh hơn, Bạch Tửu vẫn không có cốt khí... Kêu anh một tiếng... Anh trai...

Sau nửa đêm, tiếng động xem như dừng lại.

Bạch Tửu mơ màng sắp ngủ ghé vào trên người anh, hữu khí vô lực hỏi: "Anh thật là lần đầu tiên?"

"Ừm." Kỳ Phụng nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài sau lưng cô, giữa mảy may theo xuân phong đắc ý không giấu được.

Suốt mặt Bạch Tửu dán vào ngực anh, có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh, "Sao em thấy trong sách nói, lần đầu tiên của đàn ông được tính bằng giây?"

"Anh đã luyện tập trước."

Cô nâng người lên nhìn anh, ánh mắt lộ ra tín hiệu nguy hiểm.

Mặt anh không biểu tình, "Một nhìn anh tự luyện tập."

Bạch Tửu lại liếc nhìn cánh tay đang ôm eo mình, trầm mặc một lát, lại nằm ghé vào trên người anh, nhắm hai mắt lại.

Anh hỏi: "Có thể không tham gia show thực tế không? Ở lại với anh."

"Không được." Bạch Tửu không mở mắt, không có sức nói: "Chị Lan đã ký hợp đồng, hơn nữa em cũng phải kiếm tiền nuôi anh, sau này còn phải nuôi con nữa."

"Anh có thể nuôi em và con mà. "

"Em cũng không thể để anh cứ chơi game kiếm tiền được." Bạch Tửu cọ cọ ngực anh, lười biếng nói: "Anh không cần có áp lực nha, Kỳ Phụng, em còn rất thích cảm giác nuôi anh, sau này, em sẽ đi làm kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, anh ở nhà trồng hoa, xem TV, đưa đón con đi học... Như vậy rất tốt a."

Lời này nghe vào hình như hơi không thích hợp!

Anh im lặng không nói không nói.

Cô đã nói như vậy, Kỳ Phụng lại càng không biết có nên nói cho cô kỳ thật anh không phải người kiếm tiền bằng việc chơi game hay không.

Kỳ Phụng đang rối rắm, Bạch Tửu cũng đã dựa vào ngực anh ngủ rồi.

Ngày hôm sau Bạch Tửu vẫn dậy từ sớm, cô vừa mở mắt, đã nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của anh, cô phản ứng một lát, nhớ tới người này là chồng của mình, nhẹ nhàng hôn một cái, lúc này mới mặc áo ngủ kéo cái eo đau nhức vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa xong Bạch Tửu thay một cái váy vải màu trắng cổ chữ V, nhưng mà khi nhìn thấy bản thân trong gương, cô phát hiện một vấn đề, cái váy này không che được vết hân trên cổ và xương quai xanh, lúc này, cô nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng động.

"Kỳ Phụng, anh dậy rồi à?"

"Ừ." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của anh.

Bạch Tửu đang bận trang điểm nói: "Vậy anh lấy cái váy màu xanh lá cây có hoa trong tủ cho em."

Qua vài phút, cửa phòng tắm được gõ.

Bạch Tửu thả chuột mi trong tay xuống, cô mở cửa, nhìn thấy trong tay Kỳ Phụng cầm mấy bộ váy.

Kỳ Phụng vô thức nhìn các loại váy hoa trong tay, lại không tiếng động nhìn về phía cô.

Bạch Tửu cũng chỉ dừng một chút, không nói thêm gì, cầm váy lên, cô tiến lên một bước ôm anh, nhẹ giọng nói: "Com sáng chúng ta gọi com hộp được không?"

Cô giờ tay ôm cô vài trong lòng, nhẹ nhàng nói: "Được."

Khi rũ mắt xuống, một cái hôn dừng trên đỉnh đầu cô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Thân tặng @LmaMace

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (44)

"Em làm sao vậy?" Mạnh Lan vừa lái xe vừa tức giận nói: "Bạch Tửu, chị nói cho em nghe, nếu chuyện này bị phóng viên biết, lập tức sẽ lên hot search!"

Bạch Tửu đang nhìn chăm chăm màn hình di động, cô không sao cả nói: "Em lại hot một lần."

【 Một ngày chỉ có thể uống một ly trà sữa nha. 】

Bạch Tửu gửi tin nhắn chưa được bao lâu, người được lưu là "Trà sữa dinh người" nhanh chóng trả lời.

【 Hai ly, được không? 】

Bạch Tửu có thể tưởng tượng ra bộ dáng tội nghiệp của Kỳ Phụng, cô không nhịn được khẽ cười.

Mạnh Lan nhìn Bạch Tửu, ghét bỏ "chậc" một tiếng, "Bây giờ em xuân phong đắc ý, em có biết vì quyết định nhất thời này của em, mà chị phải lau mồ hôi cho em bao lâu không!"

"Được rồi, là em không tốt." Bạch Tửu nhận sai, "Nhưng mà chuyện này cũng không phải em có thể khống chế, có thể gặp được một người đàn ông mình muốn kết hôn, cũng không phải là một việc đơn giản."

"Đúng vậy, lãnh chứng là một việc rất đơn giản!" Mạnh Lan là người phụ nữ chú trọng sự nghiệp, kết hôn gì đó, chị căn bản không nghĩ tới, nhưng Bạch Tửu đã lãnh chứng, chị cũng không nể kéo Bạch Tửu tới Cục Dân Chính ly hôn, chị không thể hiểu được nói: "Không phải trước kia em khẳng khái một mực với Văn Bình sao? Sao lại đột nhiên kết hôn?"

Trời biết khi Mạnh Lan đi đón Bạch Tửu, nhìn thấy Kỳ Phụng bên cạnh Bạch Tửu, đó là cảm giác gì, nói là bị sét đánh cũng không quá đáng!

Lúc trước Mạnh Lan chỉ biết Bạch Tửu kết hôn, lại không nghĩ tới người đó là Kỳ Phụng, mà Bạch Tửu và Kỳ Phụng chỉ gặp nhau trong lúc quay phim, Bạch Tửu không giống người vì quá nhập diễn, mà thích nam chính trong phim mình đóng!

Sau khi Bạch Tửu nhấn "Chỉ có thể uống một ly", cô thuận miệng nói: "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, cô gái nào mà chưa từng bị mù? Chị nên cảm thấy may mắn vì em không còn hứng thú với Văn Bình."

Mạnh Lan cũng không nói thêm gì, có một ngày Bạch Tửu sẽ kết hôn, Bạch Tửu là một người trưởng thành, cũng có quyền lợi quyết định chuyện của mình.

Tuy nói như thế, nhưng nghĩ tới tương lai Bạch Tửu bị tuôn ra tin tức đã kết hôn, Mạnh Lan vẫn thờ dãi một hồi.

《 Cuộc chiến sinh tồn 》 kỳ đầu tiên sẽ được quay trong thôn trên núi, đường đi cũng không bằng phẳng, Mạnh Lan lái một lúc lâu mới đến đỉnh núi.

Bạch Tửu vừa xuống xe, đã có người gọi: "Bạch Tửu!"

Bạch Tửu nhìn lại, người đi tới là Tổng Nhất Nhất đầy sức sống.

Tổng Nhất Nhất vui mừng đi tới trước mặt Bạch Tửu, cầm lấy tay cô, hưng phấn nói: "Vốn dĩ người đại diện muốn em tham gia show thực tế em còn không muốn đi, nhưng biết chị cũng tham gia, em đã lập tức chạy tới!"

Bạch Tửu ngoài ý muốn nhường mây, cô không nghĩ tới Tổng Nhất Nhất cũng ở đây.

Đừng nói Bạch Tửu không biết, Mạnh Lan nhìn thấy Tổng Nhất Nhất cũng mới biết Tổng Nhất Nhất cũng tới, chị cười như không cười nhìn Triệu Kỳ, "Sao vậy? Người đại diện Triệu nói show thực tế là lừa người, thế nhưng cũng dẫn người của mình tới đây tham gia chương trình lừa đảo này sao?"

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (45)

"Cô không phải châm chọc tôi." Triệu Kỳ: "Trước ích lợi, da mặt của tôi tuyệt đối dày vượt quá sức tưởng tượng của cô."

Bây giờ show thực tế là cái bánh thom, thời gian quay ngắn hơn quay phim, tiền lại được không ít, còn có thể hút thêm fans, kẻ ngốc mới không tham gia.

Mạnh Lan cười lạnh một tiếng, "Không thể không nói, tôi rất thương thức sự không biết xấu hổ của anh."

"Cảm ơn, tôi cũng rất thương thức năng lực để cô có thể ký hợp đồng với người bần nhão không thể trát tường như Bạch Tửu."

Tuy rằng gần đây Bạch Tửu làm một nhóm người trở thành fans của mình, Mạnh Lan cũng không làm gì, nhưng vì làm Triệu Kỳ ghê tởm một phen, vẫn nói: "Anh cũng đừng hăm dọa, Bạch Tửu nhà tôi có nền tảng, có thực lực này, không giống Tổng Nhất Nhất nhà anh, sau lưng có tổng giám đốc yêu thương, cô ấy đương nhiên phải tự nỗ lực rồi."

Triệu Kỳ đen mặt, thân là một người đại diện đủ tư cách, anh ta ghét nhất người khác nói Tổng Nhất Nhất thành công là do có sự giúp đỡ của Văn Bình.

"Mạnh Lan, cô vẫn làm người chán ghét như vậy."

"Anh cũng vẫn làm người cảm thấy chướng mắt như vậy."

Một nam một nữ, hai người đại diện liếc nhau, đồng thời hừ một tiếng.

Bạch Tửu bị Tống Nhất Nhất kéo đi nói chuyện, khước mắt lại nhìn thấy một người đang đứng bên kia, người mặc bộ váy màu đen nhìn qua, không cần thận chậm phải tầm mắt của Bạch Tửu, sắc mặt khẽ biến, ngay sau đó cao ngạo xoay người sang chỗ khác, không nhìn Bạch Tửu.

Hôm nay là ngày vui gì đây?

Bạch Tửu suy tư, Tống Nhất Nhất ở đây, Tăng Thiên cũng ở đây, bây giờ cô đã có thể tưởng tượng ra ngày tháng hạnh phúc được người đẹp vờn quanh trong tương lai.

Không bao lâu người đầu đã tới đủ, tiết mục chính thức quay chụp, người đại diện đều được mời đi nghỉ ngơi.

Nhân viên công tác《 Cuộc chiến sinh tồn》sẽ tùy thời quay khách quý, hơn nữa trong lúc quay sẽ live stream, tiết mục có bốn vị khách quý, Bạch Tửu, Tống Nhất Nhất, Tăng Thiên, còn có một nam khách quý duy nhất, được xưng là hoàng tử phim thần tượng, Hầu Vũ.

Sau khi bốn người giới thiệu ngắn gọn đạo diễn lấy ra bốn tấm thẻ, "Bốn vị khách quý mỗi người hãy rút một tấm, mỗi tấm có một bản đồ, đi theo bản đồ tới nơi sẽ là căn phòng người đó ở hai ngày, bốn căn phòng này cũng không giống nhau nha."

Hầu Vũ cười sáng lạn, "Lady first, tôi sẽ lấy tấm thẻ cuối cùng."

Đạo diễn nhìn thoáng qua bốn người, nói: "Vậy chọn từ trái sang phải."

Người đầu tiên bên trái là Tống Nhất Nhất, sau đó là Tăng Thiên, Bạch Tửu, cuối cùng là Hầu Vũ.

Rút thẻ xong đạo diễn cười nói: "Các vị có thể xuất phát."

Kỳ thật bốn căn phòng không giống nhau, nhưng cũng không cách nhau quá xa, người đầu tiên tìm được phòng là Tăng Thiên và Hầu Vũ, phòng của hai người bọn họ giống như căn phòng nhỏ ở vùng quê, phòng của Bạch Tửu và Tống Nhất Nhất còn phải đi lên trên một chút.

【 A ~ quá thỏa mãn, Bạch Tửu và Nhất Nhất cùng một màn hình, Nhất Tửu chắc chắn không chịu thua! 】

Bốn tổ quay mở bốn phòng live stream, hai phòng live stream nhiều nhất là của Bạch Tửu và Tống Nhất Nhất, không ít em gái xem vì "Nhất Tửu" CP, ngay cả hoàng tử phim thần tượng cũng không thêm xem.

"A, tới phòng của em rồi!" Tống Nhất Nhất dừng bước, căn phòng khá sạch sẽ, trên tường còn có dây leo xanh, giống nhà gỗ nhỏ trong tưởng tượng lúc nhỏ của cô ấy, quả thực rất vừa lòng.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)

Chị Bạch tay không đập chết con gì giúp người đẹp?"^^"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (46)

Bên kia, Bạch Tửu cũng dừng bước, "Xem ra, đây là phòng của tôi."

Tống Nhất Nhất xoay người nhìn lại, căn phòng trước mắt, cũng là căn phong gỗ, nhưng mái nhà là rom rạ thừa thốt, cửa sổ cũng rách tung toé, thoát nhìn rách nát chật chội.

Hai căn phòng gỗ đối lập, giống như trên trời và dưới đất vậy.

Bạch Tửu còn không chưa bắt mẫn, Tống Nhất Nhất đã lập tức nói với tổ tiết mục: "Căn phòng này cũng hơi quá đáng rồi! Căn bản là không thể ở."

"Cô Tống, đây là quy tắc của chương trình, phòng ở đều là do mọi người tự chọn, chúng tôi cũng đã nói may mắn cũng là một loại năng lực mà, không phải sao?"

Tống Nhất Nhất cầm tấm thẻ trong tay, cô ấy cũng không ngốc, nghĩ tới Văn Bình, chắc chắn hẳn ta đã làm gì đó, cô ấy nói với Bạch Tửu: "Tiểu Tửu, chị ngủ với em đi."

【 Ngoa tào!!! Trực tiếp phát triển đến giai đoạn mười tám cộng rồi sao? 】

【 A!!! Mùa xuân của Nhất Từ tới rồi! 】

【 Đau lòng Tiểu Từ, Nhất Nhất đúng là thiên sứ nhỏ a! 】

【 Ngủ! Để hai người đó đi ngủ nhanh lên! 】

...

Tổng giám đốc bá đạo nhìn chằm chằm live stream nhấn máy lại, nhanh chóng gọi điện thoại.

Đạo diễn nghe máy sau đó nói, "Trò chơi có quy định, không thể mời người chơi khác ngủ cùng mình."

"Vậy... Vậy..." Tổng Nhất Nhất nói: "Tiểu Từ, chị và em đổi phòng cho nhau đi!"

"Không cần." Bạch Từ không sao cả xua xua tay, "Căn phòng này khá tốt."

"Nhưng mà!"

"Không sao cả." Bạch Từ ngăn lại lời nói của Tổng Nhất Nhất, cô cười vươn tay xoa xoa mặt Tổng Nhất Nhất, cô nói: "Tôi có thể tự chăm sóc cho bản thân."

Tổng Nhất Nhất đỏ mặt.

Người mặc váy đen đứng phía xa cũng nhìn thấy cảnh này, cô ta cắn răng, thấp giọng mắng một câu: "Giả vờ hào phóng làm gì? Hừ!"

Hầu Vũ định đi chào hỏi, lại không khéo đứng ở sau lưng Tăng Thiên nghe thấy tám tám hai tiếng, lắc đầu, không nghĩ tới Tăng Thiên cũng ghét Bạch Từ, xem ra Bạch Từ thật sự không được yêu thích.

Bạch Từ thuyết phục Tổng Nhất Nhất, Tổng Nhất Nhất lưu luyến đi vào phòng của mình, Bạch Từ cũng đẩy cửa phòng ra, đi vào căn phòng thoát nhìn rất rách nát này, may mắn là giường vẫn sạch sẽ, Bạch Từ ngồi trên giường, bắt đầu suy tư bước tiếp theo nên làm gì, nguyên liệu nấu ăn gì đó phải tự tìm, không tìm thấy nguyên liệu nấu ăn, vậy không có đồ ăn, cô không biết những người khác không tìm thấy nguyên liệu nấu ăn thì bữa tối thế nào, nhưng nhìn căn phòng gỗ rách nát này, nếu cô không tìm thấy nguyên liệu nấu ăn thì chắc chắn là nhịn đói.

Vì có được một thể chất dễ thụ thai, tương lai sinh con cho Kỳ Phụng, cô không thể nhịn đói.

Bạch Từ nhìn giá vị trên bàn, lâm vào suy tư.

"Muru toan tham gia show thực tế tẩy trắng sao? A..." Trong văn phòng tổng giám đốc, Văn Bình cười lạnh, "Bạch Từ, khi cô ký hợp đồng với tổ tiết mục, đó là lúc cô rơi vào bẫy của tôi."

Một cơn gió lướt qua, bí thư lúc này không phun tào, mà cảm thán, cậu ta nhìn cấp trên đã cởi áo khoác từ lâu, chỉ mặc áo sơ mi trắng, trên trán có mồ hôi, ngọn tóc dán mặt, có vẻ có chút chật vật.

Bởi vì cơn gió không biết từ đâu thổi tới, trong văn phòng có vẻ mát hơn, nhưng cũng không thay đổi được tình huống lúc này.

Cả tòa nhà bỗng nhiên mất điện, điều hòa không hoạt động, tòa nhà không có khí lạnh càng thêm oi bức.

Mà tổng giám đốc Văn vẫn ngồi trên ghế, bàn tay giao nhau đặt trên bụng, híp mắt nhìn chăm chú vào màn hình di động trên bàn, nếu có thể bỏ qua chuyện áo sơ mi sau lưng ướt đầm, cùng với cái trán đầy mồ hôi mà nói, chắc chắn khí tràng của tổng giám đốc bá đạo sẽ càng mạnh mẽ.

"Bạch Từ, hừ, tôi sẽ làm cô trả giá vì đã đắc tội tôi."

Lại nghe thấy Văn Bình cười lạnh, bí thư thở dài, tổng giám đốc căn bản không nghĩ tới vấn đề vì sao cả khu vực mà chỉ có tòa nhà của bọn họ bị mất điện.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Thân tặng @Necomagi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (47)

【 Nghe nói gia đình Bạch Tửu rất có tiền, cô ấy tham gia chương trình này có thể thích ứng không? 】

【 Tôi đoán muốn tìm nguyên liệu nấu ăn rất khó. 】

【 Nếu chị gái nhỏ Bạch Tửu đói lá, nữ thần Nhất Nhất sẽ đau lòng! 】

Nhờ phúc của Tống Nhất Nhất, live stream của Bạch Tửu có nhiều người xem hơn.

Bạch Tửu ngồi trên giường một lát, rốt cuộc quyết định ra khỏi phòng, cô không phải người sẽ ngồi chờ chết, nếu quy tắc muốn tự đi tìm nguyên liệu nấu ăn, vậy cô sẽ đi tìm.

Cô vừa ra khỏi phòng, người quay phim cũng đi theo phía sau, Bạch Tửu coi như người kia không tồn tại, cũng không nhìn bọn họ.

Vừa đi qua một căn phòng, trong phòng đã truyền đến tiếng hét chói tai của một người.

Bạch Tửu nhíu mày, đi tới căn phòng đó, cửa không đóng, Tăng Thiên đang đứng trên ghế, biểu tình khẩn trương mà khủng hoảng.

"Làm sao vậy?" Bạch Tửu đi vào hỏi một tiếng.

"Kìa, đó..." Tăng Thiên run run rẩy rẩy vươn ra ngón tay chỉ vào vách tường, khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi, nói: "Có, có con gián!"

"Xảy ra chuyện gì?" Hầu Vũ cách đó không xa cũng đi tới, hắn là một người đàn ông có phong độ, cảm thấy có người gặp nguy hiểm, bèn lập tức chạy tới.

Nhưng Hầu Vũ vừa bước một chân vài, đã nghe thấy "Bang" một tiếng.

Người và camera đều quay về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy một người mặc váy hoa, đang tát vào tường.

Trong nháy mắt, giống như cả thế giới đều im lặng.

Không lâu sau, Bạch Tửu thu tay lại, thi thể của con gián dính trên tường rơi xuống, cô rất là thương hương tiếc ngọc nói với Tăng Thiên: "Đã không sao rồi."

Tăng Thiên: "..."

Hầu Vũ: "..."

Các chú quay phim: "..."

Ác mào đầu tới!?

【 Sắt đá! 6666! 】

【 Tay không chụp con gián, trâu bò a! 】

【 Tuy tôi muốn nói cách này rất ghê tởm, nhưng không thể không thừa nhận chị gái nhỏ rất có cảm giác an toàn và lực lượng của bạn trai! 】

Live stream của Bạch Tửu, Tăng Thiên và Hầu Vũ nổ tung, hình ảnh Bạch Tửu bình tĩnh tay không chụp con gián giống như còn đang hiện lên trước mặt, trước kia mọi người đều đánh giá Bạch Tửu như thế nào?

Bạch liên hoa? Lục trà kỹ nữ?

Có bạch liên hoa, lục trà kỹ nữ nào can đảm như đàn ông thế này không!?

Nhìn thấy Bạch Tửu đi ra ngoài, Hầu Vũ không tự giác nhường đường, hắn nhìn bóng dáng Bạch Tửu dần dần đi xa, bỗng nhiên có một loại ý tưởng, có một khuôn mặt xinh đẹp, chẳng lẽ bên trong lại là một ông chú moi chân.

Bạch Tửu đi ra vài bước, mới nhớ tới quay đầu lại hỏi: "Ồ gần đây có con sông hay hồ gì không?"

Đạo diễn đối diện với Bạch Tửu, không tự giác nói: "Đi về trước không xa sẽ có một dòng suối."

"Cảm ơn." Bạch Tửu gật gật đầu, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Ước chừng khoảng hai ba trăm mét, có một dòng suối, Bạch Tửu ngồi xổm xuống rửa tay sạch sẽ, lại chống cằm ngây ngốc.

Cũng không biết Kỳ Phụng ở nhà có chăm sóc tốt bản thân không?

【Chị gái nhỏ đang nghĩ gì?】

【Chị gái nhỏ nhớ lại dư vị khi tát bẹp con gián sao?】

【Chắc chắn chị gái nhỏ đang lo lắng nữ thần Nhất Nhất không có đồ ăn.】

【a ~ Chị gái nhỏ phát ngốc cũng xinh đẹp như vậy, quý lạ!】

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Tặng Thiên tặng chị Bạch quả gì?"^"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (48)

Bạch Tử đại khái là người đầu tiên phát ngốc khi live stream, người xem lại không giảm mà lại tăng thêm.

Khi mọi người đang đoán Bạch Tử phát ngốc rốt cuộc là nghĩ chuyện gì, Bạch Tử lại có động tác.

Cô đứng lên, tầm mắt nhìn xung quanh, cuối cùng giống như tìm thấy thứ mình muốn, nhặt một nhánh cây lên, cô cầm nhánh cây vung vung, gật gật đầu, giống như cảm thấy cũng không tệ lắm.

Sau đó, mọi người lại thấy Bạch Tử còi gầy, đi vào trong nước, cô ngưng thần nhìn chăm chăm mặt nước, đột nhiên, bàn tay vừa động, nhánh cây hoàn toàn đi vào trong nước, khi nhấc lên, bên trên đã có thêm một con cá.

Đây lại là kỹ năng gì vậy!?

Cô là người nguyên thủy sao!?

Trong văn phòng tổng giám đốc bị mất điện, Văn Bình chưa kịp uống ngụm nước đã phun ra, bây giờ hẳn ta chỉ có một ý tưởng: Bạch Tử này lại thấp sáng thêm kỹ năng gì!?

Văn Bình nhú mày, đứng dậy đi ra ngoài.

Thư ký vội vàng đuổi theo, "Tổng giám đốc muốn đi đâu?"

"Người phụ nữ kia còn khó đối phó hơn so với suy nghĩ của tôi, tôi phải tự mình qua đi bảo vệ Nhất Nhất." Văn Bình lãnh khốc nói, khí phách hồn nhiên thiên thành. (*)

(*): *Ý nói trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như Trời.*

Bí thư nhìn bóng dáng bá đạo của tổng giám đốc, hãy tha thứ cho cậu ta, cậu ta chỉ chú ý tới cái áo sơ mi ướt mồ hôi, nhưng vẫn lên tiếng: "Tổng giám đốc muốn đi tìm cô Tống sao? Việc trong công ty phải làm sao?"

"Cậu xử lý trước đi."

"Nhưng mà, tổng giám đốc..."

"Câm miệng!" Văn Bình quay đầu lại, con ngươi lạnh băng, "Nhớ kỹ thân phận của cậu, cậu chỉ là người làm công, không cần mưu toan ngăn cản tôi."

Thư ký ngậm miệng lại.

Văn Bình duỗi tay ấn ấn thang máy không có phản ứng, hẳn ta mắng "Đáng chết", "Thang máy này bị hỏng rồi sao!"

Thư ký đẩy đẩy kính, mặt không biểu tình, "Tổng giám đốc, mất điện."

Văn Bình cứng đờ.

"Nếu bây giờ tổng giám đốc muốn đi gặp cô Tống, vậy phải đi từ tầng 101 xuống tầng 1."

Văn Bình thần sắc quái dị.

Thư ký liếc mắt nhìn cấp trên của mình nhân nhạ nói: "Kỳ thật tôi nghĩ tổng giám đốc không đi tìm cô Tống cũng không sao, tuy rằng Bạch Tửu âm hiểm một chút, tâm địa hơi xấu xa một chút, còn thích gây chuyện, cực kỳ chán ghét cô Tống... Nhưng tôi tin tưởng, cô Tống cũng không dễ dàng bị bắt nạt, cho dù, cô Tống làm người lương thiện tương đối dễ tin, còn..."

Nhìn thấy Văn Bình quay đầu lại đi về phía cầu thang bên, thư ký biết rõ còn cố hỏi nói: "Tổng giám đốc đi đâu vậy?"

"Đi, thang, bộ!"

Từng câu từng chữ nghiêng răng nghiêng lợi, để lại một bóng dáng ngạo nghễ không kiềm chế được.

Mắt kính của thư ký lóe sáng, đúng là ẩn sâu công danh, còn vì sao cậu ta không đi theo?

Không phải vô nghĩa sao?

Tổng giám đốc đi tán gái, cậu ta phải giúp tổng giám đốc xử lý công vụ, chẳng lẽ mọi người cho rằng làm tổng giám đốc rất dễ, có một đồng lớn thời gian để theo đuổi con gái? Tổng giám đốc có thời gian tán gái, không thể không có một thư ký tốt.

Mà ở bên kia, Ngô Xuyên vừa lái xe vừa thông qua kính chiếu hậu nhìn người ngồi đằng sau, không thể hiểu nổi hỏi: "Cậu bị làm sao vậy, tự nhiên bỏ bê công việc tới cái thôn nhỏ này?"

"Tớ không bỏ bê công việc." Kỳ Phụng uống một ngụm trà sữa, tiếp tục bàn phím, anh chỉ cần có một cái máy tính là được, ở đâu làm việc cũng không có ảnh hưởng gì, anh không lạnh không nhạ nói: "Tớ cảm ứng được, cô ấy cần tớ."

Ngô Xuyên tò mò, "Sao cậu lại cảm ứng được?"

"Tớ rất nhớ cô ấy."

"Cho nên?"

"Cô ấy nhất định cũng nhớ tớ."

Ngô Xuyên im lặng một lát, "Chỉ vì cái lý do này mà cậu chạy lên ngọn núi này?"

"Cậu có thể không đi, tớ không bảo cậu đi theo tớ."

"Một mình cậu đi tớ có thể yên tâm sao?"

"Không cần lấy tớ làm lý do che dấu sự thật cậu có ý đồ với người đại diện của vợ tớ."

Ngô Xuyên lắp bắp, "Cậu, cậu, cậu nói bừa cái gì thế?"

Kỳ Phụng cũng không ngẩng đầu lên, một tay đỡ laptop, tay kia cầm trà sữa, cắn ống hút, giống như đang tự hỏi số liệu nên viết thế nào.

Ngô Xuyên muốn nói sang chuyện khác, "Này, tớ nói cho cậu biết, hôm nay cậu đã uống hai cốc trà sữa, cậu uống nhiều như vậy thật sự tốt không?"

Bỗng nhiên, không khí trong xe lạnh băng.

Ngô Xuyên lạnh cả người.

"Cậu nhớ kỹ." Kỳ Phụng chậm rãi ngược mắt, "Hôm nay tớ chỉ uống một cốc trà sữa."

Ngô Xuyên run lên, "Cậu bị làm sao vậy? Cậu rõ ràng uống hai cốc a."

"Chỉ có một cốc."

"Cậu..."

"Nếu cậu nói bậy trước mặt vợ tớ, tớ sẽ nói cho Mạnh Lan biết, có người tìm thấy nick Weibo của chị ấy, lưu ảnh vào di động, đêm nào cũng nhìn một lần, cũng không biết làm chuyện gì."

Sắc mặt Ngô Xuyên nháy mắt vừa trắng vừa xanh, cuối cùng hét to, "Kỳ Phụng, cậu lại hack di động của tớ!"

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Tặng con gái nhé! ""^"

Chương 49: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (49)

Trên núi, vì có thể ăn cơm tối mà bận rộn.

"Tiểu Tửu! Tiểu Tửu! Em tìm thấy mấy quả trứng gà, chúng ta cùng nhau ăn đi!" Tống Nhất Nhất cầm mấy quả trứng gà chạy vào phòng của Bạch Tửu, đầy mặt hưng phấn, nhưng sau khi nhìn thấy mấy đĩa đồ ăn trên bàn, lại im lặng.

Chỉ thấy trên bàn gỗ, có tầm năm món ăn có cá kho, cá hầm ớt, cá hấp, cá nướng, còn có trứng cá muối...

Tống Nhất Nhất cầm mấy quả trứng gà có vẻ hơi keo kiệt: "..."

"Em đã đến rồi, tôi cũng không cần ra ngoài gọi, cùng nhau ăn cơm đi." Bạch Tửu đang xếp bát đĩa, ngẩng đầu nhìn Tống Nhất Nhất cười, thật sự là hiền lương thực đức, dịu dàng hào phóng.

Tống Nhất Nhất hơi sùng sốt, cô ấy cúi đầu nhìn nhìn trứng gà trong tay, đột nhiên lại cảm thấy không vui mừng như lúc này, mấy quả trứng này cũng là cô ấy ngẫu nhiên phát hiện, sau nhà có một cái ổ gà, nhưng lại không thấy gà mẹ, chỉ thấy trong ổ có vài quả trứng gà, vì thế cô ấy vui vẻ đến tìm Bạch Tửu.

Nhưng hình như mấy quả trứng gà này, đặt trước bàn đầy món ăn này, cũng không đặc sắc lắm.

"Cá này?" Tống Nhất Nhất nghi hoặc, tiết mục tổ sẽ không làm khách quý trải qua cuộc sống của người nguyên thủy, Tống Nhất Nhất cũng biết, nhưng tiết mục tổ cũng sẽ không chuẩn bị mấy thứ này, cho nên Bạch Tửu có thể làm một bàn thức ăn này, cô ấy thật sự cảm thấy kỳ quái.

Bạch Tửu nói: "Cá tôi bắt ở dòng suối cách đây không xa, suối đó không ít cá, nhưng thấy chúng ta cũng không ăn được nhiều, tôi cũng chỉ bắt năm con, cũng may trong phòng có gia vị, nếu không chúng ta cũng chỉ có thể gặm cá nướng."

"Cá... Là chị bắt trong suối?"

"Đúng vậy."

Bạch Tửu vẻ mặt bình tĩnh, Tống Nhất Nhất lại cảm thấy mình đã bỏ qua một cảnh tượng thần kỳ.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại xuất hiện người thứ ba, "Bạch Tửu!"

Lúc này người tới là Tăng Thiên.

Tăng Thiên vừa nhìn thấy Tống Nhất Nhất cũng ở đây, hơi nhíu mày "Sao cô lại ở đây?"

"Tôi..." Tống Nhất Nhất vốn dĩ muốn nói định mời Bạch Tửu ăn trứng gà, nhưng sau khi nhìn thấy bàn đồ ăn kia, cô ấy lại sửa miệng: "Tôi tới thăm Tiểu Tửu."

Tăng Thiên hừ một tiếng, cô ta không quen nhìn Tống Nhất Nhất, ngay sau đó lại tiến lên vài bước, nhìn Bạch Tửu nói: "Mấy thứ này cho cô."

Trong tay, là mấy quả đào.

Bạch Tửu nhìn đồ trong tay Tăng Thiên, không duỗi tay cầm.

Tăng Thiên lại nhướn mày nói: "Cô cũng không nên hiểu lầm, tôi sẽ không lo lắng cô sẽ đói, chỉ là bởi vì buổi chiều cô đã giúp tôi, cho nên tôi chỉ cảm ơn mà thôi."

"Đúng vậy đúng vậy." Hầu Vũ đứng ngoài cửa lác đầu cười nói: "Tăng Thiên hái mấy quả đào này, còn bị sâu dọa rất nhiều lần đó."

Tăng Thiên cảm tức nhìn lại, nếu không phải còn đang live stream, Hầu Vũ lại đang nổi tiếng, dựa theo tính cách của cô ta, đã sớm mắng hấn lăm lăm miệng.

Bạch Tửu cười cười, cô nhận lấy quả đào trong tay Tăng Thiên, tâm trạng vui vẻ nói: "Vậy sau khi ăn cơm sẽ ăn đào, Thiên Thiên, vừa vặn tôi cũng định đi gọi em, đồ phải đi thêm một chuyến."

"Cái, cái gì?" Tăng Thiên bị Bạch Tửu kéo tay đi đến trước bàn, lúc này mới chú ý tới bát đĩa trên bàn, "Từ từ, cá ở đâu ra? Không đúng... Ai cho cô, cho cô gọi tôi như vậy?"

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bù chương hôm qua nhé ""

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (50)

【 Tôi nghĩ thấy mùi CP mới ra đời! 】

【 Chị gái ôn nhu và em gái ngạo kiều... Thật ngon a (￣▽￣)】

【 Nhất Từ tuyệt không nhận thua! 】

Theo đạo lý, chương trình có ba nữ một nam này, người nổi bật nhất phải là nam mới đúng, nhưng Hầu Vũ không biết vì sao, hắn không cảm thấy ưu việt chút nào, ngược lại, hắn cảm thấy mình bị bỏ qua.

Ví dụ như, ba bát com trên bàn.

Hầu Vũ nghĩ Bạch Từ quên Tăng Thiên hay là Tống Nhất Nhất, nhưng trước màn ảnh lại không thể không làm giả vờ hào phóng, Bạch Từ nhìn Hầu Vũ giống như đột nhiên nhớ ra, "Thật xin lỗi, tôi chỉ nghĩ đến hai cô gái đáng yêu, lại quên mất anh Hầu, ngưng ngưng, tôi lại lấy thêm bát đũa tới."

Hầu Vũ mỉm cười nói không sao cả, nhìn Bạch Từ lại lấy thêm một bộ bát đũa, hắn nói thầm MMP.

Bạch Từ ngồi xuống, "Mọi người ngồi xuống ăn đi, đồ ăn sắp nguội hết rồi."

Theo thứ tự đứng, Hầu Vũ sẽ ngồi bên phải Bạch Từ, Tống Nhất Nhất lập tức nói: "Tôi muốn ngồi gần Tiểu Từ, Hầu Vũ anh ngồi chỗ khác đi."

"Được rồi." Hầu Vũ không sao cả đi ra hai bước, lại định ngồi xuống bên trái Bạch Từ, còn chưa kịp ngồi xuống, một người đã nhanh hơn một bước.

Tăng Thiên không chỉ ngồi xuống, còn cầm đũa, liếc nhìn Hầu Vũ đang đứng im, "Anh còn thất thần làm gì? Tìm một chỗ ngồi xuống ăn com nha."

Nụ cười trên mặt Hầu Vũ không tự nhiên lắm, lần này, hắn chỉ có thể ngồi cách Bạch Từ xa nhất, cũng chính là đối diện Bạch Từ, anh đẹp trai từ trước tới nay được các em gái vây xung quanh cuối cùng cũng cảm giác được tư vị bị ghét bỏ.

Không chỉ có như thế, hắn còn phải nhìn hai người con gái tranh giành tình cảm với người con gái khác.

Tống Nhất Nhất nhắc ghế tới gần Bạch Từ, "Tiểu Từ, chị làm trứng cá muối ăn thật ngon, chị làm như nào vậy? Dạy em với."

"Muốn học nấu ăn, trực tiếp lên mạng xem video hướng dẫn là được mà?" Tăng Thiên cũng không cam lòng yếu thế nhắc ghế tới gần Bạch Từ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Còn nữa, tổng giám đốc Văn sao có thể để Nhất Nhất vào phòng bếp nha? Có một người bạn trai tốt như vậy, sau này muốn ăn cái gì, chỉ cần chọn là được."

"Cậu nói đùa, tổng giám đốc Văn chẳng qua là ông chủ của tớ mà thôi, tớ và hắn ta không có quan hệ gì hết." Tống Nhất Nhất quay đầu ôm lấy cánh tay Bạch Từ, làm nũng nói: "Hơn nữa tớ cảm thấy Tiểu Từ nấu ngon hơn cả đầu bếp, Tiểu Từ chị dạy em nấu ăn đi, chờ em học xong, em làm cho chị ăn nha."

Bạch Từ còn chưa kịp mở miệng, một cánh tay cũng bị người ôm lấy.

Tăng Thiên cười ngọt ngào, "Em sợ nhất mấy loài bò sát, Bạch Từ, buổi chiều chị tát con gián kia đúng là quá đẹp trai, em còn nhớ rõ con gián bị tát bắn cả nước ra, em cảm thấy không còn sợ gián nữa."

Bàn tay Hầu Vũ gấp đồ ăn hơi run rẩy, hắn nhìn Tăng Thiên cười tủm tỉm, lại nhìn Tống Nhất Nhất cứng đờ khóe miệng kéo kéo.

Nước của con gián gì đó... Cũng thật ghê tởm.

Loại chuyện giết địch một nghìn, tự tổn hại tám trăm này, đúng là làm hắn mở rộng tầm mắt.

Nhưng Bạch Từ lại không cảm thấy ghê tởm, khóe môi cười nhạt, ý cười trong mắt vẫn ôn nhu, trên thực tế trong lòng sớm đã lảng lảng, được các em gái vây quanh, đây là chuyện rất hạnh phúc.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Chương sau ai bị cảnh sát bắt""^"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (51)

Còn vì sao không phải chuyện "hạnh phúc nhất", đó là bởi vì bây giờ cô đã có Kỳ Phụng.

Ai nha, cô ở chỗ này hưởng thụ trái ôm phải ấp có chút xin lỗi Kỳ Phụng.

Bạch Tửu chỉ có một chút cảm giác tội lỗi, nhưng từ trước đến nay cô luôn ôm thái độ thương thức với cái đẹp, trong mắt Bạch Tửu, cái đẹp trên thế giới này chính là các em gái xinh đẹp, loại cảm giác này khẳng định không giống cảm giác đối với Kỳ Phụng.

Bạch Tửu cười nói: "Về chuyện nấu ăn, chúng ta thảo luận sau đi, thân thể của con gái rất quý giá, ăn no quan trọng nhất."

Tổng Nhất Nhất và Tăng Thiên liếc nhau, hai ánh mắt xoẹt ra ánh lửa, hai người lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, thành thành thật thật cầm đũa ăn cơm.

Mùi thuốc súng trong không khí tạm thời biến mất.

【Bỗng nhiên cảm thấy Hầu Vũ thật dư thừa.】

Tuy Hầu Vũ không thấy live stream, nhưng yên lặng ăn cơm gỡ cá hán cũng có loại ý tưởng này.

Hình như hán rất dư thừa.

Ăn cơm xong, chờ tới rồi 8 giờ tối, đạo diễn cũng tuyên bố đã quay xong ngày hôm nay, tuy đã tắt live stream, nhưng trên mạng vẫn chưa dừng lại, sau khi "Nhất Tửu" xuất hiện, lại có một tổ chức thần bí "Tửu Thiên" mới xuất hiện.

Cái gọi là "Tửu Thiên", tức là Bạch Tửu và Tăng Thiên, Tăng Thiên này khẩu thị tâm phi được không ít người yêu thích, trong lúc nhất thời, "Tửu Thiên" cũng hot.

Cameras đều đã đóng, nhân viên công tác đều đã vào lều trại nghỉ ngơi, đêm mùa hè trên núi cũng không yên tĩnh lắm, luôn có vài động vật nhỏ phát ra tiếng kêu.

Căn phòng của Bạch Tửu đương nhiên không có phòng tắm, nhưng Tổng Nhất Nhất có "biệt thự cao cấp" rất nhiệt tình mời Bạch Tửu tới nhà mình tắm, Bạch Tửu không lý do nào từ chối.

Sau khi tắm rửa xong Bạch Tửu tạm biệt Tổng Nhất Nhất về phòng của mình, khi cô đang ở tìm nhang muỗi Mạnh Lan cho, ngoài cửa sổ bỗng nhiên có pháo hoa.

Bạch Tửu kỳ quái đi ra ngoài, pháo hoa còn đang bắn, xinh đẹp điểm xuyết trên bầu trời đen nhánh, thành công hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Nhân viên công tác cách đó không xa đều chạy ra ngoài xem, đều cảm thấy kinh ngạc lại mới lạ, đơn giản là sống trong thành phố, bọn họ đã lâu không nhìn thấy pháo hoa.

Bạch Tửu vượt cảm tự hỏi, hành động này, cô đại khái đoán được là ai làm bỗng nhiên, cô cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, loại cảm giác này giống như bị đã thú trong núi theo dõi.

Cô nhanh chóng xoay người, lại không nhanh bằng người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia, hông bị một bàn tay ôm lấy, mà cảm lại bị bàn tay khác nâng lên, sau đó là một nụ hôn dồn dập mà mãnh liệt dừng trên môi.

Bạch Tửu chỉ dùng một giây đã nhận ra anh, cô không phản kháng, vươn tay ôm vòng lấy cổ anh, chủ động gia tăng nụ hôn này.

Chờ đến khi hai người đều thở dồn dập, nụ hôn này mới kết thúc.

Bạch Tửu ngẩng đầu nhìn anh, pháo hoa chiếu sáng sùnn mặt anh, sáng sáng tối tối, lại không giảm bớt nửa phần quyến luyến và khát vọng trong đôi mắt, cô ôm mặt anh, nhẹ giọng hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Nhớ em." Kỳ Phụng cầm lấy tay cô, gương mặt cọ cọ lòng bàn tay, híp mắt giống như con mèo con có được món đồ chơi mình yêu thích.

Bạch Tửu rất muốn nói anh không nên tới, nhưng bây giờ cô lại không thể phủ nhận giờ phút này có thể nhìn thấy anh, cô cảm thấy rất vui vẻ, dựa vào trong lòng anh, cô nhìn pháo hoa còn đang nổ rộ, bùi môi nói: "Tuy rằng có tiền có thể tùy hứng, nhưng lỡ như cháy rừng thì không tốt lắm."

"Đừng lo lắng." Kỳ Phụng khẽ mỉm cười,, "Trên đường tới anh đã thực hiện tốt nghĩa vụ của công dân."

Ở một nơi khác.

Người đàn ông nhìn người con gái trước mắt, tà tứ nói: "Thế nào? Cô gái, có thích bắt ngờ tôi dành cho em không?"

"Văn Bình..." Tổng Nhất Nhất nói không nên lời, từ bản chất mà nói, con gái đều thích lãng mạn.

Văn Bình vui mừng, xem ra trước khi tới hán ta liên hệ người chuẩn bị đốt pháo hoa là không sai, nhìn đi, Nhất Nhất đã bị hán ta làm cho cảm động!

Còn chuyện chạy cầu thang, hơn nữa thiếu chút nữa ngã xiu không là gì cả!

Không khí đêm nay rất tốt.

Văn Bình nhìn Tổng Nhất Nhất, trong mắt càng thêm ôn nhu, hán ta chậm rãi cúi đầu, đại khái là bị không khí ảnh hưởng, Tổng Nhất Nhất tim đập nhanh khi biết hán ta muốn làm gì, nhưng không cử động.

"Đừng nhúc nhích, cảnh sát đây!"

Môi và môi chỉ cách hai centimet, Văn Bình và Tổng Nhất Nhất cứng người lại, bọn họ đồng thời ngẩng đầu, thấy hai người cảnh sát không biết chui từ đâu ra.

Trong đó một người nghiêm túc nói: "Nhận được điện thoại báo án, ở đây có người đốt pháo hoa pháo trúc, chàng trai trẻ, pháo hoa ở đây có phải do cậu đốt không?"

Văn Bình sắc mặt phức tạp, nhưng hán ta cũng không phải người nhát gan không dám thừa nhận, vì thế hơn nửa ngày mới giật giật miệng, hán ta nói: "Đúng vậy."

"Vậy cậu hãy tới đồn công an một chuyến với chúng tôi!"

Dứt lời, hai cảnh sát chia ra mỗi người bắt một cánh tay Văn Bình.

Văn Bình: "Từ từ... Hai người có biết tôi là ai không, tôi chính là!"

"Ai cần biết cậu là ai!" Cảnh sát dạy dỗ nói: "Đốt pháo hoa trên núi rất dễ cháy rừng, chàng trai trẻ, trên núi có lửa, trong sở có tôi, thịt là thịt khô, sở là đồn công an, cậu có biết không?"

Khuôn mặt Văn Bình cứng đờ, hán ta bị hai vị cảnh sát kéo đi, vội vàng quay đầu lại, lại thấy Tổng Nhất Nhất đầy mặt ghét bỏ "chậc" một tiếng.

Văn Bình cả người đều không tốt!

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Thân tặng @ChiChiTrn1

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (52)

Editor: U'U', Cù Cải

Pháo hoa chưa được mười phút đã kết thúc.

Theo tính cách của vị tổng giám đốc bá đạo kia, không đốt cả một đêm pháo hoa cũng thật không giống hán ta, Bạch Tửu cũng chỉ là thấy hơi kỳ quái mà thôi, lực chú ý của cô tất cả đều ở người đàn ông trước mặt mình, không có thời gian nghĩ những tới người khác.

Căn phòng đơn sơ không bật đèn, nhưng ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, cũng làm cho căn phòng có vài phần ánh sáng.

Bạch Tửu gối lên cánh tay anh, cô nhàm chán cầm lấy bàn tay của anh vuốt ve, nhỏ giọng nói: "Bây giờ anh đã biết trên núi chẳng có gì vui, còn không

bằng thành thật ở nhà còn có thể ngủ trong điều hòa."

"Trong nhà không có em." Kỳ Phụng cầm tay cô, một cánh tay khác vừa làm gối vừa cầm quạt mini, con gió mát lạnh làm tóc trên trán hơi tán loạn, nhưng bây giờ cũng không có ai để ý tới hình tượng.

Vừa nãy Bạch Tửu nhìn thấy Kỳ Phụng móc ra cái quạt mini màu hồng này cũng hơi ngoài ý muốn, không phải vì anh mang quạt tới, mà là bởi vì cái quạt nhỏ này màu hồng nhạt.

Bạch Tửu cảm nhận con gió mát lạnh thổi tới, cô thích ý nửa híp mắt nói: "Anh thích màu hồng nhạt à?"

"Hồng nhạt?"

"Cái này, là hồng nhạt."

Kỳ Phụng hơi trầm mặt, nói: "Ngô Xuyên nói con gái thích."

Bạch Tửu "ồ" một tiếng, không hỏi nhiều, may mà nhiệt độ trên núi cũng không cao, ban đêm còn có gió núi, mà căn phòng của Bạch Tửu có không ít gió mùa vào, còn muỗi, ngoại trừ nhang muỗi Mạnh Lan cho, Kỳ Phụng cũng mang theo không ít thuốc đuổi muỗi đuổi tới.

Nhưng khi Kỳ Phụng tới tìm cô, trên người vẫn bị muỗi đốt, Bạch Tửu sờ vết cắn trên tay anh, chỗ này cô đã sát trùng qua, cô vẫn còn nhớ rõ, anh rất sợ những con sâu nhỏ, im lặng một lúc nhẹ giọng nói: "'Đợi ngày mai trời vừa sáng, anh về nhà đi."

"Anh chờ em về cùng."

"Kỳ Phụng." Bạch Tửu nâng mặt lên, nghiêm túc nói: "Trên núi có rất nhiều nhện cùng với các động vật nhỏ khác, anh sẽ không thích."

Chuyện này quả thật là làm Kỳ Phụng suy nghĩ trong chốc lát, nhưng sau một lát, anh nghiêm trang nói: "Không sao cả, em sẽ bảo vệ anh."

Để một người phụ nữ bảo vệ một người đàn ông gì đó, anh nói ra những lời này không có nửa phần e lệ.

Bạch Tửu bị anh đánh bại, cô khe khẽ thở dài, lại đi qua bên cạnh dựa vào anh, ôm lấy eo anh, chớp mắt nghĩ thấy hương vị dễ ngủ trên người anh, cô buồn bực hỏi: "Anh một mình lên núi à?"

"Ngô Xuyên cũng tới." Kỳ Phụng đặt quạt điện xuống đầu giường, đi qua chỗ cổ tay cô khiêng lên ôm lấy đầu vai.

"Vậy anh ấy đâu?"

"Cậu ấy đi tìm người."

Ngô Duyên có người quen trong tổ tiết mục này sao?

Bạch Tửu không hứng thú với chuyện Ngô Xuyên muốn tìm ai, cô dùng ngón tay chọc lên ngực anh, "Anh rảnh rồi chạy đến đây, không làm việc sao? Không cần huấn luyện cùng với những người khác à? Ông chủ không nổi giận à?"

Cô liên tiếp hỏi ba vấn đề, Kỳ Phụng đều không có muốn nghiêm túc trả lời, "Bây giờ anh rất rảnh rồi."

Bạch Tửu miễn cưỡng hiểu qua loa, cô mở miệng định nói tiếp, nhưng anh che lại, nhanh nhẹn quyết đoán hôn lên môi cô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Anh nhà tự khai chuyện gì với chị Bạch??? (2 chuyện ná)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (53)

Kỳ Phụng người này có một giả thiết rất là thần kỳ, trước Bạch Tửu, anh chưa bao giờ tiếp xúc với nữ giới, cho nên khi bắt đầu chỉ cần tiếp xúc thân mật với Bạch Tửu, anh sẽ không khống chế được mà mặt đỏ tai hồng, ngay thơ giống như một tờ giấy trắng, nhưng chỉ cần là chuyện đã từng làm, từ lần thứ hai, anh sẽ thuần thục giống như tài xế già, không cần phải nói mặt đỏ, anh căn bản sẽ không nhận lại khát vọng của bản thân.

Cái váy mỏng trên người Bạch Tửu nhanh chóng bị anh cởi ra, cô cũng không thoái thác từ chối, trên thực tế, cô còn rất thích loại cảm giác này, Bạch Tửu tương đối trắng ra, nếu thích, đương nhiên sẽ không có lý do nào từ chối.

Cũng không biết ngày mai giải thích với người khác sao Kỳ Phụng lại xuất hiện ở đây.

Có thể là biết cô đang không chuyên tâm, động tác của người đàn ông bên trên trở nên vừa nhanh vừa mạnh mẽ, anh dính lên trên một chút, cô kêu lên.

Anh khẽ cắn da thịt bên gáy cô, lấy lại tất cả lực chú ý của cô.

Bạch Tửu vội vàng ôm lấy cổ anh hoảng sợ nói: "Kỳ Phụng, không thể để lại dấu vết ở đây..."

Ngày mai cô còn phải quay show.

Kỳ Phụng đáng tiếc buông tha phần cổ, ngược lại vui đầu trước ngực cô.

Bạch Tửu cảm thấy buổi tối hôm nay Kỳ Phụng đặc biệt dính người, hơn nữa loại cảm giác này hình như không phải là ảo giác của cô, cho dù cuối cùng anh đã giao lương thực và nộ thuốc, nhưng vẫn ôm cô hôn hôn liếm liếm, cô cảm thấy mình trở thành một miếng bánh, mà anh cũng không chê hai người đã đồ đầy mỡ hôi.

Cuối cùng, anh ôm chặt cô vào trong lòng mới ngủ.

Bạch Tửu dựa vào ánh trăng nhìn hai tay anh đang cầm hai bên đầu gối trước ngực cô, tâm tình phức tạp nhắm mắt lại.

Phân tích từ góc độ tâm lý học, đại khái là khuyết thiếu tình thương của mẹ.

Tuy rằng tối qua bọn rợn tới đêm khuya, nhưng ngày hôm sau Bạch Tửu vẫn dậy sớm, quan niệm về thời gian của cô khá nghiêm khắc, càng miễn bàn bây giờ vẫn đang trong thời gian làm việc, chẳng qua lúc cô tỉnh lại không thấy người đàn ông dính mình đêm qua.

Bạch Tửu ngồi dậy từ trên giường, nơi nào đó còn có chút đau nhức, bởi vì cô phóng túng, tối hôm qua Kỳ Phụng quả thật giống như quỷ đói được thả ra khỏi lồng sắt, cô giờ tay đỡ trán, thờ dài, lại vừa nhức mắt, lúc này mới chú ý tới cái nhẫn sáng lấp lánh trên ngón áp út tay trái.

Cô nhìn chăm chăm cái nhẫn trên ngón tay, cuối cùng khóe mắt co giật, "Đây là cái nhẫn mỹ gì vậy..."

Chỉ thấy trên chiếc nhẫn nằm một viên kim cương thô hơn cả ngón tay cô, không nói tới chuyện đeo vào rất không tiện, nếu phải làm việc lại càng không tiện.

Không đúng, điều đầu tiên là Kỳ Phụng có nhiều tiền như vậy để mua nhẫn kim cương sao? Xét từ thủ công và viên kim cương này, chiếc nhẫn này khẳng định không ít hơn nghìn vạn.

Nghĩ đến đây, Bạch Tửu lập tức mặc xong quần áo xuống giường, cô vội vàng rửa mặt xong ra khỏi phòng, tìm thấy Kỳ Phụng đang nói chuyện với đạo diễn trong một đám nhân viên công tác, cô đi qua.

Đạo diễn nói: "Cô Bạch tới vừa vặn tốt, hôm nay tiết mục quyết định mời vài vị khách mời tới làm cộng sự với mọi người để hoàn thành nhiệm vụ."

"Xin lỗi, đạo diễn, tôi có chuyện muốn nói với Kỳ Phụng." Bạch Tửu kéo tay Kỳ Phụng đi tới một chỗ không người, cô hít một hơi: "Anh nói thật với em đi, có phải anh có chuyện gì giấu em không?"

Kỳ Phụng không nhanh không chậm vươn tay sửa lại mái tóc hơi loạn của cô, ra vẻ trấn định, "Vợ ơi, em nói gì vậy?"

"Anh làm gì sau lưng em, cho rằng em không biết sao?"

Kỳ Phụng hơi cứng người, "Em biết anh hack hệ thống điện của công ty Văn Bình?"

"Cái gì?" Bạch Tửu hơi sững sốt, lại nhanh chóng nghĩ tới bản lĩnh của anh, cô lắc đầu, "Không phải chuyện này."

Tuy rằng cô cũng cảm thấy kinh ngạc về chuyện này

Kỳ Phụng hơi bất an, "Vậy em biết anh đưa Văn Bình lên đầu báo?"

Bản tin: "Tổng giám đốc công ty giải trí lớn nhất quốc gia một đêm vào đồn công an, hóa ra là bởi vì chuyện này!"

Sáng nay cô còn chưa bật di động lên đọc báo, không nghĩ tới Văn Bình lại có mặt, cô lại lắc đầu, "Không phải chuyện này, Kỳ Phụng, anh đừng nói tới chuyện của người khác với em, anh tốt nhất nói thật chuyện anh đã làm với em đi"

Biểu tình của cô bây giờ, trông không dễ nói chuyện lắm.

Ánh mắt Kỳ Phụng lập loè, ánh mắt bắt đầu mơ hồ, "Anh... Anh ngày hôm qua không phải cố ý uống hai cốc trà sữa, đều là Ngô Xuyên để trà sữa trước mặt anh, cậu ấy bắt anh uống, anh mới không nhận được..."

"Ai nói chuyện trà sữa với anh?" Bạch Tửu nâng tay, "Cái nhẫn này, có phải anh vay tiền để mua không?"

Hóa ra là chuyện chiếc nhẫn a.

Kỳ Phụng thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Anh không vay..."

"Ừừừ." Bạch Tửu lạnh giọng, "Ngày hôm qua anh uống hai cốc trà sữa?"

Trái tim vừa thả xuống lại bị nhấc lên.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Vị hôn phu của chị Lan là ai???

(Đã xuất hiện trong truyện^^)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (54)

Bạch Tửu thả tay xuống, thực hiện nhiệm vụ quan trọng đã không phải chiếc nhẫn, đôi mắt mang theo uy hiếp, "Không phải em đã nói với anh một ngày chỉ có thể uống một cốc trà sữa sao?"

Khi quen biết Kỳ Phụng, anh đã là một người tay không rời khỏi trà sữa, tuy anh uống nhiều trà sữa như vậy mà vẫn không béo là chuyện tốt, nhưng cái gọi là tốt quá hoá lố, uống quá nhiều trà sữa cũng sẽ không tốt với thân thể, dựa vào tính tình của Kỳ Phụng, nếu không có người quản anh, anh tuyệt đối có thể suốt ngày không ăn cơm, lấy đồ ngọt làm cơm ăn.

Khi Kỳ Phụng đối mặt với Ngô Xuyên có thể vừa đe dọa vừa dụ dỗ, nhưng khi đối mặt Bạch Tửu, anh chẳng biết phải làm gì, khóe môi giật giật, giọng nói nhẹ nhàng, "Anh... Anh lại tụt huyết áp..."

"Tụt huyết áp, cho nên muốn bổ sung đường đúng không?" Bạch Tửu nở nụ cười, thật sự là sáng lạn xinh đẹp, "Vậy được rồi, sau này anh cứ uống trà sữa bổ sung đường, đừng chạm vào em, dù sao em cũng không cung cấp đường đủ cho anh."

"Chờ..."

Kỳ Phụng vươn tay, còn chưa chạm vào Bạch Tửu, cô đã lảo đảo xoay người rồi đi, Kỳ Phụng lại tiến lên phía trước nắm tay Bạch Tửu, nhưng Bạch Tửu quay đầu lại nhìn anh một cái, lạnh vèo vèo nói: "Nếu anh để những người khác biết quan hệ của chúng ta, em hứa với anh, em tuyệt đối sẽ phân rõ giới hạn."

Bàn tay của Kỳ Phụng ngừng giữa không trung.

Bạch Tửu thu hồi tầm mắt, không hề lưu luyến đi vào trong đám người.

Kỳ Phụng đứng tại chỗ không cử động, đôi mắt đen âm trầm không ánh sáng.

Một bóng người đi ra, "Cậu nhìn đi, cái này không thể trách tớ."

Kỳ Phụng không hề cảm tình ngược mắt, người vừa xuất hiện đúng là Ngô Xuyên, bộ dáng lúc này của Ngô Xuyên cũng không tốt, trên mặt, trên tay, chỉ cần là nơi không có quần áo che, đều bị cắn, hơn nữa dưới hai mắt còn có quầng thâm mắt, vừa nhìn là biết cả đêm không ngủ.

Nếu là những người khác, khẳng định đã sớm không nhận được tò mò hỏi, nhưng Kỳ Phụng không phải loại người này, cho nên anh nhanh chóng thu hồi ánh mắt, lười nhìn Ngô Xuyên.

Ngô Xuyên cũng biết tính cách của Kỳ Phụng, cậu nghiêng răng nói: "Ngày hôm qua cậu có vợ ở bên cạnh, còn tớ ở bên ngoài để muỗi ăn no!"

Cậu thiếu chút nữa cho rằng mình sắp cạn máu!

Kỳ Phụng nhàn nhạt liếc nhìn cậu, "Không phải cậu đi tìm Mạnh Lan à?"

"Tìm là tìm..." Ngô Xuyên bỗng nhiên lại không có khí thế.

Kỳ Phụng khẳng định nói: "Cậu không nói cho chị ấy biết cảm giác của mình."

"Tớ đã tỉnh, muốn lấy hết can đảm nói, chỉ là..."

Chỉ là khi Ngô Xuyên nhìn thấy Mạnh Lan, cậu chẳng còn chút dũng khí nào.

Khi đó, nhìn thấy Ngô Xuyên đột nhiên xuất hiện, Mạnh Lan cũng cảm thấy rất kinh ngạc, chị hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

"Tôi... Tôi đi căng gió." Ngô Xuyên vừa nhìn thấy Mạnh Lan, sẽ nghĩ đến lúc trước bị Mạnh Lan làm cho mặt đỏ tím đập, nói chuyện cũng không nhanh nhẹn.

Đêm hôm khuya khoắt, căng gió đâu cần phải lên trên núi, Mạnh Lan cũng không nói mình có tin không, chị lại hỏi: "Vậy... Cậu tới tìm tôi có chuyện gì?"

"Không, không có chuyện gì!"

"Ồ." Chị Lan nhìn cậu, giống như đang hỏi nếu không có việc gì, thì sao còn đứng ở đây.

Ngô Xuyên đỏ mặt, nâng nâng tay, "Tạm biệt."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Thân tặng @QPhan4142

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (55)

Vì thế, cậu thật sự xoay người rời đi.

Kỳ Phụng khinh bỉ Ngô Xuyên, nói chung, anh rất ít bại lộ cảm xúc của mình, nhưng Ngô Xuyên hiển nhiên có năng lực làm anh bại lộ ánh mắt khinh thường này.

Ngô Xuyên buồn bực.

Trước khi bắt đầu quay tiết mục ngày hôm nay, chị Lan tìm tới Bạch Tửu, "Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Vu An, ông ấy muốn chụp bộ phim điện ảnh《 Khuyên thành 》, muốn tìm em làm nữ chính, chị cảm thấy không tồi, nhận giúp em."

"Điện ảnh?" Bạch Tửu có chút không tự tin, "Em có thể làm được không?"

Điện ảnh cần kỹ thuật diễn khó hơn phim truyền hình rất nhiều.

Mạnh Lan vỗ vỗ vai Bạch Tửu, "Yên tâm đi, em không thành vấn đề, Vu An nói, nữ chính chỉ cần phụ trách đẹp là được rồi, em hoàn toàn phù hợp yêu cầu này."

"Không tính cái bộ phim ngắn tuyên truyền lúc trước, điện ảnh lần này xem như lần đầu tiên em được diễn nữ chính, phải thể hiện thật tốt."

Bạch Tửu nghĩ tới nhiệm vụ có được danh hiệu ảnh hậu của mình, cô rất có quyết đoán gật gật đầu, "Àn, em sẽ nỗ lực."

Tiết mục sắp bắt đầu quay, Kỳ Phụng cũng từ nơi xa đi tới.

Mạnh Lan nhìn bên kia một cái, nhỏ giọng nói với Bạch Tửu: "Em kiểm chế một chút, không được bại lộ quan hệ của hai người."

"Yên tâm đi, em có chừng mực."

Tầm mắt của Mạnh Lan lại đụng phải tầm mắt của một người đang đứng bên thân cây, người kia hơi dừng lại, rồi nhanh chóng quay mặt đi, chỉ là lỗ tai đỏ lên không có cách nào giấu đi.

Mạnh Lan lắc đầu, đầu đầu thờ dài một tiếng, "Cho nên nói xử nam ngậy thơ phiền toái nhất..."

Hơi trên chọc một chút đã nhớ thương.

Bạch Tửu không nghe rõ Mạnh Lan nhắc mãi cái gì, đạo diễn cũng đã tập hợp bắt đầu quay, cô chỉ có thể đi qua Tống Nhất Nhất và Tăng Thiển vội vàng đứng hai bên trái phải, Kỳ Phụng muốn tận dụng mọi thứ cũng không được.

Bạch Tửu coi như không thấy anh, cái này làm cho thần sắc của anh càng thêm cô đơn.

Người tới hôm nay không chỉ có Kỳ Phụng, còn có bạn của Tăng Thiển Phương Tiệp, bạn của Hầu Vũ, cũng là một nam thân, mà làm những người khác ngoài ý muốn là, tổng giám đốc Văn Bình cũng tới.

Nhưng mà dưới mắt Văn Bình còn mang theo quầng thâm mắt, bộ dáng không nghỉ ngơi tốt. Nửa đêm hắn ta mới được thư ký vớt ra từ đồn công an, sau đó lại liên hệ đạo diễn thay đổi tiết mục, tóm lại phải có lý do để hắn ta thân mật tiếp xúc với Nhất Nhất, không bao lâu, thư ký đã nói với hắn ta chuyện lên báo.

Văn Bình yêu cầu khẩn cấp dưới nhanh chóng đề tin tức này xuống, nhưng mấy nhà truyền thông lớn rõ ràng thu tiền, cũng đề xuống, nhưng trên trang web, tin tức của hắn ra vẫn đứng đầu, muốn xóa cũng không xóa được, dưới loại tình huống này hắn ta còn có thể ngủ được chính là bị điên.

Hắn ta cần Nhất Nhất an ủi, nhưng Nhất Nhất căn bản không thèm nhìn hắn ta!

Đạo diễn nói: "Lúc này bốn vị khách quý đều mời bạn của mình tới, hai người một đội, hoàn thành nhiệm vụ."

"Tôi và Tiểu Tửu một tổ!"

"Tôi và Bạch Tửu một tổ!"

Tổng Nhất Nhất và Tăng Thiển nói xong, ánh mắt tóe lửa nhìn nhau.

Những người có giới tính nam im miệng không nói không nói.

Đạo diễn lại nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của Văn Bình, vội vàng nói: "Một nam một nữ một đội, được rồi, Nhất Nhất và anh Văn, Tăng Thiển và Hầu Vũ, Bạch Tửu và Kỳ Phụng một đội..."

"Đạo diễn, tôi không muốn cùng đội với người này!"

Lại lần nữa trăm miệng một lời Tăng Thiển và Tổng Nhất Nhất lại liếc nhìn đối phương.

"Tôi muốn cùng Bạch Tửu một tổ!"

"Tôi muốn cùng Tiểu Tửu một tổ!"

Hầu Vũ: "..."

Văn Bình: "..."

Cảm thấy hormone nam tính của mình hình như là bị che dấu là chuyện thế nào?

Toàn bộ quá trình Bạch Tửu bảo trì mỉm cười.

Kỳ Phụng tiếp tục phóng thích một loại hơi thở cô đơn bị chủ nhân vứt bỏ.

"Rốt cuộc Bạch Tửu đã làm gì Nhất Nhất?" Triệu Kỳ nhú mày, cảm thấy thái độ nghệ sĩ mà mình không khỏi quá nhiệt tình với Bạch Tửu.

Người phụ nữ đứng bên cạnh cười một tiếng, "Nhân cách mị lực mà thôi, đương nhiên, đây là thứ anh không có."

Triệu Kỳ liếc nhìn Mạnh Lan, lại mở ra hình thức chăm chọc, nhìn Ngô Xuyên đang mong chờ nhìn Mạnh Lan, trào phúng cười, "Đúng vậy, tôi tuyệt đối sẽ không dùng mị lực của mình đi dụ dỗ người khác phái ít tuổi hơn mình không ít."

"Anh đừng hiểu lầm, tôi không có hứng thú với cậu ta." Mạnh Lan khoanh tay, chẳng hề để ý nói: "Nhà tôi đã lựa chọn vị hôn phu cho tôi rồi."

Tuy công việc bận rộn, chưa gặp người đó nhiều.

Triệu Kỳ hơi ngạc nhiên, "Cô có vị hôn phu?"

Mạnh Lan còn chưa kịp trả lời, đã chạm phải tầm mắt với người đàn ông vừa đi lướt qua mình.

Người đàn ông mặc tây trang dừng bước, trong tay còn cầm di động, nhìn thấy Mạnh Lan, khuôn mặt thanh cũng lộ ra vài phần ngoài ý muốn.

Mạnh Lan dẫn đầu cười chào hỏi, "Nha, vị hôn phu, đã lâu không thấy."

Triệu Kỳ gắt gao nhìn người đàn ông kéo kính, mặt không biểu tình kia gọi ra tên của cậu ta, "Mễ Thu."

Người đàn ông tên Mễ Thu này, chính là thư ký bên cạnh Văn Bình.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Anh nhà đưa thứ gì cho chị Bạ để kết thúc chiến tranh lạnh"^^"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (56)

Bạch Tử đang quay show còn không biết tình hình ở phía người đại diện của cô, dưới sự khuyến bảo tận tình của đạo diễn, Tống Nhất Nhất và Tăng Thiên xem như tạm thời không tranh giành muốn cùng một đội với Bạch Tử, chia đội dựa theo lời của đạo diễn.

Bạch Tử tự nhiên cũng chỉ có thể cùng một đội với Kỳ Phụng, không khéo bọn họ bốc phải nhiệm vụ là chụp ảnh chim bói cá trên núi.

Chim bói cá là một loài chim ít thấy, mà trên ngọn núi này rừng cây dày đặc, dòng suối đan xen, chim bói cá lại thích sống ở mấy nơi có nước này, nhưng ngay cả như vậy, muốn tìm được một con chim bói cá cũng không phải chuyện dễ dàng.

Bạch Tử cầm camera đi phía trước, Kỳ Phụng thành thành thật thật đi theo phía sau cô, tuy hai người không giao lưu, nhưng không hiểu sao lại làm người cảm nhận được bầu không khí kỳ quái giữa hai người.

【 Mọi người thử nói xem, đại thần Kỳ đi phía sau chị gái nhỏ Bạch Tử, có giống như giáo viên dẫn học sinh đi du lịch, học sinh ngoan ngoãn đi theo phía sau không? 】

【 Tôi và mấy người không giống nhau, mấy người là Nhất Tử, Tử Thiên, còn tôi là fan CP Kỳ Bạch chân chính! 】

【 Oa, đây không phải show sinh tồn, đây là show chị gái nhỏ Bạch Tử mở hậu cung a! 】

Không thể không nói người xem trong phòng phát sóng trực tiếp đều là người rảnh rỗi ăn nhiều không có việc gì làm, đối với chuyện theo CP nào cực kỳ nhiệt tình.

【 Mấy người có cảm thấy hình như chị gái nhỏ Bạch Tử đàn chiến tranh lạnh với đại thần Kỳ không? 】

Bọn họ hai người một trước một sau đi, toàn bộ hành trình không giao lưu, ngay cả là người xa lạ không thân, trước máy quay cũng biểu hiện nhiệt tình một chút, nhưng hai người kia đừng nói là nhiệt tình, ngay cả một ánh mắt giao lưu cũng không có, nói là người xa lạ không bằng nói là hai người yêu nhau đang chiến tranh lạnh.

Bạch Tử đúng là đang chiến tranh lạnh với Kỳ Phụng, chuyện anh trộm uống trà sữa, cô không thể bí qua như vậy, loại chuyện này có một thì có hai, nếu bây giờ không làm quá, vậy sau này anh còn sẽ có lần thứ hai, việc này cũng giống như trẻ con thích trộm ăn kẹo vậy.

Nhưng Bạch Tử xem nhẹ Kỳ Phụng, người đàn ông này tuy rằng không nói, nhưng rất có tâm đắc trong phương diện dùng thủ đoạn nhỏ để cô tiếp xúc với anh.

Đi trên con đường sỏi đá bên dòng suối, Kỳ Phụng trượt chân, cơ thể nghiêng sang một bên, trong dự kiến, Bạch Tử tay mất lạnh lẽo kéo lại cánh tay anh, lúc này, anh không những không ngã, ngược lại còn theo quán tính tới gần Bạch Tử, ý vào chiều cao mà ôm cô vào trong lòng.

Nhân viên công tác phía sau không cầm chắc camera, thiếu chút nữa ném cả camera xuống đất, người xem rõ ràng nhìn thấy máy quay đang run lên.

【 Đây... xem như ngoài ý muốn sao? 】

Kỳ Phụng ôm Bạch Tử, thật sự giống như được Bạch Tử kéo lại theo quán tính mới ôm cô, nhưng vấn đề ở chỗ, động tác này không đột ngột chút nào, giống như động tác này đã làm rất nhiều lần!

Còn không phải là quen thuộc sao?

Bạch Tử nhìn nhận, thấy người này định buông tay, cô ngẩng mặt, cười nói: "Anh có thể buông tôi ra không?"

Biểu tình trên mặt Kỳ Phụng không thay đổi chút nào, anh chậm rì rì buông Bạch Tử ra, lại quy quy củ củ đứng thẳng, chỉ nhìn chăm chăm cô, cũng không nói câu gì.

Bạch Tử không chế ý muốn an ủi anh, quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (57)

Cuối cùng, bọn họ cũng không chụp được chim bói cá, đương nhiên tình hình những đội khác cũng không tốt lắm, kỳ tiếp theo, Bạch Tửu sẽ tới đây và sau đó rút thẻ, mà tập này sẽ kết thúc lúc chạng vạng hôm nay.

Bạch Tửu vẫn ngồi xe Mạnh Lan về, Mạnh Lan nói cho cô biết, ngày kia sẽ chính thức tiến tổ quay phim, thời gian đóng phim điện ảnh vừa vặn trùng với thời gian quay show, cô và đạo diễn đã thương lượng qua, sau này để Bạch Tửu lấy tư cách khách mời tham gia, vốn dĩ cho rằng đạo diễn này sẽ không dễ nói chuyện như vậy, nhưng không nghĩ tới đạo diễn nói là suy xét một chút, không bao lâu đã đồng ý.

Đương nhiên, đạo diễn là người của Văn Bình người, mà bây giờ Văn Bình muốn đỡ Tống Nhất Nhất vui vẻ, chuyện gì cũng nghe Tống Nhất Nhất, chuyện muốn mượn show này chơi Bạch Tửu, hiển nhiên là không thể thực hiện được.

Văn Bình đối với chuyện Tống Nhất Nhất rất yêu thích Bạch Tửu, hiển nhiên là không thể lý giải, vì thế hắn ta hỏi: "Nhất Nhất, bây giờ Bạch Tửu muốn đánh sâu vào điện ảnh, em không sợ cô ta sẽ giành vị trí ảnh hậu với em à?"

"Chuyện này có gì đâu?" Tống Nhất Nhất liếc nhìn Văn Bình, "Nếu Tiểu Tửu thích ảnh hậu, vậy cho chị ấy là được."

Văn Bình bị câu nói của Tống Nhất Nhất làm cho cứng người, hắn ta phát điên, "Nhất Nhất... Vì sao em lại tốt với người phụ nữ Bạch Tửu kia như vậy!?"

"Tiểu Tửu chị ấy vùng tiền như rác, mua toàn bộ quần áo trong cửa hàng cho em, còn cứu em, chị ấy còn mời em ăn cơm nữa, em không tốt với chị ấy thì tốt với ai?"

Câu nói này nghe không có vấn đề gì.

Nhưng Văn Bình lâm vào tự bế, đồng thời dưới đáy lòng mắng Bạch Tửu trăm nghìn lần.

Bạch Tửu bên này, lại hưởng thụ như nữ vương.

Cô ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, khoanh tay, nhàn nhạt nhìn mấy tấm thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm trên bàn uống nước, không lạnh không đậm hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Kỳ Phụng thành thành thật thật đứng trước mặt cô, bộ dáng ngoan ngoãn giống như một nhân viên nhỏ bé đang bị cấp trên kiểm tra, lại giống như cô vợ nhỏ bị chồng mắng vì chơi mát chược thua quá nhiều tiền.

Anh nói: "Tiền của anh đều giao cho em bảo quản, mật mã của mỗi tấm thẻ và sổ tiết kiệm đều là sinh nhật em."

"Đều để em bảo quản, vậy không phải là anh không có tiền mua đồ ngọt? Em nhớ rõ, anh yêu đồ ngọt như mạng." Bạch Tửu nhướn mày, đáy lòng không thể không cảm thấy ngoài ý muốn vì hành động của hắn.

"Đồ ngọt không phải mạng của anh."

Bạch Tửu tỏ vẻ nghi vấn "Ồ" một tiếng.

Giọng nói của Kỳ Phụng thấp vài phần, "Không có đồ ngọt anh sẽ không chết, nhưng mà không có em anh sẽ chết."

Bạch Tửu ngẩn ra.

Anh tiến lên một bước, vươn tay phải, thật cẩn thận cầm lấy ngón út tay trái của cô, rõ ràng là lúc ánh mắt u ám để lộ ra sự bất an của anh.

Giống như lần đầu tiên bọn họ nắm tay, anh cũng thấp thỏm lo âu như vậy, sợ cô từ chối, rồi lại không nỡ buông tay, lấy tư thái hèn mọn, hấp thu chút ấm áp của cô.

Bạch Tửu thở dài một hơi, cô trở tay cầm tay anh, lại dùng lực kéo, anh liền ngã xuống sofa, giây tiếp theo, cô khóa ngồi trên hông anh.

Cô cong lưng, cúi đầu hôn lên khoe môi anh, lại ngược mắt nhìn, "Em không muốn anh ăn nhiều đồ ngọt như vậy, là sợ không tốt cho cơ thể anh."

"Anh hiểu." Anh khóa chặt ánh mắt của cô, bình tĩnh nhìn đôi mắt cô, nhẹ giọng hỏi: "Chiến tranh lạnh kết thúc rồi, đúng không?"

"Đúng vậy, cho nên bây giờ chúng ta làm chuyện khác."

Bạch Tửu cười hôn anh, đôi tay cũng cởi cúc áo sơ mi của anh, khi anh chiếm quyền chủ đạo trong nụ hôn này, cũng đã không thể kết thúc sớm như

vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (58)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Nữ chính của bộ phim điện ảnh, có thể nói là sáng tạo ra vì Bạch Tửu, nữ chính trong là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, sống trong thời kì chiến tranh diễn ra liên miên, nhan sắc của nàng cũng chỉ là một gánh nặng, nhưng nàng lại học được cách lợi dụng nhan sắc bản thân để giành được địa vị mình muốn, từ xưa đến nay anh hùng khó vượt ải nữ nhân, vương giả cũng thế, hai nước chiến hòa không ngừng, hoàng đế hai nước ai cũng muốn chiếm được mỹ nhân cho riêng mình, bá tánh khắp nơi phải hứng chịu chiến hòa tàn phá trong lòng ai cũng khổ không nói nổi, liền đưa nguyên nhân hai nước bùng nổ chiến tranh đổ hết lên đầu vị mỹ nhân này.

Dưới tình huống này, thù lĩnh quân khởi nghĩa xuất hiện, trên lưng hần gánh theo kỳ vọng mặc kệ sống chết già biệt thân nhân, thế muốn chém đứt đầu à họa quốc yêu cơ kia.

Giống như mạch phát triển của các chuyện xưa khác, họ gặp nhau trên chiến trường, dưới tình huống không ai biết thân phận đối phương, dần dà sinh ra tình yêu, tới thời điểm mọi chuyện bị vạch trần, là một màn máu chảy thành sông.

Hần ám sát mỹ nhân hại dân hại nước kia tại quốc yển, lúc khăn bịt mặt bị kéo ra, người chết chính là cô gái mà hần yêu.

Trước khi chết, nàng mỉm cười vỗ về mặt hần, "Chiến tranh không phải do thiếp gây lên, cũng sẽ không vì thiếp mà kết thúc."

Khi nam nhân xảy ra vấn đề thống trị quốc gia, người trong thiên hạ luôn trách tội nữ nhân, đối với vua của một nước mà nói, nữ nhân chẳng qua chỉ là vật tiêu khiển, nữ nhân xinh đẹp cũng chỉ là một món đồ để họ khoe ra bản lĩnh của mình mà thôi.

Lúc nam chính lên ngai vàng, hần mới hiểu được, nhưng cũng đã quá muộn màng.

Đây là một bộ phim điện ảnh kết cục bi kịch, càng bi kịch càng khiến cho khán giả khắc sâu trong lòng, những lời này dùng để miêu tả phong cách của Vu An.

Bạch Tửu suy diễn vị họa quốc mỹ nhân này, dựa theo Vu An nói thì cũng không hề khó, cô chỉ cần khẽ vuốt lệ chí nơi khóe mắt, ngược mắt cười, ý vị của một vị họa quốc mỹ nhân sẽ được thể hiện ra, Vu An nói nói rất rõ, tóm gọn lại là muốn cô lợi dụng nhan sắc của mình đến mức tối đa, câu đến nỗi nam nhân phải lung lay người, thần hồn điên đảo là xong.

Bạch Tửu mặc váy lụa lộ nửa vai, nghĩ tới cảnh tượng Kỳ Phụng lôi kéo cô không cho cô xuống giường vào nỗi sáng, cô rất vui vẻ giờ khóe mắt lên, đôi mắt như chứa đựng dòng nước xuân đào qua đào lại, khóe môi cong lên, đầu ngón tay khẽ vuốt nốt lệ chí màu đen dưới mắt, nhu mì tận xương, nàng mặc một kiện sam màu đỏ, màu sắc tươi đẹp, nhưng ở trên mặt nàng, cho dù nhan sắc sáng rọi đến đâu cũng không khỏi lộ ra vài phần ảm đạm.

Vu An kích động hô to, "Chính là cảm giác này!"

Có người ở bên cạnh Bạch Tửu nhắc, "May mà cô không sinh ra ở cổ đại, nếu không sẽ thật sự bị coi là họa quốc yêu cơ bắt đi."

Bạch Tửu nhìn công tử áo xanh đứng bên cạnh người kia, cười cười, cũng không thật sự trêu chọc cậu.

Nam chính của bộ phim này, không khéo lại là Hầu Vũ.

Quá trình quay chụp rất thuận lợi, suy xét thấy trong nhà có một bình dấm chua di động, Bạch Tửu tính toán trước tiên nói mình sẽ không quay cảnh thân mật, nhưng Vu An căn bản không định cho Bạch Tửu với Hầu Vũ quay cảnh thân mật, ông quay phim, từ trước đến nay thích cho dân tình tự ảo tưởng, hình ảnh lãng mạn duy mỹ một chút, mờ ảo một chút, là xong việc.

Sau khi quay xong, Bạch Tửu bắt đầu dọn nhà, từ nay cô sẽ ở cùng với Kỳ Phụng, bắt đầu ngày tháng tân hôn hạnh phúc, Mạnh Lan cũng không để Bạch Tửu liệu mạng làm việc, Bạch Tửu có thể tạm thời nghỉ ngơi một thời gian, ví dụ như, cô rất thích dựa vào người Kỳ Phụng xem anh chơi game.

Tặng TiêuQuyThan

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (59)

Edit: U`U`

Cho dù nhìn thấy nhân vật trong game của Kỳ Phụng tên là "Kỳ Bạch Không Thể Hủy" bao nhiêu lần, cô đều cảm thấy có chút quái dị, cô chơi game chỉ có hứng trong ba phút, acc của cô bây giờ đã được Kỳ Phụng tự giác cầm đi thăng cấp, Bạch Tửu nhìn Kỳ Phụng vừa cầm acc y sư của cô thêm máu vừa giết chết một acc cấp cao, cô ôm cánh tay anh, sùng bái nhìn anh, "Anh chơi giỏi thật!"

Cảm giác có anh trò chơi này rất dễ dàng thật là quá hạnh phúc!

Kỳ Phụng rất hưởng thụ sự sùng bái của cô, nhưng mà trên mặt cũng không biểu hiện ra quá nhiều, anh rũ mắt nhìn cô, "Thích anh không?"

"Thích nha." Bạch Tửu nghiêm túc gật đầu, nếu nói lúc trước chuyện kết hôn chớp nhoáng chỉ là quyết định khi đầu nóng lên, nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, cô đã thích anh một ngày nhiều hơn một ngày

Kỳ Phụng mặt không biểu tình, "Vậy khi nào em mới đeo nhẫn lên ngón tay khi ở trước nơi đông người?"

"Cái này không thể trách em, chỉ có thể trách cái nhẫn của anh quá nổi bật."

"Em biết điều anh hỏi không phải chuyện này."

Bạch Tửu ho nhẹ một tiếng, đây là biểu hiện chột dạ, "Cái này... Cái kia..."

"Kết hôn với anh, làm em rất mất mặt à?"

"Đương nhiên không phải."

"Đó có phải do em ngại còn chưa đủ thích ta?"

"Đương nhiên cũng không phải." Bạch Tửu tâm một mồi.

Từ đầu khi《Khuyên thành》chiếu, vì bộ điện ảnh này, có rất nhiều người xem lại bắt đầu ghép Bạch Tửu và Hầu Vũ, dựa theo cách nói của cư dân mạng, Bạch Tửu chính là người đứng đầu giới CP, nơi nào thiếu CP là có thể ghép, chỉ bằng nhan giá trị của cô, nam nữ đều nhưng phối hợp, còn không cảm thấy kì quái.

Kỳ Phụng bởi vì chuyện này, buồn bực không ít ngày, đôi mắt trông mong nhìn Bạch Tửu, "Anh không thể có được danh phận, phải không?"

Lời này, ý nói cô là tra nữ sao!?

Không, cô tuyệt đối không phải!

Đầu Bạch Tửu lại nóng lên, kéo tay anh nói: "Em hứa với anh, chờ khi em có được danh hiệu ảnh hậu, em lập tức công bố chuyện chúng ta đã kết hôn!"

Lời nói là nói như vậy, nhưng Bạch Tửu lại không nghĩ rằng chuyện này sẽ đến nhanh như vậy.

Liên hoan phim Hoa Hạ năm nay, phá lệ mời Bạch Tửu, hơn nữa lại đề cử Bạch Tửu trong giải nữ chính xuất sắc nhất, cùng được đề cử, còn có Tống Nhất Nhất.

Mạnh Lan đã nói trước với Bạch Tửu, "Em không cần ôm kỳ vọng, đề cử em, cũng là do thấy em gần đây rất nổi, em có độ đề tài, vừa vặn lại có một tác phẩm, lúc này mới đề cử em, giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất, khẳng định vào trong tay Tống Nhất Nhất, đừng quên sau lưng cô ấy còn có ai."

"Vâng vâng, em biết rồi." Bạch Tửu gật gật đầu, cô cũng không có kỳ vọng gì, hướng chỉ ở trong cốt truyện, Tống Nhất Nhất cũng cảm giải thưởng này tuy gần đây Bạch Tửu ở trên mạng đã tẩy trắng rất nhiều, nhưng muốn dựa vào mấy chuyện này mà đạt được danh hiệu ảnh hậu, khẳng định vẫn là xa xa không đủ, bởi vì fans của Tống Nhất Nhất rất nhiều, tác phẩm lại càng nhiều, mục tiêu của Bạch Tửu là, trong vòng ba năm đạt được danh hiệu ảnh hậu.

"Giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất năm nay sẽ thuộc về ai?" Người chủ trì cười nói: "Xin chúc mừng —— Tống Nhất Nhất!"

Những người ngồi phía dưới cho dù có vui hay không, đều cười vỗ tay, Tống Nhất Nhất cũng ngốc một chút, ngay sau đó mới đứng lên, không ngừng cúi chào mọi người, đi lên sân khấu.

Dựa theo lệ thường, Tống Nhất Nhất phải phát biểu cảm nghĩ sau khi đoạt giải, cảm ơn cha mẹ, cảm ơn người đại diện, cảm ơn fans, cảm ơn ban giám khảo, "Ồ đây, tôi còn muốn cảm ơn một người, người này đã giúp đỡ tôi rất nhiều, còn cứu tôi khi tôi gặp được nguy hiểm..."

Văn Bình chậm rãi mỉm cười, hẳn ta đã chuẩn bị đèn flash chiếu vào.

Nhưng mà, Tổng Nhất Nhất lại nói: "Người này chính là Bạch Tửu!"

Sắc mặt Văn Bình cứng đờ.

Nơi ánh đèn tụ tập, Bạch Tửu mỉm cười nhìn người trên sân khấu, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Tổng Nhất Nhất đỏ mặt, "Mỗi khi tôi cảm thấy mệt mỏi, muốn từ bỏ, chỉ cần nghĩ đến Tiểu Tửu, sự ôn nhu của chị ấy, cổ vũ tôi không ngừng đi tới, so với chị ấy, tôi còn quá yếu ớt, tôi mong muốn có thể giống như Tiểu Tửu, nếu không có Tiểu Tửu, tôi nghĩ tôi cũng không kiên định để đi đến giờ phút này, cho nên giải thưởng này, không nên là của tôi, mà là của Tiểu Tửu."

Dưới ánh đèn, Tổng Nhất Nhất cầm cốc chậm rãi đi xuống sân khấu, đi tới trước mặt Bạch Tửu, cô ấy đỏ mặt vươn tay, lấy hết can đảm nghiêm túc nói: "Bạch Tửu, chị là nữ chính trong cuộc đời của em!"

Khán giả lập tức bắt đầu nghị luận.

Nữ MC trên sân khấu kêu lên: "Nữ thần Nhất Nhất rút cuộc công một phen, Nhất Tửu tuyệt không nhận thua!"

"Bình tĩnh bình tĩnh..." MC nam vội vàng trấn an.

Bạch Tửu đứng lên dưới ánh mắt có thể giết người của Văn Bình, cô nhìn cốc trong tay Tổng Nhất Nhất, "Em muốn... Nhường giải thưởng này cho tôi?"

"Không phải nhường!" Tổng Nhất Nhất nóng nảy, "Đây là chị nên có được!"

Bạch Tửu nghĩ nghĩ, cũng không làm ra vẻ vươn tay nhận cốc, ngay sau đó, một tấm thẻ màu xanh chỉ có cô nhìn thấy hiện ra, mộ dòng chữ hiện trên tấm thẻ đó:

"Số 9981, đoạt được danh hiệu ảnh hậu, hoàn thành nhiệm vụ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (60)

Edit: U'U

"Có rời khỏi thế giới này không?"

Bạch Tửu tỏ vẻ không nhìn thấy dòng chữ nhỏ trên tấm thẻ màu xanh, nữ MC hưng phấn microphone qua, Bạch Tửu cũng không luống cuống nói: "Tôi không nghĩ tới Nhất Nhất sẽ tặng cho ta chiếc cốc này, trên thực tế, tôi cũng cảm thấy mình còn chưa đủ tư cách có được giải thưởng này, đương nhiên, tôi cũng hoàn toàn không phủ nhận tôi rất muốn chiếc cốc này, chỉ là cảm thấy chịu chi hồ thẹn, vinh dự này chỉ là Nhất Nhất cho tôi, nếu muốn phát biểu cảm nhận khi đoạt giải, tôi cũng chỉ cảm ơn một mình em ấy."

Lời này ở trong tai Nhất Tửu CP, đã tự động lọc thành "Em là duy nhất".

Bạch Tửu cười gượng, vuốt tóc Tổng Nhất Nhất, sắc mặt Tổng Nhất Nhất ửng đỏ, sự vui mừng nhảy nhót trong mắt đã không giấu được,

Đối với Tổng Nhất Nhất mà nói, Bạch Tửu quá hoàn mỹ, người lớn lên đẹp, lại còn ôn nhu, mỗi khi Bạch Tửu nhìn cô ấy, cô ấy cảm thấy ánh mắt ôn nhu của Bạch Tửu có thể bao dung tất cả, một người con gái hoàn mỹ như vậy, là người Tổng Nhất Nhất khát vọng trở thành, nhưng lại chưa thể trở thành.

Dưới ánh đèn, Bạch Tửu đặt cốc xuống, bàn tay vẫn luôn nắm chặt mờ ra, một cái nhẫn kim cương phát sáng dưới ánh đèn, cô không nhanh không chậm đeo nhẫn lên ngón áp út tay trái

MC nữ do do dự dự hỏi: "Đây là?"

"À, đây là nhẫn chồng tôi tặng cho tôi."

Chợt, xung quanh im lặng.

Bạch Tửu lấy microphone trong tay nữ MC, thông dong nói: "Ở đây tôi cũng muốn công bố một chuyện, đó chính là tôi đã kết hôn, đối tượng kết hôn xem như không ở trong giới giải trí, tôi rất thích anh ấy, anh ấy cũng rất thích tôi, vậy nên nửa năm trước chúng tôi đã đi đăng ký kết hôn."

"Trời ơi đang nói cái gì vậy!" Mạnh Lan đứng ngoài cửa hội trường tức dậm chân.

Triệu Kỳ vui sướng khi người gặp họa, "Ngày mai Bạch Tửu lên hot search, tôi tuyệt đối tâm phục khẩu phục."

Mạnh Lan hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Kỳ, dưới tình huống nghệ sĩ nhà mình tự kéo chân sau này, chị thật sự không có cách nào phản bác.

Mà Mễ Thu đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt ngây người của cấp trên nhà mình, nhảm chán nghĩ, tổng giám đốc Văn cứ nghĩ người ta lì lợm la liếm mình, kết quả người ta đã kết hôn từ lâu, cũng không biết có cảm thấy xấu hổ không.

Nhưng mà, kết hôn loại chuyện này...

Mễ Thu vuốt cằm, đôi mắt mang theo chút hứng thú, nhìn về phía Mạnh Lan, "Vị hôn thê tiểu thư, em có hứng thú kết hôn không?"

Quả thực giống như là đang hỏi có hứng thú chơi trò chơi này không?

Mạnh Lan quay đầu nhìn Mễ Thu, nói thầm người này có phải tự nhiên bị lên cơn không?

Triệu Kỳ lại nhìn Mễ Thu, trong mắt không tự giác lộ ra sự cảnh giác.

Nữ MC ngây người một lúc lâu lấy lại tinh thần hỏi: "Bạch Tửu kết hôn, không biết là người may mắn nào? Có thể tiết lộ tên của anh ấy không?"

Bạch Tửu nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ Phụng."

Đại lão esports ít nói giống như người câm kia!

Người nào chỉ cần chú ý Bạch Tửu, đương nhiên biết nam chính trong bộ phim ngắn tuyên truyền kia tên là Kỳ Phụng.

Bạch Tửu rất bình tĩnh nói: "Hắn là cũng không còn chuyện gì của tôi, thật là ngưng ngưng, tôi có chút không thoải mái, đi trước a."

Cô có thể không chạy sao? Cô mà không đi, chờ phóng viên đều tụ tập ở cửa, thì muốn đi cũng không đi được.

Hội trường bởi vì Bạch Tửu bỗng nhiên thả ra tin tức lớn như vậy mà có hơi âm ỉ, trong trường hợp quan trọng như vậy mà tuyên bố mình đã kết hôn, Bạch Tửu tuyệt đối xem như người đầu tiên.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cô ngoại trừ mỹ mạo chỉ còn hai bàn tay trắng (xong)

Edit: ʊ ʊ

Văn Bình vội vàng đi đến bên cạnh Tống Nhất Nhất, hắn ta khí phách mùi phàn hừ một tiếng, "Bạch Tửu kia, coi liên hoan phim trở thành nơi nào? Cứ nhiên ở trong trường hợp này mà thông báo chuyện riêng của mình, còn dám đi trước, anh thấy cô ta căn bản không coi mọi người ra gì..."

"Thật đẹp trai a!" Tống Nhất Nhất nhìn bóng dáng Bạch Tửu biến mất, cô ấy nâng mặt, si mê nói: "Trực tiếp nói chuyện mình kết hôn với mọi người, thật quyết đoán!"

Mặt Văn Bình lại đen.

Rõ ràng tổng giám đốc như hắn càng quyết đoán được không!?

Bạch Tửu đi ra đại sảnh, Mạnh Lan đi theo phía sau không ngừng nhắc mãi, "Rốt cuộc em nghĩ gì vậy? Đột nhiên nói ra chuyện kết hôn, em có biết sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Đang nói, di động Mạnh Lan lại không ngừng vang, không cần nhìn đều biết là phóng viên và điện thoại của công ty.

"Dù sao sớm hay muộn cũng phải nói." Thái độ của Bạch Tửu nhẹ nhàng hơn nhiều, cũng không có người quy định người nổi tiếng thì không thể kết hôn, cô ở trong giới giải trí này, chỉ là vì giải thưởng này, bây giờ đã xong, cô mới không quan tâm còn có thể hoạt động trong giới giải trí đâu.

Vừa mới đi đến chỗ ngoặt, đôi mắt Bạch Tửu đã sáng lên, cảm làn váy đi nhanh về phía trước, nhào vào trong lòng người đàn ông phía trước.

Kỳ Phụng vững vàng ôm cô vào trong ngực, anh nói: "Anh cho rằng một lát nữa em mới đi ra."

"Em nhớ anh, bèn đi ra trước."

Bạch Tửu cười, thấy Kỳ Phụng cầm một đôi giày đế bằng từ trong túi ra, lại ngồi xổm xuống đặt dưới chân cô, cô cởi giày cao gót ra, đeo đôi giày đế bằng này vào cảm thấy thoải mái hơn nhiều, Kỳ Phụng lại để đôi giày cao gót kia vào trong túi, sau đó mới đứng lên, cầm lấy tay cco

Mạnh Lan đang dinh dầy đồ thêm hai câu, nhìn hình ảnh trước mắt, bỗng nhiên không còn gì để nói.

"Cả người bọn họ đều phát ra hơi thở ngược FA, đúng không?" Ngô Xuyên đứng bên cạnh Mạnh Lan, trong giọng nói lộ ra oán khí.

Mạnh Lan không nói gì nhìn Ngô Xuyên.

Sắc mặt Ngô Xuyên đỏ lên, bộ dáng ngại ngùng.

Mạnh Lan lại đột nhiên cảm thấy còn rất có ý tứ, chị còn chưa làm gì mà, người này đã vội vàng thẹn thùng

Bạch Tửu và Kỳ Phụng đều không quan tâm hai người phía sai, bọn họ nắm tay đi ra ngoài, mười ngón xen kẽ, Bạch Tửu cảm thấy trong lòng cũng ấm đảo đạt, cô nói: "Em đã nói chuyện chúng mình kết hôn với mọi người."

"Ừ, anh biết."

Cô lại hỏi: "Sao không thấy anh ngạc nhiên? Em đột nhiên thông báo chuyện chúng ta kết hôn mà."

"Không có gì ngạc nhiên." Anh nói: "Anh biết, em rất thích anh."

Bạch Tửu không nhận được nở nụ cười vì anh bình tĩnh mà nói một câu tự tin như vậy, cô hào phóng gật đầu, "Đúng vậy, em rất thích anh."

"Anh cũng vậy."

"Sao?"

Tai anh đỏ lên, "Rất thích em."

Đôi mắt nhìn thẳng phía trước, không cúi đầu nhìn cô, chỉ là bàn tay vẫn nắm lấy tay cô, chưa bao giờ nghĩ muốn buông ra.

Bạch Tửu ngược mắt nhìn sườn mặt anh, dưới ánh đèn nhu hòa, khuôn mặt anh cũng ôn nhu hơn rất nhiều, điều này làm cho cô tâm động không thôi, cô biết, cô lại càng thêm thích người đàn ông này

Càng lúc càng xa, tiếng nói chuyện cũng dần dần nhỏ lại.

"Đồng ý với em, lần sau không được giấu son với khăn lông của em, cùng với mấy thứ khác của em đi."

Rất lâu sau đó, người đàn ông kia mới nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, mơ hồ có thể nghe thấy.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Lịch đăng truyện anh sẽ up trong phần thông báo nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ngoại truyện Kỳ Phụng (1)

Edit: Ư'Ư'

"Bác sĩ... Có thể nào là khám sai rồi hay không?"

Trong văn phòng bác sĩ khoa mắt, một người phụ nữ xinh đẹp gian nan nói, trong tay bà là kết quả khám bệnh, bên trên viết "Bệnh mù màu hoàn toàn."

"Rất xin lỗi, kết quả kiểm tra là con của bà bị bệnh mù màu."

Bác sĩ biết người phụ nữ này là vị họa sĩ tuổi trẻ nổi tiếng, còn tổ chức triển lãm tranh của bản thân rất nhiều lần, thân là một người họa sĩ, lại có một đứa con trai bị mù màu, đây có thể là chuyện khó chấp nhận cỡ nào, lại nhìn đứa bé đang ngồi trong góc phòng chơi xếp hình, không khỏi đồng tình.

Một đứa bé trời sinh bị tước đoạt cơ hội có thể nhìn màu sắc của thế giới này, thật sự làm người cảm thấy thương tiếc.

"Tôi... Kết quả này... Tôi khó có thể, xin lỗi... Tôi đi ra ngoài một lát." Người phụ nữ xinh đẹp hồn xiêu phách lạc nắm chặt kết quả khám bệnh trong tay, lung lay đi ra ngoài cửa.

Bác sĩ gặp qua không ít cha mẹ đưa con tới kiểm tra, cũng có những đứa trẻ kiểm tra ra bị bệnh mù màu, nhưng phần lớn là mù màu đỏ và xanh, mà mù màu hoàn toàn, là cực kỳ hiếm thấy, mà người mẹ trẻ tuổi này, càng thêm khó có thể chấp nhận.

Nghĩ tới nghề nghiệp của người này, bác sĩ nhiều ít cũng có thể hiểu, chỉ là đứa bé kia, từ đầu đến cuối cũng chỉ im lặng.

Bác sĩ đi tới trong góc, ngồi xổm xuống bên cạnh cậu bé, từ việc cậu bé này có thể dùng một thời gian ngắn mà đã dựng được mô hình như vậy, có thể thấy được cậu là một đứa trẻ thông minh, bác sĩ đã từng giao tiếp với rất nhiều người bệnh, lại là lần đầu tiên gặp một đứa bé thờ ơ với mọi chuyện xung quanh, nhưng cũng càng thêm làm người cảm thấy đau lòng.

Bác sĩ vuốt tóc cậu an ủi, "Mẹ cháu sẽ quay lại, đừng lo lắng."

Cậu bé mới sáu bảy tuổi dùng động tác trong tay, không cảm xúc hỏi: "Có nhìn thấy màu sắc hay không, rất quan trọng à?"

"Đối với người nào đó mà nói thì rất quan trọng, đối với những người khác mà nói, thì không quan trọng như vậy."

Cậu bé ngẩng đầu, đôi mắt đen trắng rõ ràng không có nửa phần gọn sóng, "Màu sắc... Là cái gì?"

Từ khi cậu có ý thức, trong mắt cũng chỉ có trắng đen, toàn bộ thế giới đều u ám, những người khác nói cậu không hợp, bởi vì cậu sợ ánh sáng, thích ở trong những nơi u ám, ngay cả mẹ cậu, cũng cảm thấy tính cách của cậu quái gở, còn từng dẫn cậu đi gặp bác sĩ tâm lý, kết quả, cậu cũng không bị bệnh tự kỷ.

Cho đến khi cậu ngã xuống đất, mẹ cậu nhìn thấy máu chảy xuống, khủng hoảng hỏi cậu: "Con không đau à? Đã chảy nhiều máu như vậy rồi!"

Cậu chậm chạp cúi đầu nhìn, lại chậm rãi nói: "Con tưởng đó là nước."

Mẹ cậu sững sờ một lúc lâu, không bao lâu sau thì dẫn cậu tới bệnh viện kiểm tra.

Màu sắc là gì?

Bác sĩ cũng không biết nên giải thích định nghĩa "Màu sắc" như thế nào với một đứa bé chưa từng nhìn thấy màu sắc, nhưng ánh mắt nghiêm túc của cậu bé làm người ta không thể nói qua loa, ông nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười, "Ở một ngày nào đó, khi cháu nhìn thế giới, vẫn là thế giới u ám này, nhưng không giống như trước, cháu sẽ phát hiện tầm mắt của cháu chỉ tập trung ở một chỗ, nơi đó sẽ sáng lấp lánh, giống như chiếu sáng toàn bộ thế giới, nhưng tôi có thể khẳng định, ánh sáng này không phải ánh sáng mà cháu chán ghét, đó là màu sắc."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngoại truyện Kỳ Phụng (2)

Edit: U'U

"Cháu không tưởng tượng ra."

"Không sao cả, một ngày nào đó cháu sẽ hiểu." Bác sĩ vuốt đỉnh đầu cậu, "Cho dù không nhìn thấy màu sắc, cháu cũng có thể làm những việc mà người bình thường có thể làm."

Cậu bé cái hiểu cái không.

Qua hồi lâu, mẹ cậu bé quay lại, dẫn cậu rời khỏi bệnh viện, ngồi xe về nhà, trên đường trở về rất im lặng, cho dù tới nhà cũng như vậy, mẹ cậu tự nhốt mình vào trong phòng, thậm chí quên chuẩn bị bữa tối cho cậu.

Bà là người mẹ đơn thân, khi còn trẻ chưa kết hôn đã có thai, lại bởi vì phản nghịch, không quan tâm tới sự phản đối của cha mẹ sinh đứa bé này, còn cha của đứa bé, sau khi để lại tiền nuôi con thì bay ra nước ngoài, cắt đứt liên hệ, bây giờ bà đang phát triển sự nghiệp, có rất nhiều người đều bội phục

bà, hăm mộ tài hoa của bà, nhưng cũng có không ít người đang mỉa mai bà, một người mẹ đơn thân cũng bị rất nhiều người nói ra nói vào, căn bệnh trầm cảm nhanh chóng làm bà bị suy nhược thần kinh.

Một ngày đêm khuya, cậu bị mẹ nhẹ giọng đánh thức, "Mẹ dẫn con ra ngoài chơi, được không?"

Cậu nhìn mẹ mình lần đầu tiên nở nụ cười từ sau khi trở về từ bệnh viện, giống như đã biết được, cậu mặc quần áo, đi theo bà ra ngoài.

Ban đêm lạnh lẽo, bà mua một ly trà sữa ấm áp để vào trong tay cậu, bà cười nói: "Đừng bị cảm."

Trước kia, bà chưa bao giờ mua đồ ngọt cho cậu, bởi vì bà cảm thấy không tốt cho sự phát triển của con mình, cho nên đây là lần đầu tiên cậu uống trà sữa, cảm nhận duy nhất chỉ có quá ngọt.

Bà lái xe, đưa cậu đi rất xa rất xa, cuối cùng bọn họ lên một ngọn núi, trên núi có một tòa nhà, ổ khóa sắt rất to, ở trong bóng đêm thoạt nhìn cực kỳ âm trầm khủng bố.

Đứng trước cửa sắt, cậu nắm chặt tay bà, nhưng bà buông tay cậu ra.

"Tiểu Phụng ngoan..." Người phụ nữ xinh đẹp, khuôn mặt tái nhợt cười đến ôn nhu, nhưng đôi mắt trông có vẻ khác thường, "Con đứng ở đây chờ mẹ, mẹ đi ra đây một lát, chỉ đi một lát rồi quay về."

Cậu gật gật đầu, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, nhìn cái xe nhanh chóng rời đi.

Đêm khuya rét lạnh, có tiếng gió, ngẫu nhiên cũng có tiếng động vật kêu, còn có mấy con nhện đã dệt xong bẫy, chỉ chờ con mồi sa vào.

Cậu đứng đợi thật lâu thật lâu, cuối cùng ngồi xuống trước bậc thang, cuộn tròn thân thể, hai tay ôm đầu gối, nửa khuôn mặt vùi vào giữa hai tay, chỉ lộ ra một đôi mắt cảnh giác nhìn con nhện ở cách đó không xa.

Cậu nhìn thấy một con bướm nhỏ đi vào bẫy, vẫy cánh muốn thoát khỏi lại không làm được gì, cậu lại nhìn thấy con nhện kia chậm chậm bò đến, chậm rãi cắn nuốt con mồi hầu như không còn, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi.

Cậu sợ cậu cũng sẽ giống như con bướm kia trở thành đồ ăn trong miệng những động vật khác.

Cậu biết, không có người nào sẽ đến đón cậu.

Dần dần, tiếng khóc nức nở vang lên trong bóng đêm, nước mắt làm đôi mắt mờ hồ, cậu nghe thấy tiếng gió gào thét, cũng nghe thấy có người gọi tên cậu.

"Kỳ Phụng..."

Lúc mở mắt, một bóng người xuất hiện, anh vươn tay với người đó, giây tiếp theo, bàn tay của anh đã được nắm lấy.

"Kỳ Phụng?"

Kỳ Phụng mở mắt ra, có một lát mờ mịt.

Người nằm bên cạnh anh thở dài, "Không cho anh chạm vào, anh sẽ gặp ác mộng sao? Được rồi, cho anh ôm."

Bạch Tửu cầm tay anh vòng qua hông mình, sau đó nhích lại gần, nhẹ nhàng vỗ lưng anh nói: "Ng Sloan a, đừng sợ, em ở đây mà."

Đôi mắt trống rỗng của anh dần dần khôi phục thần thái, bàn tay ôm cô hơi dùng sức, cảm anh đặt trên đỉnh đầu cô, ôm nàng giống như ôm một cái gối ôm cỡ lớn, dùng tư thái hoàn toàn chiếm hữu ôm cô vào trong lòng.

Bạch Tửu nói, "Hôm nay em thấy một quả táo bị cắn hai miếng, còn bị đánh sập để bảo tồn, quả táo kia, hình như là của em."

"Ừm." Kỳ Phụng buồn buồn trả lời.

"Em còn phát hiện vài thời son đã từng dùng."

"Ừm."

"Còn khăn lông của em."

"Ừ..."

Cô lại nói: "Em còn nhìn thấy một người rất giống anh trên tạp chí kinh tế mục những người dùng hai bàn tay trắng sáng lập công ty quy mô lớn."

Lúc này Kỳ Phụng không tiếp tục "Ừ".

Bạch Tửu véo hông anh, "Buổi tối hôm nay em không muốn nói thêm nữa, buổi sáng ngày mai thẳng thắn từ khoan, kháng cự từ nghiêm, nghe chưa?"

"Vợ ơi, anh nghe mà." Kỳ Phụng thành thành thật thật trả lời, nếu có thể bỏ qua bàn tay của anh đang nắm ngực cô khẽ nhéo, hình tượng thành thật của anh sẽ càng làm cho người ta tin tưởng hơn.

Anh lớn lên trong Viện phúc lợi, bởi vì tính cách, không có gia đình nào muốn thu dưỡng anh, anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đi tìm cha mẹ ruột, một đường đi đến hiện tại, con đường này đương nhiên sẽ không bình thường.

Anh có thể thông qua tính toán, không cần nhìn đèn xanh đèn đỏ cũng có thể nhớ được thời gian đèn xanh hay đèn đỏ của cả thành phố, anh cũng có thể từ hai bàn tay trắng trở thành người sáng lập công ty game, cho dù thế giới anh nhìn thấy không giống thế giới của những người khác, nhưng chuyện người bình thường có thể làm, anh cũng có thể làm được, bao gồm, anh tìm được người mình yêu.

Kỳ Phụng nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu người đang nằm trong lòng mình, trong lòng một mảnh yên tĩnh tốt đẹp.

Anh còn nhớ rõ lúc mới gặp, vạt áo cô bay bay, từ trên trời nhẹ nhàng bay xuống.

Thời gian giống như dừng lại.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy "Màu sắc", giống như là thật lâu thật lâu trước kia, có người đã từng nói với anh, khi thế giới u ám của anh sáng lên, đó là màu sắc.

Anh có thể khẳng định, anh nhất kiến chung tình, lại là câu chuyện nhất kiến chung tình đẹp nhất thế giới

Trong thế giới đen trắng, anh nhìn thấy nụ cười của cô, cứ như vậy mà nhớ mãi không quên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (1)

Edit: U' U'

Họ tên: Bạch Tửu

Mã số:9981

Cấp bậc: Ba cấp

Số nhiệm vụ hoàn thành:24

Bên dưới tấm thẻ màu xanh lại nhảy lên một dòng chữ, "Có tới thế giới sau không?"

Bạch Tửu đứng trong không gian màu trắng không chút do dự vươn tay, đầu ngón tay chọn "Có", giấy tiếp theo, khi nàng mở mắt ra, đã xuất hiện trong một gian phòng cổ kính.

Bạch Tửu nằm ở trên giường nhìn nóc giường, nàng không có động tác, bởi vì còn đang tiếp thu cốt truyện của thế giới này

《Thứ nữ nghịch tập: Cẩm Thư truyện》, từ cái tên là có thể nhìn ra đây là một quyển tiểu thuyết thứ nữ(*) nghịch tập, Cẩm Thư là nhị tiểu thư phủ thái sư, từ nhỏ không được coi trọng, ở trong phủ, nàng ấy là người có thể có có thể không, nàng ấy cũng coi như là biết quy củ, biết mình không được trưởng bối thích, nên luôn ở trong phòng của mình, không xuất hiện trong tầm nhìn của người khác, cho đến khi nàng ấy cập kê, phủ thái sư phủ không tính là bạc đãi nàng ấy, tìm một vị hôn phu môn đăng hộ đối, đó là con vợ lẽ phủ tướng quân Giang Tiệp Ngự, thân phận tương đương, Cẩm Thư cũng không có lý do từ chối.

Sau khi kết hôn, Cẩm Thư biết bây giờ mình đã là vợ người, tận tâm chăm sóc trưởng phu của mình, mặc cho ai cũng không tìm ra lỗi sai nào, trái tim của con người không phải làm bằng sắt thép, lâu ngày sinh tình, bất tri bất giác, Cẩm Thư đã thích Giang Tiệp Ngự, tuy rằng không biết có phải là tình yêu hay không, nhưng thân tình lại là sự thật, phu thê bọn họ cứ án tề mi(**), tôn trọng nhau như khách.

Nhưng mà, đây chẳng qua là mặt ngoài, Giang Tiệp Ngự tuy tôn kính nàng ấy, che chở nàng ấy, nhưng lại không yêu nàng ấy, trong lòng hắn ta có một người, một nữ nhân hắn ta không có được.

Tích tụ trong lòng, đó là bệnh tới như núi đảo, khi triển miên trên giường bệnh, Cẩm Thư chỉ nghĩ, như có kiếp sau, nàng ấy nhất định sẽ không gả cho

hắn ta.

Vì thế, Cẩm Thư trọng sinh.

Bạch Tửu ngồi dậy, nàng xoa xoa thái dương, nói chung, sau khi nữ chủ trọng sinh chính là và mặt ngược tra, nhưng vấn đề là, nàng cũng coi như là một trong số những người cận bã, bởi vì Bạch Tửu là đích tỳ của nữ chủ, thứ nữ nghịch tập, đích nữ chắc chắn sẽ không phải là nhân vật tốt.

Nguyên bản ở đời trước, Bạch Tửu vốn gả cho đương triều Tứ hoàng tử làm Tứ hoàng tử phi, cuối cùng Tứ hoàng tử thành hoàng đế, nàng thành Hoàng Hậu, phong cảnh vô hạn.

Ở trong phủ thái sư, Bạch Tửu cũng là một trong số những người coi thường Bạch Cẩm Thư, ngày thường gặp mặt không thiếu châm chọc mỉa mai, sau khi Bạch Cẩm Thư trọng sinh, cảm thấy mình không thể cứ nhẫn nhịn như vậy, dưới một mưu kế nhỏ nhỏ, trong yến hội của Trưởng công chúa, Bạch Tửu vô ý rơi xuống nước, "trùng hợp" bị Giang Tiệp Ngự gặp được, Giang Tiệp Ngự nhảy vào trong nước cứu Bạch Tửu, lại khó kìm lòng nổi ôm lấy Bạch Tửu.

Người Giang Tiệp Ngự nhớ thương cả đời, đúng là đích tỳ Bạch Tửu của Bạch Cẩm Thư.

Giang Tiệp Ngự khó kìm lòng nổi, nhưng một màn này lại rất "không khéo" bị những người khác thấy, thanh danh của Bạch Tửu bị huỷ, tuy là thiên kim phủ thái sư, cũng chỉ có thể gả thấp cho con vợ lẽ của phủ tướng quân.

Bạch Tửu là cô nương tâm cao khí ngạo, cho dù Giang Tiệp Ngự che chở nàng, Bạch Tửu sống cũng không thoải mái, hơn nữa một ngày nào đó, Giang Tiệp Ngự bỗng nhiên nhớ lại đời trước, sau khi kinh ngạc phát hiện mình yêu Bạch Cẩm Thư, nhanh chóng thay đổi thái độ với Bạch Tửu, chuyện này trực tiếp dẫn Bạch Tửu đi trên con đường nữ phụ ác độc một đi không trở lại.

Người trong lòng Bạch Tửu là Tứ hoàng tử, nàng dùng hết thủ đoạn để Tứ hoàng tử thích mình, nhưng đời này nàng không trở thành Tứ hoàng tử phi, Tứ hoàng tử cưới quận chúa, con của Trưởng công chúa làm phi, quận chúa này cũng không phải đèn cạn dầu, từ trước đến nay Tứ hoàng tử được xưng là đi qua vạn bụi hoa mà không dính một chiếc lá đối với vị quận chúa này càng thêm yêu thương.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

(*) Thứ nữ: Không phải con vợ cả

(**) Cừ án tề mi(舉案齊眉): Đời Đông Hán, bà "Mạnh Quang" 孟光 dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (2)

Edit: U'U'

Vị quận chúa này có nhiều suy nghĩ khác lạ, không giống như những thiên kim bình thường, còn là bạn tốt của Bạch Cẩm Thư, tất nhiên cũng không phải người thường, tự nhiên, quận chúa này không phải là người trọng sinh, mà là người xuyên qua.

Nữ chủ, nữ nhị không phải trọng sinh, thì là xuyên qua, Bạch Tửu vuốt vuốt cằm, nói như thế nào nàng cũng không xem như người thường, chỉ cần không cướp nam nhân của người ta, người ta hẳn là cũng sẽ không tới gây chuyện với nàng

Đang nghĩ, Bạch Tửu cuối cùng cũng nhận được nhiệm vụ ở thế giới này:

"Tìm ra bí mật của Giang gia."

Giang gia, đó là phủ tướng quân.

Bạch Tửu cảm thấy hơi kỳ quái, nàng đọc lại cốt truyện một lần, trong phủ tướng quân có Giang lão tướng quân thân thể không tốt nên không ra ngoài nhiều, có Giang đại tướng quân chiến tích hơn người Giang Lư, có Thiếu tướng quân Giang Lâm Uyên tài giỏi hiếm thấy, còn có một người thiện tâm không muốn tới chiến trường, con vợ lẽ Giang Tiệp Ngự, cả phủ tướng quân có thể nói là phục vụ cho cốt truyện, sau khi Tứ hoàng tử đăng cơ, Giang gia liền xuống dốc, suất diễn nhiều một chút cũng chỉ có Giang Tiệp Ngự, còn những người khác, lão tướng quân ở cốt truyện chỉ được miêu tả một câu, Thiếu tướng quân chết trận, Đại tướng quân thấy con trai qua đời, cũng chưa gượng dậy nổi, cuối cùng trong phủ tướng quân này, Giang Tiệp Ngự con vợ lẽ cư nhiên thành người thừa kế duy nhất, hơn nữa vĩnh viễn đều sống trong sự đau khổ vì mất người yêu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Giang gia này còn có thể có bí mật gì?

"Tiểu thư, tiểu thư dậy chưa?" Ngoài cửa nhà hoàn nhẹ nhàng gõ cửa, "Tiểu thư, đã đến giờ uống thuốc."

Bạch Tửu lấy lại tinh thần, "Vào đi."

Dứt lời, nàng xốc chăn lên xuống giường, có lẽ là động tác nóng nảy, nàng nhất thời cảm thấy tức ngực khó thở, nha hoàn cũng bụng chén thuốc đẩy cửa đi vào.

Bạch Tửu bị nữ nhĩ quận chúa gọi là bạch liên hoa không phải không có đạo lý, nàng từ nhỏ đã có bệnh, thân thể mảnh mai, không chịu được khổ, đây cũng là vì sao mà phụ thân và gia gia rất sủng ái này, đi ở trên đường, nàng thật đúng là nhược liễu phù phong(*), hơn nữa nàng có hoa dung nguyệt mạo(**), khuôn mặt hơi tái nhợt nhìn thấy mà thương, nam nhân vừa nhìn thấy nàng, sẽ cảm thấy muốn bảo vệ, mà Bạch Tửu cũng am hiểu lợi dụng điểm này, thường thường giả vờ ngã làm người khác chú ý.

Nói nàng là bạch liên hoa, thật đúng là không quá đáng

"Tiểu thư..." Nha hoàn Tiểu Tú thấy tiểu thư nhà mình uống thuốc xong, do do dự dự hỏi: "Đêm qua, cô gia lại không ở trong phòng nghỉ ngơi sao?"

Bạch Tửu "Àn" một tiếng, cho một miếng mứt hoa quả vào trong miệng, cho đến lúc vị thuốc tan đi, nàng mới cảm thấy thoải mái không ít.

Tiểu Tú là nha hoàn từ khi Bạch Tửu còn ở phủ thái sư, không giống với hạ nhân trong phủ tướng quân, làm việc đều là hướng về Bạch Tửu, Tiểu Tú oán giận, "Cô gia cũng thật là, trước khi cưới tiểu thư thì tốt như vậy, từ sau khi thành hôn, giống như thay đổi thành người khác vậy."

Nào có người nào không ngủ với thê tử của mình, mà ngủ trong thư phòng? Không phải muốn Bạch Tửu bị mọi người chế giễu?

Bạch Tửu không có cảm giác gì, Giang Tiệp Ngự không để ý tới nàng, đơn giản là có ký ức lúc ở bên Bạch Cẩm Thư đời trước, nàng còn ước gì Giang Tiệp Ngự không tới tìm nàng đây..

Ăn sáng xong, Bạch Tửu nhớ thương nhiệm vụ, quyết định ra khỏi phòng, nhờ thân thể không tốt, công công(***) Giang Lưu không cần nàng mỗi ngày đều đi thỉnh an, nên cũng có đủ thời gian đi dạo.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

(*) Nhược liễu phù phong: yếu điệu như cánh liễu đang đưa theo gió

(**) Hoa dung nguyệt mạo: dung mạo như hoa như trăng

(***) Công công: cha chồng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (3)

Edit: U' U'

Tuy địa vị của Giang Tiệp Ngự ở trong phủ không cao, nhưng hạ nhân trong phủ cũng cung kính với Bạch Tửu, đi đến mai viên, Tiểu Tú cuống quýt nói: "Tiểu thư, chúng ta vẫn không nên đi vào đây."

"Vì sao không đi vào?"

"Nghe nói ở đây toàn là mộ, em sợ hãi..."

Bạch Tửu càng hứng thú, "Có cái gì mà sợ? Ban ngày ban mặt cũng sẽ không có ma."

"Nhưng mà, tiểu thư..."

"Được rồi được rồi." Bạch Tửu sờ sờ đỉnh đầu Tiểu Tú, nha đầu này thoát nhìn cũng chỉ có mười lăm sáu tuổi mà thôi, vẫn trong độ tuổi học cấp hai cấp ba, Bạch Tửu cũng không làm khó Tiểu Tú, "Em ở đây chờ ta, ta chỉ vào xem một lát, sẽ ra nhanh thôi."

"Tiểu thư..." Tiểu Tú đấu tranh tư tưởng kịch liệt, "Vậy người... Người nhất định phải ra nhanh a, em chỉ chờ một lát, tiểu thư không ra, em sẽ đi vào tìm"

tiểu thư!"

"Yên tâm đi."

Bạch Tuyền phát phát tay, đi vào mai viên, hiện tại chưa phải mùa hoa nở, trên cây mai chỉ có lá xanh tươi tốt, cũng có vẻ đầy sức sống, mà Tiểu Tú không nói sai, Bạch Tuyền càng đi sâu vào bên trong, đã thấy vài ngôi mộ, cũng không trách Tiểu Tú không dám tiến vào, cho dù là mùa hè, nơi này cũng có vẻ có chút âm trầm lạnh lẽo.

Lúc Bạch Tuyền nghĩ mai viên này hẳn là nên đổi tên thành kêu mộ viên, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng nói cách đây không xa, theo giọng nói nhìn qua, lại nhìn thấy hai người.

Một nha hoàn xinh đẹp đang quỳ trên mặt đất khóc thút thít, "Tướng quân, nô tỳ thật sự không không chế được sự ái mộ trong lòng, nô tỳ cũng biết thân phận của nô tỳ và tướng quân khác nhau một trời một vực, nhưng nô tỳ không có mong muốn gì nhiều, chỉ mong có thể ở bên cạnh hầu hạ tướng quân, chỉ cần như vậy nô tỳ đã thỏa mãn!"

Nha hoàn vươn tay, còn chưa chạm vào nam nhân kia, nam nhân mặc một thân màu xanh đen thêu hoa văn chìm đã lạnh nhạt dịch sang bên cạnh một bước, tránh sự đụng chạm của nha hoàn kia.

Bạch Tuyền chỉ có thể thấy bóng dáng cao lớn thẳng tắp của nam nhân đó, nhưng từ cách xưng hô của nha hoàn kia, nàng cũng có thể đoán được thân phận của người nam nhân này, trong phủ tướng quân, hạ nhân xưng gia gia của Giang Tiệp Ngự là lão tướng quân, xưng huynh trưởng của Giang Tiệp Ngự là Thiếu tướng quân, xưng Giang Tiệp Ngự là nhị công tử, chỉ có xưng phụ thân của Giang Tiệp Ngự, mới là Đại tướng quân, hoặc là tướng quân.

Bất gặp công công cây khô gặp mùa xuân gì đó... Đây là một chuyện rất xấu hổ..

Bạch Tuyền chậm rãi xoay người, quyết định lén lút rời đi.

Nhưng trời không chiều lòng người, nàng vừa mới bước được nửa bước, đã nghe thấy nha hoàn kia vừa khóc vừa nói: "Tướng quân không muốn tiếp thu nô tỳ, nô tỳ cũng không còn mặt mũi nào mà sống sót, tướng quân cứ để nô tỳ chết đi!"

Ngay sau đó, Bạch Tuyền thấy nha hoàn kia đứng dậy, chạy tới cái cây bên cạnh nàng đâm tới, trước khi có phản ứng, Bạch Tuyền đã vươn tay tóm chặt nha hoàn kia.

"Nhị, nhị thiếu phu nhân..." Nha hoàn khóc như hoa lê dính hạt mưa(*) thấy Bạch Tuyền trực tiếp ngốc.

Bạch Tuyền cười cười.

Nha hoàn lấy lại tinh thần, lại nhìn phía sau Bạch Tuyền, nhưng thấy kia nam nhân còn đứng tại chỗ, căn bản không để bụng sự sống chết của mình, càng khóc to hơn, "Nhị thiếu phu nhân tội gì kéo nô tỳ lại? Tồn tại mà không có thể diện, không bằng để nô tỳ chết đi! Nhị thiếu phu nhân cũng đừng quản nô tỳ!"

"Không phải." Bạch Tuyền lắc đầu, rất bất đắc dĩ nói: "Người nhìn cây hoa mai này tuy to, nhưng thật ra thân cây cũng không thô, ta thấy lực và trọng lượng của người, còn chưa đâm chết thì cái cây này đã gãy rồi, người muốn chết thì chết đi, làm sao lại liên lụy tới cái cây vô tội này?"

Nam nhân phía sau Bạch Tuyền đang đi tới bước chân hơi dừng lại.

Nha hoàn dừng khóc, hoài nghi có phải vừa nãy mình nghe nhầm rồi không.

"Ngao a." Bạch Tuyền sờ sờ đầu nha hoàn, cười ôn nhu, nàng tri kỷ nói: "Tin tưởng ta, đâm vào cây xác suất chết không cao, người có nhìn thấy tảng đá bên kia không? Người đi đâm đâm cái đó, nói không chừng còn có thể thành công."

"Nô tỳ... Nô tỳ..." Nha hoàn nước mắt còn chưa khô, lắp bắp nói: "Nhị thiếu phu nhân nói không thể liên lụy tới thứ vô tội, nô tỳ... Nô tỳ bỗng nhiên nghĩ đến, lỡ như chảy máu làm bẩn nơi này, cũng coi như là lỗi của nô tỳ..."

"Không sao." Bạch Tuyền nghe thấy giọng nói của nam nhân đang đứng bên cạnh mình, "Làm hạ nhân quét tước sạch sẽ là được, người yên tâm đâm đi."

Không phải, loại chuyện này cũng có thể yên tâm sao?

Nha hoàn một giây trước còn đang tìm chết mà bây giờ sắc mặt cực kỳ phức tạp.

(~ ▽)~(~ ▽)~(~ ▽)~

(*)Lê hoa đới vũ (梨花帶雨): Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái khi khóc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (4)

Edit: U'U

Đối với người không quý trọng mạng sống của mình, cho dù là nữ tử, Bạch Tửu cũng không thương hương tiếc ngọc(*), sẽ duỗi tay túm chặt nha hoàn muốn đi tìm đường chết này, thuần túy cũng là vì phản xạ có điều kiện.

Bạch Tửu trong lòng thở dài, một thiếu nữ đang độ tuổi trẻ đẹp, làm sao lại phải đi dây dưa với một ông chú trung niên chứ? Cho dù người này có tiền có địa vị, nhưng ở bên nhau không cảm thấy không khoẻ sao?

Nghĩ vậy, nghe thấy giọng nói của người bên cạnh Bạch Tửu cũng ngẩng đầu nhìn lại.

Bộ quần áo màu xanh đen sạch sẽ lưu loát phác họa ra thân hình thon dài, viền áo được thêu hoa văn tinh xảo, đai khí hào hùng, mái tóc đen dài được một dải lụa màu đen buộc lại, thanh nhả cao quý, gương mặt như được điêu khắc làm ánh nắng rực rỡ nhất của bầu trời cũng phải thất sắc, cả người mang theo hơi lạnh, mang theo sự tôn quý và lạnh lẽo của những người đứng trên cao.

Có lẽ là cảm giác được ánh mắt của nàng, nam nhân rũ mắt, tầm mắt thanh lãnh kia dừng ở trên người nàng, làm nàng không tự giác được mà đứng thẳng thân thể, cảm giác này giống như lúc chủ nhiệm lớp đang kiểm tra bài cũ vậy.

Bạch Tửu yên lặng thu hồi tầm mắt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đồng thời trong lòng cũng phi nhỏ bản thân một phen.

Nam nhân này thoát nhìn cũng chỉ tầm hơn ba mươi, đúng là ba mươi, thật sự không giống như "cây khô gặp mùa xuân" trong tưởng tượng của nàng, cũng khó trách nha hoàn này vội vàng muốn leo lên.

Nói cô nhân đều kết hôn sớm, sinh hài tử cũng sớm, công công thoát nhìn trẻ tuổi cũng là điều đương nhiên

Không khí rơi vào im lặng

Bạch Tửu thấy Giang Lưu cũng không có ý định mở miệng, sắc mặt nha hoàn kia so với khóc còn khó nhìn hơn, Bạch Tửu vẫn tương đối khoan dung với nữ tử, tuy rằng nàng rất không thích những người lấy tính mạng mình để uy hiếp gì đó, nhưng xét thấy nha đầu này không oán không thù gì với mình, lại còn gặp nhau trong tình cảnh xấu hổ như vậy, nàng chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Vì thế Bạch Tửu không ngại cho nha hoàn này một cái bậc thang, nàng duỗi tay sờ sờ đỉnh đầu, tỏ vẻ kinh ngạc, "Cây trâm của ta không thấy, nhất định là trên đường đi tới đây đánh rơi, bây giờ ngươi hẳn là không có chuyện gì?"

Nha hoàn dừng một chút, vẫn thành thật lắc đầu.

"Vậy ngươi nhanh chóng đi tìm cây trâm cho ta, chờ ngươi tìm lại, ngươi lại đi tìm chết, được không?"

Nha hoàn sắc mặt quái dị hành lễ, "Vâng, nô tỳ sẽ đi tìm ngay."

Giống như là nuốt phải ruồi bọ, nha hoàn mang theo tâm tình một lời khó nói hết, giống như sau lưng có người đang đuổi theo, xoay người nhanh chóng rời đi.

Bạch Tửu thấy Giang Lưu cũng không có ý kiến gì, nàng suy đoán Giang Lưu cũng không quan tâm tới sự sống chết của nha hoàn này, nàng xoay người, cúi đầu rất là phù hợp với hình tượng ốm yếu của mình, yếu đuối nhỏ giọng nói: "Xin lỗi vì đã quấy rầy sự thanh tịnh của người."

"Không sao." Giọng nói của Giang Lưu lạnh lẽo giống như con người của hắn vậy.

Bạch Tửu định cáo lui, nhưng hắn cũng là trưởng bối biết quan tâm, hắn lại hỏi: "Tiện Ngự có tốt với ngươi không?"

Bạch Tửu thường xuyên ở trong phòng, Giang Lưu cũng không gặp nàng nhiều, bây giờ gặp, quan tâm con cháu vài câu cũng bình thường.

"Rất tốt." Giọng nói của Bạch Tửu rất nhẹ, cái thân thể ốm yếu này làm nàng làm gì cũng chậm chạp, một khi nóng nảy, phỏng chừng sẽ nôn ra máu luôn ấy chứ.

Do chiều cao chênh lệch, hắn chỉ có thể cúi đầu nhìn nàng, nhưng thấy thân thể nàng tinh tế gầy yếu, dường như một cơn gió thổi tới cũng có thể thổi bay nàng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (5)

Edit: U' U'

Giang Lư lại nghĩ đến nàng là thiên kim đại tiểu thư phủ thái sư, từ khi gã tới thường xuyên không ra khỏi phòng, chỉ sợ là nàng vẫn còn buồn bực với chuyện gã cho Tiệp Ngự, mà hẳn cũng đã từng nghe nói, mấy ngày nay Tiệp Ngự chưa từng bước vào phòng nàng, nếu tiếp tục như vậy, quan hệ phu thê sẽ chỉ càng ngày càng kém.

Giang Lư trầm ngâm một lát, nói: "Ta đã nghe nói Tiệp Ngự vẫn luôn ngủ ở thư phòng, hai người đã là phu thê, thì không nên như vậy, ta sẽ đi nói nói Tiệp Ngự, hẳn đã cưới người, nên gánh vác trách nhiệm của một phu quân."

Trách nhiệm?

Trách nhiệm nói dối tông đường à?

Bạch Tử nói thầm, ngay sau đó cầm khăn tay che miệng ho khan vài tiếng, thân thể của nàng cũng lung lay, nhỏ giọng nói: "Thân thể của con không tốt, vẫn nên không lây bệnh cho nhị thiếu gia..."

"Thân thể đã không tốt, vậy hẳn nên chăm sóc cho người nhiều hơn."

Hắn vội vàng muốn bế cháu như vậy sao!?

Bạch Tử nói thầm hôm nay đúng là không nên đi vào, nếu nói tiếp, chỉ sợ hắn sẽ làm Giang Tiệp Ngự lập tức vào trong phòng nàng!

Cúi đầu, nàng ý vào mình cúi đầu nên hẳn sẽ không thấy biểu tình trên mặt, cái biểu tình kia có thể nói là thay đổi thất thường.

Giang Lư đang chờ Bạch Tử trả lời, bỗng nhiên nghe thấy nàng nhỏ giọng khóc nức nở, biết nàng sinh non, vừa sinh ra thân thể đã không tốt, ngày thường được người trong phủ thái sư sủng ái, bên ngoài gió hơi lớn một chút thôi đã làm nàng sinh bệnh, Giang Lư nghe thấy nàng khóc, chỉ sợ những lời đồn kia cũng không phải là gì.

Hắn hơi co quắp, "Sao lại khóc? Thân thể không thoải mái sao?"

"Con chỉ là... Chỉ là..." Bạch Tử cầm khăn lại lau nước mắt, "Chỉ là từ nhỏ thân thể đã không tốt, từ nhỏ đến lớn, mang cho gia gia và phụ thân không ít phiền, gã vào phủ tướng quân, công công cùng và mọi người đối xử với con rất tốt, con rất là cảm động, nhưng con cũng cảm thấy có lỗi, đại phu từng nói con không thể sống qua cập kê, bây giờ mỗi ngày con còn tồn tại giống như trộm được, nhưng thân thể của con... Trước khi xuất giá, nghe ma ma nói, chỉ sợ con không thể khai chi tán diệp cho phủ tướng quân, trong lòng con hổ thẹn..."

Quá hoàn mỹ.

Bạch Tử cho mình ngay một like, nàng diễn sự bi ai của nữ tử thời phong kiến một cách hoàn hảo.

Khuôn mặt Giang Lư dịu lại không ít, "Hoá ra là lo lắng chuyện này, người có biết mai viện là nơi nào không?"

Bạch Tử hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Sắc mặt nàng tái nhợt ồm yếu, trong mắt mang theo sự tò mò làm tăng thêm một tia đáng yêu.

Giang Lư sợ khí thế của mình sẽ làm nàng cảm thấy không thoải mái, giọng nói cũng nhẹ hơn một chút, hắn nhìn một bia mộ bên cạnh, ánh mắt xa xưa nói: "Những người này đều là những người cùng sinh ra tử với ra trên chiến trường, bọn họ không có người nhà, ta đều chôn bọn họ trong phủ tướng quân, với ta mà nói, bọn họ chính là người nhà của ta."

Bạch Tử không nói gì.

Ánh mắt Giang Lư lại dừng trên người nàng, "Trên chiến trường còn có rất nhiều người hy sinh để bảo vệ đất nước, cho dù ngoại chiến trường bọn họ có thân phận gì, ở trong mắt ta, bọn họ đều là anh hùng, ta may mắn khi còn tồn tại, bọn họ người nhà, ta sẽ có trách nhiệm chăm sóc bọn họ, con của bọn họ, cũng là con của ta, nếu như thế, sao Giang gia có thể làm khó xử một nữ tử để khai chi tán diệp?"

Lúc này gió nổi lên, tóc dài phía sau khẽ bay bay, làm tăng thêm sự cao quý thanh nhã của hắn.

Bạch Tuyền không thể không thừa nhận, nàng bỗng nhiên có chút hiểu ra vì sao nha hoàn kia dùng mạng sống uy hiếp để được ở bên cạnh hầu hạ người này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (6)

Edit: U' U'

Giang Lưu nói: "Người không cần lo lắng vấn đề hài tử, Tiệp Ngự cũng sẽ không để ý chuyện này."

Ở thời đại này, nếu một nữ tử xuất giá, có thể gặp được một công công khai sáng như vậy, chắc chắn phải tu mấy đời.

Nhưng tâm tình của Bạch Tuyền lại là một lời khó nói hết, nàng không muốn phát sinh bất cứ chuyện gì với Giang Tiệp Ngự, nhưng người bên cạnh lại không nghĩ như vậy, cũng đúng, phủ tướng quân phủ cũng không có nữ chủ nhân, loại chuyện này cũng đành phải để hấn xử lý.

Nàng khẳng định, thật sự nếu không nghĩ cách làm người nam nhân này dùng đề tài, hấn sẽ lập tức làm Giang Tiệp Ngự tới phòng nàng đêm nay.

Bạch Tuyền không thể không lựa chọn một cách đơn giản nhất nhưng thô bạo nhất để giải quyết vấn đề này.

Giang Lưu định lập tức phái người đi gọi Giang Tiệp Ngự, làm Giang Tiệp Ngự và Bạch Tuyền gặp nhau, nói nói chuyện, nhưng còn chưa kịp thực hiện, hấn đã thấy thê tử yếu đuối mỏng manh của nhi tử mình lung lay, cuối cùng ngã về phía trước, hấn nhanh tay đỡ lấy vai nàng, cảm thấy thân thể nàng không có sức lực, hấn hỏi: "Không thoải mái?"

"Con... Bệnh của con lại tái phát..." Bạch Tuyền nhú chặt mày, đừng nói, khuôn mặt tái nhợt này của nàng một khi lộ ra vẻ mặt đau đớn là không thể nào thật hơn được nữa, nàng nắm lấy cánh tay hấn, nói đứt quãng: "Trong phòng... Có thuốc..."

Dứt lời, hai mắt nhắm lại, ngã vào trong lòng hấn, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Giang Lưu chỉ do dự trong chớp mắt, cuối cùng vẫn nói một tiếng "Đắc tội!", quyết đoán bế Bạch Tuyền lên, hấn hơi giật mình, bởi vì cảm thấy thân thể của nàng thật quá nhẹ, nhưng mà tình hình hiện tại không cho hấn nhiều thời gian, ôm Bạch Tuyền đi ra ngoài mai viện.

"Tiểu, tiểu thư!" Tiểu Tú đang đứng bên ngoài kinh hãi nhìn thấy tiểu thư nhà mình được Đại tướng quân ôm ra.

Giang Lưu nói: "Bệnh của nàng bị tái phát."

"Thuốc! Thuốc ở trong phòng!"

Giang Lưu đi về phía trước, sân của Giang Tiệp Ngự hấn đương nhiên biết đường, hấn là người tập võ, ôm một người đi cũng không chậm, không bao lâu đã tới phòng Bạch Tuyền, hấn đặt người xuống giường, Tiểu Tú đi phía sau cũng vội vàng lấy một lọ thuốc trong hộp gỗ trên bàn trang điểm ra.

Giang Lưu thấy Bạch Tuyền uống thuốc vào sắc mặt đã tốt hơn một chút, hấn phân phó Tiểu Tú một câu: "Chăm sóc tiểu như nhà người."

Tiểu Tú đồng ý.

Giang Lưu xoay người đi ra ngoài, cũng đóng cửa phòng lại, ngay sau đó, hấn đứng ở cửa nói: "Người tới."

Một nha hoàn canh giữ trong viện đi tới, "Tướng quân có gì phân phó?"

"Thông tri nhị thiếu gia, kêu nó tới thư phòng gặp ta." Dứt lời, Giang Lưu trầm mặt rời đi.

Giang Lưu vừa đi, Bạch Tuyền nằm trong phòng nhanh chóng mở mắt ra ngồi dậy

Tiểu Tú ngồi bên mép giường bị dọa sợ, "Tiểu thư... Người không sao?"

"Nga, ta không sao." Bạch Tuyền khép hai chân lại gập lên, một tay đặt ở đầu gối chống cằm, nàng tầm tắc hai tiếng, "Cũng không biết ta có tránh được kiếp này không nữa."

"Tiểu thư đang nói gì?"

"Ta đang nói, Tiểu Tú, mấy ngày nay ngươi hẳn là cũng nói chuyện với nhiều người trong phủ, ngươi có phát hiện phủ tướng quân có điểm nào kỳ quái không?"

"Điểm kỳ quái?" Tuy Tiểu Tú không biết vì sao tiểu thư nhà mình lại hỏi vậy, nhưng vẫn nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó lắc lắc đầu, nói: "Tất cả mọi người đều nói Đại tướng quân là người tốt, Thiếu tướng quân là người tốt, nhị thiếu gia cũng là người tốt... Nhưng em cảm thấy nhị thiếu gia không phải người tốt nha, đây chắc là điểm kỳ quái nhất."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (7)

Edit: U`U`

Không phải sao?

Bạch Tuyền thiên kim tiểu thư con vợ cả phủ thái sư, gả thấp cho Giang Tiệp Ngự con vợ lẽ phủ tướng quân, đó là Giang Tiệp Ngự may mắn, nhưng hẳn ta lại còn không biết quý trọng, ngược lại vẫn luôn thờ ơ không quan tâm Bạch Tuyền, trước khi cưới Bạch Tuyền, Giang Tiệp Ngự thường xuyên si ngốc nhìn Bạch Tuyền trong các loại yến hội, bộ dáng mất hồn, bây giờ cưới được Bạch Tuyền, hẳn ta lại chẳng quan tâm Bạch Tuyền, nam nhân quả thật là có được rồi sẽ không coi trọng nữa.

Tiểu Tú thật sự cảm thấy Giang Tiệp Ngự không có điểm nào tốt.

Bạch Tuyền thở dài, nàng nằm xuống giường, nói thầm muốn thăm dò bí mật Giang gia, quả nhiên vẫn phải dựa vào bản thân.

Bạch Tuyền ở trong phòng nghĩ như thế nào mới có thể tránh được Giang Lưu tướng quân mà đi dạo tìm hiểu mà không bị phát hiện, tới buổi tối, nàng đang định đi ngủ, Tiểu Tú về mặt kích động vào trong phòng nàng nói: "Tiểu thư, nhị thiếu gia tới!"

Bàn tay đang gỡ trâm của Bạch Tuyền dừng giữa không trung, một người nam nhân bước vào.

Hắn ta mặc áo gấm màu xanh, bên hông đeo một miếng ngọc bội màu trắng, thân mình hơi gầy ốm, đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo, biểu hiện ra chuyện tối nay hẳn ta xuất hiện trong phòng nàng, tuyệt đối không phải xuất phát từ mong muốn của mình.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Tuyền gặp Giang Tiệp Ngự, Giang Tiệp Ngự thân là một nam phụ quan trọng, gương mặt này đương nhiên sẽ không kém, nhưng xét thấy tình hình bây giờ, cái thân thể yếu đuối này đã hạn chế giá trị vũ lực của nàng một cách nghiêm trọng, nàng tuyệt đối không có tâm trạng thưởng thức mỹ nam.

Huống chi vẫn là một nam nhân cả người đều là gai nhọn.

Tiểu Tú lén lút rời khỏi phòng, còn tri kỷ đóng cửa phòng, trong mắt Tiểu Tú, tuy rằng không hài lòng với Giang Tiệp Ngự, nhưng mà tiểu thư nhà mình đã gả cho người, không muốn phu thê hai người hòa thuận mà muốn hòa li chắc?

Bạch Tuyền ngồi trước bàn trang điểm, Giang Tiệp Ngự đứng ở cửa, một nam một nữ nhìn nhau, sau khi phát hiện không ai muốn mở miệng, đều thu hồi tầm mắt.

Giang Tiệp Ngự im lặng ngồi trên ghế, Bạch Tuyền bắt đầu tháo trang sức.

Bọn họ bảo trì trạng thái không quấy rầy đối phương một lát, cuối cùng, vẫn là Giang Tiệp Ngự không nhịn được trước, hẳn ta nhìn nhìn Bạch Tuyền, dưới ánh nền sườn mặt của nàng càng thêm yên tĩnh xinh đẹp, nhưng mà hẳn ta biết đây đều là giả dối, trong trí nhớ của hẳn ta, chuyện nàng am hiểu nhất là dùng cái khuôn mặt yếu đuối này làm ra những chuyện thương thiên hại lý(*).

Nhưng ký ức đó của hẳn ta tới quá muộn, lúc đó hẳn ta đã bái đường với Bạch Tuyền xong.

Giang Tiệp Ngự thu hồi ánh mắt lãnh đạm mở miệng, "Phụ thân đi tìm ta, bảo ta chăm sóc ngươi."

Nếu không hẳn sẽ không bước vào căn phòng này một bước.

Một lát sau Bạch Tuyền mới nhận ra hẳn ta đang nói chuyện với mình, vì thế có lẽ "Nga" một tiếng.

"Phụ thân phân phó ngày mai ta về phủ thái sư với ngươi."

Về nhà thăm bố mẹ, là nữ tử xuất giá về nhà mẹ đẻ, bình thường là ngày thứ ba sau khi thành hôn sẽ trở về.

Bạch Tử lại không có cảm xúc lên tiếng.

Giang Tiệp Ngự thấy nàng trả lời có lệ, hắn ta không vui nghiêng đầu nhìn lại, thấy Bạch Tử đang nâng tay không ngừng vuốt ve khuôn mặt mình, từ gương đồng cũng có thể nhìn thấy biểu tình của nàng hơi rối rắm, hắn ta nhíu mày, "Ngươi không nghiêm túc nghe ta nói?"

"Àn, bây giờ ta đang đau lòng khuôn mặt của mình." Bạch Tử sâu kín thờ dài.

Giang Tiệp Ngự chửi thầm, trái tim nàng ác độc như rắn rết, cũng chỉ có gương mặt này có thể dùng được, cũng khó trách nàng coi trọng nó như thế.

Nhưng mà chuyện sau đó, lại ngoài dự đoán của hắn.

"Bang" một tiếng, Bạch Tử nâng tay lên tát mạnh vào mặt mình, âm thanh này nghe đã thấy đau, nàng thiên kim đại tiểu thư, thân thể lại yếu đuối, làn da cực kỳ non mềm, nửa bên má nhanh chóng xuất hiện một bàn tay, tiếp theo, nàng lại che mặt nhẹ nhàng khóc nức nở.

Sau một lúc Giang Tiệp Ngự mới phản ứng lại, "Ngươi điên..."

"Oa!" Bạch Tử bỗng nhiên gào khóc đánh gãy lời nói của Giang Tiệp Ngự.

Nghe thấy tiếng khóc Tiểu Tú lập tức gõ cửa hỏi: "Tiểu thư, làm sao vậy!?"

"Ta không muốn sống nữa!"

Giây tiếp theo, tiếng rơi vỡ liên tiếp vang lên.

Ngốc Giang Tiệp Ngự nhìn Bạch Tử giống như bị điên quăng nát tất cả đồ trên bàn trang điểm, hắn ta đột nhiên đứng dậy, Bạch Tử lại ngã xuống mặt đất ngay lúc cửa phòng mở ra.

"Tiểu thư!" Tiểu Tú lập tức chạy tới bên cạnh Bạch Tử, đỡ Bạch Tử sốt ruột hỏi: "Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

Nha hoàn trong viện cũng tò mò nhìn tình hình bên trong qua cánh cửa đang được mở ra.

Bạch Tử khóc như hoa lê dính hạt mưa, khóc không thành tiếng, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Giang Tiệp Ngự đứng phía trước, "Phu quân... Nếu chàng không thích ta, thì vì sao phải cưới ta? Ta không biết... Không biết ta lại làm chàng chán ghét như vậy..."

Giang Tiệp Ngự có dự cảm không tốt

Quả nhiên, Bạch Tử vừa buông tay xuống sửa lại quần áo, đã lộ ra bên má đỏ bừng còn có dấu tay người.

Tiểu Tú hít một ngụm khí lạnh, lòng đầy căm phẫn quát Giang Tiệp Ngự: "Sao ngươi có thể đánh tiểu thư nhà ta!"

Cái gì? Nhị thiếu phu nhân bị đánh?

Khuôn mặt Giang Tiệp Ngự đen sì.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

(*) Thương thiên hại lý: tàn nhẫn, nhẫn tâm, không có tính người

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (8)

Edit: U'U'

Tuy rằng gả cho Giang Tiệp Ngự, nhưng thân phận của Bạch Tử không thấp, nàng bị đánh, cho dù người đánh là phu quân của nàng, vậy nhưng cũng không phải là chuyện nhỏ.

Vì thế tin tức nhị thiếu phu nhân bị nhị thiếu gia đánh bị hạ nhân một truyền mười truyền trăm, nhanh chóng được truyền tới tai Đại tướng quân.

Khi Giang Lưu nhận được tin tức vội vàng đi đến, đã thấy Bạch Tử sắc mặt tái nhợt che ngực ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt trên mặt chưa khô, trên lông mi còn vương nước mắt, chỉ thấy nước mắt lại theo gương mặt chảy xuống, nàng run rẩy muốn lau đi, nhưng lại sợ làm người nam nhân kia càng tức giận hơn, nàng cẩn thận nhìn hắt ta một cái, vội vàng thu tay lại.

Ngay cả tiếng khóc, cũng cố gắng đè nén.

Tiểu Tú đang luống cuống tay chân trấn an tiểu thư nhà thư, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt phần nộ trừng Giang Tiệp Ngự vài lần.

Giang Tiệp Ngự nhìn thấy những ánh mắt của hạ nhân xung quanh, tức giận, "Bạch Tử, ngươi vẫn còn giả vờ?"

"Ta... Ta..." Bạch Tử nghẹn ngào nói ra hai chữ này, khóe mắt nhìn thấy nam nhân kia đứng ngoài cửa, vì thế, nàng muốn nói lại thôi quay mặt đi, làm như khó có thể mở miệng.

"Bạch Tử!" Cho dù Giang Tiệp Ngự tu dưỡng tốt đến đâu, giờ phút này cũng bị Bạch Tử giả ngây giả dại làm tức giận, hắt ta giận dữ tiến lên phía trước một bước, "Ngươi diễn tuồng kịch này, rốt cuộc có mục đích gì?"

Bạch Tử sợ hãi thân mình run lên.

"Bạch Tử!"

Giang Tiệp Ngự đang định tiến lên phía trước một bước, một bàn tay mạnh mẽ đã đặt lên vai hắt ta, Giang Tiệp Ngự hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại.

Không biết Giang Lưu đã xuất hiện từ lúc nào, hắt ta trầm mặt xuống, "Ngươi lại đối xử với một nữ tử yếu đuối như vậy, ta lại muốn hỏi xem, ngươi có mục đích gì?"

Nghe vậy, Giang Tiệp Ngự cảm thấy hơi ngoài ý muốn, ngay sau đó, hắt ta nói: "Phụ thân, chuyện không phải như người nhìn thấy!"

"Không phải như ta nhìn thấy, vậy thì như thế nào?"

Cảnh tượng trước mắt, mặc cho ai nhìn cũng sẽ tin tưởng một nữ tử mỏng manh yếu đuối bị phu nhân của mình đánh, mà bây giờ, nữ tử này đang đau lòng muốn chết, phu quân của nàng lại hùng hổ không muốn buông tha nàng một cách dễ dàng như vậy.

Giang Tiệp Ngự cũng biết tình huống hiện tại rất bất lợi với bản thân, hắt ta chỉ có thể giải thích, "Ta không đánh nàng."

"Không phải ngươi đánh thì ai đánh tiểu thư nhà ta?" Tiểu Tú không nhịn được tức giận nói: "Chẳng lẽ là tiểu thư nhà ta tự đánh mình sao?"

Giang Tiệp Ngự: "Đúng vậy, là do nàng tự tát mình một cái!"

Hắt ta vừa nói xong, ánh mắt của hạ nhân nhìn hắt ta đều biến thành khó có thể tin.

Bạch Tử cũng ngừng khóc, nàng nâng mặt, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Giang Tiệp Ngự, mang theo khóc nức nở run rẩy hỏi: "Ngươi nói... Là ta tự tát mình?"

Hai tay nàng nắm chặt quần áo vị trí trái tim, nàng thường xuyên bị đau tim, giờ này phút này, sắc mặt tái nhợt có thể nhìn ra là đang cực kỳ đau đớn.

Giang Tiệp Ngự nhíu chặt mày, khuôn mặt anh tuấn không giấu được sự tức giận, "Bạch Tử, ngươi có dám thề với trời, cái tát này không phải ngươi đánh không?"

"Được... Được... Được..." Bạch Tử liên tiếp nói ba từ được, ngón tay trở nên trắng toát, toàn thân đều đang run nhẹ, cuối cùng cắn môi, từng câu từng chữ nói: "Là do ta luẩn quẩn trong lòng tự tát mình một cái, Giang Tiệp Ngự ngươi chưa từng chạm vào một sợi tóc của ta, tất cả đều do ta, người sai chỉ có ta..."

"Phụ thân, người nghe thấy chưa, chuyện này không liên quan..."

Giang Tiệp Ngự còn chưa nói xong, thân thể đã bị đánh bay ra khỏi phòng, lại đau đớn rơi xuống mặt đất.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng

(9)

Edit: U' U'

Tất cả mọi người đều ngốc.

Bạch Tửu ngốc ngốc chớp chớp mắt, thong thả nâng tay, lấy tay áo che miệng, nàng phát ra một câu chỉ có một mình nàng nghe thấy, "Trâu bò thật."

Giang Tiệp Ngự chậm chạp đứng lên từ trên mặt đất, thân thể hơi lung lay, phun ra một ngụm máu tươi tới, không quan tâm tới khoe mỗi còn chảy máu, Giang Tiệp Ngự ngây ngốc mà nhìn nam nhân đang đứng ngược sáng kia, "Phụ... thân?"

"Ta từng dạy dỗ ngươi, không thể bắt nạt nữ nhân và hải tử, ngươi đã quên." Ánh mắt Giang Lưu lạnh lẽo, không giận mà uy.

Bạch Tửu ngược mắt, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng thanh lãnh của hắn dường như đang dung nhập với bóng đêm, lạnh lẽo tận xương.

Bạch Tửu lại nhìn Giang Tiệp Ngự đứng bên ngoài, tâm tình vì diệu xoa xoa cánh tay, khó có khi cảm thấy mình hơi có lỗi, nhưng nàng cũng không còn cách nào, nàng cũng không thể thật sự ngủ với Giang Tiệp Ngự đứng không, huống chi Giang Tiệp Ngự cực kỳ chán ghét nàng, nếu không phải thân phận của nàng vẫn còn, hẳn ta đã sớm nghĩ cách giết chết nàng.

Còn nhớ rõ ở cốt truyện, vì không để Bạch Tửu có cơ hội hại Bạch Cẩm Thư, bởi vì không chiếm được Bạch Cẩm Thư mà Giang Tiệp Ngự hắc hóa trực tiếp xích Bạch Tửu ở trong phòng, không được đi ra ngoài, cuối cùng Bạch Tửu phát điên, Bạch Tửu không muốn trải qua cốt truyện này, nhưng Giang Lưu lại muốn nàng và Giang Tiệp Ngự phu thê hòa thuận, nàng chỉ có thể chặt đứt suy nghĩ này của Giang Lưu từ sớm.

Bây giờ trông Giang Tiệp Ngự đáng thương như một đứa bé, đôi mắt đen tràn ngập bi thương, "Phụ thân... Bạch Tửu là một nữ nhân tâm địa rắn rết, người không thể tin tưởng nàng..."

"Vậy ngươi còn nhớ rõ, nữ nhân mà ngươi đang nói, là thê tử mà ngươi cưới hồi hoàng đế?"

Giang Tiệp Ngự còn đang bị thương, hô hấp không thuận, hai tay nắm chặt, "Phụ thân, người không tin ta?"

"Không phải ta không tin ngươi, mà là ngươi quá mức nhắm vào thê tử của ngươi."

Giang Tiệp Ngự lập tức nổi giận, "Nói đến cùng vẫn là không tin ta! Dù sao trong mắt ngươi, ta từ nhỏ cũng đã không bằng huynh trưởng, huynh trưởng làm chuyện gì cũng đúng, ta làm gì cũng sai, cho dù ngươi tin tưởng một người ngoài cũng không tin ta!"

"Tiệp Ngự, chuyện hôm nay không thể nhập làm một với chuyện đó."

"Tại sao không thể nhập làm một? Còn không phải là không thích đứa con như ta sao?"

Hơi thở quanh thân Giang Lưu lạnh hơn, "Người tới, đưa nhị thiếu gia tới từ đường suy nghĩ lại."

Hai thị vệ lập tức có động tác.

Giang Tiệp Ngự nói: "Không cần, ta tự đi được."

Hắn ta xoay người, kéo thân thể bị thương quật cường đi ra ngoài sân.

Giang Lưu phân phó một hạ nhân, "Tìm đại phu đến xem cho nhị thiếu gia."

Trong giọng nói của hắn lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Hạ nhân trả lời, những người khác cũng tán đi, lúc này Giang Lưu mới xoay người nhìn về phía Bạch Tửu, Bạch Tửu đã được Tiểu Tú đỡ đứng lên, nhưng sắc mặt của nàng thật sự không tốt lắm.

Hắn trầm mặc một lát, hỏi: "Thân thể của ngươi thế nào?"

"Còn tốt." Bạch Tửu lại do do dự dự nói: "Nhị thiếu gia..."

"Chuyện hôm nay là nó không đúng, ta sẽ tìm nó nói chuyện."

Bạch Tửu cũng không quên bảo vệ nhân thiết bạch liên hoa của mình, quan tâm hỏi một câu: "Vậy còn vết thương?"

"Không cần lo lắng." Giang Lưu nói: "Bị thương một chút không là gì cả, Lâm Uyên ở trên chiến trường còn bị thương nghiêm trọng hơn nhiều, cũng chưa từng oán trách điều gì, Giang gia không có thiếu gia được nuông chiều từ bé."

Làm đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, Bạch Tửu xấu hổ kéo kéo khoe miệng.

Bây giờ nàng có chút đồng tình vị Giang cá mập kia, cách giáo dục của phụ thân hần ta đúng là có vấn đề a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (10)

Edit: U' U'

Giang Lưu nói: "Quan hệ của ta và Tiệp Ngự xưa nay không tốt, ta... Cũng không nói nhiều với nó được, hôm nay ngươi tranh chấp với Tiệp Ngự, đến tột cùng là bởi vì chuyện gì?"

"Cái này..." Bạch Tử có hơi do dự, nàng nói với Tiểu Tử: "Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với tướng quân."

Tiểu Tử còn có chút lo lắng, nhìn nhìn Giang Lưu, lại nhìn về phía tiểu thư nhà mình, cũng chỉ có thể nghe lời đi ra ngoài, có đôi khi, chủ tử luôn có vài chuyện không để hạ nhân biết đến.

Trong phòng không còn người khác, Bạch Tử hé miệng thở dốc, nhưng chuyện nàng muốn nói thật sự khó có thể mở miệng.

Giang Lưu trấn an nói: "Có chuyện gì, ngươi cứ nói đừng ngại."

"Vây... Được rồi." Bạch Tử hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nói: "Từ khi ta gả tới, nhị thiếu gia đã không quan tâm, mới đầu, ta tưởng là do mình không tốt làm nhị thiếu gia tức giận, cho đến hôm nay... Ta mới biết được nguyên nhân nhị thiếu gia không thích ta."

"Là nguyên nhân gì?"

"Nhị thiếu gia hần... trong lòng hần đã có người khác."

Sắc mặt Giang Lưu trầm xuống.

Bạch Tử một tay che ngực, nàng quay mặt đi, thẹn thùng nói: "Người nhị thiếu gia thích, là thứ muội Cẩm Thư của ta, cho nên hần... Hần mới không muốn chạm vào ta."

"Vây nó không không nên đánh ngươi."

Giang Lưu làm trưởng bối đúng thật là không có chỗ chê, cho dù Giang Tiệp Ngự là con hần, Bạch Tử cũng chỉ coi như gặp hần vài lần mà thôi, nhưng hần lại không thiên vị người trước chút nào.

Bạch Tử là chỗ chứ khóc, giọng nói yếu ớt mang theo khóc nức nở, "Thật ra nhị thiếu gia đối xử với con như vậy, con cũng không phải không thể hiểu, nếu con là hần, rõ ràng thích muội muội, lại cưới tỷ tỷ, con cũng sẽ không thoải mái trong lòng, nhị thiếu gia không thích con nên không chạm vào con, từ một góc nhìn khác mà nói, hần cũng toàn tâm toàn ý với Cẩm Thư, cũng là người si tình."

"Ngươi còn nói tốt cho hần."

Không có cách nào, nhân thiết của bạch liên hoa không phải như vậy sao?

Bạch Tử hít hít mũi, giơ tay lau nước mắt, nàng lại cười cười, nụ cười miễn cưỡng, nhưng lại không khó nhìn, ngược lại làm người ta có thể nhìn ra nàng đang miễn cưỡng cười vui, trong lòng lại khổ sở, "Con thành hôn với nhị thiếu gia, vốn là sai lầm, tướng quân... Xin lỗi vì con không thể gọi người một tiếng công công, bởi vì nhị thiếu gia chưa bao giờ coi con là thê tử của hần, con cũng đã từng muốn vui vẻ hòa thuận, nhưng hần đã chán ghét con như vậy, tuy con chỉ là một nữ tử yếu đuối, nhưng cũng không phải là người không biết xấu hổ, con cũng có kiêu ngạo, nếu nhị thiếu gia chán ghét con, con cần gì phải cố gắng làm hần thích mình? Cho nên sau này xin tướng quân đừng bắt nhị thiếu gia tới tìm con, nhị thiếu gia và con, nếu đã ghét nhau như chó với mèo, chỉ bằng không gặp nhau."

Bạch Tử duy trì sự kiêu ngạo của đại tiểu thư, kỳ thật trong lòng không chắc chắn, nàng vừa diễn kịch vừa tát mình, còn không phải là vì chặt đứt ý tưởng đẩy Giang Tiệp Ngự vào phòng mình của Giang Lưu sao?

Giang Lưu một lúc lâu không nói gì, hần đang suy nghĩ, sau một lát, hần hỏi: "Ngươi và Tiệp Ngự, thật sự không còn cơ hội nào sao?"

"Nếu trong lòng nhị thiếu gia còn có Cẩm Thư, con và hần sẽ không có cơ hội nào cả." Đôi mắt ngập nước nhìn hần, trong mắt tràn đầy chân thật đáng tin kiên định, nàng tuy yếu đuối, cốt khí lại không yếu.

"Ta hiểu rồi."

Khuôn mặt lạnh lùng của Giang Luru lộ ra sự bất đắc dĩ, vị Đại tướng quân ở trên chiến trường làm kẻ địch sợ vỡ mặt này, khi đối mặt với chuyện của tiểu bối, lại giống như những người bình thường khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (11)

Edit: U'U

Bạch Tuyền chiến thắng một cách xinh đẹp, chuyện này làm nàng sau khi Giang Luru rời đi, hưng phấn không ngủ yên, nhưng cũng không thể quái nàng, cảm giác đầu tiên Giang Luru cho nàng thật sự giống như một vị giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc, có thể thành công lừa gạt giáo viên chủ nhiệm, đây tuyệt đối là một chuyện làm học sinh hưng phấn.

Bạch Tuyền còn nhớ trước khi mình vào Cục Quản lý Thời, nàng cũng là thần học trong viện, lỗi nhỏ ngẫu nhiên sẽ phạm phải, lỗi lớn thì chưa từng, nhưng bởi vì giáo viên chủ nhiệm quá khủng bố, ngay cả đại thần, phú nhị đại đều sợ hãi, Bạch Tuyền đương nhiên cũng sợ vị giáo viên chủ nhiệm này.

Bạch Tuyền nhìn bản thân mình trong gương, nàng đau lòng nửa khuôn mặt của mình, chỉ sợ ngày mai cũng không nhất định có thể mờ đi, lấy thuốc mỡ Giang Luru gọi người tới đưa ra, Bạch Tuyền bôi thuốc mỡ lên mặt, mát lạnh, rất thoải mái, nghe nói thuốc mỡ này chỉ có ở trong cung, có thể làm giảm sưng, nghĩ đến Giang Luru cũng sợ nàng ngày mai về phủ thái sư, bị gia gia và phụ thân nàng biết chuyện nàng bị đánh.

Gia gia Bạch Tuyền Bạch Câu là thầy của hoàng đế đương triều, hoàng đế gặp còn phải nhường ba phần, phụ thân Bạch Tuyền Bạch Lăng chỉ là một vị sử quan, đừng nhìn chỉ là một sử quan nho nhỏ, nhưng quyền lợi hoàng đế cho lại không hề nhỏ, vì quân giả, từ trước đến nay phải lấy sử vì giám, vì độc xúc bản thân trở thành minh quân, không phạm sai, hoàng đế cho Bạch Lăng quyền có thể viết mọi chuyện vào sách sử, bất luận là vương công quý tộc phạm sai, hay là hoàng đế sai, đều có thể đứng sự thật viết vào.

Nếu để Bạch Câu và Bạch Lăng biết Bạch Tuyền bị Giang Tiệp Ngự đánh, như vậy Giang Tiệp Ngự người này thật sự sẽ bị để tiếng xấu muôn đời, nói đến cái con cá mập này...

Bạch Tuyền bôi thuốc mỡ xuống, trong lòng khó được có chút băn khoăn, nói thật ra, Giang Luru sẽ tàn nhẫn dùng một chưởng chụp bay Giang cá mập ra ngoài, tuyệt đối ngoài dự đoán của Bạch Tuyền, tuy nàng chưa từng nuôi con, nhưng nàng cũng biết có một câu gọi là bạo lực gia đình là không được, không có lợi cho sự phát triển và trưởng thành nhân cách của hài tử, chột, nàng lại bắt đầu nghĩ, nàng có còn lựa chọn nào khác ngoài lựa chọn trở mặt với Giang cá mập không?

Đương nhiên vẫn phải có.

Bạch Tuyền trước mắt sáng ngời, cảm trần đèn lồng trộm chuồn ra phòng, từ đường của Giang gia ở ngay phía trước mai viên, ban ngày nàng từng đi qua, vẫn còn khá ấn tượng, một đường tránh thị nữ thị vệ, Bạch Tuyền lén lút tới từ đường.

Giờ phút này, Giang Tiệp Ngự đang quỳ trước rất nhiều bài vị, tuy hắn ta bị thương, nhưng Giang Luru đánh hắn ta cũng không phải không có chừng mực, đại phu cũng tới xem qua, hắn ta không bị thương nặng, cũng không có hạ nhân giám thị hắn ta, nhưng hắn ta vẫn quỳ thẳng tắp, tất cả đều là bởi vì hắn ta vẫn còn tức giận, và oán giận.

Hắn ta tức giận Bạch Tuyền quý kẻ đa đoan, oán phụ thân không tin tưởng hắn ta.

"Này!"

Giang Tiệp Ngự còn đang hăm sâu trong suy nghĩ của mình, một nữ nhân mặc bạch y đã xuất hiện trong tầm mắt, tay cầm đèn lồng, Giang Tiệp Ngự đương nhiên hoảng sợ, nhưng hắn ta nhanh chóng nhận ra người này là Bạch Tuyền, tức giận, "Người đừng cho là ta không đánh nữ nhân!"

"Tới tới tới, người đánh đi." Bạch Tuyền không chút nào sợ hãi nghiêng nửa khuôn mặt hoàn hảo của mình về phía hắn ta, không biết xấu hổ nói: "Nếu bây giờ người đánh ta, ta lập tức tìm phụ thân người chủ trì công đạo cho ta, dù sao tất cả mọi người đều biết người đã đánh ta một lần."

"Người, người..." Làm một quân tử, Giang Tiệp Ngự bị sự không biết xấu hổ của Bạch Tuyền làm cho tức giận, hắn ta chỉ nhớ rõ Bạch Tuyền tàn nhẫn, lại không nhớ rõ Bạch Tuyền còn có thuộc tính không biết xấu hổ này.

Bạch Tuyền thấy hắn ta chậm chạp không động thủ, nàng lại kéo đèn hương bỏ tới, ngồi xuống, đặt đèn lồng sang một bên, nàng một tay chống cằm, thuận miệng nói: "Ta tới đây tìm người không phải để cãi nhau với người, ta tới tìm người để bàn bạc."

"Người lại muốn làm gì?" Đôi mắt Giang Tiệp Ngự không có ý tốt, ước chừng đang suy xét làm thế nào để giết chết nàng, lại hủy thi diệt tích.

Bạch Tửu thanh thanh giọng nói, nói: "Chúng ta làm giao dịch, ta giúp người làm Bạch Cẩm Thư thích người, sau này người không được tìm ta gây phiền toái."

"Người nói gì?" Thần sắc Giang Tiệp Ngự lạnh hơn, chuyện hắn ta thích Bạch Cẩm Thư, hắn là không có bất cứ kẻ nào biết mới đúng.

Hay là... Nàng cũng biết được chuyện tương lai?

Bạch Tửu vô tội chớp chớp mắt, "Người nhìn ta như vậy làm gì? Người thích Bạch Cẩm Thư, chuyện này không phải rất nhiều người biết à?"

Rất nhiều người biết!?

Giang Tiệp Ngự ngây người.

Bạch Tửu chỉ vào ngọc bội bên hông của hắn ta, "Trên ngọc bội của người khắc tên Bạch Cẩm Thư tên, rõ ràng như vậy, chẳng lẽ người khác nhìn không ra chắc?"

Giang Tiệp Ngự hơi giật mình, ngay sau đó rũ mắt nhìn về phía ngọc bội bên hông, trên ngọc bội đúng là khắc một chữ "Thư", nhưng đây là chỉ đọc nhiều sắc, có liên quan gì tới Bạch Cẩm Thư?

Không, nếu nàng lý giải như vậy, cũng không phải không được.

Giang Tiệp Ngự không nói rõ, hắn ta hơi thu liễm sát khí, "Người nói người muốn giúp ta và Cẩm Thư ở bên nhau, vì sao?"

"Rất đơn giản a." Bạch Tửu nói: "Bởi vì ta cảm thấy ta có thể gả cho một người nam nhân tốt hơn, cho nên ta giúp người và Bạch Cẩm Thư ở bên nhau, nhưng đến lúc đó người và ta phải hòa lị."

Nhưng Bạch Tửu là một nữ nhân quỷ kế đa đoan, hắn không thể dễ tin, "Bây giờ người nói như vậy, ta làm sao biết được người sẽ không lừa ta?"

"Người yên tâm, ta tuyệt đối không lừa người." Bạch Tửu nghiêm mặt, "Người chẳng lẽ không biết Bạch Tửu phôi cá mặn, cá mặn sẽ không mặn à?"

Giang Tiệp Ngự: "..."

Tổng cảm thấy những lời này hình như không liên quan gì tới chuyện bọn họ đang thảo luận, nhưng lại quý dị cảm thấy những lời này làm mức độ đáng tin của nàng cao hơn rất nhiều là thế nào?

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (12)

Edit: U'U'

Bạch Tửu hỏi: "Vết thương của người không nghiêm trọng đâu ha?"

"Vết thương của ta như nào cũng không cần người ở chỗ này giả từ bi." Giang Tiệp Ngự vẫn không có ngữ khí tốt.

Nàng cũng không để bụng, chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu vết thương của người nghiêm trọng, vậy ngày mai không thể về phủ thái sư với ta, người không tới phủ thái sư, vậy người cũng không có cơ hội gặp Bạch Cẩm Thư."

Nhắc tới Bạch Cẩm Thư, cả người Giang Tiệp Ngự dường như lại mọc gai, "Người cứ nhắc tới Cẩm Thư trước mặt ta, rốt cuộc người có âm mưu quỷ kế gì?"

"Không phải ta đã nói rồi sao? Ta muốn tác hợp hai người các người." Bạch Tửu nghiêm trang nói: "Ta và người làm giao dịch, các người ở bên nhau, người không cần nhắm vào ta."

Nàng cũng có thể càng yên tâm đi tìm hiểu bí mật mà Giang gia cất giấu.

Giang Tiệp Ngự cười lạnh một tiếng, "Người nói khó có thể làm người tin tưởng."

Bạch Tử cũng cười, "Vây ý của người là, ta muốn quán lấy người không bỏ?"

Giang Tiệp Ngự hơi kinh ngạc, là bị nàng lời nói làm cho ghê tởm.

"Người cứ tin ta một lần thì có làm sao? Dù sao người không thiệt gì, hay là, người cũng không thích Bạch Cẩm Thư, người có biết, trước khi ta xuất giá, nàng ấy và Tà Vương đã gặp nhau trong yến hội của Trường công chúa, nàng cũng đã có hảo cảm với vị Tà Vương kia, nếu người cứ không nắm chặt thời gian, vậy sẽ không kịp nữa rồi."

Sắc mặt Giang Tiệp Ngự có chút khó coi.

Tà Vương tên là Hiên Viên Minh, đừng hỏi vì sao phong hào và cái tên thật của Vương gia này không may mắn, bởi vì Vương gia chính là nam chủ, Tà Vương là đệ đệ của hoàng đế, trong truyền thuyết hán tàn nhẫn vô tình, hành sự kỳ quái thô bạo, ngay cả hoàng đế cũng cực kỳ đau đầu với người đệ đệ này, mà lão thái sư Bạch Câu và sử quan Bạch Lăng cũng rất phản cảm với vị Tà Vương này.

Sau khi nữ chủ Bạch Cẩm Thư gả cho Hiên Viên Minh, Hiên Viên Minh vì "báo đáp" phủ thái sư không coi trọng Bạch Cẩm Thư, không thiếu ngáng chân phủ thái sư trong bóng tối, dưới tác dụng của nam chủ quang hoàn, phủ thái sư không bao lâu đã xuống dốc.

Hiên Viên Minh người này có tiếng làm việc không kiêng nể gì, nhưng có một khuôn mặt được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam cũng là sự thật, nghe nói những nữ nhân từng gặp qua không ai có thể quên.

Giang Tiệp Ngự cảm thấy có nguy cơ rất cao, hẳn ta vốn dĩ phải thành hôn với Cẩm Thư, mà bây giờ người này lại thành Bạch Tử, chuyện xảy ra không giống như trong ký ức của hắn ta, lại toát ra một vị Tà Vương, hẳn ta chỉ sợ biến số quá nhiều, Cẩm Thư sẽ càng ngày càng xa.

Bạch Tử nhìn Giang Tiệp Ngự nhủ chặt mày, nàng vui sướng khi người gặp họa hời: "Thế nào? Ngày mai người có muốn về phủ thái sư với ra không?"

Giang Tiệp Ngự không tình nguyện "Ân" một tiếng.

"Chúng ta đã bàn bạc xong, bây giờ ta trở về ngủ, người ở đây quỳ đi." Bạch Tử ngáp một cái, cầm đèn lồng đứng dậy.

Nàng vừa đi tới cửa, Giang Tiệp Ngự lại lên tiếng, "Nếu người muốn làm giao dịch với ta, vì sao lúc này lại đổ oan cho ta?"

"Chuyện này à..." Bạch Tử quay đầu lại nhìn hắn ta, "Chỉ có như vậy, mới có thể làm phụ thân người không đẩy người vào phòng của ta, người không cảm thấy cách làm này rất tốt sao?"

"Rất tốt?" Giang Tiệp Ngự hỏi lại một tiếng, nàng không nhìn thấy lúc trước hắn ta học máu à?

Bạch Tử xua xua tay, "Ai nha ai nha, nam tử hán đại trượng phu, ăn một chút không có gì, ta đi đây, ngày mai gặp."

Nàng quay người lại, đi một cách tiêu sái, chỉ để lại Giang Tiệp Ngự một người ở chỗ đây ghen một bụng lửa giận.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (13)

Edit: Ư Ư

Ngày thứ hai, những tin tức có liên quan đến chuyện nhị thiếu phu nhân bị nhị thiếu gia đánh đã truyền khắp phủ, đương nhiên, bọn hạ nhân cũng không dám nói nhiều, chỉ là lúc rảnh rỗi thuận miệng nói thảm, vì thế, vị nhị thiếu gia không muốn tới chiến trường kiến công lập nghiệp trong phủ tướng quân này lại có thêm một tội danh đánh thê từ.

Buổi tối Bạch Tử ngủ không tồi, sáng sớm đứng ngoài cửa lớn với khuôn mặt sáng lạn, trên mặt nàng cũng không còn vết bị đánh, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, nhưng trạng thái của Giang Tiệp Ngự đứng bên cạnh nàng lại không tốt như vậy, một đêm không ngủ, thần sắc mang theo uể oải, nhưng vừa thấy Bạch Tử đang mỉm cười, lập tức trở nên cao ngạo lạnh lẽo.

Bạch Tử cũng không có hứng thú quan tâm tâm tình của hắn ta thế nào, nàng lên xe ngựa, vén rèm lên thấy hắn ta vẫn đứng im không động đậy, nàng nói: "Nhị thiếu gia không muốn đi về phủ thái sư với ta sao? Ta nghĩ ông nội của ta, phụ thân của ta, còn muội muội của ta cũng đang chờ mong đấy."

Giang Tiệp Ngự hiểu ý trong lời nói của nàng, sắc mặt không tốt nhìn nhìn Bạch Tửu, nhưng cuối cùng vẫn bước lên xe ngựa, ngồi đối diện Bạch Tửu.

Bạch Tửu coi như không nhìn thấy người này, thỉnh thoảng ăn điểm tâm Tiểu Tú làm, lại ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, Giang Tiệp Ngự nhìn chăm chăm nàng nhưng tâm trạng lại càng ngày càng kém, nói cái gì tiểu thư Bạch gia bệnh tật ốm yếu, đi ba bước phải dừng lại thở, xem nàng ăn ngon, một người cũng rất vui vẻ, làm gì khoa trương như lời đồn?

Bỗng nhiên, có tiếng âm ỉ truyền đến, Bạch Tửu tạm thời từ bỏ điểm tâm trong tay, nàng nghiêng đầu nhìn lại, thấy tất cả dân chúng trên đường đều kích động nhìn một đội quân đi tới.

Người dẫn đầu là một nam tử, một thân áo giáp màu bạc, dưới ánh nắng, cả người thanh quý mà ưu nhã, tóc đen được buộc cao, khuôn mặt tinh xảo, mang theo sự phong độ trí thức ôn tồn lễ độ, càng làm tăng thêm khí chất ôn nhuận như ngọc của y.

Y nhìn dân chúng trên đường, khoe mỗi mang theo ba phần ý cười, làm người nhìn không được muốn thân cận, rồi lại không dám khinh nhờn cảm giác thần thánh này.

Xa phu dừng xe ngựa lại.

Nam tử kia nhìn thấy xe ngựa của phủ tướng quân, bèn tự nhiên mà đi về phía xe ngựa.

Bạch Tửu hơi ngạc nhiên, nàng lại quay đầu lại nhìn về phía Giang Tiệp Ngự, Giang Tiệp Ngự lạnh mặt, không nói một lời.

Mà vị nam tử như vật phát sáng kia đã đi tới, ánh mắt ôn hòa dừng trên người Bạch Tửu, giọng nói ôn nhu mà ấm áp, "Cô nương là thê tử của Tiệp Ngự?"

"Xem như đi." Nàng trả lời kiêu cũng không tình nguyện cho lắm.

Y cười, khí chất xuất trần, thế gian khó có thể tìm người thứ hai, "Ta là huynh trưởng của Tiệp Ngự."

Y là ca ca của Giang Tiệp Ngự, Giang Lâm Uyên, Bạch Tửu đã đoán được, chỉ là nàng không đoán được Giang Lâm Uyên một người rong ruổi trên chiến trường, nhưng trên người lại không có chút sát khí nào, nếu gọi là Thiếu tướng quân, không bằng nên gọi là công tử thế gia thì đúng hơn.

Giang Tiệp Ngự rõ ràng không muốn nói chuyện với vị huynh trưởng này, mà mọi người trên đường lại đang nhìn, không khí có chút xấu hổ.

"Cái kia, huynh có muốn vào ngồi ngồi, uống uống trà không?"

Đây là lời khách sáo, tuy rằng lời khách sáo này có chút lỗi thời mà thôi.

Giang Lâm Uyên khẽ cười một tiếng, tầm mắt lại lướt qua Bạch Tửu, nhìn về phía Giang Tiệp Ngự, y gọi một tiếng, "Tiệp Ngự."

Giang Tiệp Ngự lập tức nói: "Ta còn muốn tới phủ thái sư, không có thời gian nói chuyện phiếm với người."

Nói xong, Giang Tiệp Ngự đuôi tay kéo Bạch Tửu đang ngó ra ngoài cửa sổ lại, nhanh chóng đóng cửa sổ, gọi xa phu một tiếng, xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Giang Lâm Uyên không được đệ đệ thích than nhẹ một tiếng, cũng tiếp tục đi về phủ tướng quân, thời gian này, không cần hỏi hạ nhân, y cũng biết phụ thân của y đang ở đâu.

Mai viên hôm nay, vẫn có một bóng người cô đơn đứng trước những tấm bia mộ, mỗi ngày đều sẽ nhớ tới chiến hữu, đây là thói quen của Giang Lưu.

Giang Lâm Uyên đứng ở phía sau Giang Lưu, nói: "Phụ thân, con đã trở về."

"Ân." Giang Lưu cũng không phải là người biết bộc lộ tình cảm, nhi tử đã trở lại, phản ứng của hắn cũng chỉ là nói một tiếng.

Giang Lâm Uyên nói: "Trên đường về, con đã nghe nói tới chuyện xảy ra đêm qua, Tiệp Ngự cũng không giống người sẽ làm những chuyện này."

Giang Lưu vẫn chỉ nhàn nhạt trả lời một tiếng "Ân".

Khoe môi Giang Lâm Uyên mang theo ý cười, "Phụ thân biết chuyện này Tiệp Ngự vô tội, lại mặc kệ tiểu thư Bạch gia, là vì sao?"

Có con gió nhẹ thổi qua, làm sợi tóc của người kia bay bay, trong gió, làm dáng người của hắn càng thêm cao dài.

Giang Lâm Uyên nhìn bóng dáng phụ thân mình, lại nghe thấy giọng nói như có như không, "Ta rất tò mò."

Không cần nhiều lời, Giang Lâm Uyên cũng hiểu.

Một thiên kim tiểu thư trong phủ thái sư, giả vờ nhu nhược, giả vờ vô tội, giả vờ đáng thương, nàng có thể dùng kỹ thuật diễn dỏ tẻ như vậy giả vờ bao lâu?

Cái đáp án này làm người tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (14)

Edit: U' U'

Bạch Tửu trở về phủ thái sư tất nhiên là được phụ thân chào đón, còn Giang Tiệp Ngự, lại bị Bạch Lăng nhìn chăm chăm, không có nguyên nhân, chỉ vì trong lòng Bạch Lăng cảm thấy Giang Tiệp Ngự không xứng với Bạch Tửu.

Giang Tiệp Ngự biểu hiện rất lễ phép, còn chuyện trong lòng người ta coi thường hắn ta, hắn ta cũng không để bụng, trên thực tế, sau khi hắn ta đi vào phủ thái sư, đã bắt đầu thất thần.

Biết suy nghĩ trong lòng hắn ta, Bạch Tửu cười, nàng ôm tay phụ thân, hỏi: "Cha, Cẩm Thư đâu? Hôm nay con về nhà thăm mọi người, sao lại không thấy Cẩm Thư?"

"Nói không thoải mái, ở trong phòng của mình." Nhắc tới Cẩm Thư, trong giọng nói của Bạch Lăng không có nửa phần thân mật, Bạch Lăng là một nam nhân rất truyền thống, cho dù Bạch Tửu và Bạch Cẩm Thư đều là nữ nhi của mình, nhưng đích thứ có khác, đối cử với Bạch Cẩm Thư không bao giờ tốt như đối xử với Bạch Tửu.

Quan hệ của Bạch Tửu và Bạch Cẩm Thư cũng không tốt, nàng cũng chỉ có thể thuận miệng hỏi, nếu tiếp tục hỏi, vậy sẽ chỉ làm người cảm thấy không thích hợp, vì thế, Bạch Tửu sửa thành hỏi: "Vậy gia gia đâu?"

"Gia gia con biết hôm nay con về, đặc biệt chuẩn bị điểm tâm trong rừng trúc mà con thích nhất chờ con tới kìa." Bạch Lăng cười ha ha xoa đầu Bạch Tửu, thấy sắc mặt con gái mình cũng không tệ lắm, nên cũng bớt lo lắng vài phần.

Bạch Tửu cười nói: "Vậy con tới thăm gia gia trước, cha cứ nói chuyện với Giang nhị thiếu gia."

Nàng không gọi Giang Tiệp Ngự là phu quân hay tướng công, mà gọi hắn ta là Giang nhị thiếu gia, Bạch Lăng nhú mày, hẳn cảm biết được quan hệ của con gái mình với vị con rể mới này cũng không tốt.

Giang Tiệp Ngự thấy Bạch Tửu muốn tiêu sái bỏ lại hắn ta rồi đi, hắn ta còn chưa mở miệng, Bạch Tửu đã nói: "Người phải lấy lòng cha ta a, lấy lòng nhạc phụ luôn luôn không sai."

Giang Tiệp Ngự chỉ có thể ngậm miệng, hắn ta muốn đổi thê tử, nhưng ngay cả khi đổi thê tử, nhạc phụ vẫn là cùng một người, hắn ta nhìn Bạch Lăng, bỗng cảm thấy gánh thì nặng mà đường thì xa.

Bạch Tửu rời khỏi, trong kí ức của nàng, gia gia Bạch Câu là một người thích yên tĩnh, cho nên lúc nào cũng thích ở nơi hẻo lánh nhất trong phủ, ở nơi đó có một khu rừng trúc, vị gia gia này có thể nằm ở đây cả một ngày.

Không bao lâu, nàng đi vào rừng trúc, giữa rừng trúc có một cái đình nhỏ, một vị lão nhân đang ngồi trong đó phẩm trà.

Đây là một vị lão nhân khí chất phi phàm, tiên phong đạo cốt, tuy đã qua bao nhiêu năm tháng, nhưng khuôn mặt ôn hòa của ông vẫn làm người có thể nhìn ra bộ dáng ngày xưa có bao nhiêu tuấn tú thông minh.

Đây là gia gia của Bạch Tửu, Bạch Câu.

Tầm mắt của ông dừng trên người Bạch Tửu, cười, buông chén trà vẩy vẩy tay, "Tiểu Cửu, mau tới đây."

Bạch Tửu quy quy củ củ đi vào trong đình, "Gia gia."

"Vừa trở về?"

"Vâng, vừa trở về."

"Ngồi xuống nói chuyện." Ánh mắt Bạch Câu hòa ái, lại mang theo chút cảm giác tang thương của năm tháng

Bạch Tửu ngồi xuống ghé đá bên cạnh, cảm giác mà ông cho nàng rất thoải mái, nàng lại nghĩ tới trong cốt truyện, vị lão nhân này không thân cận với bất

kỳ ai, lại cực kỳ tốt với Bạch Tửu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (15)

Edit: U' U'

Ngay cả khi Bạch Tửu làm những chuyện không đúng, ông vẫn đứng về phía nàng, bây giờ nghĩ lại, vị gia gia này thật sự tốt với Bạch Tửu một cách quá mức.

Bạch Câu đẩy đĩa điểm tâm tới trước mặt Bạch Tửu, "Đây là bánh đậu đỏ cháu thích ăn nhất, ở trong phủ tướng quân chắc không nếm được vị này."

"Đó là tự nhiên, đầu bếp trong phủ tướng quân làm sao nấu ngon bằng đầu bếp trong phủ thái sư." Bạch Tửu cầm lấy một miếng điểm tâm khề cắn, trên mặt lại lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Bạch Câu cũng cười, quan tâm hỏi: "Người của phủ tướng quân có tốt với cháu không?"

"Bọn họ đều khá tốt, Đại tướng quân cũng rất quan tâm, gia gia không cần lo lắng."

"Cháu sống ở một nơi khác, ta tự nhiên sẽ không yên tâm, nhưng mà ta tin tưởng bản lĩnh của Tiểu Cửu nhà chúng ta, nhất định có thể sống tốt."

Tuy tên của Bạch Tửu có một từ "Tửu", nhưng từ trước đến nay Bạch Câu vẫn thích gọi nàng là "Tiểu Cửu", "Thiên Đạo lấy cửu chế", cửu là cực số, nghe nói lúc trước đặt tên vốn là từ "Cửu" này, nhưng Bạch Lăng lần đầu tiên làm phụ thân quá vui mừng, uống không ít rượu, khi viết tên Bạch Tửu vào gia phả, viết nhầm "Cửu" thành "Tửu", vì thế, tên của Bạch Tửu cũng biến thành như vậy.

Bạch Câu lại nói: "Nhưng cháu đã nói Đại tướng quân rất quan tâm, ta đây cũng càng thêm yên tâm, Đại tướng quân người này khá đáng tin, ngay cả khi cháu làm sai, hẳn cũng sẽ không làm khó dễ một tiểu bối."

"Gia gia rất thân với Đại tướng quân?"

"Cũng chỉ là từng làm quan một thời với phụ thân hẳn, cũng từng nghe phụ thân hẳn nhắc tới hẳn, nhi tử Giang Hành dạy dỗ, tóm lại cũng sẽ không kém."

Giang Hành là Giang lão tướng quân.

Cốt truyện cũng không trình bày quan hệ của Bạch gia và Giang gia, nhưng nếu Bạch Câu và Giang Hành đều là trọng thần trong triều, vậy bọn họ quen biết cũng là điều đương nhiên, có lẽ Giang Lưu quan tâm nàng như vậy, cũng là vì phụ thân hẳn có giao tình với gia gia nàng.

"Tiểu Cửu nha..." Bạch Câu nửa híp mắt, bỗng nhiên mơ màng sắp ngủ, nhỏ giọng nói: "Đừng bao giờ miễn cưỡng bản thân phải ở bên một người mình không thích, nếu không đến lúc đó..."

Đến lúc đó sẽ thế nào?

Lão nhân không có thanh âm.

"Gia gia?" Bạch Tửu nhìn lão nhân ghé vào trên bàn đá, nhẹ giọng gọi một tiếng, lão nhân đã ngủ không trả lời.

Có lẽ là tuổi lớn, Bạch Câu càng ngày càng thích ngủ, thời gian tỉnh càng ngày càng ngắn, hôm nay có thể ngồi ở đây nói chuyện với Bạch Tửu đã rất cố gắng rồi, nếu Bạch Tửu hôm nay không về, chắc chắn sau khi vào rừng trúc này ông đã ngủ từ lâu.

Tỉnh tỉnh Bạch Câu có hơi kỳ lạ, ông bắt buộc phải ngủ trong rừng trúc này, nếu được hạ nhân đỡ về phòng, ông sẽ nổi giận dùm dùm, vì thế Bạch Lăng quyết định xây một gian nhà bằng trúc, Bạch Tửu gọi hạ nhân tới đỡ Bạch Câu vào phòng nghỉ ngơi, nàng lại đứng trong rừng trúc một lát rồi rời đi.

Hình như Bạch Cẩm Thư quyết tâm không muốn gặp Giang Tiệp Ngự, ngay cả ăn cơm cũng không ra, Giang Tiệp Ngự lại không thể trực tiếp tới khuê phòng của người ta, không gặp được Bạch Cẩm Thư, chuyện này làm cho Giang Tiệp Ngự dù về đến phủ tướng quân tâm tình cũng không tốt lên chút nào.

Bạch Tửu thăm nghĩ chuyện này cũng không nên trách nàng, nàng nói nàng sẽ tác hợp Giang Tiệp Ngự và Bạch Cẩm Thư, nhưng tiền đề là phải gặp được Bạch Cẩm Thư, Giang Tiệp Ngự không muốn phản ứng Bạch Tửu, từ lúc xuống xe ngựa đã đi thẳng về phía trước không thèm quay đầu lại, bởi vì hôm nay Tiểu Tử đến ngày, thân thể không thoải mái, Bạch Tửu để Tiểu Tử nghỉ ngơi, không mang theo Tiểu Tử đi, vì thế bây giờ Bạch Tửu cũng một

mình đi dạo về phòng.

Nơi ở của nàng tương đối hào nhoáng, lại là ban đêm, dọc theo đường đi cũng không có nhiều người, Bạch Tử xuyên qua một cái hành lang dài, khi đi đến lối ngoặt, một nam một nữ bên núi giá xuất hiện làm nàng chú ý.

Tỳ nữ quý trên mặt đất khóc điềm điềm đáng yêu, "Nô tỳ ái mộ Thiếu tướng quân đã lâu, nô tỳ không cầu danh phận, chỉ nguyện có thể hầu hạ Thiếu tướng quân là thỏa mãn, xin Thiếu tướng quân đừng cự tuyệt nô tỳ!"

Lại nhìn nam nhân mặc bạch ý kia, khỏe môi mang theo nụ cười nhạt, ôn nhuận như ngọc, khí chất xuất trần giống như trích tiên.

Nam nhân này không phải Giang Lâm Uyên vừa về phủ thì là ai?

Bạch Tử giờ tay đỡ trán, sao chuyện hai phụ tử Giang Lưu và Giang Lâm Uyên được tỳ nữ tỏ tình đều bị nàng nhìn thấy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (16)

Edit: U'U

"Thiếu tướng quân... Nô tỳ, nô tỳ thật lòng ái mộ chàng..." Tỳ nữ giờ tay lau nước mắt bên khóe mắt, thần sắc chân thành, cho dù nam nhân kia vô tâm, cũng khó tránh khỏi sẽ có chút động lòng.

Nhưng Giang Lâm Uyên người này vẫn mỉm cười, sắc mặt không chút biến hóa, y có động lòng hay không, người ngoài tuyệt đối không nhìn ra, t cười, "Ta đã biết."

Câu trả lời đơn giản này, làm tiếng khóc của tỳ nữ kia dừng lại.

Giang Lâm Uyên lại xoay người định rời đi, không khéo, y vừa xoay người lại, đã đối diện với Bạch Tử.

Nhưng hai người đều không cảm thấy xấu hổ, Bạch Tử hành lễ, Giang Lâm Uyên hơi hơi gật đầu, coi như là chào hỏi.

"Thiếu tướng quân..." Tỳ nữ kia không cam lòng vươn tay tới muốn nắm lấy góc áo Giang Lâm Uyên, lại bị Giang Lâm Uyên tránh đi, khóc càng thêm thê thảm, "Thiếu tướng quân... Chán ghét nô tỳ như vậy sao?"

"Tóm lại chưa nói tới thích là được."

Giang Lâm Uyên nói trắng ra như vậy làm người ghen hờn.

Bạch Tử vốn tưởng rằng người này làm việc sẽ uyển chuyển hơn Giang Lưu rất nhiều, nhưng lại không nghĩ tới lời nói của Giang Lâm Uyên không để lại cho người ta chút mặt mũi nào.

Tỳ nữ chịu đả kích, sau đó kiên định nói: "Nô tỳ đời này cũng chỉ nhận định một mình Thiếu tướng quân, Thiếu tướng quân không cần nô tỳ, vậy nô tỳ cũng không cần sống trên thế gian này nữa, Thiếu tướng quân không tin nô tỳ, hôm nay nô tỳ sẽ đâm đầu..."

Giọng nói của tỳ nữ đột nhiên im bất, bởi vì nhìn thấy người thứ ba ở nơi này, ngăn ra, "Nhị, nhị thiếu phu nhân..."

Tỳ nữ này ngẩng đầu lên, Bạch Tử mới xác định mình nhìn tỳ nữ này quen quen không phải không có đạo lý, bởi vì lúc trước hai người đã gặp nhau một lần, chẳng qua lúc đó, đối tượng mà tỳ nữ này tỏ tình, là phụ thân của đối tượng hôm nay.

Bạch Tử chậm rãi cười, "Cây trâm trong mai viên của ta..."

"Nô, nô tỳ còn không chưa được, nô tỳ lập tức đi tìm!" Tỳ nữ kia vội vàng đứng dậy, cũng không rảnh lo dây dưa Giang Lâm Uyên, cúi đầu nhanh như chớp chạy xa.

Bạch Tử cảm thán một phen, quả nhiên người trẻ tuổi chạy trốn nhanh quá nha.

Tỳ nữ vừa đòi chết đòi sống kia vừa gặp Bạch Tử đã chạy mất, Giang Lâm Uyên hơi cảm ngoài ý muốn, y bắt đầu nói: "Làm đệ muội chớ cười."

Bạch Tử cũng không thích cái xưng hô này lắm, trên mặt không gợn sóng, nhàn nhạt nói: "Thiếu tướng quân thiên nhân chi tư(*), tỳ nữ kia ái mộ Thiếu

tướng quân, làm sao sẽ làm người chê cười?"

"Tuy rằng biết đây chỉ là lời khách sáo, nhưng nghe đệ muội khen ta thiên nhân chi tử, vẫn làm ta cảm thấy vui mừng." Y nói vân đạm phong khinh(**), không giống như đang vui, y lại nói: "Ngày đại hôn của muội và Tiệp Ngự, ta có chuyện không thể về tham dự, vì xin lỗi, ta đã đặt tiệc vào hai ngày sau, không biết đệ muội và Tiệp Ngự có muốn tham dự không?"

Bạch Tửu trầm nghĩ, lời mời này nàng không có lý do gì để từ chối, tuy không có lý do gì, nhưng Giang Tiệp Ngự có lý do a, nàng rừ mắt, vẻ mặt khó xử nói: "Thiếu tướng quân mời, ta đương nhiên muốn đi, nhưng nhị thiếu gia..."

"Tiệp Ngự như thế nào?"

"Thiếu tướng quân vừa trở về có lẽ là không biết, nhị thiếu gia thật sự không thích ta, cũng có thể nói là chán ghét, không muốn ở bên cạnh ta, càng đừng nói là ra ngoài ăn cơm cùng nhau."

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)

(*) Thiên nhân chi tử: Dáng vẻ như người trên trời

(**) Vân đạm phong khinh: Mây gió điềm nhiên, nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (17)

Edit: U'U

Giang Lâm Uyên thu liễm ý cười, "Tiệp Ngự lại đối xử với muội như vậy."

"Là ta không tốt..." Bạch Tửu thần sắc lộ ra u buồn, trong thanh âm mang theo khổ sở, chỉ sợ lập tức sẽ khóc.

"Đây là Tiệp Ngự sai, sao lại có thể trách mupoi? Tiệp Ngự cười một vị thế tử tốt như muội, rồi lại không đối tử tốt với muội, đúng là đang trong phúc không biết phúc." Đôi mắt Giang Lâm Uyên lộ ra sự bất đắc dĩ, tầm mắt y dừng trên người Bạch Tửu, nhưng thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hình như tràn đầy khổ sở nhưng không thể nói ra, chỉ có thể đè trong lòng, y than nhẹ một tiếng, "Nếu như thế, như vậy bữa cơm hai ngày sau càng phải ăn, đệ muội yên tâm, cho dù Tiệp Ngự không muốn, ta cũng sẽ trôi lại, làm nó không thể không quan tâm muội như vậy."

"Thiếu tướng quân..."

"Đệ muội, chớ có nhiều lời." Giang Lâm Uyên thành khẩn lại xin lỗi nói: "Đây là Tiệp Ngự không đúng, trong lòng muội oán nó hẳn là, người của Giang gia cũng không phải là người không nói lý, nhưng hai người trước sau là phu thê, cho nên cần tìm cách cải thiện quan hệ của hai người, là chuyện một người huynh trưởng như ta nên làm."

Bạch Tửu nói: "Nhưng nhị thiếu gia..."

"Tiệp Ngự như thế nào không quan trọng, muội là thiên kim phủ thái sai, đã gả vào Giang gia, vậy Giang gia phải có trách nhiệm chăm sóc muội thay phủ thái sư." Khóe môi Giang Lâm Uyên hơi cong, nụ cười làm người ta như đang ngấm trong gió xuân, vô cớ khiến người cảm thấy yêu quý, tin tưởng, y nói: "Đệ muội, muội phải tin tưởng ta và phụ thân ta, đều đứng về phía muội, sẽ không bởi vì thân sơ viễn cận mà chẳng phân biệt đúng sai."

Khuôn mặt ngũ quan tuấn mỹ. Cả người ôn hòa mà ưu nhã, lúc này ánh trăng đã lên cao, chỉ nhìn thấy y hòa mình dưới ánh trăng, dương dương tự đắc.

Bạch Tửu trong lòng lại ghen đến mức hoảng.

Lại có gió đêm thổi tới, y săn sóc nói: "Thân thể đệ muội không tốt, ban đêm gió lạnh, đệ muội nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Bạch Tửu bị gió thổi tới làm tâm tình càng thêm không thoải mái, không nghĩ tới mới vừa giải quyết một vị công công muốn tác hợp nàng và Giang Tiệp Ngự, lại có một vị huynh trưởng tới muốn cải thiện quan hệ của nàng và Giang Tiệp Ngự, nàng thậm chí hoài nghi, có phải Giang Lâm Uyên này cố ý làm nàng tức giận không?

Nàng giống như bị y dắt mũi đi, loại cảm giác này làm nàng không thích.

Giang Lâm Uyên là người nhạy bén cỡ nào, y tất nhiên cảm nhận được cảm xúc của Bạch Tửu thay đổi, nhưng y thân nhiên cho rằng đó là đệ muội quá

cảm động, y dặn dò nàng bảo trọng thân thể, rồi đi về phía trước.

Tâm tình thoát nhìn rất không tồi.

Giang Lâm Uyên đang nghĩ tới chuyện hai ngày sau nên ăn những thứ gì, khi đi ngang qua Bạch Tửu, gió thổi tới mùi máu tươi, mà mùi máu tươi kia rõ ràng là từ trên người nàng.

Giang Lâm Uyên nghiêng đầu rũ mắt, dưới ánh trăng, sắc mặt nàng tái nhợt, hai tay ôm ngực, khóe mắt mang theo nước mắt, uể oải đáng thương, thân thể tinh tế gầy yếu run nhè nhẹ, ánh trăng sáng làm nàng giống như sắp biến mất, chỉ có vết máu bên khóe miệng làm người cảm thấy sợ hãi.

Nàng nhất định rất đau, tùy thời đều có thể bị một trận gió thổi ngã, thân thể nghiêng nghiêng, trước khi nàng sắp ngã xuống, Giang Lâm Uyên nhanh chóng vươn tay ôm lấy nàng, y nhủ mấy lần, "Ta đưa muội trở về phòng trước."

"Ta..."

Bạch Tửu vừa mở miệng ra, trong cổ họng đã cảm thấy tanh ngọt, lúc này không nhìn được mà phun ra một ngụm máu tươi, vết máu nhiễm đỏ bạch y.

Nàng khóc ra tiếng, tiếng khóc cũng thật nhỏ, giống như tiếng khóc lớn hơn một chút, sẽ lấy hết sức lực toàn thân của nàng, đáng thương chảy nước mắt, "Thân thể của ta vô dụng như vậy, chú định không sống được lâu, sao có thể để Thiếu tướng quân mệt mỏi vì và và nhị thiếu gia? Ta rất may mắn... May mắn nhị thiếu gia không thích ta, như thế... Như thế sau khi ta chết, cũng sẽ ít đi một người đau buồn vì ta..."

Giang Lâm Uyên không nói gì, đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm như có tia sáng xẹt qua.

Giang Tiệp Ngự hẳn là nên cảm thấy may mắn khi không thích Bạch Tửu, nếu không cả đời bị Bạch Tửu lừa dối trong lòng bàn tay còn không tự biết.

Bạch Tửu lâm vào hôn mê hình như nghe được tiếng cười khê của một ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (18)

Edit: U' U'

Tin Bạch Tửu bệnh nặng học máu không thể gạt được Giang Lưu, hẳn và Giang Lâm Uyên cùng đứng ở trong phòng, chờ thái y chẩn bệnh, không bao lâu, đại phu đã đi ra.

Giang Lưu lập tức hỏi: "Thái y, thế nào?"

Người lần này tới xem bệnh cho Bạch Tửu không phải đại phu bình thường, mà là lão thái y của Thái Y Viện được Giang Lưu đặc biệt mời tới.

Lão thái y thở dài nói: "Đại tướng quân, vị này, thân thể cũng không phải kém bình thường, bệnh của nàng cũng không phải ngày một ngày hai, mà là ngay từ lúc sinh ra đã có, có phải nàng thường xuyên bị đau tim không?"

"Đúng là như thế."

"Ta vừa bắt mạch cho nàng, đã phát hiện tình huống của nàng không ổn, theo lý mà nói, nàng bẩm sinh bị bệnh này, hẳn là không sống được lâu, nhưng hẳn là do phủ thái sư dùng các loại thuốc quý hiếm tẩm bổ, mới làm nàng có thể kiên trì tới bây giờ, nhưng mà dù là thuốc quý hiếm, nhưng trị ngọn không trị gốc, nếu cảm xúc quá kích động, như vậy rất nguy hiểm, đến lúc đó thì không có cách nào cứu chữa."

Giang Lưu trầm giọng nói: "Ta chưa từng nghĩ tới bệnh của nàng lại nghiêm trọng như vậy."

"Vậy bây giờ tình trạng của nàng thế nào?" Giang Lâm Uyên hỏi một câu, thần sắc cũng mang theo lo lắng.

Lão thái y nói: "Đã ổn định lại, lúc này chỉ có thể nói là may mắn, nếu lại xảy ra một lần nữa, ta đây cũng không nhất định có cách nào."

"Đa tạ." Giang Lưu chân thành nói lời cảm ơn.

Vị lão thái y này là người tài giỏi nhất trong Thái Y Viện, người bình thường không thể mời, hôm nay nguyên tới tới đây khám, cũng là dựa vào Giang Lưu, tự nhiên lão thái y cũng biết vị này là thiên kim phủ thái sư, địa vị cũng không bình thường, nếu Bạch Tửu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ phủ thái sư và phủ tướng quân sẽ không để yên, trong mắt lão thái y, Giang Tiệp Ngự cưới Bạch Tửu, là cưới một cục nợ, không chừng một ngày nào đó Bạch Tửu không

chịu được nữa cười hặc về Tây Thiên, đương nhiên, lời này không thể nói.

Giang Lư mệnh quản gia tặng lễ và tiễn lão thái y, khi người ngoài đi hết, ánh mắt hắc cũng dừng trên người Giang Lâm Uyên, "Nàng đột nhiên phát bệnh, đã xảy ra chuyện gì?"

"Phụ thân, người xem bộ dạng yếu ớt của đệ muội, chuyện này còn đột nhiên sao?" Đối diện với ánh mắt không gọn sóng của phụ thân mình, Giang Lâm Uyên hơi hơi chột dạ sờ sờ mũi, "Ta chỉ hơi nhắc tới Tiệp Ngự một chút mà thôi."

Giang Lư lãnh đạm nói, "Ta đoán cũng là như thế."

"Vậy... Có cần con gọi Tiệp Ngự tới không?"

Từ khi Bạch Tửu ngắt xiu đến giờ, Giang Tiệp Ngự chưa từng tới nhìn một lần, trong phủ không ít người đều biết Bạch Tửu đã xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ có hạ nhân báo cho Giang Tiệp Ngự, nhưng mà Giang Tiệp Ngự không tới.

"Nàng và Tiệp Ngự như nước với lửa, vẫn không nên gọi Tiệp Ngự tới làm nàng phiền lòng."

Giang Lâm Uyên gật đầu, tỏ vẻ nghe theo ý kiến của phụ thân, y lại nói: "Chuyện này nếu là bởi vì con, con sẽ phụ trách chăm sóc đệ muội, làm nàng nhanh chóng tốt hơn."

Giang Lư chưa nói gì, buông trong Tiểu Tửu đã đi ra, "Tiểu thư nhà ta tính lại, Đại tướng quân, tiểu thư muốn nói chuyện với người."

Giang Lư không chần chờ đi vào bên trong, Giang Lâm Uyên cũng đuổi kịp, Tiểu Tửu lại ngăn cản y, "Tiểu thư nói chỉ gặp Đại tướng quân."

Giang Lâm Uyên không được tự nhiên dừng bước, được rồi, chắc y đã bị người ta chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (19)

Edit: U'U'

Đây là lần thứ hai Giang Lư đi vào phòng Bạch Tửu, lần đầu tiên đi vào phòng nàng, cũng là vì nàng đột nhiên phát bệnh té xiu, hắc cũng không rảnh lo nam nữ khác biệt bế nàng về, hôm nay đi vào phòng của nàng, cũng là vì bệnh của nàng, chẳng qua lúc này bệnh của nàng càng thêm nghiêm trọng.

Bạch Tửu ngồi dựa vào thành giường, khuôn mặt tái nhợt, suy yếu đến nỗi dường như chỉ cần một ngón tay cũng có thể đẩy ngã nàng, vô lực nâng mắt, còn chưa phát ra âm thanh, khóe mắt đã rơi nước mắt.

Giang Lư ngừng lại, đi tới mép giường, câu nệ hỏi: "Nếu người cảm thấy uất ức thì cứ nói, ta sẽ làm chủ cho người."

"Ta... Ta không uất ức..." Bạch Tửu nhẹ chớp mắt, lông mi khẽ run, lại chảy xuống một giọt nước mắt.

Từ trước đến nay Giang Lư chỉ nói chuyện với nam nhân, cho nên hoàn toàn không biết phải làm gì với một nữ tử đang khóc sụt sùi, hắc im lặng một lát, mắt tự nhiên hỏi: "Vậy vì sao lại khóc?"

"Ta khóc là bởi vì ta cảm thấy mình đã phụ lòng tốt của Đại tướng quân và Thiếu tướng quân..." Cánh môi tái nhợt của Bạch Tửu khẽ mở, nhẹ nhàng khóc nức nở nói: "Nhưng ta lại chỉ có thể không biết tốt xấu phụ lòng tốt của Đại tướng quân và Thiếu tướng quân, ta cũng không biết vì sao, chỉ cần nghe thấy tên của nhị thiếu gia, trái tim sẽ đau đớn, rồi lại nghĩ tới chuyện nhị thiếu gia đối xử lạnh nhạt với ta, rồi..."

Nàng ôm ngực, đốt ngón tay trắng bệch, giống như cực kỳ đau đớn.

Giang Lư duy trì khuôn mặt không biểu tình, giọng nói vẫn thanh lãnh như trước, "Ta sẽ nói chuyện với Lâm Uyên, làm nó không nói chuyện về Tiệp Ngự trước mặt người."

"Thiếu tướng quân vốn là có ý tốt, ta lại như thế, nếu Thiếu tướng quân tức giận..."

"Người an tâm, Lâm Uyên xưa nay tính tình ôn hòa, nó không phải người sẽ tính toán chi li."

Bạch Tửu ngừng tiếng khóc, trong lòng xúc động, giống như cúi đầu trước sự thật tàn khốc, nàng nhỏ giọng nói: "Là ta không tốt, làm mọi người nhọc lòng khó chịu vì ta."

"Người đừng nghĩ linh tinh, tỉnh dưỡng mới là điều quan trọng." Hắn nói: "Nửa tháng nữa, là ngày sinh của Tổng thái phi, văn võ bá quan trong triều đều nhận được thiệp mời, đến lúc đó người của phủ tướng quân cũng phải tham dự, người hãy đi cùng, cũng có thể nhìn thấy gia gia và phụ thân người trong tiệc mừng thọ."

Nhìn thấy người thân, tâm tình của nàng chắc là có thể tốt hơn.

Giang Lư đúng là tri kỷ, Bạch Tử nghĩ vậy, bỗng nhiên chú ý tới ba chữ "Tổng thái phi" này, Tổng thái phi là mẫu phi của Tà Vương Hiến Viên Minh, sau khi tiên đế qua đời, Tổng thái phi được Hiến Viên Minh đón về phủ, vậy Tổng thái phi chuẩn bị tiệc, còn không phải là làm trong phủ của Hiến Viên Minh sao?

Thân thể của nàng tốt thì không nói, nhưng cái thân thể ma ốm này không đánh được ai, mà theo định luật của cốt truyện, một khi nữ phụ ác độc gặp nam nữ chính, vậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, nàng thì lại không muốn xung đột với vị Tà Vương này.

Nhưng thấy Giang Lư muốn xoay người rồi đi, Bạch Tử vội vàng cầm lấy tay hắn, "Từ từ!"

Thân hình Giang Lư hơi cứng đờ, rũ mắt nhìn nàng.

Bạch Tử đột nhiên phát hiện ra bàn tay hắn lại lạnh băng như vậy, mà ánh mắt của hắn, ngay cả hơi thở trầm ổn trên người hắn cũng mang theo một tia nguy hiểm.

Phảng phất giống như nếu nàng không có một lý do cho việc "đánh bất ngờ" hắn, nàng sẽ thảm.

Mặc kệ là Giang Lư hay là Giang Lâm Uyên, cả hai người này đều không thích bị người chạm vào.

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện này, Bạch Tử chậm rãi thu hồi tay, "Ta... thấy ấn đường(*) của Đại tướng quân tỏa sáng, xem ra gần đây chắc chắn có chuyện sẽ xảy ra, bèn muốn hỏi Đại tướng quân... có hứng thú xem chỉ tay không?"

"Người còn biết nhìn chỉ tay?"

Bạch Tử biết mình có sức chiến đấu bằng cọng bún nuốt nuốt nước bọt, "Ngẫu nhiên lật sách của gia gia ta, hiểu sơ, hiểu sơ."

Đây thuần túy là nói dối, thư phòng của gia gia nàng toàn là mấy quyển sách khó hiểu, nàng không có hứng thú xem.

Bạch Tử vốn tưởng rằng Giang Lư nghe xong sẽ không có hứng thú rồi đi, lại không nghĩ rằng hắn sẽ ngồi xuống ghế cạnh giường, không chỉ có như thế, hắn còn vươn tay, tò mò nhìn rất hào phóng cho nàng xem.

Bạch Tử làm gì biết nhìn chỉ tay chứ, ở trong trường cũng không dạy cái này.

Nhưng cục đá đã nâng lên, thì không thể đập vào chân mình, Bạch Tử thanh thanh giọng nói, nghiêm trang nhìn chằm chằm bàn tay hắn một lúc lâu, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng cũng không biết nói gì, nàng còn đang suy nghĩ chuyện vì sao tay hắn lại lạnh như vậy.

Giang Lư hỏi: "Như thế nào?"

"Đại khái là thận hư."

Giang Lư nhàn nhạt "Ngà" một tiếng.

Kính ngạc phát hiện ra mình đã nói gì, Bạch Tử cứng người lại, nàng cuống quýt sửa miệng, "Ta nói bàn tay Đại tướng quân trắng tinh không tì vết, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, tinh xảo giống một tác phẩm nghệ thuật, tuy có vết chai mỏng, nhưng lại không ảnh hưởng đến vẻ đẹp, ngược lại làm người ta càng thêm ấn tượng."

"Còn gì nữa?"

"Còn... Còn..." Bạch Tử nghèo vốn từ không tìm được câu nào hay ho để vuốt mông ngựa nữa, nhưng nàng vẫn còn cảm nhận được hơi thở nguy hiểm bên cạnh, trong lòng cuống quýt, vươn tay đặt lên trên bàn tay của hắn, vẫn chưa chạm vào hắn, đã nâng mắt nở nụ cười, "Bàn tay của Đại tướng quân rất lớn, làm người cảm thấy rất an tâm."

Từ trên nhìn xuống, bàn tay trắng nõn của nàng cũng không thể che hết bàn tay của hắn, có lẽ là bởi vì nam nhân trời sinh đã có ưu thế hơn nữ nhân, lại có lẽ là bởi vì bàn tay của nàng còn nhỏ xinh yếu ớt hơn bàn tay của những nữ nhân bình thường.

Đáy mắt sâu thẳm của Giang Lư hiện lên lúm đồng tiền của nàng, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, cuối cùng vẫn dời mắt, thu tay lại đặt ở sau lưng.

Nữ nhân này vừa rồi còn đang khóc, bây giờ đã có thể cười, nàng làm sao có thể thay đổi nhanh như vậy?

Giang Lư khó được không biết nói gì, trong lòng không có đáp án.

*) Ấn đường: ấn đường là điểm nằm chính giữa hai đầu lông mày, nằm trên sống mũi

Chương 83: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (20)

Edit: U`U`

Lấy lý do bệnh nặng, Bạch Tửu trải qua mấy ngày sống an nhàn, nàng nằm trên giường mấy ngày, sau khi tỉnh ngủ, nàng bỗng nhiên cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì không thể được.

Nàng ngồi trên giường, trong lòng nghĩ mấy ngày nay mình chỉ lo nghĩ diễn vai bạch liên hoa, hoàn toàn không có cơ hội và thời gian tìm hiểu bí mật của Giang gia, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể được.

Bạch Tửu quyết định không thể tiếp tục suy sút như vậy, nàng mặc quần áo xuống giường, Tiểu Tú ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Bạch Tửu đã xuống dưới, vội la lên: "Tiểu thư, tiểu thư còn chưa khỏi bệnh đấy?"

"Không sao, ta đã đỡ hơn rất nhiều rồi." Bạch Tửu lại quét mắt nhìn ngoài cửa sổ, ban đêm, mấy ngày qua nàng ăn ngủ, ngủ ăn, có khi ban ngày ngủ nhiều quá buổi tối mới tỉnh lại.

Đêm đen, cũng là thời cơ tốt để tìm hiểu Giang gia.

Tiểu Tú lo lắng nói: "Nhưng mà thái y nói tiểu thư phải..."

Vì thành công diễn vai một đóa bạch liên hoa, Bạch Tửu cố ý nói với Giang Lưu dừng để cho người của phủ thái sư biết, để tránh làm người nhà lo lắng, lại bởi vì Giang Lưu lên tiếng, Giang Lâm Uyên cũng chỉ phải người đưa thuốc tới, không dám xuất hiện trước mặt Bạch Tửu, chọc nàng phiền lòng, vì thế mấy ngày qua, chỉ có Tiểu Tú ở bên cạnh nàng.

"Ta nằm trên giường lâu quá, lại không hoạt động, cẳng chân cũng sắp rỉ sắt rồi, người yên tâm, ta cũng chỉ đi loanh quanh thôi." Bạch Tửu dịu dàng cười, "Tiểu Tú, ta bỗng nhiên muốn uống canh hạt sen, ta còn nhớ người đã từng học làm canh này, người tới phòng bếp nấu canh hạt sen cho ta uống được không?"

"Tiểu thư muốn uống canh hạt sen, em đương nhiên phải đi làm!" Tiểu Tú chạy đến cửa lại không yên tâm nói một câu: "Thân thể của tiểu thư còn chưa tốt, buổi tối gió lạnh, tiểu thư đừng ra ngoài kéo lạnh."

"Được rồi, ta đã biết."

Thấy Bạch Tửu gật đầu, Tiểu Tú mới quay đầu rời đi.

Nhưng Tiểu Tú chân trước rời đi, Bạch Tửu chân sau đã ra khỏi phòng, nàng tới thế giới này cũng đã được hơn nửa tháng, nhưng bởi vì bị thân thể kéo chân sau, lại bị bắt duy trì nhân thiết bạch liên hoa, nên từ tin tức ít ỏi mà nàng có được, nếu muốn hỏi nàng cảm thấy nơi nào có vấn đề, nàng tuyệt đối sẽ nói là mai viên.

Không có nguyên nhân, chỉ vì nàng cảm thấy làm cái mai viên toàn bia mộ trong phủ là một chuyện rất đáng sợ và kỳ lạ.

Bạch Tửu cũng không sợ yêu ma quỷ quái, vì yêu ma quỷ quái gặp nàng hẳn là nên sợ hãi nàng thì đúng hơn, đương nhiên, Bạch Tửu hoàn toàn không cảm thấy trong thế giới này sẽ có yêu quái, nàng có thể yên tâm đi vào mai viên vào ban đêm.

Nhưng vừa bước vào mai viên nàng đã dừng bước.

Trước mắt nàng là một biển hoa màu đỏ, trong gió đêm, nương ánh trăng có thể nhìn thấy hoa nở rộ, nhưng nguyên nhân làm nàng sững sờ không phải cảnh đẹp này, mà là bởi vì bây giờ không phải là mùa hoa nở.

Trong bóng đêm yên tĩnh, nàng nghe thấy tiếng ho khan già nua.

Bạch Tửu có loại trực giác, nàng hẳn là nên đi xem, nhấc chân đi về phía trước, nàng đi qua từng ngôi mộ, cuối cùng đã chui vào sâu bên trong, dưới ánh trăng thanh lãnh, một bóng người đang đứng.

Chương 84: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (21)

Edit: U'U

Đây là một lão nhân.

Một bộ áo gấm thanh nhã, tóc trắng, rất kỳ quái, những nam nhân bình thường nếu để xõa tóc, luôn mang theo vài phần điên cuồng, nhưng mà người này lại cho người ta cảm giác cực kỳ thanh nhã, cho đến khi làm người cảm thấy tất cả nam tử trên đời này đều xõa tung tóc, mới xưng được với là vân đạm phong khinh, nhàn nhã cực kỳ, khí chất như tiên.

Bạch Tửu không thể không cảm thán một phen, nam nhân trong thế giới này có phải đều không phân biệt tuổi tác không, già trẻ vừa khí độ bất phàm, vừa tuấn nhã mê người.

Ánh mắt của lão nhân nhàn nhạt dừng trên người nàng, ánh mắt ôn hòa yên lặng, nhìn nàng không khác gì những hoa cỏ bên cạnh.

Bạch Tửu thầm nghĩ người có phong thái như vậy nhất định không phải người bình thường, nàng hành lễ, hào phóng hỏi: "Là lão tướng quân sao?"

Lão nhân không phủ nhận, ngữ khí không có nửa phần gọn sóng nói: "Ngươi là cháu gái của Bạch Câu."

"Vâng." Bạch Tửu trả lời cung cung kính kính, xem ra nàng cũng không đoán sai, vị lão nhân trước mắt này là thần long thấy đầu không thấy đuôi(*) của Giang gia, Giang lão tướng quân Giang Hành.

Đôi mắt Giang Hành đen tối không rõ, "Dung mạo của ngươi tương tự Tiểu Cửu bảy phần."

Tiểu Cửu?

Bạch Tửu không nhanh không chậm hỏi: "Lão tướng quân có thể nói cho ta biết, Tiểu Cửu trong miệng ngươi là ai không?"

"Là sư muội của ra, cũng là mạng sống của Bạch Câu."

Bạch Tửu nghe vậy, cảm thấy kinh ngạc.

"Nhưng Tiểu Cửu là Tiểu Cửu, ngươi là ngươi, các ngươi lại giống nhau như thế nào đi nữa, cũng không phải là một người." Giang Hành thông dong đi về phía trước vài bước, đi tới trước mặt Bạch Tửu, đặt một thứ vào trong tay nàng, nói: "Sau này đừng kêu tỷ nữ kia đi tìm trâm của ngươi nữa."

Bạch Tửu rũ mắt nhìn, trong tay nàng là một cây trâm điêu khắc phượng, trong miệng nó còn ngậm một viên trân châu màu đỏ, nói chung, những viên trân châu trên trâm bình thường đều là màu trắng, nhưng viên trân châu này lại là màu đỏ, hẳn là cực kỳ hiếm thấy.

Bạch Tửu ngẩng đầu nhìn lão nhân trước mắt, một bàn tay đang xoa đỉnh đầu nàng.

Lão nhân vẫn đang duy trì khuôn mặt không biểu tình, nếu không phải cảm xúc trên đỉnh đầu là thật, Bạch Tửu đều sẽ cho rằng chuyện mình bị xoa đầu là ảo giác.

Tuy rằng bị trường bối sờ sờ đầu cũng không có gì đáng trách, nhưng nàng vẫn không thể không biểu tình phức tạp nói: "Lão tướng quân... Người có thể nhẹ hơn một chút không?"

Bàn tay đặt trên đầu nàng hơi hơi cứng lại.

Bạch Tửu thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng cho rằng cổ của mình sắp gãy luôn rồi.

Giang Hành không nói gì thu tay lại, trong giọng nói mang theo một tia không được tự nhiên, "Ta... Lần đầu tiên."

Lần đầu tiên xoa đầu người khác, mới không không chế được lực.

Bạch Tửu nói thầm cảm giác này giống như nàng đang bắt nạt người ta, nàng bổ sung thêm nói: "À, ta không có ý ghét bỏ người."

Giang Hành lại xoay người, "Ta đi đây."

Bạch Tửu cảm trâm, nhìn bóng dáng lão nhân càng đi càng xa, cuối cùng biến mất trong bóng đêm, nàng đứng ở đây có chút thấp thỏm bất an, nàng nói chuyện hình như rất có lễ phép, tuyệt đối không có chút ghét bỏ nào, nhưng vị lão nhân này hình như đã hiểu lắm rồi?

"Đêm khuya vắng vẻ, vì sao ngươi lại ở đây?"

Nghe thấy giọng nói truyền đến từ sau lưng, Bạch Tử xoay người lại, người trước mặt mặc bạch y, không nhiễm một hạt bụi, hơi thở ưu nhã cao quý, có lẽ là do bây giờ là thời gian đi ngủ, hắn vẫn chưa vấn tóc, chỉ buộc lỏng vắt sang một bên vai, càng làm màu tóc có vẻ đen như mực, phong thái xuất sắc.

Ngoài dự đoán là, người mặc bạch y không phải Giang Lâm Uyên, mà là Giang Lư, tối nay Giang Lư vẫn thanh lãnh cao quý, rồi lại có điểm nào đó không giống như trước.

"Ta..." Bạch Tử tạm dừng một lát, nói: "Ta không ngủ được, ra ngoài đi dạo một chút."

Ánh mắt hắn dừng trên cây trâm trên tay nàng.

"Là vừa rồi gặp lão tướng quân, người cho ta." Bạch Tử lại có chút buồn rầu, "Ta cũng không biết vì sao ngươi lại cho ta một cây trâm."

"Nếu phụ thân cho ngươi, vậy thì cứ nhận lấy, không cần nghĩ nhiều." Giang Lư tiến lên phía trước một bước, đi đến trước mặt nàng, hắn duỗi tay lấy cây trâm trên tay nàng, lại giơ tay cầm lên tóc nàng, bọn họ cách nhau rất gần làm nàng có thể cảm nhận được hơi thở trên người hắn.

Bạch Tử chỉ nhìn chằm chằm ngực hắn, không dám nhìn lung tung.

Cái trâm này cực hợp với nàng, đôi mắt Giang Lư lộ ra sự vừa lòng, "Phụ thân không thích người ta nhận đồ của mình rồi cất vào trong hộp không dùng tới, ngươi nhớ lấy, ngươi phải cái cái trâm này mọi lúc, không thể làm nó rời khỏi ngươi."

"Vậy lỡ như bị rơi..."

Bạch Tử giờ tay muốn tháo trâm xuống, nhưng lại có một bàn tay nhanh hơn cầm lấy tay nàng.

Bạch Tử hơi ngạc nhiên.

Hắn rũ mắt, "Ngươi cứ an tâm, nếu rơi thì tìm ta, ta sẽ tìm một cái giống y đưa cho ngươi."

Hắn nói như vậy, nàng càng không an tâm.

Tầm mắt Giang Lư dừng trên bàn tay đang nắm của hai người, không phải cố ý, chỉ là khi cầm tay nàng, bàn tay hắn lại tự nhiên ôm trọn lấy tay nàng.

Khóe môi hắn chậm rãi cong lên, thần sắc nhẹ nhàng hơn không ít, hắn nói: "Bình thường cũng không cảm thấy, chỉ là khi so sánh với ngươi, mới biết ta có thể ôm trọn bàn tay ngươi."

Lần đầu tiên Bạch Tử nhìn thấy hắn cười, nàng hoảng hốt cảm thấy, khi hai tay chạm vào nhau, nhiệt độ lạnh băng trên tay hắn truyền tới, cũng không quá lạnh.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

(*) Thần long thấy đầu không thấy đuôi: dùng để chỉ người có hành tung bí mật, không lộ chân tướng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (22)

Edit: Ư Ư

Hắn nhanh chóng thu tay lại, lại lui về phía sau một bước, động tác vừa nảy hình như cũng không mang theo tình cảm nam nữ, cũng chỉ là trường bối che chở cho vẫn bối mà thôi.

Giang Lư nói: "Ta đưa ngươi về nghỉ ngơi."

Có lẽ là ánh trăng tối nay quá ôn nhu, được ánh trăng ôn nhu chiếu xuống, hắn cũng ôn nhu hơn một phần.

Bạch Tử còn nghĩ tới nhiệm vụ của mình, cũng không muốn về phòng cho lắm, nhưng bây giờ vừa gặp Giang Hành và Giang Lư, nàng lại nói muốn ngắm trăng trong cái mai viên âm trầm này, cũng sẽ làm người nghỉ ngơi, vì thế, nàng chỉ có thể gật gật đầu, nói một từ "vâng".

Trên đường trở về hai người đều im lặng, Bạch Tử không tìm thấy đề tài, không biết nên nói gì, mà Giang Lưu vốn là người ít nói, người khác không nói với hắn, hắn có thể vẫn cứ im lặng như vậy.

Không khí rất xấu hổ.

Bạch Tử đi phía sau hắn, một đôi mắt không tự chủ được mà nhìn về phía tay hắn, đương nhiên lại nghĩ tới cảm giác khi hắn nắm tay nàng, phát hiện ra mình đang nhìn chăm chăm một người nam nhân, Bạch Tử vội thu hồi ánh mắt, nàng không thể không tìm một đề tài để phân tán lực chú ý của mình.

"Đại tướng quân."

Giang Lưu đi phía trước "Ân" một tiếng.

"Nghe gia gia nói quen biết lão tướng quân, vậy có phải Đại tướng quân cũng quen phụ thân ta không?"

"Ở trong triều gặp qua vài lần." Trước kia Giang Lưu đều chinh chiến sa trường, gần đây biên cương yên ổn, hắn mới trở về kinh thành, hắn vì bảo vệ quốc gia làm không ít công hiến, hoàng đế đương triều cho hắn và Giang Lâm Uyên nghỉ ngơi một thời gian, bọn họ nếu không có việc gì cũng có thể không lên triều, cũng bởi vậy tuy cùng làm quan, nhưng số lần Giang Lưu và Bạch Lăng gặp nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bạch Tử nói thầm người nam nhân này đúng là tích tụ như kim, nếu nàng không hỏi, hắn thật sự không nói gì, nàng bỗng nhiên nhớ tới Giang Lâm Uyên, thanh thanh giọng nói, lại giống như thuận miệng nhắc tới, cười nói: "Ta thấy tuổi của Thiếu tướng quân cũng không nhỏ, Đại tướng quân chưa định tìm một vị thê tử môn đăng hộ đối cho Thiếu tướng quân sao?"

Bước chân Giang Lưu hơi dừng lại, "Quân vụ bận rộn, thật sự chưa nghĩ tới chuyện này."

Nếu không phải Bạch Tử và Giang Tiệp Ngự bị người "bắt gian", vậy hôn sự của Giang Tiệp Ngự, Giang Lưu càng không nghĩ tới.

Bạch Tử nhớ trong cốt truyện, cả phủ tướng quân đều là pháo hôi, Giang Lâm Uyên Thiếu tướng quân là người mà vị xuyên qua kia yêu, mà chuyện Bạch Tử bị bắt gả cho Giang Tiệp Ngự, vị xuyên qua này cũng giúp không ít, Bạch Tử cười, "Ta nghe nói Văn Dương quận chúa của Trường công chúa thiên hương quốc sắc, lại thông tuệ khả nhân, nhìn toàn bộ kinh thành, phỏng chừng cũng chỉ có Văn Dương có thể xứng đôi Thiếu tướng quân."

"Lâm Uyên sẽ không thích."

Bạch Tử cảm thấy ngoài ý muốn vì ngữ khí chắc chắn của hắn, còn nhớ trong cốt truyện, Văn Dương quận chúa gặp Giang Lâm Uyên một lần đã nhớ mãi không quên, vị này cũng không phải là công chúa thật, vì thế đánh bạo theo đuổi Giang Lâm Uyên, nhưng Giang Lâm Uyên lại không nóng không lạnh, nguyên nhân tự nhiên cũng giống Giang Tiệp Ngự đời trước, trong lòng Giang Lâm Uyên có người khác.

Nguyên văn cũng không nói rõ người trong lòng Giang Lâm Uyên là ai, nhưng cũng ám chỉ, hình như người này cũng là... Bạch Tử?

Bạch Tử ngẫu nhiên nhớ tới, người trong lòng Giang Lâm Uyên còn không phải là nàng sao? Ý liên tiếp cự tuyệt Văn Dương quận chúa, nhưng sau khi Văn Dương quận chúa ở bên Tứ hoàng tử, y lại đột nhiên phát hiện ra mình đã sớm động tâm với Văn Dương quận chúa, nhưng lúc này đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (26)

Edit: U`U`

Cuối cùng, Giang Lâm Uyên chết trận ở sa trường.

Cốt truyện xảy ra trên người Giang Lâm Uyên, quả thật là phiên bản của Giang Tiệp Ngự.

Bạch Tử đứng im, không đuổi kịp Giang Lưu, Giang Lưu xoay người xem nàng, thấy biểu tình của cô phức tạp một lời khó nói hết, hắn hỏi: "Sao vậy? Thân thể lại không thoải mái sao?"

Bạch Tử im lặng lắc đầu, ngược mắt nhìn Giang Lưu thở dài một hơi, hai nhĩ từ của hắn, thế nhưng đều là pháo hôi để nữ chính và bạn thân của nữ chính thúc đẩy cảm tình, nàng cảm thấy một vai ác như mình còn không thâm như hắn.

Nhưng nghĩ đến Giang Lưu thật lòng quan tâm nàng, nàng càng cảm thấy hắn đáng thương, cho nên Bạch Tử nghiêm trang kiến nghị nói: "Đại tướng quân, chuyện hôn nhân đại sự này, hắn là nên làm chủ mẫu suy xét, ta cảm thấy phủ tướng quân không thể không có nữ chủ nhân, người vẫn nên tìm một người đề..."

Hắn lại sinh một hải tử, nói không chừng có thể thoát khỏi vận mệnh cả nhà là pháo hôi này.

Khỏe môi Giang Lưu khẽ nhúc nhích, cảm xúc không dao động nửa phần "Nga" một tiếng.

Bạch Tửu nói thầm mình cũng chỉ có thể nhắc nhở hắn nhiều như vậy, làm một chuyện tốt, có thể làm nàng yên tâm hơn, ngày thứ hai thức dậy càng thêm tươi tỉnh.

Đang vấn tóc cho Bạch Tửu, Tiểu Tú kỳ quái nói: "Cái trâm này em chưa từng nhìn thấy, tiểu thư mua lúc nào vậy ạ?"

Nếu nói là lão tướng quân đưa, vậy Tiểu Tú sẽ biết đêm qua nàng chuồn ra, Bạch Tửu thuận miệng nói: "Ta lấy trong cửa hồi môn, còn khá xinh đẹp, cứ đeo cái này cho ta."

"Vâng." Tiểu Tú gật đầu, lại nhìn chăm chăm Bạch Tửu nhìn vài giây, không xác định nói: "Em cảm thấy khí sắc của tiểu thư tốt hơn không ít, tiểu thư có chuyện gì vui sao?"

Nếu có chuyện vui, vậy mình hẳn sẽ biết.

Bạch Tửu nhìn bản thân trong gương đồng, "Chắc là em nhìn nhầm đó, ta cảm thấy vẫn giống như trước mà."

Tiểu Tú khó hiểu, cũng không dám khẳng định mình không nhìn nhầm.

Hôm nay ánh mặt trời vừa đẹp, dùng bữa sáng xong, Bạch Tửu bảo Tiểu Tú phái người dọn một cái ghế dài ra sân, nàng thích ý nằm trên ghế nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ nghĩ, nên tìm ngày nào đẹp đẹp đi xung quanh phủ, gió ẩm lại thổi tới, nàng dần dần có chút buồn ngủ.

Tiểu Tú ở một bên nhắc mãi, "Tiểu thư, em nghe đại thẩm đi mua đồ ăn nói, đêm qua, phủ Trương công chúa xuất hiện thích khách, trong lúc hỗn loạn làm Văn Dương quận chúa bị thương, nghe nói gương mặt kia của quận chúa bị kiếm làm bị thương rất nặng."

"Em nói gì?" Vốn đang ngủ gà ngủ gật, Bạch Tửu lập tức tỉnh táo ngồi dậy

Tiểu Tú kỳ quái khi Bạch Tửu kích động, lại nói nói: "Phủ Trương công chúa xuất hiện thích khách, mặt quận của bị thương, bây giờ Trương công chúa còn đang tìm danh y chữa cho quận chúa."

"Sao lại xảy ra chuyện này..." Bạch Tửu giơ tay đỡ trán, chuyện nàng ghét nhất đã xảy ra, đó là mọi chuyện thoát khỏi sự khống chế của cốt truyện, điều này có nghĩa là bàn tay vàng duy nhất của nàng đã không còn tác dụng, lại càng không tốt khi cái thân thể này yếu ớt như vậy.

Tiểu Tú khó hiểu, "Vì sao tiểu thư lại buồn rầu?"

"Phủ Trương công chúa canh phòng nghiêm ngặt còn để thích khách xuất hiện, chỉ sợ kinh thành sẽ không bình tĩnh." Bạch Tửu bày ra khuôn mặt u sầu vì nước vì dân, "Làm sao ta có thể không buồn rầu chứ?"

"Thật sự nên buồn rầu."

Một giọng nói của nam nhân đột nhiên xuất hiện.

Bạch Tửu ngẩng đầu nhìn lại, nam nhân một thân bạch y, tuấn dật phong nhã mỉm cười đi đến.

Giang Lâm Uyên không khách khí ngồi xuống ghế đá bên cạnh Bạch Tửu, một tay đặt trên bàn đá chống cằm, hơi hơi nghiêng đầu nhìn nàng, ý cười trong mắt dường như dòng nước mùa xuân, khỏe miệng hơi cong, đôi mắt đẹp như nước, nam tử này chỉ có thể dùng cảnh đẹp ý vui để hình dung, có thể nói là phong lưu cũng được, nói ngà ngón cũng đúng.

Mà bây giờ, nam nhân ôn nhuận như ngọc này lại chỉ chuyên chú nhìn nàng, y nhẹ giọng cười nói: "Từ trước đến nay đều nói kinh thành không ít mỹ nhân, nhưng mỹ nhân quốc sắc thiên hương lại không nhiều lắm, mà ta lại thích mỹ nhân, bây giờ Văn Dương quận chúa xứng đôi với ta lại bị thương ở mặt, ta sẽ không còn hứng thú, đệ muội, muội nói có phải ta sẽ không thể cười được thê tử, cô độc sống quãng đời còn lại?"

Bạch Tửu miễn cưỡng cười, "Thiếu tướng quân nói đùa."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (27)

Edit: U'U'

Giang Lâm Uyên tới đột nhiên, lời nói càng đột nhiên, Bạch Tửu cảm thấy bất an.

Dường như Giang Lâm Uyên không cảm thấy Bạch Tửu không thích khi y đến, khóe môi cười nhạt, "Tuổi của ta cũng không còn nhỏ, trước kia bởi vì chiến sự, không muốn làm cô nương người ta khổ cả đời, cho nên chưa từng nghĩ tới hôn nhân đại sự, bây giờ quốc thái dân an, khi ta nhớ tới chuyện hôn nhân đại sự của mình, lại bỗng nhiên phát hiện toàn bộ kinh thành đều không có người trong lòng."

"Phải không?" Bạch Tửu nâng tách trà lên, cúi đầu uống ngụm trà.

Đôi mắt Giang Lâm Uyên lộ ra sự phiền muộn, "Có lẽ kinh thành cũng có nữ tử làm ta động tâm, chỉ là nữ tử đó đã xuất giá."

Lời nói của y, làm người cảm thấy đang ám chỉ điều gì đó.

Bàn tay cầm tách trà của Bạch Tửu hơi run, từ sau khi nhớ tới cốt truyện Giang Lâm Uyên thích Bạch Tửu, khi nàng nhìn thấy Giang Lâm Uyên là cảm thấy không được tự nhiên lắm, người đời đều nói Giang thiếu tướng quân tuổi trẻ tài cao, nhiều lần lập chiến công, làm người lại ôn hòa có lễ, nhưng chỉ bằng vài lần gặp mặt của nàng và y, nàng cảm thấy người nam nhân này không giống như lời đồn.

Nếu muốn nói trong Giang gia ai ngây thơ nhất, cũng chỉ có Giang Tiệp Ngự kia.

Hôm nay Bạch Tửu khá im lặng, Giang Lâm Uyên lại cười, "Thân thể của muội thế nào?"

"Đã tốt hơn rất nhiều."

"Thân thể của muội đã tốt, ta thấy thời tiết hôm nay cũng không tồi, để bồi tội, hôm nay ta dẫn muội ra ngoài đi dạo được không?"

Bạch Tửu ngược mắt nhìn y, "Như vậy... Hình như không ổn lắm."

"Có gì không ổn?" Giang Lâm Uyên nói: "Thân thể muội không tốt, cũng không nên ở trong phủ cả ngày, như vậy dù thân thể của muội tốt, sớm muộn dung sẽ bị bệnh, huống chi thái y cũng nói muội nên ra ngoài, giải sầu."

Ý nàng là như thế à? Rõ ràng là một nữ tử đã gả chồng ra ngoài đi dạo với người khác, chuyện này mới không ổn.

Giang Lâm Uyên cười nói: "Kỳ thật muốn mời muội ra ngoài đi dạo cũng không phải không có tư tâm, ngày mai là ngày sinh của Tổng thái phi, nếu đã nhận được thiệp mời, vậy không thể không có lễ, phụ thân giao chuyện lễ vật cho ta xử lý, nhưng ta lại chưa nghĩ ra nên tặng gì, theo lý mà nói, loại chuyện này nên để chủ mẫu quyết định, nhưng muội cũng biết, có thể gọi là nữ chủ nhân trong phủ, cũng chỉ có một mình muội."

Nếu có thể, Bạch Tửu tuyệt đối không muốn nghe thấy ba chữ "nữ chủ nhân" này từ trong miệng y, loại cảm giác này cực kỳ quái dị, nhưng Giang Lâm Uyên nói cũng không sai, nàng gả vào phủ tướng quân, loại chuyện tặng lễ này, nàng cũng có trách nhiệm.

Nàng không có lý do gì cự tuyệt, chỉ đành căng da đầu gật đầu đáp ứng.

Giang Lâm Uyên cười, nhanh chóng phái người chuẩn bị xe, dẫn Bạch Tửu ra phủ, may mà Giang Lâm Uyên còn có kỵ nam nữ khác biệt, không ngồi chung một chiếc xe ngựa với Bạch Tửu, ước chừng qua một khắc, bọn họ đã tới cửa hàng.

Bạch Tửu đi theo Giang Lâm Uyên vào nơi được xưng là cửa hàng trang sức lớn nhất kinh thành, nhìn trang sức muôn màu trong cửa hàng, nàng cũng không thể không thừa nhận lời đồn không sai, tất nhiên, đồ trong đây cũng không rẻ.

Nàng hỏi: "Quan hệ của phủ tướng quân và phủ Tà Vương như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (25)

Edit: U'U'

Giang Lâm Uyên trả lời: "Ngày thường không lui tới."

Bạch Tửu cảm thấy áp lực nhẹ hơn không ít, nếu không lui tới, vậy tặng những thứ bình thường một chút cũng không sao, nàng đi đến một chỗ, cẩn thận nhìn trang sức trên đó, tuy rằng nói có thể chọn lễ vật bình thường một chút, nhưng cũng không thể quá rẻ.

Giang Lâm Uyên lại không có tâm tư nhìn đồng đồ kia, y hứng thú cầm lấy một cái vòng tay bạch ngọc đi tới bên cạnh Bạch Tửu, "Muội thấy cái này thế nào?"

"Cái vòng tay này à..." Bạch Tửu do dự, "Vị Tổng thái phi kia có thể sẽ không thích những thứ đơn giản như thế này thì sao?"

"Quá đơn giản à?" Giang Lâm Uyên trầm ngâm một lát, lại thả đồ xuống

Bạch Tửu tiếp tục cúi đầu nhìn, không bao lâu, bên người nàng lại có thêm một bóng người.

Giang Lâm Uyên cầm một bộ khuyên tai vàng nạm trân châu, y cười hỏi: "Cái này không tổ chứ."

"Quá lõe lợt." Bạch Tửu nhú mày, nếu là mẫu thân của nam chính, vị Tổng thái phi kia chắc sẽ không thích những thứ trông quá khoe khoang.

Giang Lâm Uyên cũng không giận, y đi ra nói chừng quây gì đó, chừng quây gặt gặt đầu, gọi tiểu nhị lấy đồ ra cho Giang Lâm Uyên chọn lựa, y cầm lấy một cái trâm hình hoa đào được làm bằng bạch ngọc, viền vàng, nạm trân châu trắng, đi đến bên cạnh Bạch Tửu, trong mắt có ý cười hỏi: "Cái trâm này thế nào?"

Đôi mắt Bạch Tửu sáng ngời, "Cái này đẹp."

"Ta cũng cảm thấy đẹp." Giang Lâm Uyên nói, tự nhiên cảm trâm lên tóc nàng, Bạch Tửu hơi cứng người vì động tác thành linh của y.

Giang Lâm Uyên vừa lòng, "Ta cảm thấy ngày thường muội trang điểm quá mộc mạc, đeo thêm chút trang sức vẫn đẹp hơn, nếu không lại mua thêm vòng tay và khuyên tai được không."

Bạch Tửu mặt không biểu tình duỗi tay rút trâm xuống, "Ta không cần, cảm ơn."

"Không cần tiết kiệm tiền cho Giang gia, nhà của chúng ta cũng chỉ có mình muội là nữ, bỗng lộc bao năm không dùng đến, dù sao cũng phải trang điểm cho muội thật xinh đẹp." Giọng nói của Giang Lâm Uyên mang theo vài phần thanh nhã rất có mị lực, đôi mắt ôn nhu, y hứng thú nói: "Khó có khi đi ra ngoài một lần, chúng ta cứ mua thêm vài thứ đi."

Không phải nói mua lễ vật cho Tổng thái phi à? Sao lại mua trở thành mua đồ cho nàng?

Bạch Tửu xem như đã biết y chỉ lấy cớ để nàng ra ngoài mà thôi, nàng thờ dãi, vừa định quay đầu ra ngoài, bên kia lại truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng của một vị công tử.

"Mi như thúy vũ, cơ như tuyết trắng, eo như thục tố, răng như trắng như ngọc... Mỹ nhân, thật sự là mỹ nhân."

Giọng nói này rõ ràng là hướng về phía Bạch Tửu.

Ý cười bên môi Giang Lâm Uyên hơi nhạt đi, người này y cũng không xa lạ. cười như không cười, "Tứ hoàng tử."

Vị công tử tay cầm quạt, phong lưu tiêu sái này đúng là Tứ hoàng tử, Hiên Viên Lăng.

Giang Lâm Uyên đã chặn trước mặt Bạch Tửu, nhưng không ngăn được ánh mắt đầy hứng thú của Hiên Viên Lăng, dù trước khi nữ chính trọng sinh, hay là sau khi nữ chính trọng sinh, Hiên Viên Lăng đều đã từng cảm thấy hứng thú với Bạch Tửu, không giống những nam nhân khác, Tứ hoàng tử chỉ đơn giản là thích khuôn mặt của Bạch Tửu, Hiên Viên Lăng có một trái tim thường thức cái đẹp, đương nhiên, sau khi thích Văn Dương quận chúa, Bạch Tửu cũng chẳng là gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (26)

Edit: U'U'

Theo định luận ngôn tình, nữ phụ ác độc sẽ không có người nào yêu mình thật lòng, cho dù có, cũng là do có đủ loại nguyên nhân che mắt, tóm lại, một ngày nào đó người thích nữ phụ ác độc sẽ biết "thích" không thể bị gọi là "thích", nhiều lắm cũng chỉ là do nhất thời mê muội.

"Lâm Uyên." Hiên Viên Lăng cười tủm tỉm nói: "Người quen biết vị cô nương xinh đẹp này từ lúc nào vậy? Đây là tiểu thư nhà nào, người không giới thiệu để ta nhận thức một chút?"

Hiên Viên Lăng cũng không tùy tiện như biểu hiện bên ngoài, trên thực tế, người này lại là một người nam nhân có dã tâm có thủ đoạn, nếu không cuối cùng cũng sẽ không bước lên ngôi vị hoàng đế.

Giang Lâm Uyên rũ mắt cười nói: "Là thiên kim phủ thái sư."

"Phủ thái sư có hai vị thiên kim, vị con vợ lẽ kia, ta đã từng gặp bên cạnh vương thúc, người chưa gặp, là vị tiểu thư con vợ cả kia." Hiên Viên Lăng tiêu sái mở quạt, lộ ra một nụ cười đầy sâu xa, "Lâm Uyên người lại giới thiệu như vậy, nếu ta không biết rõ những vị tiểu thư trong kinh thành này, chỉ sợ ta cũng không biết thiên kim phủ thái sư mà người nói, kỳ thật là đệ muội của người."

"Tứ hoàng tử hỏi thiên kim nhà ai, thì ta trả lời như thế, hình như cũng không có gì sai."

"Cũng đúng." Hiên Viên Lăng gật gù đầu, không nói về vấn đề này với Giang Lâm Uyên, hơi hơi nghiêng người nhìn Bạch Tửu, sang sang cười nói: "Ta cũng không phải là thủ dốt, sao cô nương lại sợ ta như vậy?"

Bạch Tửu cúi đầu, lấy tay áo che mặt, nhút nhát sợ sệt nói: "Ta... Không thói quen gặp người xa lạ."

Hiên Viên Lăng "Nga" một tiếng.

Bạch Tửu tỏ vẻ nhút nhát, thấp giọng nói: "Thiếu tướng quân, ta không thoải mái, vào trong xe ngựa trước."

Giang Lâm Uyên nói được, Bạch Tửu cúi đầu bùm mặt xoay người rời đi, nhưng cái tốc độ này lại không giống với cái lý do thân thể không thoải mái của nàng.

Hiên Viên Lăng nhìn chằm chằm bóng dáng Bạch Tửu, cho đến khi không thấy nữa, chắc một tiếng, "Lâm Uyên, thứ đệ kia của người... Có phải không được không?"

Giang Lâm Uyên nhìn Hiên Viên Lăng.

Hiên Viên Lăng hạ giọng, "À ừ thì... Bốn hoàng tử nhìn, đệ muội của người vẫn là hoàn bích chi thân(*), người nói xem, không xuống tay với một vị mỹ nhân như vậy, có phải Giang Tiệp Ngư có bệnh không?"

"Tứ hoàng tử."

"Hả?"

Giang Lâm Uyên nửa híp mắt cười, "Người thật giống vị ma ma thích khua môi múa mép trong cung đấy."

Hiên Viên Lăng nghẹn họng.

Mà bên kia, Bạch Tửu ngồi trong xe ngựa mới phát hiện trong tay còn cầm cái trâm kia, bây giờ cũng không thể xuống xe, nàng chỉ có thể lát nữa trả lại đồ cho Giang Lâm Uyên, Bạch Tửu đang nghĩ ngợi, đột nhiên xe ngựa lại chuyển động, mà nàng cũng không nói với xa phu sẽ về phủ.

Nàng vươn tay đang định mở cửa xe, cửa xe đã được mở ra, xa phu chui vào rải bột phấn, Bạch Tửu sắc bột, sau khi ho khan vài tiếng, đầu óc lại trở nên nặng trĩu, nàng biết mình đã bị người tính kế.

Bạch Tửu nhắm mắt cắn đầu lưỡi, đau đớn và mùi máu tươi làm nàng tỉnh táo hơn, người kia đã ra ngoài, hiển nhiên gã không nghĩ tới một nữ tử yếu đuối như Bạch Tửu có thể chịu đựng được lâu, vì thế khi gã chuẩn bị đóng cửa xe lại bị Bạch Tửu cầm trâm đâm mạnh vào cánh tay, gã rút tay lại theo bản năng, Bạch Tửu dựa vào chút sức lực cuối cùng lao ra ngoài, từ trên xe lăn xuống.

Khi tiếp xúc với mặt đất, nàng có thể cảm giác được khuôn mặt và tay mình đều bị cọ xát chảy máu, nhưng vì tác dụng của thuốc mê, nàng cũng không cảm thấy đau lắm, đôi mắt trở nên mơ hồ, nàng có thể nhìn thấy người xung quanh kinh ngạc chạy đi, cũng thấy chiếc xe ngựa kia dừng lại, mà gã đang đi về phía nàng.

Thần trí dần dần tan rã, cho dù nàng cố gắng nhưng đầu ngón tay cũng không thể cử động, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân vô lực.

Trước mắt xuất hiện rất nhiều khuôn mặt, nhưng đều mơ hồ, rõ ràng, chỉ có một người duy nhất.

"Cứu ta..." Cánh môi khẽ nhúc nhích, nàng ní non ra tiếng.

Người hôn mê được một nam nhân ôm vào trong ngực.

Giang Lâm Uyên vội vàng chạy đến, hơi thở hỗn loạn, y ôm chặt Bạch Tửu, ánh mắt mơ hồ nhìn chằm chằm bóng người dần dần biến mất kia, một người đứng ở phía sau nó: "Xa phu bị người đánh hôn mê ném vào ngõ nhỏ, Thiếu tướng quân, có cần đuổi theo không?"

Nên đuổi theo, nhưng cũng không thể mặc kệ Bạch Tửu.

Giang Lâm Uyên lạnh lẽo nói, "Không sao, ta sẽ biết người đó là ai, đi về trước."

Y ôm Bạch Tửu lên xe ngựa ngồi xuống, khi không ai có thể nhìn thấy y, hơi thở ôn nhuận như ngọc trên người đã bị hơi thở nguy hiểm bao phủ

Giang Lâm Uyên rũ mắt nhìn người trong lòng, bên trái khuôn mặt Bạch Tửu có vài chỗ bị xước, bởi vì tay tiếp đất trước, hai tay đều bị thương nặng, làn da nàng non mịn, dù là vết thương nhỏ nhìn cũng cảm thấy ghê người, đặc biệt khó chịu.

Giang Lâm Uyên nâng tay phải, lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khóe môi nàng, y nhìn ra, vì tỉnh táo, nàng đã tàn nhẫn với chính bản thân mình, y thấy khóe môi nàng đang mấp máy, hình như đang nói gì đó.

Giang Lâm Uyên hơi hơi khom lưng, kẻ sát khuôn mặt nàng, lần đầu tiên nhìn nàng gần như vậy, cũng nghe cái tên nàng đang ní non.

Giang Lâm Uyên đặt lòng bàn tay nàng ở bên môi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi vết máu trong lòng bàn tay, mùi máu tươi thuộc về nàng chậm rãi khuếch tán, sương mù trong mắt dần dần bị sương sống thay thế, môi mỏng nhẹ cong lên, nụ cười ôn nhu như nước, cũng làm người trầm luân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (27)

Edit: U' U'

Vừa tỉnh lại, cảm giác đầu tiên của Bạch Tửu là đau.

Bạch Tửu mở mắt ra nhìn nóc giường, xác định vẫn là cái nóc giường quen thuộc đó, nàng hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó đã cảm thấy đầu lưỡi đau xót, nàng nhửu mày, trong lòng càng tức bản thân không chú ý mà mắc mưu người khác.

Nàng nằm ở trên giường lẳng lặng suy nghĩ những người có khả năng hãm hại mình, cẩn thận nghĩ, kẻ thù của nàng đúng là không ít, nữ chính, bạn thân nữ chính, nam chính thích nữ chính, nam phụ thích nữ chính... Cuối cùng, Bạch Tửu không nghĩ nữa.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi!"

Đấy, lại là câu thoại quen thuộc.

Bạch Tửu ngồi dậy, nàng cúi đầu nhìn hai tay, ngẩng đầu hỏi Tiểu Tú đang ngồi bên mép giường, "Ta ngủ bao lâu rồi?"

Vừa mở miệng, lại cảm thấy đau.

"Tiểu thư ngủ một ngày một đêm, nếu không phải Đại tướng quân tìm thái y nói tiểu thư sẽ không sao, em cũng không biết phải làm gì!" Tiểu Tú lòng còn sợ hãi nói: "Tiểu thư, người cũng không biết, khi em nhìn thấy Thiếu tướng quân ôm người trở về, em lo lắng gần chết!"

Là Giang Lâm Uyên cứu nàng.

Bạch Tửu hơi thay đổi cái nhìn về người này, xem ra sau khi nàng đỡ hơn, cần tìm một cơ hội để cảm ơn y.

"Tiểu thư... Người cảm thấy thân thể có khỏe không?" Tiểu Tú lo lắng sốt ruột.

Bạch Tửu cười, "Đừng lo lắng, chỉ bị thương ngoài da thôi, không phải vấn đề lớn, rất nhanh sẽ khỏi."

"Vậy... Em hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu thay quần áo ra ngoài."

Bạch Tửu hơi ngạc nhiên, "Ta nói muốn ra ngoài lúc nào?"

"Thái y nói tiểu thư sẽ tỉnh lại trước buổi tối, Đại tướng quân phân phó, sau khi tiểu thư tỉnh lại, phải tham gia tiệc mừng thọ của Tổng thái phi cùng Đại tướng quân."

"Cùng Đại tướng quân?"

"À, đúng, còn có nhị thiếu gia." Tiểu Tú bĩu môi, có thể thấy được thật sự chán ghét Giang Tiệp Ngư, cực kỳ ghét, lại có chút bất mãn nói: "Tiểu thư rõ ràng bị thương, hẳn là nên tĩnh dưỡng mới đúng, nhưng Đại tướng quân nói tiệc mừng thọ của Tổng thái phi rất quan trọng, người của phủ tướng quân không thể vắng..."

Trong ấn tượng của Bạch Tửu Giang Lưu không phải là người làm khó người khác, chợt, nàng lại nhớ lại bóng người hiện lên trước khi hôn mê, trong lòng càng cảm thấy vi diệu, nàng chỉ do dự một chút, rồi nói: "Hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đi."

Ngoài phủ tướng quân, có hai chiếc xe ngựa đang đứng.

Giang Tiệp Ngự không kiên nhẫn nói: "Phụ thân, nếu Bạch Tửu không khỏe, chúng ta không cần dẫn theo nàng đi."

"Nàng là người của Giang, tiệc mừng thọ tối nay, người Giang gia không thể vắng." Giang Lưu nhìn thẳng bóng đêm phía trước, gió đêm làm đuôi tóc hắn hơi bay bay.

Giang Tiệp Ngự lại không vui nói: "Đại ca cũng là người Giang gia, vì sao lại không phải đi?"

"Tối nay tuần tra kinh thành, là nhiệm vụ." Từ sau khi phủ Trưởng công chúa xuất hiện thích khách, kinh thành đã bắt đầu giới nghiêm, buổi tối tăng thêm người tuần tra, bảo đảm sự an toàn của kinh thành.

Không giống như Giang Tiệp Ngự, Giang Lâm Uyên là người có nhiệm vụ, thì không thể trốn tránh trách nhiệm.

Giang Tiệp Ngự còn muốn nói thêm, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Tửu đang được Tiểu Tú đỡ ra cửa, hắn ta ngậm miệng lại.

Bạch Tửu coi như không nhìn thấy ánh mắt không vui của Giang Tiệp Ngự, nàng cúi đầu chào Giang Lưu: "Đại tướng quân."

Giọng nói này lại yếu ớt hơn mấy ngày hôm trước vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (28)

Edit: U' U'

Ánh mắt Giang Lưu dừng lại một giây trên sườn mặt bị thương của nàng, hắn thu hồi ánh mắt, nói: "Lên xe đi."

Giang Tiệp Ngự chán ghét Bạch Tửu, hắn là không muốn ngồi cùng Bạch Tửu, nhưng lại nghĩ nếu hắn ta không ngồi cùng Bạch Tửu, lại làm phụ thân tức giận, hơn nữa Bạch Tửu còn đang bị thương, tay còn đang quấn băng, dù muốn cũng không giờ được trở về, hắn ta nhìn Bạch Tửu lên xe ngựa, cũng nhắc chân theo sau.

"Tiệp Ngự."

Giang Tiệp Ngự dừng bước, xoay người nhìn về phía phụ thân mình.

Giang Lưu không lạnh không nhạt nói: "Người ngồi cùng ta."

Tiếp theo, Giang Lưu lên một cái xe khác.

Giang Tiệp Ngự chần chờ một lát, vẫn đi theo Giang Lưu lên chiếc xe ngựa bên kia.

Tiểu Tú ngồi bên cạnh Bạch Tửu, rất lo âu nói: "Tiểu thư, vì sao ngươi không nói với không đi tham gia tiệc với Đại tướng quân? Mặt ngươi bị thương, đến lúc đó lại có nhiều khách như vậy, nói không chừng Bạch Cẩm Thư còn có mặt, không phải sẽ bị chế giễu sao?"

"Không sao." Bạch Tửu nhắm mắt giả ngủ, "Ta cũng không để ý chuyện này."

Mặt nàng bị thương, ít nhất sẽ không hấp dẫn Hiên Viên Lăng nhan không kia, xét về mặt này, đây cũng không phải là chuyện xấu.

Nàng chỉ kỳ quái, vì sao Giang Lưu nói nàng phải tham gia tiệc mừng thọ này, càng quan trọng là, mỗi lần nhìn thấy hắn đều sẽ tâm viên ý mã(*), làm nàng quên mất không nói chuyện không đi phủ Tà Vương, điều này rất không bình thường.

Theo lý mà nói, nàng đã qua cái tuổi xuân tâm mạnh động.

Bạch Tửu cũng không biết có phải do cái thân thể này ảnh hưởng tới nàng không, tóm lại, bây giờ vừa nhìn thấy Giang Lưu, nàng có cảm giác là sự thật.

Nàng ôm cái suy nghĩ không có câu trả lời này, cùng đoàn người của phủ tướng quân tới phủ Tà Vương.

Trước khi xuống xe, Bạch Tửu vẫn cầm lấy khăn che mặt Tiểu Tú đưa đeo lên, Giang Tiệp Ngự nhìn thấy Bạch Tửu đeo khăn che mặt cũng nói móc, có thể thấy được hẳn ta biết sự quan trọng của khuôn mặt đối với một nữ nhân, nhưng trong mắt hẳn ta, Bạch Tửu cũng chỉ có khuôn mặt này.

Bạch Tửu và Giang Tiệp Ngự là tiểu bối, đều tự giác đi theo phía sau Giang Lư, nhưng Giang Tiệp Ngự lại khinh thường đi cùng Bạch Tửu, cũng không chú ý tới chuyện Bạch Tửu càng đi càng chậm, càng ngày càng xa.

"Tiểu Cửu."

Bạch Tửu nghe thấy giọng nói quen thuộc của gia gia, nằng lầy lại tinh thần, gia gia và phụ thân nàng đang đi tới, phía sau Bạch Lăng, là một thiếu nữ bạch y khí chất thanh lãnh.

Thiếu nữ kia nhìn thấy Bạch Tửu, thần sắc nhàn nhạt trên mặt không thay đổi, nhìn ra nàng ấy cũng không muốn chào hỏi Bạch Tửu, chỉ coi Bạch Tửu như một người xa lạ tới.

Đây là Bạch Cẩm Thư, sau khi Bạch Cẩm Thư trọng sinh, đã hố Bạch Tửu một phen, làm Bạch Tửu từ mệnh Hoàng Hậu biến thành mệnh phu nhân của con vợ lẽ, dựa theo tính cách của Bạch Tửu, chỉ sợ trong lòng rất hận hận, Bạch Cẩm Thư cho rằng đây đã là trả thù Bạch Tửu, nếu trả thù, vậy nàng ấy và Bạch Tửu chỉ là người xa lạ, chỉ cần Bạch Tửu không gây chuyện, vậy Bạch Cẩm Thư cũng sẽ không chủ động làm gì.

Bạch Tửu liếc mắt nhìn Bạch Cẩm Thư, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nữ chính, nàng cảm thán một phen, không hổ là nữ chính, khí chất cao khiết như lan này, cũng không phải là người bình thường có thể có được.

"Tiểu Cửu, sao lại dùng khăn che mặt?" Bạch Lăng không hiểu lên tiếng.

Trước khi Tiểu Tú mở miệng, Bạch Tửu đã cười nói: "Ban đêm gió lớn, con sợ bị cảm lạnh."

Nói xong, Bạch Tửu như có như không nhìn Tiểu Tú, Tiểu Tú hiểu ra thành thành thật thật đứng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

(*) Tâm viên ý mã: Tâm như con vượn đang nhảy nhót lung tung, ý như con ngựa đang chạy

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (29)

Edit: U`U`

Bạch Tửu lại nhìn về phía gia gia im lặng từ lúc đi đến gần nàng, nàng khó hiểu hỏi: "Sao gia gia cũng đến đây?"

Thân thể của Bạch Câu không tốt, lại thường xuyên thích ngủ nên tuyệt đối không thích bước ra khỏi phủ thái sư, đây chỉ là tiệc mừng thọ của Tổng thái phi thôi mà ông lại tới tham gia.

Bạch Câu nhìn Bạch Tửu không nói gì.

Bạch Lăng cười ha hả nói: "Gia gia người tính quẻ nói tiệc mừng thọ hôm nay sẽ có nhiều chuyện thú vị nên đến tham gia."

Chuyện Bạch Câu thích bói toán xem tướng người Bạch gia đều biết, ngoại trừ ngủ trong rừng trúc ông còn thích bói cho mình và người khác, nhưng những người khác cũng chỉ xem như đây là sở thích của ông mà thôi.

Thiệp mời của phủ Tà Vương có viết có thể dẫn theo thứ tử và thứ nữ nên hôm nay có khá nhiều người đến vương phủ, Bạch Câu cũng tới, nhưng có nhiều người như vậy nên cũng không đặc biệt thu hút.

Bạch Tửu lại bị ánh mắt nhìn chằm chằm của gia gia mình làm cho da đầu tê dại, "Gia gia... Hôm nay con có gì khác mọi ngày sao?"

Ông đã nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu rồi.

Một lát sau Bạch Câu nhú mày lại, sắc mặt cũng trầm xuống, "Cây trăm trên đầu người ở đâu ra?"

Bạch Tửu không biết vì sao gia gia lại chú ý cây trăm này như vậy, nàng đang suy nghĩ có nên nói thật là do Lão tướng quân tặng không thì một người

nam nhân cao lớn đã đi tới bên cạnh nàng.

Là Giang Luru.

"Bạch thái sư, Bạch đại nhân." Giang Luru lễ phép chào hỏi.

Bạch Lăng cũng trả lời một tiếng, "Giang đại tướng quân."

Sau đó Bạch Lăng nhìn Giang Tiệp Ngự đang đứng sau lưng Giang Luru, Giang Tiệp Ngự là con rể ông nên ông cũng chú ý nhiều hơn, cũng phải xem xem hắn ta đối xử với Bạch Tửu như thế nào.

Nhưng ánh mắt Giang Tiệp Ngự lại dính trên người Bạch Cẩm Thư, nàng ấy hơi nghiêng đầu muốn tránh né ánh mắt của nam nhân tạo thành bi kịch đời trước của mình, nhưng càng tránh né thì Giang Tiệp Ngự lại càng nhìn chăm chú.

Bạch Lăng nhíu chặt mày.

Bạch Câu mặt không biểu tình nhìn Giang Luru, không ai biết lão nhân này đang nghĩ gì.

Giang Luru nói: "Phụ thân cũng kể về Bạch thái sư rất nhiều lần, ông nói nếu có cơ hội thì nhất định sẽ ôn lại chuyện cũ với người, nhớ lại những năm tháng có giai nhân làm bạn, khí phách hăng hái đó."

Bàn tay đang rũ bên hông của Bạch Câu đột nhiên nắm chặt.

Bạch Tửu nhảy cảm phát hiện ra có điều gì đó không đúng lắm.

Nhưng Giang Luru lại nói: "Sắp đến giờ yến hội bắt đầu rồi, Tiểu Tửu, chúng ta đi thôi."

Bạch Tửu hơi giật mình, đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng mà lại thân mật như vậy, nàng thu lại suy nghĩ nhộn nhạo trong lòng, cụp mi rũ mắt nói con đi trước với gia gia và phụ thân rồi đi theo sau Giang Luru.

Bạch Lăng thấy Giang Tiệp Ngự vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Bạch Cẩm Thư nên giận sôi máu, "Người còn không đi?"

Giang Tiệp Ngự lấy lại tinh thần, hắn ta lరు lరు nhìn Cẩm Thư một lúc rồi mới rời đi.

Bạch Lăng tức giận hừ một tiếng.

Không ít người đã ngồi xuống bàn tiệc, chỗ ngồi cũng đã được sắp xếp từ trước, người có thân phận càng cao thì càng ngồi gần chủ nhân bữa tiệc, thân phận của Giang Luru trong nhóm người này thuộc về tầng cao nhất, hắn dẫn Bạch Tửu tới chỗ ngồi ngồi xuống.

Bạch Tửu nhìn vị trí trống còn lại, nàng quay đầu nhìn về phía sau nhưng cũng không thấy Giang Tiệp Ngự đâu, hắn ta không tới để lại vị trí trống cũng khó nhìn, nàng nghĩ có phải là do hắn ta vừa nhìn thấy Bạch Cẩm Thư thì hồn cũng bay mất nên mới không tìm thấy nơi tổ chức tiệc không.

Một giọng nói từ bên cạnh truyền đến, "Không cần để ý nó, ngồi xuống đi."

"Dạ." Bạch Tửu lên tiếng rồi dịch sang một bước, để lại một chỗ trống còn mình thì ngồi bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (30)

Edit: U'U'

Giang Luru cũng không nhìn nàng, "Ngồi ở đây."

Bạch Tửu dừng bước, hơi do dự nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh hắn, nàng cảm thấy mình ngồi bên cạnh hắn có vẻ không ổn lắm.

"Thân thể của ngươi không tốt, nếu cách quá xa ta sẽ không để ý được." Giang Luru đặt bát chè hạt sen xuống trước mặt nàng, mắt vẫn không nhìn nàng mà chỉ nhàn nhạt nói: "Ấm, không nóng."

Đầu lưỡi của Bạch Tửu còn chưa khỏi nên không ăn được mấy món sơn hào hải vị này, mà chén chè sen thanh đạm này lại rất thích hợp với nàng.

Bạch Tửu nhìn xung quanh những cũng không thấy trên bàn người khác có chè hạt sen mà lại nhìn thấy gia gia và phụ thân đang ngồi đối diện nên tâm trạng càng thêm vi diệu.

Đã tới giờ bắt đầu yến hội, Tổng thái phi cũng đã xuất hiện, lúc trước phong cảnh vô hạn do được tiên hoàng sủng ái, bây giờ tiên hoàng đã không còn nữa nhưng lại có một người con tà mị khác huyền ảo bá túm phụng dưỡng, cả đời này cũng coi như xuôi gió xuôi nước.

Khi vừa nhìn thấy Bạch Câu Tổng thái phi có hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại biểu tình, mỉm cười cảm ơn mọi người đã có mặt trong tiệc mừng thọ này, tuy hoàng đế không tới nhưng đã phái người đến tặng lễ, cũng đủ thành ý.

Ngồi ở bên cạnh Tổng thái phi là một nam nhân với khuôn mặt yêu dã tuấn mỹ không giống người thường, khóe môi cong lên tạo thành ý cười tà tử, không chỉ là nữ nhân mà nam nhân cũng không nhịn được nhìn thêm vài lần, mỹ nam đẹp nhất thiên hạ quả thật là danh bất hư truyền.

Bạch Tửu nhìn Bạch Cẩm Thư ngồi đối diện rồi lại nhìn về phía Tà Vương Hiến Viên Minh, ngay lúc nàng nhìn về phía gã thì đã cảm nhận được một ánh mắt nguy hiểm đang nhìn mình, nàng không nói gì thu hồi tầm mắt, trời đất làm chứng, nàng thật sự không bị vẻ đẹp của Hiến Viên Minh hấp dẫn.

Tổng thái phi nói xong mấy câu, sau đó Hiến Viên Minh đứng lên nở nụ cười, "Hôm nay mời nhiều người như vậy tới tiệc mừng thọ của mẫu phi ta là do còn có một chuyện quan trọng muốn thông báo."

Mọi người nhỏ giọng bàn tán.

Hiến Viên Minh không nhanh không chậm đi tới vị trí ngồi của Bạch gia, một lúc sau, gã đã đứng trước mặt Bạch Cẩm Thư và dùng giọng nói mang theo ý cười nhưng lại làm mọi người đều nghe thấy nói: "Ta muốn nói cho tất cả mọi người biết, ta muốn cưới Bạch Cẩm Thư phủ thái sư làm thê."

Bạch Cẩm Thư cứng người ngẩng đầu nhìn gã.

Mọi người đã bắt đầu nghị luận sôi nổi, Bạch Cẩm Thư chỉ là một thứ nữ được làm trắc phi đã khó nhưng Hiến Viên Minh lại muốn cưới nàng ấy làm thê.

Nhìn Tổng thái phi bình tĩnh như vậy hẳn đã biết trước, lại thấy sắc mặt Bạch Câu và Bạch Lăng không tốt lắm, đích nữ phủ thái sư vừa gả cho con vợ lẽ phủ tướng quân mà bây giờ một thứ nữ nhỏ nhò lại gả cho Vương gia có thể lực lớn nhất triều.

Vì thế, mọi người lại đặt tầm mắt trên người Bạch Tửu.

Bạch Tửu vừa cúi đầu rũ mắt coi như không có chuyện gì xảy ra vừa nói thầm Giang Tiệp Ngư không ở đây đúng là đáng tiếc.

"Cẩm Thư." Hiến Viên Minh nhìn chăm chú vào nữ tử mình yêu, "Người nguyện ý gả cho ta, trở thành Vương phi của ta không?"

Gã đúng là người không hợp với lễ thường, chuyện cầu hôn đáng lẽ phải được bà mối tới nhà hỏi cha mẹ cô nương nhà người ta trước, nhưng bây giờ gã lại trực tiếp hỏi thẳng cô nương nhà người ta trước mặt bao người.

Bạch Cẩm Thư có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của Hiến Viên Minh, nàng ấy vốn không tin vào tình cảm nam nữ nữa nhưng giờ phút này cũng không thể bình tĩnh được, sau khi rời rắm một lúc lâu mới mở miệng, "Vương gia, Bạch Cẩm Thư ta không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu sinh hoạt bình đạm, nhất sinh nhất thế nhất song nhân."

"Người yên tâm, trong lòng bốn vương chỉ có người, cả đời này, chỉ biết có một mình người."

Lời nói của Hiến Viên Minh làm tất cả nữ tử ở đây vừa ghen ghét vừa hâm mộ Bạch Cẩm Thư.

Bạch Tửu thừa dịp không ai chú ý tới mình định vén khăn che mặt lên uống chè, nhưng một bàn tay lại cầm lấy thìa cháo trong tay nàng, Bạch Tửu nghiêng đầu nhìn lại đối diện với đôi mắt đen nhánh như đêm tối của người kia.

Giang Lưu hơi hít mắt lại, khóe mắt khẽ héch lộ ra một nụ cười nhàn nhạt chỉ có một mình nàng thấy, nụ cười nhàn nhạt thoải mái thích ý như ánh nắng tháng ba, hắn nắm tay nàng nhẹ giọng nói: "Cẩn thận sặc."

Trái tim Bạch Tửu đập chậm một nhịp.

Đúng lúc này, một nữ nhân vừa khóc vừa chạy vào, "Vương gia! Nô gia đã mang thai hài tử của người, sao người có thể không cần nô gia!"

Tiếng khóc của nữ nhân này giống như là bom thời quét toàn bộ yến hội.

Bạch Cẩm Thư biến sắc nhìn nữ nhân kia.

Tổng thái phi nhíu mày lại.

Bạch Lăng lại không tức giận mà bình tĩnh uống trà xem kịch hay.

Bạch Câu uống trà, một bộ không quan tâm.

Mà sắc mặt Hiên Viên Minh lại xanh mét, "Ngươi là ai mà dám ăn nói lung tung ở đây!"

"Nô gia không nói tinh linh, chỉ là nô gia không còn cách nào khác!" Nữ nhân khóc thút thít vô lực ngã xuống mặt đất, bàn tay đặt lên bụng tuyệt vọng nói: "Nếu Vương gia không tin nô gia, nô gia tình nguyện chết dưới kiếm của ngươi, một thi hai mệnh!"

Động tí là dọa chết... Cực kỳ giống cách nói của nha hoàn mà Bạch Tửu đã từng gặp hai lần, nhìn kỹ lại, không phải đây là nha hoàn đó sao? Chẳng qua là đối đối tượng thôi.

Bạch Tửu một lời khó nói hết nhìn Giang Lưu đang ngồi bên cạnh mình, hắn đang cầm cái thìa trong tay nâng mức một thìa cháo rồi đưa đến bên môi nàng, thần sắc chính trực đến nỗi làm người không dám hoài nghi hắn chăm sóc nàng vì nguyên nhân khác mà chỉ là chăm sóc người đang bị thương.

Bạch Tửu nhìn xung quanh thấy cũng không có ai để ý tới mình, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn vén khăn lên uống một thìa cháo.

Nàng nghĩ chắc sẽ không cần lo lắng về chuyện bị sặc.

Mà bên kia, ly rượu trong tay Bạch Câu vỡ thành bột phấn

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (31)

Edit: U`U`

Tiếng khóc vẫn tiếp tục, sắc mặt Hiên Viên Minh cũng càng ngày càng khó coi, gã cố ý mời nhiều người người tới tiệc mừng thọ của mẫu phi để thể hiện quyết tâm cưới Bạch Cẩm Thư của gã, đây cũng là cách tốt nhất để tuyên bố cho cả thiên hạ biết Bạch Cẩm Thư là nữ nhân của gã.

Hiên Viên Minh cầu hôn trong lúc này, đối với Bạch Cẩm Thư mà nói không thể nói không trịnh trọng, mà nàng ấy cũng không phải không động lòng, câu nói "nhất sinh nhất thế nhất song nhân" rõ ràng đã thể hiện điều này, mất thấy gã có thể ôm được mỹ nhân về mà lại có một nữ nhân không biết từ đâu tới khóc sụt sùi!

Hiên Viên Minh tức giận đi tới gần nữ nhân đang khóc sụt sùi kia, hiển nhiên định muốn giết chết người này.

"Vương thúc, đừng nóng vội!" Tứ hoàng tử Hiên Viên Lăng không biết từ đâu nhảy ra che trước người nữ nhân kia, kéo Hiên Viên Minh lại trấn an nói: "Vương thúc, việc này chắc chắn có kỳ quặc, vì sự trong sạch của vương thúc, thúc đề ta làm rõ chuyện này được không?."

Hiên Viên Minh nhàu mày, "Tứ hoàng tử có ý gì?"

"Vương thúc, ta đang giúp ngươi đó." Hiên Viên Lăng cười hi hi nói: "Ta cũng biết vương thúc chắc chắn không phải người bạc tình như vậy, nhưng nếu vương thúc giết nàng ta ở đây thì chỉ sợ trong sạch cũng sẽ bị lên án, ta cũng biết vương thúc không để ý cái nhìn của những người khác, nhưng ở đây chắc chắn có một người vương thúc để ý."

Hiên Viên Minh nhìn về phía Bạch Cẩm Thư, nàng ấy đã không nhìn gã nữa mà rũ mắt coi như mọi chuyện ở đây không liên quan gì đến mình.

Hiên Viên Minh không thể không lựa chọn lui bước, gã nhìn nữ nhân đang khóc lóc kia, sát khí trên người không chút giảm xuống.

Bạch Tửu lại rất bội phục cô nương này, đối mặt với sát khí của Hiên Viên Minh mà còn có thể duy trì kỹ thuật diễn của mình, cũng không biết có phải là do ngày thường luyện tập nhiều không nữa.

Giang Lưu nhìn nửa chén cháo còn thừa, lại mức một thìa, "Ăn thêm một miếng nữa."

"Thôi." Bạch Tửu lắc đầu, "Ta no rồi."

Ngoại trừ kế thừa cái thân thể ốm yếu này thì nàng còn thuận tiện kế thừa toàn bộ sức ăn nhỏ như chim của nó.

Giang Lưu nghiêm trang nói: "Ngươi quá gầy."

"Gầy còn hơn là béo." Bạch Tửu không quan tâm trả lời có lẽ một câu, ánh mắt tập trung trên người nữ nhân đang khóc sụt sùi trong sân.

Giang Lưu thấy nàng quyết tâm không ăn nữa, hắn buông thìa và chén trong tay, trong lòng tính toán đợi lát nữa lại dụ dỗ nàng ăn thêm một chút, cảm

thấy tầm mắt đối diện quá mãnh liệt, Giang Lưu nhìn lại, đúng là Bạch Cầu.

Giang Lưu thu mắt coi như không thấy gì cả.

Bạch Cầu bị bơ lại càng tức giận.

Trò khôi hài vẫn đang tiếp tục.

Hiên Viên Lăng xoay người nhìn nữ nhân đang khóc thút thít, lộ ra một nụ cười hiền lành, "Cô nương, nếu người đã nói người quen Tà Vương, vậy cô nương tên gì, đến từ đâu, quen Tà Vương như thế nào?"

"Nô gia danh gọi Bạch Liên, là người Liễu Châu." Bạch Liên miễn cưỡng ngừng khóc, nói: "Năm tháng trước, nô gia và Tà Vương quen nhau ở Liễu Châu, Tà Vương ở Liễu Châu hai tháng nên nô gia và Tà Vương..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (32)

Edit: U'U'

Hiên Viên Minh không thể nhịn được nữa, "Nói bậy!"

"Vương thúc tạm thời đừng nóng nảy." Hiên Viên Lăng khách khách khí khí hỏi: "Năm tháng trước vương thúc có đi Liễu Châu?"

Hiên Viên Minh lạnh mặt, "Bỏn vương đi qua, nhưng do lúc đó Liễu Châu xảy ra chuyện nên ta dừng lại ở đó một thời gian, nhưng không quen biết nữ nhân Bạch Liên nào cả."

Bạch Liên.

Bạch Tửu gật gật đầu, đúng là cái tên hay

"Bạch Liên cô nương, người cũng nghe thấy, vương thúc của ta nói chưa từng gặp người, người luôn miệng nói người quen biết Tà Vương, nhưng ở đây lại toàn là đại thần trong triều nên tự nhiên không thể nghe lời nói từ một phía, vậy người có chứng cứ gì không?"

Tuy Hiên Viên Lăng nói công chính, nhưng Hiên Viên Minh nghe nghe lại cảm thấy hơi kỳ quái, giống như là đang nói ở đây có rất nhiều đại thần trong triều nên gã không thể giết nữ nhân này.

"Khi nô gia và Tà Vương ở bên nhau, Tà Vương cho ta rất nhiều đồ, nếu muốn nói chứng cứ... Cũng chỉ có cái này."

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, ngay cả Bạch Cẩm Thư cũng nhìn chằm chằm.

Mọi người thấy Bạch Liên chậm rãi từ móc ra một tấm vải, lại không nhanh không chậm mở ra, thứ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, rõ ràng là một cái quần lót màu trắng của nam nhân, trên quần lót còn được thêu một chữ "Minh".

Hiên Viên Minh và Hiên Viên Lăng đều ngây ngẩn cả người.

Nhất thời cả sân lặng ngắt như tờ, ngay sau đó, các nữ quyền đó mặt nhanh chóng quay đầu đi hoặc là che mặt lại.

"Phụt..." Bạch Tửu vội vàng che miệng không để tiếng cười của mình lộ liễu quá, nhưng một bàn tay lại xuất hiện che hai mắt nàng lại.

Giang Lưu nhân nhạ nói: "Vật của nam nhân không phải là thứ người có thể nhìn."

Khóe môi Bạch Tửu giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, trong lòng cảm thấy hơi tiếc nuối vì không được nhìn thấy tình huống thú vị kia.

Tổng thái phi vốn bình tĩnh lại không nhịn được lên tiếng: "Minh nhi, chuyện này là thế nào!?"

Hiên Viên Minh là một người có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, những vật tư nhân thường sẽ được thêu tên của gã, mà làm một đứa con ngoan ngoãn chưa cưới vợ của Tổng thái phi nên rất nhiều quần áo của gã đều được Tổng thái phi tự tay xử lý, chữ "Minh" kia cũng là do tự tay bà thêu.

Bây giờ Bạch Liên lấy đồ ra, tất nhiên Tổng thái phi sẽ nhận ra đây là do mình thêu, không chỉ có như thế mà còn nhận định nhi tử của mình nhất định có

quan hệ với Bạch Liên.

"Không, mẫu phi!" Hiền Viên Minh vội vàng phủ nhận ba lần, "Không phải con, con không có, con không có quan hệ gì với nàng ta!"

"Vương gia, người đã quên lời thề đó sao?" Bạch Liên lại khóc lên, nàng ấy ôm cái quần lót kia, nghẹn ngào nói: "Lúc người rời Liễu Châu đã nói sẽ thương lượng với mẫu phi chuyện cưới ta, rất nhanh sẽ quay lại, người còn sợ ta không yên tâm nên đã đưa vật này cho ta, người nói đây không phải quần lót bình thường mà là cái quần lót người thích nhất, đã làm bạn với người nhiều năm, cũng nhiễm hơi thở của người nhiều nhất, nhìn thấy nó sẽ giống như gặp được người, Vương gia... Người... Chẳng lẽ người đã quên, lúc trước, là nô gia tự tay cởi cái quần lót này ra sao!"

Bạch Cẩm Thư lung lay người.

Mẹ ơi!

Câu nói trắng ra như thế, vắn vỏi đại thần ngày thường thấy nhiều sóng gió cũng phải mặt đỏ tai hồng, càng đừng nói còn có nữ quyến xấu hổ chỉ muốn đi về phủ.

Trên trán Hiền Viên Minh nổi đầy gân xanh, "Bỏn vương muốn giết người!"

"Hiền Viên Minh!" Tổng thái phi vội vàng chắn trước mặt Bạch Liên, "Người dám làm tôn tử của ta bị thương thì ta sẽ đồng quy vu tận với người!"

Hiền Viên Lăng lại còn cười ha hả nói: "Thái phi, vương thúc, bình tĩnh, bình tĩnh."

Bạch Tửu vẫn không nhịn được bỏ cái tay đang che mắt ra một chút, nàng cực kỳ hứng thú nhìn cục diện rối loạn như một nồi cháo này, khúc miệng cong lên.

Nam nhân thấp giọng hỏi bên tai nàng: "Thú vị không?"

"Rất thú vị." Nàng cười, lại nói một tiếng, "Cảm ơn."

Nàng có thể đoán ra người ra tay với nàng lúc trước là Hiền Viên Minh, còn mục đích thì đương nhiên là xả giận cho Bạch Cẩm Thư rồi.

Giang Lưu lại nhẹ giọng hỏi: "Tâm tình thế nào?"

"Thoải mái."

"Vậy lại uống một thìa cháo."

Bạch Tửu rũ mắt nhìn cái thìa cháo bên miệng rồi lại ngược mắt nhìn Giang Lưu, biểu tình trên mặt hắn vẫn bình tĩnh thông dong, nàng bỗng nhiên nhận ra một chuyện, hắn cực kỳ thích đút cho nàng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (33)

Edit: U' U'

Tiệc mừng thọ của Tổng thái phi vì chuyện ồn ào này mà không làm được gì, khi quản gia đang muối mặt tiễn khách thì tiếng ồn ào trong sân vẫn vang lên không dứt, tin tưởng không bao lâu nữa, Tà Vương Hiền Viên Minh bá đạo tàn nhẫn lại có thêm một lời đồn không hay ho gì.

Trước khi Bạch Tửu đi về cũng không quên nhìn sắc mặt của Bạch Cẩm Thư, đúng là cực kỳ khó nhìn. Tâm tình của nữ nhân không tốt nên nàng cũng muốn đi tới an ủi một chút. Nhưng suy nghĩ đến quan hệ của nàng và nữ chính, nếu đến an ủi người ta sẽ nghĩ là mèo khóc chuột giả từ bi, nghĩ vậy, Bạch Tửu đành từ bỏ ý tưởng làm quen với nữ chính, dù sao chỉ cần nàng không đi gây chuyện thì nữ chính cũng sẽ không làm gì nàng.

Sau khi Bạch Tửu tạm biệt gia gia và phụ thân lên xe ngựa thì không bao lâu sau nàng lại nhìn thấy một người nam nhân lên xe ngựa, không chỉ có như thế, người nam nhân này còn ngồi ở bên cạnh nàng, động tác tự nhiên giống như nếu nàng nói ra thì có vẻ nàng mới là người suy nghĩ linh tinh.

Bởi vì, hắn là một người chính trực như vậy mà.

Bạch Tửu tháo khăn che mặt xuống nhìn nam nhân ngồi bên cạnh, đôi mắt hắn nhìn thẳng còn biểu tình thì trang trọng mà trầm ổn, đầy mặt chính trực, thật sự làm người cảm thấy hắn lên xe ngựa với con dấu không phải chuyện gì không ổn.

Bạch Tửu không thấy Tiểu Tử lên xe, phỏng chừng là bị hấn dùng lý do gì đó đuổi đi rồi, xe ngựa khởi động, nàng rũ mắt không nói, bộ dáng rất là rụt rè.

Dù thế nào nàng cũng không đeo tội danh dụ dỗ công công, nhiều lắm nàng chỉ nguyện ý diễn vãi cô con dâu bị công công dụ dỗ.

Bạch Tửu tự nhận mình khá hiểu Giang Lưu, khi ở cạnh hấn nếu nàng không nói thì hấn có thể im lặng từ đầu tới cuối, nàng không thể không thấp giọng nói: "Vị cô nương tên Bạch Liên kia sẽ ra sao?"

"Tứ hoàng tử sẽ mang về thăm vấn." Giọng nói của Giang Lưu vẫn nhàn nhạt như cũ, không nghe ra chút cảm xúc nào.

Bạch Tửu ngẩng đầu hỏi lại: "Vậy nếu Tứ hoàng tử mời thái y tới, bị biết chuyện không mang thai..."

"Nàng ta không nói dối." Giang Lưu rũ mắt nhìn nàng, "Nàng ta thật sự có quan hệ với Tà Vương, cũng thật sự mang thai con của Tà Vương, chỉ là trước khi đại phu tới thì vị Bạch Liên cô nương này bỗng nhiên mất tích không thấy."

Bạch Tửu nhẹ nhàng cười, "Đại tướng quân, ta còn rất thích Bạch Liên cô nương."

Hắn trầm tĩnh nhìn nàng một lát, sau đó mới đặt tay lên đỉnh đầu nàng, "Yên tâm, nàng ta chỉ mất tích mà thôi."

Ý ngoài lời, hấn sẽ không giết người diệt khẩu.

Bạch Tửu hơi thở ra nhưng lại nhanh chóng cảm thấy nam nhân này đang xoa đầu mình, chuyện này làm cho tâm tình của nàng trở nên vì diệu không biết phải nói gì.

"Lực..." Đôi mắt hấn lộ ra do dự, "Có nặng không?"

Một giây sau Bạch Tửu mới hiểu ra hấn đang hỏi lực xoa đầu nàng có nặng không, nàng lắc đầu, thành thật nói: "Không nặng."

Hắn thả lỏng người, đôi mắt đen nhánh như đêm lộ ra ý cười vừa lòng.

"Đại tướng quân." Bạch Tửu cầm lấy bàn tay đang xoa đầu mình, bàn tay hấn vẫn lạnh như vậy nhưng bây giờ lại không bài xích khi bị nàng chạm vào.

Giang Lưu nhìn nàng, đôi mắt không chớp chờ nàng nói.

Bạch Tửu nhoen miệng cười, "Từ khi tới phủ tướng quân, Đại tướng quân vẫn luôn quan tâm ta, Đại tướng quân giống như là phụ thân của ta vậy."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (34)

Edit: U' U'

Phụ thân?

Giang Lưu im lặng không nói.

Bạch Tửu buông tay hấn ra, nàng hơi hơi nghiêng đầu, ý cười doanh doanh nói: "Đại tướng quân cũng quan tâm ta như nữ nhi của mình, phải không?"

Biểu tình của nàng mang theo sự tin tưởng và thân thiết với trưởng bối, nhưng giọng nói mềm mại lại mang theo chút ái mộ.

"Vì báo đáp sự quan tâm của Đại tướng quân đối với ta, ta quyết định thay đổi." Bạch Tửu cong cong mắt cười, dù khuôn mặt của nàng bị xước nhưng không làm vẻ đẹp của nàng giảm bớt nửa phần, "Ta sẽ cố gắng cải thiện quan hệ với nhị thiếu gia như mong muốn của tướng quân, dù sao nhị thiếu gia cũng là phu quân của ta, dù thân thể của ta không tốt lắm ta cũng sẽ cố gắng sinh con..."

Nàng vừa dứt lời, bàn tay mạnh mẽ của nam nhân đã nắm lấy cánh tay nàng kéo về phía hấn, Bạch Tửu đâm vào ngực hấn, nàng cảm thấy cánh tay đau đốn, ngược mắt lên lại làm nàng ngẩn người.

Xung quanh hấn tràn đầy sương mù xám xịt, tuy lạnh băng lại giống như dã thú đang nhìn chăm chăm đồ ăn của mình, làm người sợ hãi, đôi mắt của hấn quá sắc bén, tầm mắt lại khóa chặt nàng, mà nàng lại bị hấn vây ở trong đó.

Thôi xong...

Bạch Tửu khăn trương nuốt khẩu nước miếng, nàng giống như chơi quá trớn.

"Nói."

"Nói... Nói gì?"

Hắn hơi nghiêng người dán sát khuôn mặt nàng, có thể cảm nhận được hơi thở của nàng, ánh mắt hắn dừng trên môi nàng một giây, không nhanh không chậm nói: "Nói vừa nãy ngươi chỉ giả vờ giả vệt lừa ta."

Cái gì mà giả vờ giả vệt...

Nàng tự nhận là kỹ thuật diễn của mình rất tốt!

Nhưng suy xét đến lực lượng của ta và địch cách nhau quá xa, Bạch Tửu vẫn không có tiền đồ: "Vừa nãy ta... chỉ gạt ngươi thôi."

Nàng vẫn ném bốn chữ "giả vờ giả vệt" này đi, nàng không muốn thừa nhận kỹ thuật diễn của mình không tốt.

"Nói." Giang Lưu lại dán sát vào, hơi thở của hai người đẩy đưa bên nhau làm không khí cũng nóng lên, hắn nhẹ nhàng nói giống như đang ní non, "Ngươi sẽ không sinh con cho nam nhân khác."

"Ta sẽ không sinh con... Cho nam nhân khác..." Tim Bạch Tửu đập bùm bùm, nàng nhìn chăm chăm đôi mắt hắn, lần đầu tiên nàng nhận ra đôi mắt hắn cũng thật xinh đẹp, càng quan trọng là nàng có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình trong đôi mắt hắn, mà xui quýt khiến, nàng nhỏ giọng hỏi: "Vậy ta sinh con cho ai?"

"Ta."

Nhẹ giọng nói, nhưng lại tràn đầy khí phách.

Một tay xoa xoa bụng nàng, hắn lại nói, "Nếu ngươi thích hài tử, ta sẽ đặt Tiểu Bạch Tửu vào trong bụng ngươi, một Tiểu Bạch Tửu, đã đủ chưa?"

Bạch Tửu, tài xế già đã xuyên qua kha khá thế giới, không thể nhịn được mà đỏ mặt.

Giây tiếp theo, một nụ hôn mềm nhẹ đặt lên bên má đang bị thương của nàng, ngứa, thế nhưng lại làm nàng cảm thấy nụ hôn trên má này kích thích hơn tất cả mọi thứ.

Hắn nói: "Ta sẽ không buông tha cho người làm ngươi bị thương dễ dàng như vậy."

Sau khi thấp giọng nói, hắn mới hôn lên môi nàng.

Đêm nay là một đêm náo nhiệt.

Phủ Tà Vương vẫn chưa yên tĩnh, cho dù là ở trong góc hẻo lánh nhất cũng truyền đến tiếng động.

Nam nhân ngồi bên hồ đã tỉnh lại, hắn ta mờ mịt đi lên bờ, quần áo ướt đầm trên người còn đang nhỏ nước, hắn ta lại nhìn xung quanh, nơi này là phủ Tà Vương, lúc đó hắn ta đi tới đây nhưng không hiểu sao lại bị đánh ngất, mở mắt ra đã thấy mình ở đây rồi.

"Đáng chết!"

Giang Tiệp Ngự mắng một tiếng, hắn ta lại bị người đánh lén, hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi, nếu để hắn ta biết là ai làm chuyện này thì đừng trách!

Hắn ta giờ tay, cầm cái lá sen trên đầu xuống rồi vút mạnh xuống mặt đất, nghĩ thầm thù này không báo thì không phải là quân tử!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (35)

Edit: U`U`

Bóng đêm, là thời điểm dễ phạm sai lầm nhất.

Bạch Tửu cảm thấy những lời này rất có đạo lý, nhưng ngày hôm đó ngoại trừ ôm ấp hôn hít thì Giang Lư không làm gì nàng nữa, điều này làm cho Bạch Tửu rất nghi ngờ câu nói nhét một Tiểu Bạch Tửu vào trong bụng nàng chỉ là nói đùa thôi, nhưng cảm giác trong dạ ngửa lại chân thật như thế, là người bình thường thì sẽ không lấy chuyện này để nói đùa, huống chi bọn họ còn có quan hệ là công công và con dâu.

"Tiểu thư, đây là đồ Đại tướng quân sai người đưa tới, tất cả đều là bảo bối đó!" Tiểu Tửu hưng phấn nâng một cái hộp đi tới trước mặt Bạch Tửu, chỉ thấy bên trong tràn đầy châu báu trang sức, chỉ cần là nữ nhân, thấy mấy thứ này sẽ không có ai không vui.

Bạch Tửu chỉ là liếc mắt một cái rồi bảo Tiểu Tửu cất đi, nàng hí hóp mắt nằm trên ghế, ánh mắt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu xuống, ngẫu nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua, cuộc sống rất thích ý.

Mấy ngày nay Giang Lư tặng các loại thuốc quý giá nên vết thương trên người nàng đã sắp khỏi hẳn, ngay cả một vết sẹo cũng không để lại, theo lý mà nói sau khi có quan hệ thân mật vượt quá bình thường thì phải tới lúc tình chàng ý thiếp, nhưng sự thật là từ sau ngày hôm đó Bạch Tửu chưa bao giờ chủ động đi tìm Giang Lư.

Nàng và hắn còn có một tầng quan hệ, mà nàng là một nữ tử yếu đuối, tất nhiên là không thể thừa nhận sự đồn đãi phê bình của người khác, vì thế, Giang Lư nên nghĩ cách gì đó, còn Bạch Tửu à, nàng chỉ cần phơi phơi nắng, hưởng thụ hưởng thụ sinh hoạt thôi.

Bạch Tửu đã muốn thoát khỏi thân phận thê tử của Giang Tiệp Ngự từ lâu, chỉ là lúc trước Giang Lư vẫn luôn khuyên nàng, nhưng bây giờ nàng không tin Giang Lư còn có thể khuyên nàng và Giang Tiệp Ngự cải thiện quan hệ.

Bạch Tửu nhắm mắt chợp mắt, cả người thoải mái, nàng đang nghỉ ngơi dưỡng sức chờ tới buổi tối đi dạo trong phủ tướng quân, lúc trước vì đủ loại nguyên nhân mà nhiệm vụ của nàng vẫn không có tiến triển gì, bây giờ đã có người giúp nàng nghĩ cách thoát khỏi thân phận thê tử của Giang Tiệp Ngự, nàng cũng có thể để tâm tới chuyện tìm hiểu bí mật của Giang gia hơn.

Lại là bóng đêm thâm trầm.

Bạch Tửu tránh né nha hoàn gã sai vặt, lập tức đi về phía mai viên, nàng vẫn cảm thấy nếu Giang gia có bí mật thì nhất định sẽ ở trong cái mai viên này.

Bạch Tửu không cầm đèn mà dựa vào ánh trăng đi vào mai viên, nàng vừa bước một chân vào mai viên thì một giọng nói trầm thấp đã phát ra từ phía sau.

"Tiểu Cừu."

Bạch Tửu dừng bước, quay người lại lập tức nhìn thấy một người nam nhân xa lạ.

Nam nhân mặc một thân đạo bào màu xanh lá, đôi mắt hẹp dài, ôn hòa như tắm mình trong gió xuân, khóe miệng hơi cong lên, càng có vẻ phong lưu.

Bạch Tửu lại cảm thấy có một tia thân thiết với khuôn mặt này, nàng không xác định nói: "Gia gia?"

"Là ta." Nam nhân cười một tiếng, "Không nghĩ tới con nhận ra ta nhanh như vậy."

Bạch Tửu sững sốt một lúc, "Từ từ... Gia gia, bộ dáng của người là như thế nào?"

Ánh mắt Bạch Câu xa xăm, "Chỉ là làm thời gian trên người mình lùi lại một chút."

"Lùi... lại?" Bạch Tửu nhú mày, thế giới này thật không khoa học, không đúng, nữ chính còn trọng sinh cơ mà, thế giới này vốn dĩ đã không khoa học rồi.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (36)

Edit: U`U`

Bạch Câu nói: "Nếu không làm thế ta không nắm chắc có thể đưa con đi."

"Gia gia nói gì vậy?"

Bạch Câu thương thức sự trấn định của Bạch Tử nhưng ông không thể nói rõ ràng. "Có lẽ con không biết nhưng con đã bị hắn theo dõi, vì sự an toàn của con nên ta phải đưa con đi."

"Hắn trong lời nói của gia gia, là ai vậy?"

"Giang Hành, Giang Lưu, Giang Lâm Uyên... Mấy trăm năm, tên của hắn quá nhiều, nhưng cũng có thể gọi hắn là con rối sư." Sắc mặt Bạch Câu rất nghiêm túc, "Hắn hành tẩu trong thế gian đã qua không biết bao nhiêu năm, chỉ cần con có thể trả giá, dù có tâm nguyện gì hắn cũng có thể giúp con đạt được, nhiều năm trước hắn đã hứa với ta sẽ không tổn thương người vô tội nữa, ta và hắn nước giếng không phạm nước sông, nhưng hắn đã vi phạm lời hứa."

Bạch Tử bình tĩnh, "Hắn không làm gì con."

"Tiểu Cửu, con không biết." Ánh mắt Bạch Câu dừng trên cây trâm trên đầu nàng, "Hạt châu trên cây trâm kia có tên ngưng huyết châu, sẽ chậm rãi hút tinh huyết hồn phách của con, tới khi con trở thành một cái vỏ rỗng, cũng trở thành con rối mà hắn có thể điều khiển."

Bạch Tử giờ tay khẽ chạm vào cây trâm trên đầu, im lặng.

"Thế nhân đều nói Giang đại tướng quân là người chính trực, còn mai táng những chiến sĩ ở trên chiến trường trong phủ, nhưng tất cả chỉ là để che dấu mà thôi, mỗi một ngôi mộ trong mai viên này đều là con rối của hắn." Bạch Câu nói: "Tiểu Cửu, theo ta đi đi, ta không có nhiều thời gian."

Đây là bí mật của Giang gia sao?

Nhưng Bạch Tử cũng không nhìn thấy nhiệm vụ hoàn thành, nàng do dự, nói: "Gia gia, ta còn không thể đi."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta..." Bạch Tử nhìn thấy sắc mặt gia gia lạnh xuống, sau lưng nàng cũng cảm thấy có khí lạnh đang khuếch tán, nàng một tay che ngực, giọng nói vốn bình tĩnh lại mang theo vài phần khổ sở, "Con đã yêu hắn, con không biết sau khi rời khỏi hắn con sẽ sống thế nào."

"Con... nói gì?" Bạch Câu lạnh lùng nói.

Bạch Tử rũ đầu quay mặt đi, buồn bã nói: "Con đã yêu hắn, ta không thể không có hắn."

May quá, khí lạnh sau lưng biến mất rồi.

Bạch Tử nhẹ nhàng thở ra, nàng thích Giang Lưu là sự thật, nhưng tuyệt đối còn chưa nổi vì hắn mà muốn sống muốn chết, nàng là người rất lý trí, nàng không biết mình có thích ai ở trong thế giới khác không, nhưng nếu nam nhân kia làm nàng cảm thấy mình không đủ thích hắn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nàng có thể trực tiếp rời khỏi thế giới này.

Nàng còn nhớ cấp trên đã từng vỗ vỗ vai nàng: "Đúng là khó có người nào yêu đương nhưng vẫn lý trí như cô."

"Người đã cho Tiểu Cửu uống mê hồn canh gì rồi?"

Câu nói này Bạch Câu đang nói với người đang đứng sau lưng Bạch Tử.

Chỗ tối, một bàn tay vươn tới nắm lấy cánh tay Bạch Tử, trong lúc Bạch Tử bị kéo vào trong bóng tối còn có thể nghe thấy giọng nói của Bạch Câu, "Buông ra!"

Một bóng người xuất hiện đánh nhau với Bạch Câu, thân ảnh bạch y này rất quen mắt, nàng lập tức liền nghĩ tới Giang Lâm Uyên, nhưng mà nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng người bay qua bay lại, ngay sau đó, nàng bị người phía sau nắm lấy cánh tay, cả người đều bị bóng đêm cắn nuốt.

Khi Bạch Tử mở mắt ra thì nàng đã đang đứng trong một căn phòng tối tăm, vài tia sáng của ánh trăng chiếu vào, cả một căn phòng đầy rối, những ánh mắt không có độ ấm đó vẫn luôn nhìn nàng chằm chằm.

Trước mặt nàng là một bóng người quen thuộc, Giang Lưu.

Khóe môi Giang Lưu mang theo một nụ cười nhạt, như tắm mình trong gió xuân, "Người nói yêu ta, là thật sao?"

Hắn không còn cảm giác thanh lãnh mà lại giống như công tử như ngọc, ôn nhuận khiêm tốn.

Đây vốn là cảm giác mà Giang Lâm Uyên cho người khác.

Không khí yên lặng một giây, Bạch Tử bỗng nhiên cười.

"Đúng vậy, ta nói... dĩ nhiên đều là sự thật." Nàng chậm rãi đến gần hắn, cầm tay hắn, ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn hắn.

Khi nàng toàn tâm toàn ý nhìn một người chăm chú, người này có thể cảm thấy dường như mình là toàn bộ thế giới của nàng.

Cho nên khi hắn không nhìn được cúi người xuống muốn hôn nàng thì Bạch Tửu lại bỗng nhiên đẩy hắn ra, ngược lại đi tới bên kia, "Rầm" một tiếng, nàng đẩy ngã ngọn núi con rồi trước mặt, sau ngọn núi con rồi đó là một người nam nhân đang cứng đờ người ngồi xổm.

"Ai nha, xem ta tìm được ai nào?"

Một nam nhân cả người mặc đồ đen, mái tóc dài che đi đôi mắt bên phải của hắn, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt bên trái của hắn lộ ra vài phần hoảng loạn vô thố, vài sợi tóc trắng rủ trước ngực, không chỉ có như thế, lông mi, lông mày của hắn cũng đều là màu trắng, mà sắc mặt của hắn lại càng thêm tái nhợt, toàn thân trên dưới đều không cảm nhận được một tia hơi thở của người sống.

Tuy trên người hắn toàn là màu trắng nhưng hắn lại sống trong hoàn cảnh âm u, cho dù ngồi quan trên khuôn mặt hắn hoàn mỹ đến nỗi làm người không thể tìm được chút khuyết điểm nào nhưng khi nhìn thấy hắn, chắc chắn sẽ không có ai quan tâm hắn đẹp hay không đẹp.

Bởi vì hắn khác thường, lúc này, hắn giống như một con thú nhỏ bị thợ săn phát hiện.

Bạch Tửu dừng một giây, sau đó, nàng nghiêng người về phía trước vươn tay nâng mặt hắn lên hung dữ nói: "Người cũng dám dùng con rồi hôn ta!"

Thân thể hắn run lên, ánh mắt mơ hồ.

Bạch Tửu lại chú ý tới đôi mắt hắn, nàng vén phần tóc che mắt hắn lên, xuất hiện trong tầm mắt nàng, là một bên mắt trống không, giống như là vực sâu không thấy đáy..

Nàng hỏi: "Đôi mắt của ngươi đâu?"

Hắn không nói gì mà chỉ co người ngồi im trong góc phòng.

Bạch Tửu tăng lớn tiếng nói, "Nếu ngươi không nói thì ta sẽ tính toán chuyện ngươi dùng con rồi hôn ta với ngươi!"

Hắn lại run lên, khuôn mặt vẫn không có biểu tình, nhưng mắt trái lại bại lộ cảm xúc hoảng hốt của hắn.

Bạch Tửu nhìn hắn chậm rãi nâng tay lên, cuối cùng chỉ về phía đỉnh đầu nàng.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (37)

Edit: U`U`

Trên đỉnh đầu nàng, viên trân châu màu đỏ kia đang phát ra ánh sáng mờ mờ màu đỏ trong bóng đêm tối tăm.

Bạch Tửu cũng không biết nói gì, sau một lúc lâu, nàng mới hỏi, "Vì sao ngươi... lại tặng cho ta?"

"Ngươi..." Dường như đã rất lâu hắn chưa nói nên sau khi phát ra giọng nói khàn khàn đó, tuy khóe môi hắn mấp máy nhưng lại không phát ra âm thanh.

Nếu hắn có thể nói thì chứng tỏ hắn không phải người câm.

Bạch Tửu nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn trở nên bối rối, nàng suy nghĩ một lúc, mở lòng bàn tay ra nói: "Viết."

Hắn thật cẩn thận nhìn nàng một cái, lại cuống quýt cúi đầu, chậm rì rì nâng tay lên, thông thả viết mấy chữ vào lòng bàn tay nàng: Thân thể ngươi không tốt.

Bạch Tửu hơi dừng lại, "Thân thể của ta không tốt cho nên ngươi tặng ta cái này?"

Nam nhân rũ mắt không dám nhìn nàng gật gật đầu.

"Nhưng mà gia gia nói đây là ngưng huyết châu, nó sẽ hút khô tinh huyết của ta."

Hắn gật đầu, lại lắc đầu.

Bạch Tửu không còn nhiều kiên nhẫn, ngồi xổm xuống, khuôn mặt không biểu tình nhìn hấn: "Người nói rõ ràng cho ta."

Hấn hơi quay mặt đi tránh khỏi tầm mắt của nàng, tóm lại, hấn không muốn nhìn nàng

Bạch Tửu nheo mắt, "Người chê ta xấu?"

Hấn vừa quay đầu đi đã bị hai tay ôm má, dùng sức quay mặt hấn lại đối diện với mình, Bạch Tửu hí hai mắt, một bên mắt trống rỗng, một bên lại lộ ra sự bất an, giống như một con thú nhỏ đang chờ phụ mẫu về thì bỗng nhiên bị thợ săn phát hiện ra, hấn bất an, làm Bạch Tửu cảm thấy mình là tên thợ săn đáng sợ kia.

Nàng không để mình mềm lòng, mà tiếp tục hung dữ hỏi: "Có phải người thấy ta xấu cho nên không muốn nhìn ta?"

"Không..." Cô hống hấn khẽ nhúc nhích, cố gắng phát ra âm thanh, hấn thông thả nói: "Là ta... xấu..."

Bàn tay đang ôm mặt hấn khẽ run.

Làn da của hấn không giống với người thường, ngay cả tóc cũng là màu trắng, đổi thành những người khác, cũng sẽ không nhìn được mà nghĩ hấn là quái vật, huống chi hấn còn mất đi một bên mắt, nếu hấn đi ra bên ngoài, chỉ sợ sẽ làm mọi người sợ hãi.

Bàn tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hấn, nàng có thể cảm nhận được độ ẩm, ấm áp, không khác nhiệt độ của người thường là mấy.

Hấn nhìn thấy nàng rút tay lại, rũ mắt thờ dài.

Khi Bạch Tửu nhìn hấn, biểu tình hung dữ đã không còn, mà khuôn mặt tràn đầy ý cười, nàng một tay chống cằm, hơi nghiêng đầu nhìn hấn.

Nàng cong khóe môi, nói: "Đúng thật là hơi xấu, nhưng lại xấu kiểu mà ta thích."

Hấn ngừng thờ.

Bạch Tửu lại duỗi tay, ngón tay cầm lấy một sợi tóc trắng của hấn, ánh mắt ôn nhu dừng trên lọn tóc này, nhovn miệng cười, "Đây là màu sắc sạch sẽ nhất mà ta đã từng thấy."

Đầu ngón tay hấn khẽ nhúc nhích, cuối cùng không nhìn được thông thả nâng tay lên, thử chạm vào ngón tay đang cầm tóc hấn, sau khi phát hiện ra nàng cũng không bài xích, hấn bạo dạn cầm lấy cả ngón tay nàng, không có ý định buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (38)

Edit: U' U'

Bạch Tửu nhìn bàn tay đang nắm tay mình, nàng lại cười một tiếng, "Quả nhiên bàn tay của người rất lớn, làm người cảm thấy rất có cảm giác an toàn."

Hấn khó khăn mà không thuận thực nở một nụ cười.

Bạch Tửu không thể phủ nhận, so với "Giang Lưu" trắng sáng phong thanh, trời quang trăng sáng, người cuộn tròn trong bóng tối này càng có thể chạm vào đáy lòng nàng, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của hấn, đều có thể làm nàng mềm lòng không biết làm sao.

Từ bề ngoài của hấn, nàng đoán hấn bị bệnh bạch tạng, mà hấn cũng không thích tiếp xúc với người khác, cũng sẽ mất tự nhiên tránh đi ánh mắt của nàng.

"Mã số 9981, tìm ra bí mật của Giang gia, nhiệm vụ hoàn thành."

Bạch Tửu đang suy nghĩ thì đã thấy tấm thẻ màu xanh hiện lên, lúc này nàng mới hiểu, bí mật mà nàng phải tìm hiểu không phải Giang gia, lão tướng quân, Đại tướng quân, Thiếu tướng quân là con rối bị điều khiển

Nàng muốn phát hiện, là sự cô độc của hấn.

Nhiệm vụ này làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn, tuy ngoài ý muốn, nhưng nàng cũng hiểu, lúc này nàng có thể rời khỏi thế giới này.

Ánh mắt Bạch Tửu hơi tối lại, nàng không nói gì một lúc lâu.

Hắn rất an tĩnh vẫn không nhúc nhích, dường như có thể nắm tay nàng tới thiên hoang địa lão.

"Người nói..." Bạch Tửu bỗng nhiên hỏi hắn, "Huyết ngưng châu sẽ hút tinh huyết của người khác, người gạt đầu lại lắc đầu, là ý gì?"

Hắn dứt quãng nhẹ giọng nói: "Huyết ngưng châu... Cũng có thể dùng ngược lại."

Viên huyết ngưng châu này là đôi mắt của hắn, liên kết chặt chẽ với hắn, hắn có thể dùng thứ này để cải thiện thân thể của nàng, đây là lý do vì sao sau khi nàng đeo cái trâm này thì thân thể tốt hơn rất nhiều, không chỉ như vậy, thân thể của nàng cũng không ốm yếu như trước kia.

Bạch Tửu cũng không ngu dốt, nàng chỉ không nghĩ tới, viên trâm châu trên cây trâm này là đôi mắt của hắn, nàng cũng có thể đoán được, trước khi trở thành viên trâm châu trên cây trâm này, hắn vẫn còn đủ hai mắt.

Nàng lại không nhịn được hỏi: "Vì sao lại tặng ta thứ quan trọng như vậy?"

"Người nói... Ta làm người cảm thấy rất an tâm" Hắn nắm tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve, khóe mắt thoáng thả hơi cong lên.

Hắn chưa bao giờ có cảm xúc mãnh liệt như vậy, cảm giác có người cần hắn, loại cảm giác này không giống như cảm giác của những người quý xuống cầu xin hắn, hắn không nói được là không giống nhau chỗ nào, chỉ là loại cảm giác này lan tràn đến đáy lòng, lại chậm rãi lên men, chờ hắn lấy lại tinh thần thì ánh mắt hắn đã không thể rời khỏi nàng.

Hắn cũng không cảm thấy mình thiếu mắt phải có gì không tốt, bởi vì hắn chưa từng nghĩ tới hắn sẽ dùng bộ dáng này đi gặp nàng.

Tầm mắt Bạch Tửu lại dừng trên tờ giấy bên góc tường, nàng dựa vào ánh trăng mà đọc từng dòng chữ trên đó, "Nếu nàng uống hết cháo thì phải sờ đầu nàng khen nàng ngoan, phải chú ý không thể dùng nhiều lực, nếu nàng không uống hết thì phải nói nàng quá gầy, phải uống thêm một ít, nếu nàng vẫn không muốn thì phải tìm cơ hội khác..."

Trên tờ giấy khác lại viết: "Lúc về thì ngồi cùng xe ngựa với nàng, chắc chắn nàng sẽ hỏi tới Bạch Liên, nếu nàng không thích Bạch Liên thì nói Bạch Liên sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế gian này, nàng sẽ vui, có thể nhân cơ hội xoa đầu nàng, không được dùng nhiều lực, nếu nàng không muốn Bạch Liên chết thì tha cho Bạch Liên, nàng cũng sẽ vui, có thể nhân cơ hội xoa đầu nàng, không được dùng nhiều lực, nếu nàng không muốn ngồi xe ngựa với ta..."

Mỗi một tờ giấy hắn đều viết sẵn tất cả những tình huống có thể xảy ra, dù thế nào hắn cũng có thể tìm được lý do.

Bạch Tửu nhìn những tờ giấy chồng chất như núi kia, nàng mở to hai mắt nhìn hắn, thật lâu nói không nên lời.

Hắn lại không tự giác tránh né tầm mắt của nàng, giọng nói ngập ngừng nhỏ bé, "Ta... Ta..."

Hắn lại ngậm miệng.

"Ta không hiểu." Bạch Tửu hỏi: "Vì sao người lại phải suy diễn ra nhiều tình huống như vậy?"

Khóe môi hắn giật giật, chậm rãi nói: "Ta có thể diễn được những người khác, nhưng ta không diễn được... bản thân, ta... ta không làm người thích."

Hắn không dám nhìn nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm vách tường, giữa lúc hoảng hốt, một bóng người chột nhào tới, hắn ngậy người, đôi tay định ôm chặt nàng, nhưng khi cảm thấy sự mềm mại trong ngực thì lại không dám, hai tay dừng giữa không trung.

Bạch Tửu thở dài, lúc nàng nhắm mắt lại, tấm thẻ màu xanh cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (39)

Edit: U`U`

Trong căn phòng tối tăm, góc tối u ám nhất, hắn cứng người không nhúc nhích để nàng ôm mình, tình cảnh này, đều không trong dự đoán của hắn, cũng bởi vậy mà hắn chưa chuẩn bị nên ứng đối như thế nào, lại nên nói những gì.

Nhìn đi, khi hắn bóc ra tất cả lớp nguy trang lấy bản thân mình gặp người, hắn sẽ ngu dốt không biết làm gì để người ta thích mình, hắn, vốn nên hèn mọn

như thế, nhỏ bé, ngay cả hắn cũng coi thường bản thân mình.

Bạch Tửu lại cầm lấy cánh tay hắn vòng qua thân thể mình, nâng vỗ vỗ tay hắn, lại giang hai tay ôm lấy eo hắn, sau đó lại chui vào trong lòng hắn, dựa một bên má vào trong ngực hắn, cuối cùng mới thoải mái thở ra một hơi, coi như không cảm giác được từ lúc cô nắm lấy tay, nam nhân này đã không dám thở mạnh.

Bạch Tửu chỉ lo bản thân mình thoải mái là được, cũng mặc kệ hắn có thoải mái không, nàng thích ý hỏi: "Người và gia gia của ta có ân oán gì?"

"Ta và hắn không có ân oán."

"Vậy vì sao gia gia ta lại có ý kiến rất lớn với người?"

Hương thơm trên người nàng quanh quẩn bên chóp mũi hắn, không ngừng nhiễu loạn tâm trí hắn, loại cảm giác này, hắn không cảm giác được từ những con rối đó, loại cảm giác này, còn làm hắn trầm luân hơn so với khi tưởng tượng.

Bạch Tửu không nghe thấy hắn trả lời, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn đang thất thần, nàng lại kéo kéo góc áo hắn, "Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Hắn hoàn hồn, ánh mắt chạm vào ánh mắt nàng, hắn lại cuống quýt hơi hơi nghiêng mặt đi, nói: "Số mệnh của những người trong sư môn của Bạch Câu là bất tài lại."

"Vì sao bọn họ lại đuổi bắt người?"

"Bọn họ nói, ta là đại ma đầu."

Bạch Tửu rất khó tưởng tượng, một người chỉ thích ngồi trong góc tường chơi với con rối sẽ là đại ma đầu, nàng cầm lấy một sợi tóc dài của hắn, không chút để ý hỏi: "Người đã làm những chuyện xấu gì?"

"Thật lâu trước kia, một người giang hồ không có hai chân bảo ta giúp hắn chữa hai chân."

"Sau đó thì sao?"

"Ta nói cho hắn biết, ta chỉ có thể đổi chân cho hắn."

Bạch Tửu không nói gì, nàng có thể đoán được những chuyện tiếp theo

Hắn nhú mày, "Ta chữa chân cho hắn xong, lại không biết vì sao có người bắt đầu nói ta là người xấu."

Hắn không rõ, không phải hắn đã cứu người, đang làm việc tốt à? Sách nói giúp người làm niềm vui, thích giúp đỡ mọi người sẽ được mọi người yêu mến, nhưng hắn cũng không được yêu mến.

Bạch Tửu nhìn sợi tóc đang ở trên tay mình, lại rũ mắt nhìn mái tóc trước ngực mình, nàng lại hỏi: "Ngoại trừ chuyện này, người còn làm chuyện gì mà người ta nói người là đại ma đầu?"

"Rất nhiều năm trước, ta gặp một vị nữ tử đang khóc ở bờ sông, nàng bị phu quân của nàng đánh, còn nói hận không thể giết chết vị phu quân tam thê tứ thiếp đó."

Bạch Tửu im lặng một lát, "Vì thế nên người giết phu quân của nữ tử đó."

"Àn." Hắn thần nhiên gật đầu, nhưng lại khó hiểu, "Ta giúp nàng, nhưng nàng không cảm ơn ta, còn nói ta là kẻ thù giết phu quân nàng ta, muốn giết ta."

Hắn thật sự không hiểu, hắn lại làm một chuyện tốt, nhưng kết quả là không có ai cảm ơn hắn

Bạch Tửu có thể đoán được những chuyện này hắn làm không ít, người tìm hắn trả thù càng ngày càng nhiều, trên tay hắn càng ngày càng nhiễm nhiều máu tươi, vậy nên mới có cái danh hiệu "đại ma đầu" này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (40)

Edit: U' U'

Giọng nói của hắn mang theo một tia uất ức, "Giao lưu với người khác là một chuyện rất phức tạp, người nào cũng không thích ta, chỉ có con rỗi sẽ không đối xử với ta như vậy."

Cho nên sau đó hắn tự nhốt mình trong một căn phòng làm bạn với con rỗi, hắn sẽ không cảm thấy nhàm chán, bởi vì hắn sẽ nhìn được thế giới bên ngoài nhờ con rỗi.

Bạch Tử không biết vì sao sau đó hắn lại trở thành một người viết kịch, hắn có thể thành công đắp nặn ra ba loại nhân vật khác nhau gia gia, phụ thân, nhi tử, nếu ở hiện đại thì chắc chắn sẽ nổi tiếng, xét thấy hắn không thích gần người nên cũng không trở thành diễn viên được.

Bạch Tử lại hỏi: "Lúc trước người nói nãi nãi của ta là sự muội của người, ba người có quan hệ gì?"

"Tiểu Cửu là đứa bé ta nhặt được rất nhiều năm trước." Hắn hơi nghĩ nghĩ, "Khi đó là mùa đông, nàng bị vứt bỏ ở trên nền tuyết, đại khác không bao lâu nữa sẽ bị đông chết."

Thời đại này, những gia đình nghèo khó vứt con đi, đặc biệt lại là nữ hài thì không phải chuyện lạ gì.

Lần đầu tiên Bạch Tử nghe thấy chuyện về nãi nãi, nàng hứng thú, "Không phải người nói sẽ không có ai thích người sao? Tại sao lại mang nãi nãi ta về?"

"Nãi nãi người, không giống những người khác."

"Có gì không giống?"

"Hai mắt của nàng không giống nhau."

"Không giống nhau?"

Hắn "Àn" một tiếng, "Mắt trái của nàng màu đen còn mắt phải màu xanh."

Hiện tượng loạn sắc tổ mống mắt(*)

Bạch Tử nhanh chóng nghĩ tới.

Hắn rũ mắt xuống, "Nàng giống như ta, đều là quái vật."

"Người là quái vật, vậy ta là nữ nhân của quái vật." Bạch Tử dựa vào trong lòng hắn có thể nhìn thấy bên mắt phải trống rỗng của hắn, đây vốn là diễn viên phim kinh dị, nàng lại cảm thấy hắn rất mê người, nàng cười nói: "Người xem."

Hắn nhìn nàng, mắt trái nhìn về phía những sợi tóc đen trắng đang quấn vào nhau, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Bạch Tử mỉm cười nói: "Như vậy chúng ta đã kết tóc, cái gọi là lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, người là quái vật lớn, ta là thê tử của quái vật lớn, sau đó chúng ta lại sinh một quái vật nhỏ."

Cổ họng hắn khẽ nhúc nhích giống như đang chịu đựng điều gì đó.

Bạch Tử tri kỷ năng mặt hắn lên, nhắm hai mắt lại, nói chung, khi một nữ tử làm ra hành động như vậy, đó là đang chờ hắn hôn nàng, đợi nửa ngày, cuối cùng hắn cũng hôn, chẳng qua là hắn lại hôn lên má nàng.

Nàng mở mắt ra, không nói một lời.

Hắn cảm nhận được sự lên án trong mắt nàng, hắn bất an, "Ta... Có phải ta làm sai gì không?"

Có lẽ hắn không nên hôn nàng, nàng nhắm mắt lại chỉ là do mệt mỏi thôi, là hắn nghĩ nhiều.

Hắn thật sự nghĩ nhiều

Bạch Tử vươn tay chỉ vào môi mình, "Vì sao không hôn ở đây?"

"Nơi này... Nơi này..." Ngoài dự đoán, hai tai hắn lại đỏ bừng lên, bởi vì màu da của hắn quá trắng nên rất dễ làm người phát hiện ra, hắn ngập ngừng một lúc, khó xử nhà ra mấy chữ, "Ta còn chưa muốn... chưa muốn nàng mang thai Tiểu Bạch Tử sớm như vậy..."

Trong ấn tượng của hắn, mang thai là một chuyện rất khó khăn, hắn cho rằng Bạch Tử sẽ hiểu, lại thấy nàng sùng sốt.

Ngón tay đang chỉ vào môi của Bạch Tử hơi run run, "Hôn môi sẽ mang thai... Ai nói cho người biết chuyện này?"

Hắn chớp chớp mắt, "Tiểu Cửu nói."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

(*)Hiện tượng "loạn sắc tố mắt" - một căn bệnh hiếm gặp trong xã hội loài người. Tên khoa học đầy đủ của nó là Heterochromia iridis hay Heterochromia iridum. Đó thường là kết quả của một bệnh liên quan đến mắt hoặc do di truyền.

Bạn đang đọc truyện Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (41)

Edit: U`U`

Bạch Tửu khó có thể tưởng tượng ra nải nải của nàng lại là người thích đùa, nàng hỏi: "Vì sao nải nải lại nói chuyện hôn môi sẽ mang thai với người?"

"Ta cảm thấy nàng rất lợi hại."

"Nàng lợi hại điểm nào?"

"Ban đầu bụng của nàng chỉ hơi lớn nhưng sau đó càng lúc càng lớn, Bạch Lăng sinh ra, ta chưa bao giờ nhìn thấy cách làm con rỗi như vậy, bèn đi hỏi nàng."

Bạch Tửu khụ một tiếng, ngừng cười, "Sau đó thì sao? Nải nải có nói cho người không?"

"Nàng rất keo kiệt, mới đầu không muốn nói cho ta biết, sau đó ta phải bắt Bạch Lăng thì nàng mới chịu nói." Hân hơi mỉm cười, "Nàng nói cách này phải có một nam một nữ phối hợp, nếu hai người hôn nhau thì trong bụng nữ nhân sẽ mang thai con rỗi của nam nhân."

Bạch Tửu đỡ trán thở dài, không nghĩ tới hân còn trối phụ thân nàng lại chỉ vì hỏi cách làm con rỗi kiểu mới, nếu câu nói này mà do người khác nói, sẽ chỉ làm người cảm thấy giả ngây giả dại, nhưng hân nói, lại làm người cảm thấy hân rất ngây thơ.

Từ nhỏ đến lớn hân chỉ hứng thú với những con rỗi, ngồi tâm sự với con rỗi là trôi qua cả ngày, đừng nhìn hân sống không biết bao nhiêu năm, nhưng hân lại rất trạch, không biết cách đối nhân xử thế, không ràng thế sự, đây cũng là lý do vì sao hân phải tưởng tượng ra các loại trường hợp để đối đáp.

Nhưng mấy chuyện này không hiểu thì thôi, hân còn dốt đặc cán mai chuyện nam nữ, những tri thức của hân đến từ sách vở, thời đại này quân sách cấm rất nghiêm ngặt, hân đọc sách bao nhiêu năm như vậy cũng may mắn không chạm vào quyền sách cấm nào.

Bạch Tửu lại thở dài.

"Nàng đừng không vui." Hân nắm tay nàng, thấp giọng nói: "Không phải ta không muốn Tiểu Bạch Tửu, chỉ là không muốn nhanh như vậy, nếu người thích Tiểu Bạch Tửu, vậy chúng ta sẽ sinh luôn, được không?"

"Chuyện Tiểu Bạch Tửu... không vội." Bạch Tửu sao có thể nghĩ tới nam nhân lúc trước nói nhét Tiểu Bạch Tửu vào trong bụng nàng lại là người ngây thơ như một tờ giấy trắng thế này, nàng nghĩ nghĩ, về sau vẫn nên nói cho hân biết cách tạo ra Tiểu Bạch Tửu đi, nàng thanh thanh giọng, quyết định chuyển đề tài, "Chúng ta tiếp tục nói chuyện của nải nải ta, sai khi người mang nải nải về thì sao?"

"Ta thu nàng làm sư muội."

Ân... Lời này nghe có chút quái.

Bạch Tửu hỏi, "Sao người không thu nàng làm đồ đệ?"

"Sư huynh nghe trẻ hơn sư phụ."

Không nghĩ tới hân còn rất dễ ý tuổi tác, Bạch Tửu đã quen cái tư duy kỳ lạ này của hân rồi nên nàng bình tĩnh hỏi lại: "Vậy người là người gia gia ta muốn bắt, vì sao gia gia và nải nải lại ở bên nhau?"

"Bạch Câu vì bắt ta nên đã từng giao lưu với Tiểu Cửu vài lần, sau đó Tiểu Cửu nói với ta nàng sẽ gả cho gia gia nàng." Hân kể lại không mang theo chút cảm xúc, "Nhưng người Bạch Câu thích là phi tử của hoàng đế, nhưng mà Tiểu Cửu khóc rất nhiều vì Bạch Câu không chịu cưới nàng, khóc làm ta rất phiền, vì thế ta tìm Bạch Câu, nếu hân cưới Tiểu Cửu, ta sẽ đáp ứng hân không làm chuyện xấu nữa."

Bạch Tửu thầm nghĩ trong lòng, đúng là có hơi không phúc hậu, nhưng tâm hồn bà tám của nàng lập tức bị đốt lên, "Sau đó thì sao?"

"Sau khi Tiểu Cửu sinh Bạch Lăng không lâu thì tự sát trong rừng trúc."

Diễn biến phát triển quá nhanh, Bạch Tửu nhất thời không phản ứng lại.

Tuy Tiểu Cửu là sư muội hần nuôi lớn nhưng khi nói tới chuyện nàng chết thì hần lại không có chút cảm xúc nào, chỉ tiếp tục bình tĩnh nói: "Tiểu Cửu chết, Bạch Câu lại tìm tới ta, hần muốn gặp lại Tiểu Cửu, ta giúp hần, mỗi khi hần đi vào giấc ngủ cũng là lúc Tiểu Cửu xuất hiện trong giấc mơ, chỉ là còn có một điều kiện, đó chính là hần phải ngủ trong rừng trúc thì mới có thể gặp được Tiểu Cửu."

Nếu Bạch Câu muốn gặp Tiểu Cửu, phải ngủ ở nơi Tiểu Cửu chết, đây cũng không thể nói không phải một loại tra tấn, nhưng mấy chục năm nay ngày nào đêm nào Bạch Câu cũng tới rừng trúc.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (42)

Edit: U'U

Bạch Tửu nhớ lại, lúc gia gia nàng gần ngủ có mơ nàng nói: "Đừng bao giờ miễn cưỡng ở bên người mình không thích, nếu không đến lúc đó..."

Nếu không đến lúc đó sẽ thế nào?

Chờ đến khi hần biết hần yêu nàng, hần sẽ phát hiện ra hần đã làm nàng tổn thương sâu sắc cỡ nào, nước đã đổ rất khó lấy lại, gương vỡ không thể lành lại, sau đó, đã tới lúc hần dần vật đau khổ.

Bạch Tửu chỉ biết gia gia là người có một câu chuyện xưa, lại không nghĩ tới lại là một câu chuyện buồn như vậy, nhưng nài nài của nàng không phải nữ chính, cũng không thể sống lại một lần.

Bạch Câu và Tiểu Cửu, bỏ lỡ đó là bỏ lỡ.

Bạch Tửu cảm khái một phen, nàng lại hỏi hần: "Ta và nãi nãi rất giống nhau à?"

"Ân." Hần gật đầu, ngay từ lúc nhìn thấy nàng, hần cũng nhìn nàng nhiều lần vì khuôn mặt giống Tiểu Cửu này.

Bạch Tửu đã hiểu vì sao gia gia lại tốt với nàng như vậy, hóa ra đây là lý do, nhưng mà nàng tự nhận nàng không giống nãi nãi, nàng cũng không một lòng một dạ nhào vào trong lòng một nam nhân không thích nàng, đột nhiên nàng lại nghĩ tới một người, "Giang Tiệp Ngư thì sao? Hần ta cũng là con rỗi của người à?"

"Hần là đứa bé ta nhặt được mười tám năm trước."

Nghe vậy, nàng không hiểu hỏi: "Người rất thích nhặt hài tử về nuôi à?"

"Ta không thích." Hần nghiêm trang nói: "Khi đó chiến tranh lan đến một thôn làng, nó vẫn còn là một đứa bé, cha mẹ đã chết hết nên không có người chăm sóc, lúc ta nhìn thấy nó thì nó đang đuổi một con bướm mà chạy tới hồ nước."

"Sau đó người không đành lòng bèn mang về nuôi?"

Hần lắc đầu.

"Vậy thì vì sao?"

"Nó là người ta thấy ngu ngốc nhất."

Bạch Tửu: "..."

Hần nghiêm mặt, "Nó rất ngốc không giống những người nói ta là đại ma đầu."

Nói một cách khác thì Giang Tiệp Ngư ngu không giống người bình thường.

Bạch Tửu kéo kéo tay hắn, "Ngươi không thể làm gia gia của ta bị thương."

"Hắn muốn cướp nàng đi." Đôi môi tái nhợt hơi mím lại, có vẻ rất tức giận.

Bạch Tửu chỉ có thể trấn an, "Ta sẽ không rời khỏi ngươi, gia gia cũng sẽ không cướp được ta."

Có lẽ là do được nàng trấn an, hắn hơi hơi rũ mắt, dùng mắt trái nhìn nàng chằm chằm, "Kỳ thật cho dù ta không làm gì thì hắn cũng không sống được lâu nữa."

"Ngươi nói gì?" Chuyện này hoàn toàn ngoài dự đoán của Bạch Tửu.

"Lùi lại thời gian của thân thể, đây là một chuyện rất tốn thọ, hắn không sống được lâu nữa."

Hắn nói không sai, nếu làm bản thân trở lại thời trẻ mà không có hậu quả, như vậy thế giới này đã sớm lộn xộn.

Bạch Tửu nắm lấy cổ tay áo hắn, "Ngươi nói đây là chuyện tốn thọ vậy vì sao ngươi lại vẫn còn bộ dáng trẻ tuổi này?"

"Thời gian trôi đi trên người ta hoàn toàn được con rối thế vào." Hắn thành thật ngoan ngoãn trả lời, giống như nàng đang bắt nạt hắn vậy.

Bạch Tửu không quên những con rối trong căn phòng này, mà những con rối của hắn cũng sẽ già đi

"Vậy..." Bạch Tửu hỏi, "Ngươi có cách gì cứu gia gia của ta không?"

Hắn lại thành thật lắc đầu, "Hắn không muốn học cách làm con rối của ta."

Bạch Câu có khiếu ngạo của bản thân, xét đến cùng, hắn vẫn là kẻ địch của Bạch Câu, sao Bạch Câu có thể học cách làm con rối của hắn? Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (43)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (43)

Edit: U'U'

"Nhưng mà... Ta cũng không thể nhìn gia gia vì cứu ta mà..."

"Không phải vì nàng." Hắn do do dự dự nhưng cuối cùng vẫn nâng tay lên, đặt lên đầu nàng, thấy nàng cũng không có biểu tình đau đớn, hắn biết mình đã thành công, hắn nói: "Từ đầu đến cuối, Bạch Câu chỉ vì chính bản thân mình."

Bạch Câu che chở Bạch Tửu như thế, bảo vệ Bạch Tửu, đơn giản là vì giảm bớt cảm giác tội ác của mình, cả đời đều sống trong sự áy náy và đau khổ, nếu không làm chuyện gì đó thì sớm đã bị bức đến điên.

Bạch Câu không biết hậu quả khi làm thân thể mình trở lại lúc còn trẻ sao?

Đương nhiên biết, có lẽ hắn cũng có thể coi như đây là một lý do để đi gặp Tiểu Cửu, ít nhất hắn chết vì đã cứu Bạch Tửu, tới nơi chín suối, có lẽ Tiểu Cửu sẽ không giận hắn.

Bạch Tửu bình tĩnh, nàng chỉ cảm thấy mọi chuyện vì nàng mà gây ra, nàng chỉ muốn phụ trách mà thôi, nàng nâng mắt hỏi hắn, "Vậy còn ngươi? Tên của ngươi là gì?"

"Ta không nhớ." Hắn đã sống một mình rất lâu rồi, chưa bao giờ có người gặp hắn, còn gọi tên của hắn, theo thời gian trôi đi, hắn cũng quên mất, một cái tên mà thôi, cũng không phải chuyện quan trọng, hắn cầm lấy tay nàng đặt lên khuôn mặt của mình, "Nàng muốn gọi ta là gì đều được."

Lúc mới đầu thấy hắn ngay cả nói cũng không nói được, bây giờ đã biết nói ngọt rồi, năng lực học tập năng lực và năng lực khôi phục của nam nhân này đúng là không thể khinh thường.

Bạch Tửu suy nghĩ một lát, nói: "Ta thích ngươi là do Giang Lưu dựng lên, vậy về sau ta sẽ gọi ngươi là Giang Lưu."

"Được." Hắn ngoan ngoãn gật đầu, không có ý kiến.

Bạch Tửu đặt tay lên mặt hắn, nàng nhìn mắt phải của hắn, nhỏ giọng hỏi: "Còn có thể khôi phục đôi mắt của ngươi không?"

"Không thể." Hắn chậm rãi lắc đầu, mắt trái âm trầm, "Nếu nàng không thích cái dạng này thì sau này ta sẽ dùng con rối ở bên cạnh nàng."

"Nếu ngươi còn dám dùng con rối ở bên cạnh ta, ta sẽ đốt trụi cái căn phòng này của ngươi!"

Thân thể hắn run lên, trước mặt nàng, hắn nhỏ yếu, đáng thương, lại bất lực.

"Ngươi nghe cho rõ đây." Bạch Tửu cúi người nâng mặt hắn lên, từng câu từng chữ rõ ràng: "Ta cũng không cảm thấy bộ dạng này của ngươi xấu, sau khi ở bên cạnh ta ngươi cũng không được nói như vậy nữa, bởi vì ta không thích nam nhân tự ti."

Hắn giống như một tiểu tức phụ ngồi trong góc tường bị trượng phu dạy dỗ, thông thả gật đầu, lại nhẹ giọng nói một chữ được.

Bạch Tửu lại cảm thấy hình như mình đã làm hắn sợ rồi, nàng hơi cảm thấy có lỗi nhưng lại không thể phủ nhận bộ dáng tội nghiệp này của hắn rất đáng yêu, nàng không nhịn được lại "Bẹp" một tiếng hôn lên môi hắn.

Hắn ngốc.

Ngay cả lúc ngốc cũng rất đáng yêu.

Bạch Tửu bật chế độ mạnh mẽ lại thò lại gần hôn chớp mũi hắn, nàng có thể cảm giác được cánh tay đang ôm eo nàng cứng đờ, lại nhìn hắn, lúc này khuôn mặt tái nhợt đã ứng hồng, lúc này không chỉ giống như tiểu tức phụ bị dạy dỗ, còn giống như tiểu tức phụ bị ác bá làm nhục.

Bạch Tửu nhìn thấy mắt phải của hắn, cũng không muốn đùa hắn nữa, chỉ là biến thành một mảnh nhu tình, nàng thu liễm biểu tình hung dữ, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt phải của hắn, nhẹ giọng thì thầm, "Đừng lo lắng, ta sẽ không rời khỏi ngươi, chỉ là ngươi không thể làm những chuyện có hại với bản thân nữa."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (44)

Edit: U' U'

Hắn nhỏ giọng "Àn" một tiếng, đại khái nếu Bạch Tửu nói thêm vài yêu cầu quá đáng nữa thì hắn cũng không do dự mà đồng ý.

"Vậy bây giờ ta muốn đi tìm gia gia ta." Bạch Tửu muốn đứng dậy nhưng lại cảm thấy đau đầu, lại dựa vào trong ngực hắn, nàng nhìn xuống, hóa ra trong lúc nhầm chán nàng đã buộc tóc của hai người vào nhau.

Hắn cảm phần tóc đang buộc lại của hai người, khóe môi hơi hơi cong lên, "Chúng ta đã kết tóc cho nên sẽ không tách ra."

Trong giọng nói của hắn mang theo sự thỏa mãn, nhảy nhót giống như khi còn nhỏ ngồi xếp hàng chờ cô giáo phát táo, hắn phát hiện quả táo của mình là lớn nhất vậy.

Bạch Tửu cũng không nhịn được mà nheo miệng cười, "Nhưng chúng ta cũng không thể cứ để như vậy, ngươi có thể cắt hai đoạn tóc này sau đó cắt vào trong hộp, được không?"

Ý kiến này rất hợp ý hắn, Bạch Tửu cũng không biết hắn dùng cách gì mà đoạn tóc kia lập tức đứt ra rơi vào trong lòng bàn tay hắn, lại không biết hắn lấy một cái hộp từ đâu ra rồi đặt đoạn tóc đó vào bên trong, đóng nắp lại, ôm vào trong lòng như đang ôm bảo bối, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Bạch Tửu nhìn hắn như vậy cũng cảm thấy thú vị, nàng vươn tay, "Chúng ta cùng đi tìm gia gia ta đi."

Hắn cũng không từ chối mà nắm tay nàng đi ra khỏi căn phòng mà hắn đã ở không biết bao nhiêu năm.

Bạch Tửu nắm tay hắn vừa đi vừa dặn dò, "Lát nữa gặp gia gia ta thì ngươi phải khách khí một chút, phải bình tĩnh nói chuyện, không được đánh nhau."

"Được."

"Còn nữa, ngươi phải hạ thấp một chút đề gia gia ta có ấn tượng tốt về ngươi."

"Được."

Tóm lại bất cứ yêu cầu gì của nàng hấn đều đồng ý.

Bạch Tửu vừa dạo dò được hai câu thì một nam nhân trẻ tuổi mặc áo đạo bào màu xanh đã xuất hiện, nàng gọi một tiếng, "Gia gia."

Bạch Câu dùng chân đá văng một con rỗi, ông quay đầu lại, chưa kịp vui vẻ khi nhìn thấy Bạch Tửu thì đã khó thở khi thấy một người không giống người bình thường kia đang nắm tay cháu gái mình.

Không chỉ có như thế, nam nhân không giống người thường kia lại còn cung cung kính kính gọi một tiếng: "Gia gia."

Bạch Tửu sùng sốt.

Bạch Câu càng cứng người, ngay sau đó giận dữ nói: "Người gọi ta là gì?"

"Gia gia." Hấn thành thành thật thật gọi một tiếng.

Sắc mặt Bạch Câu không phải xấu bình thường nữa, "Người đừng có mà ăn nói lung tung nhé, Tiểu Cửu, lại đây!"

"Tiểu Tửu muốn ở bên cạnh ta." Khuôn mặt tái nhợt của Giang Lư dưới ánh trăng càng thêm trắng bệch, có một loại cảm giác âm trầm, hấn lại dùng khuôn mặt có thể dọa ma này nghiêm túc nói: "Trong bụng Tiểu Tửu đã có Tiểu Bạch Tửu."

Bạch Tửu: "Chờ..."

Nàng chưa kịp nói xong thì đã bị hấn kéo sang một bên, thanh kiếm lướt qua, đâm vào thân cây phía sau lưng hấn.

Mặt Bạch Câu đen như đáy nồi, ông không ngờ Giang Lư sẽ làm ra chuyện này với cháu gái ông, "Ta sẽ không đồng ý!"

"Ồ." Giang Lư nhàn nhạt lên tiếng, lại không chút để ý nói: "Không có chuyện gì lớn cả, dù sao người cũng sắp chết rồi."

Bạch Câu nghe hấn nói mà giận điên người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (45)

Edit: U`U`

Nhận ra nếu mình không nói gì thì chắc chắn hai người này sẽ đánh nhau, Bạch Tửu vội vàng kéo Giang Lư ra phía sau rồi nở một nụ cười, "Gia gia, người đừng hiểu lầm, ta và hấn còn chưa xảy ra chuyện gì cả, sẽ không có... Khụ, Tiểu Bạch Tửu."

Sắc mặt Bạch Câu hơi thả lỏng.

"Chúng ta rõ ràng đã hôn rồi mà." Giang Lư lỗi thời uất ức lên tiếng, hấn còn nhớ là nàng chủ động hôn hấn.

Bạch Câu lại bùng cháy, "Các người còn hôn nhau!"

"Gia gia, bình tĩnh, bình tĩnh!" Bạch Tửu lại vội vàng trấn an, "Ta và hấn chỉ hôn nhau thôi, sẽ không có Tiểu Bạch Tửu."

Chuyện quan trọng lúc này là Tiểu Bạch Tửu à!?

Một người nhẹ nhàng phong độ như Bạch Câu mà khi nhìn về phía Giang Lư lại chỉ còn sát khí, "Tuổi của người không biết lớn hơn ta bao nhiêu mà bây giờ người lại dám xuống tay với cháu gái của ta, người đúng là không bằng cảm thú!"

Bạch Câu sư phụ, sư phụ sư phụ, sư phụ sư phụ sư phụ... Máy thế hệ sư môn bọn họ đều đuổi giết con rỗi sư, không ai biết đại ma đầu này đã sống bao nhiêu năm, mà Bạch Tửu cũng chỉ mới mười sáu, trong mắt Bạch Câu thì chuyện này còn ác liệt hơn cả chuyện trâu già gặm cỏ non!

"Được rồi, gia gia." Bạch Tửu thở dài, "Ta cùng hấn ở bên nhau hoàn toàn là ta tự nguyện, hấn cũng không bắt ép ta."

"Hấn không ép người thì tại sao người lại ở bên cạnh hấn?"

"Bởi vì ta thích hắn."

Bạch Câu không tin, ngón tay chỉ vào Giang Luru run lên, "Tiểu Cửu... Ngươi nói ngươi thích thứ lớn lên người không giống người, quý không giống quý này sao?"

Bạch Tửu quay đầu lại nhìn lại, Giang Luru cũng đang nhìn nàng, làn da trắng bệch, mắt trái tuy đen tối như khi nhìn nàng lại sáng lên không ít, một nửa khuôn mặt bị mái tóc trắng che đi lại tăng thêm vài phần âm u, nói hắn người không giống người quý không giống quý cũng không sai

Bạch Tửu giờ tay vuốt phần tóc che đi nửa khuôn mặt hắn để lộ ra bên mắt phải, nàng hơi hơi mỉm cười, "Chỉ là những khuyết điểm của hắn, vừa vặn là điều ra thích."

Giang Luru nắm lấy bàn tay nàng, khóe môi hơi cong lên đầy thỏa mãn, sạch sẽ mà hồn nhiên.

Ý cười bên khóe môi Bạch Tửu cũng nhiều hơn, nàng lại nhìn về phía Bạch Câu, "Gia gia, nếu hắn quá hoàn mỹ, có lẽ sẽ không hấp dẫn ta như vậy."

Bạch Câu ngây người, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước.

"Ta không hiểu phong tình, cũng sẽ không dỗ người khác vui vẻ, càng không biết chăm sóc người khác, vì sao ngươi cứ quần lấy ta?" Nam nhân phong thần tuấn lãng, chỉ là biểu tình quá mức cứng nhắc.

"Ta cũng không biết." Thiếu nữ mỉm cười ngọt ngào, "Nhưng nếu ngươi quá hoàn mỹ, nói không chừng ta sẽ không chú ý tới ngươi như vậy."

"Gia gia?"

Bạch Câu lấy lại tinh thần, nhìn người trước mắt như đang nhìn thiếu nữ trong ký ức, ông vội vàng quay mặt đi.

Bạch Tửu khó hiểu nhìn Bạch Câu.

Giọng nói của Bạch Câu bình tĩnh hơn rất nhiều, "Tiểu Cửu, ngươi phải hiểu con đường này cũng không dễ đi, ta già rồi, không thể che chở ngươi cả đời, ngươi muốn làm gì thì hãy làm theo trái tim của mình đi."

Ý của hắn là sẽ không ngăn cản chuyện Bạch Tửu và Giang Luru ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tất cả mọi người đều có bàn tay vàng, ngoại trừ nàng (xong)

Edit: U`U`

Bạch Tửu nhìn bóng dáng Bạch Câu chậm rãi đi xa, thân hình dần dần trở nên già nua, tóc đen tóc bạc cũng chỉ trong chớp mắt

Bạch Câu tuổi trẻ đã sớm biến mất theo thời gian, bây giờ cũng chỉ là một lão nhân gần đất xa trời mà thôi.

Bạch Tửu xúc động, nàng lại nhìn Giang Luru, "Sau này chúng ta sẽ làm gì?"

"Sinh Tiểu Bạch Tửu."

Bạch Tửu đỡ trán, "Ta đang nói chuyện nghiêm túc."

Thoạt nhìn nàng cũng không muốn thảo luận chuyện sinh Tiểu Bạch Tửu lúc này, Giang Luru có chút tiếc nuối, vì thế hắn chỉ có thể nghiêm túc nói: "Đầu tiên phải giải quyết Tiệp Ngư trước."

Này!

Tiệp Ngư sẽ khóc khi nghe thấy câu này mất!

Bạch Tửu không chờ mong hắn sẽ có ý tưởng gì hay.

Cuối cùng, Giang Luru và Bạch Tửu bỗng nhiên mất tích, bọn họ giống như biến mất, không ai tìm được dấu vết nào.

Sau đó khi có tin Bạch Tử bị kẻ thù của phủ tướng quân hoặc phủ thái sư giết chết thì Giang Tiệp Ngự vui vẻ dùng lý do này để hẹn gặp Bạch Cẩm Thư, sau đó khi tin Giang Lưu bị kẻ thù giết chết thì hẳn ta, người vừa hẹn được Bạch Cẩm Thư ra ngoài còn hơi sững sốt.

Lúc trước Giang Lâm Uyên bị người hầu phát hiện đã chết trong mai viên, hung thủ vẫn chưa được tìm ra, sau đó phụ thân hẳn ta cũng mất tích thì hẳn ta cũng đã chuẩn bị tinh thần sẵn, vì thế hẳn ta cũng chỉ bị thương một lát rồi nhảy vào trong hồ sen hái hạt sen để làm Bạch Cẩm Thư vui.

"Cẩm Thư, nàng nhìn này!" Giang Tiệp Ngự hái được hạt sen to nhất trong hồ, hưng phấn phát tay với Bạch Cẩm Thư.

Nàng ấy nhìn Giang Tiệp Ngự rồi không hứng thú thu hồi tầm mắt, đồng thời lại cảm thán một phen, vì sao đời trước mình lại coi trọng tên ngu xuẩn này nhỉ?

Tất cả mọi người đều nghi ngờ chuyện Bạch Tử và Giang Lưu cùng mất tích là do có quan hệ không thể để ai biết, mà Giang Lâm Uyên chết, nói không chừng là do phát hiện ra quan hệ giữa hai người.

Lời đồn này ngay từ đầu mọi người cũng không tin bởi vì tính cách chính trực của Giang Lưu đã đi vào lòng người, mà khi lời đồn lâu rồi thì người không tin cũng có phần dao động vì Bạch Tử có một khuôn mặt hại nước hại dân, mà đạo lý anh hùng khó qua ải mỹ nhân này thì ai cũng hiểu.

Cũng chỉ có Giang Tiệp Ngự vừa vui mừng khi Bạch Tử mất tích vừa bị thương khi phụ thân xảy ra chuyện, đương nhiên cũng không bị thương bao lâu cả.

Bạch Cẩm Thư lại nghĩ tới Tà Vương Hiến Viên Minh.

Sau khi Bạch Liên mang theo cái quần lót thêu chữ "Minh" biến mất thì Tổng thái phi không ăn không uống, uy hiếp Hiến Viên Minh tìm tôn tử của mình quay về, gã giải thích kiểu gì cũng không có tác dụng. Tổng thái phi nhận định nếu Bạch Liên đã có quần lót thì tất nhiên sẽ có quan hệ không tầm thường với gã.

Bây giờ gã đang to đầu ra đi tìm người, cũng không rảnh chạy ra gây chuyện.

Bạch Cẩm Thư ha ha cười hai tiếng, quả nhiên là nam nhân.

Mất thấy Bạch Cẩm Thư xoay người đi vào khoang thuyền, Giang Tiệp Ngự vội vàng bơi tới bên cạnh thuyền, người chèo thuyền kéo hẳn ta lên nhưng không đứng vững nên hẳn ta lại rơi vào trong nước, hẳn ta ngoi đầu lên vội vàng ho khan vài tiếng nên cũng không chú ý tới tới thứ đang ở trên đầu mình.

Ồ, đó là một cánh lá sen màu xanh lục.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Phiên ngoại Giang Lưu

Trần Hoa Mai là một trấn nhỏ xa xôi, tuy cách xa kinh thành như trạ an rất tốt, đêm không cần đóng cửa cũng không sao, dân chúng nơi này cũng rất hòa đồng lương thiện.

Một đại thẩm bán đồ ăn nhìn một cậu bé đi tới, hiền lành cười nói: "Giang Giang lại ra ngoài mua đồ ăn một mình à."

"Àn." Nam hài mang khuôn mặt nghiêm túc như người lớn gật gật đầu.

Nam hài một thân bạch y, môi hồng răng trắng, được công nhận là nam hài đẹp nhất trong trấn, đặc biệt mỗi lần đi ra ngoài đều mang khuôn mặt nghiêm túc như người lớn, loại dễ thương này lại càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đại thẩm bán đồ ăn không nhìn được mà hỏi thêm một câu: "Sao nương người không đi ra mua đồ ăn với người vậy?"

Tuy trấn này trạ an rất tốt, nhưng nghe người ta nói đứa nhỏ này từ lúc bốn tuổi đã một mình đi ra ngoài mua đồ, người nhà nam hài cũng yên tâm, tất cả mọi người đều biết phía Đông của trấn có một Giang trạch, mà nam hài này chính là tiểu công tử trong Giang trạch, chỉ là chưa từng gặp qua những người khác.

"Nương của ta quá xinh đẹp cho nên không thể đi ra." Nam hài tên Giang Giang nhìn rau dưa trên quầy, đừng thấy cậu nhỏ tuổi nhưng chọn rau lại rất thạo.

Đại thẩm bán đồ ăn cũng sững sốt, cái này cũng đúng, nữ nhân quá xinh đẹp đi ra ngoài cũng không tốt, vì thế lại hỏi: "Vậy phụ thân người thì sao?"

"Phụ thân ta quá xấu cho nên không thể ra ngoài."

Đại thẩm bán đồ ăn nhìn nam hài nửa ngày, không biết phụ thân của nam hài xinh đẹp như vậy sẽ xấu kiểu gì.

Giang Giang đã vươn ngón tay nói: "Ta mua hai cái này."

"A, được được." Đại thẩm gói rau cho cậu, lại thuận miệng hỏi: "Chỉ mua rau xanh thôi sao, sao không mua những thứ khác để thay đổi khẩu vị?"

"Không cần." Giang Giang mặt không biểu tình trả tiền, "Phụ thân ta ghét ăn rau xanh."

Đại thẩm bán đồ ăn còn chưa hiểu câu nói này thì Giang Giang cũng đã xoay người rời đi.

Đi mua một chai nước tương rồi thuận tiện mua hồ lô, lại cho mèo nhỏ vừa sinh trong ngõ ăn xong, Giang Giang mới cầm đồ về nhà.

Vừa vào cổng đã nhìn thấy một nam nhân hắc y đầu bạc, làn da của hắn quá trắng, đôi mắt lại quá đen, làm cho người ta cảm thấy âm trầm, Giang Giang đã từng nhìn thấy đôi mắt bên phải của hắn, đó mới là sự khủng bố chân chính.

Nam nhân rũ mắt nhìn chằm chằm Giang Giang, Giang Giang ngược mắt nhìn hắn.

Cuối cùng Giang Giang vẫn vươn tay chưa xâu hồ lô cho hắn, "Cho ngươi."

Sau đó là thời gian xuất hiện kỳ tích.

Nam nhân cầm xâu hồ lô, khoe môi chậm rãi cong lên, đôi mắt bên trái tràn đầy thỏa mãn như đang ăn món ăn nào quý giá nhất thế gian, kỳ thật đây chỉ là một xâu hồ lô bình thường mà thôi.

Giang Giang lại đi về phía trước vài bước, một nữ nhân đang ngồi trên ghế đá dưới tàng cây, hai tay chống cằm nhìn nam nhân kia ăn ngon lành.

Giang Giang nhìn nam nhân kia rồi lại nhìn về phía nữ nhân có dung mạo tuyệt sắc kia, cậu không cảm xúc hỏi: "Nương, nương coi trọng phụ thân ở điểm nào?"

Chẳng lẽ là coi trọng phụ thân hắn thích ăn đồ ngọt và dễ thỏa mãn à?

"Giang Giang..." Trong mắt nữ nhân đầy ý cười, tầm mắt cũng không dời đi, nàng nói: "Con không cảm thấy phụ thân con rất đáng yêu à?"

"Không cảm thấy." Giang Giang thành thật trả lời xong, đáy lòng nói thầm đúng là trả lời một vấn đề vô nghĩa.

Nữ nhân xinh đẹp dời ánh mắt về phía nam hài, ý cười trong mắt nàng khiến người cảm thấy quần bách, "Giang Giang cũng rất đáng yêu."

Hai tai nam hài đỏ bừng, "Con đi cắt đồ đây."

Cậu xoay người rời đi, dù giả vờ thành thực ôn trọng thế nào thì cũng rối loạn dưới một câu đáng yêu của mẫu thân.

Trong viện truyền đến một tiếng cười khẽ của nữ nhân.

Hôm nay, cũng là một ngày bình thường của Giang Giang.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tỷ phú trong bãi rác (1)

Edit: U'U'

Họ tên: Bạch Tửu

Mã số:9981

Cấp bậc: Cấp ba

Số nhiệm vụ đã hoàn thành:25

Đang tiến hành nhiệm vụ: Không để nam chính xảy ra tai nạn xe cộ.

Bạch Tửu nằm trên giường nhìn tấm thẻ màu xanh đang bay giữa không trung nhớ lại cốt truyện.

« Thầy giáo, anh có dám không! » là một quyển tiểu thuyết tình yêu thầy trò, nữ chính Bạch Phàm Phàm là một nữ sinh cấp ba bình thường, mà nam chính Tống Tử là giáo viên dạy môn Lịch sử của cô ấy, tất cả mọi người đều biết tình yêu thầy trò không dễ dàng, cuốn tiểu thuyết này cũng là như thế, đầu tiên nam nữ chính sẽ trải qua thời kỳ mờ ám tìm đập nhanh, sau đó đến giữa là tỏ tình và yêu nhau, cuối cùng chia tay vì mấy nguyên nhân như vậy như vậy, thời gian nhảy đến vài năm sau, bọn họ gặp lại nhau và nói lại tình xưa, lại giải quyết vài chuyện rồi sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Chỉ là nguyên nhân nam nữ chính chia tay trong câu chuyện này cũng không phải bởi vì áp lực của trường học và những người khác mà là vì nam phụ trong quyển tiểu thuyết này.

Nam phụ tên là Hứa Khâm, là một người không có hứng thú gì ngoài việc học, anh và Bạch Phàm Phàm không giống nhau, anh là người được tất cả các giáo viên yêu mến, chỉ là tính cách kỳ lạ thích ở một mình, ở trường học cũng không có bạn bè, học thần thì thường không có nhiều bạn bè lắm, chỉ là Hứa Khâm kém tới một mức nhất định, ví dụ như khi giáo viên nói chia tổ làm thí nghiệm thì Hứa Khâm chắc chắn là người làm một mình.

Cũng bởi vậy mà cả ba năm cấp ba anh đều được làm thí nghiệm với giáo viên, còn được giáo viên dạy Lý Hóa coi trọng, còn đưa cho anh cả chìa khóa phòng thí nghiệm, loại chuyện này lại bị những người khác chế nhạo anh là bé ngoan của giáo viên nhiều lần.

Nhưng Hứa Khâm cũng không để ý những chuyện này, anh sống ở trong thế giới của chính mình, giống như không ai có thể đi vào nên dù cho có nhiều lời đồn hơn nữa cũng chẳng sao, ngoại trừ Bạch Phàm Phàm.

Bạch Phàm Phàm là một nữ sinh có tính cách hoạt bát tươi sáng như ánh mặt trời, tuy cô ấy và Hứa Khâm học cùng lớp nhưng tới cuối năm cấp ba mới liên quan tới nhau, thành tích của Bạch Phàm Phàm không ổn định nên giáo viên xếp Hứa Khâm phụ đạo cho cô ấy.

Hứa Khâm - nam sinh coi sách như vợ, khi tiếp xúc với nữ sinh mà lại là một nữ sinh tính cách hoạt bát thì không khác gì bóng tối nhìn thấy ánh sáng.

Nhưng mà Bạch Phàm Phàm chỉ quan tâm tới giáo viên Lịch sử, vì thế Tống Tử bị tai nạn giao thông, không nguy hiểm tới tính mạng nhưng lại bị liệt nửa chân, Tống Tử tự nhận không xứng với Bạch Phàm Phàm nên chia tay với cô ấy, sau đó biến mất trong cuộc sống của cô ấy 5 năm.

5 năm sau gặp lại, Bạch Phàm Phàm là tiểu hoa đán mới nổi của giới giải trí, mà chủ tịch công ty của Bạch Phàm Phàm lại là Hứa Khâm.

Đương nhiên, chuyện xưa cuối cùng vẫn là Bạch Phàm Phàm và Tống Tử vượt qua khó khăn ở bên nhau, mà trạng thái tinh thần của Hứa Khâm vẫn luôn không ổn định, nhiều năm qua phải uống thuốc ngủ mới ngủ được, cuối cùng tự sát.

Bạch Tửu ngồi dậy vuốt cằm nghĩ nghĩ, dù sao người này đều phải chết, nếu không cô khiến cho anh chết luôn bây giờ cũng được.

Dường như biết cô đang suy nghĩ gì, trên tấm thẻ màu xanh hiện ra một hàng chữ nhỏ: Không thể làm hại người vô tội

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Tỷ phú trong bãi rác (2)

Edit: Ư Ư

Bạch Tửu thân là quản lý viên thời không, có đôi khi cũng có thể sử dụng một vài biện pháp cực đoan trong quy tắc, nhưng chỉ được nhằm vào những người có tội, nếu làm Hứa Khâm bị thương trước khi anh phạm tội, vậy tương đương làm bị thương một người vô tội, đây là chuyện quy tắc không cho phép.

Bạch Tửu chỉ có thể tiếc nuối bỏ qua ý tưởng này, đồng hồ báo thức trên đầu giường vang lên, cô tắt đi xuống giường đi ra ngoài, vào toilet đơn giản rửa mặt chải đầu một chút rồi vào phòng bếp nấu bữa sáng, chờ tới khi cô đặt đĩa trứng ốp và sữa bò lên bàn thì một cô gái nhảy nhót đi ra từ một căn phòng khác.

"Hello chị!" Cô gái tràn đầy sức sống thanh xuân vừa chào vừa đi vào WC.

Cô gái này Bạch Phàm Phàm, nhỏ hơn Bạch Tửu năm tuổi, là em gái của Bạch Tửu, khuôn mặt của cô ấy và Bạch Tửu giống nhau ba phần, chẳng qua Bạch Phàm Phàm thiên về hoạt bát tươi sáng còn Bạch Tửu lại là dịu dàng thành thực hơn.

Bạch Tửu ngồi xuống không nhanh không chậm uống sữa bò, lại lấy di động ra xem tin tức, không chút để ý nói: "Em còn ba mươi ba phút."

"Em lại bị muộn học rồi!" Bạch Phàm Phàm chạy ra ngồi đối diện Bạch Tửu nhanh chóng nhét bữa sáng vào trong miệng, lại cầm cốc uống hết sữa bò, cuối cùng vỗ bàn đứng lên, "Em đi học đây!"

"Chú ý an toàn."

Bạch Phàm Phàm trả lời rồi nhanh chóng đi tới cửa đeo giày vội vội vàng vàng ra ngoài.

Không giống như Bạch Phàm Phàm, Bạch Tửu vẫn luôn rất bình tĩnh, cô ngồi một lát rồi dọn bát đĩa, lúc rửa bát còn suy nghĩ về chuyện nhiệm vụ.

Nếu không thể giết Hứa Khâm thì tìm một cơ hội nhốt người lại là được.

Bạch Tửu càng nghĩ càng cảm thấy cách làm này rất tốt, cô cũng rất tin tưởng năng lực của mình, tai nạn xe cô một năm nữa mới xảy ra nên không cần gấp gáp.

Bạch Tửu thay một bộ váy đen đơn giản, lại trang điểm nhẹ rồi mới đi làm, nhưng vừa đi qua sô pha thì cô lại nhìn thấy một cái cặp sách màu hồng nhạt, lại nhìn thời gian, lúc này chắc Phàm Phàm đã tới trường rồi, nói không chừng còn đang bị chủ nhiệm lớp phê bình, Bạch Tửu nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cầm cặp sách lái xe tới trường cấp ba tốt nhất thành phố.

Bác bảo vệ của trường đã quen mặt cô, cười cười: "Cô Bạch lại tới."

"Đúng vậy, cháu tới đưa đồ cho em gái." Bạch Tửu đăng ký xong rồi đưa quyền sở cho bác bảo vệ.

Bác bảo vệ cười cười nhanh chóng để cô vào.

Bạch Phàm Phàm có mấy lần vội vàng quên đồ ở nhà đều là Bạch Tửu đưa tới, thường xuyên tới như vậy bác bảo vệ không muốn nhớ cô cũng khó.

Bạch Tửu dừng xe đi tới khu dạy học lớp 12, trường học cô cũng đã tới khá nhiều lần nên vẫn nhớ đường, bây giờ là thời gian vào lớp nên chỉ có một mình cô đang đi trên hành lang, ngay cả xung quanh cũng chỉ nghe thấy tiếng ôn bài của học sinh trong lớp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tỷ phú trong bãi rác (3)

Edit: Ư Ư

Học sinh thời thanh xuân luôn luôn động lòng người, Bạch Tửu cũng không ngoại lệ mà nhớ lại thời mình còn đi học, sau khi phát hiện trong trí nhớ đều là ở đọc sách, thi, đọc sách, thi, cô mới tiếc nuối thở dài, hối hận không nắm chặt thời gian để yêu đương như những người khác.

Cô đi tới lớp học của Bạch Phàm Phàm, cũng không nhìn thấy em gái mình bị phạt đứng ở bên ngoài, lại xuyên thấu qua cửa sổ nhìn vào bên trong nhưng cũng không có ai, cô cảm thấy có chút ngoài ý muốn, phải biết rằng những lần cô tới đưa đồ đều thấy Bạch Phàm Phàm đang bị đứng phạt ở bên ngoài.

Bạch Tửu mới vừa đi tới cửa thì bên trong cũng có một người đi ra, thành lĩnh, hai người đụng vào nhau.

Thấy Bạch Tửu lung lay lùi về phía sau nhưng may mà cô vẫn đứng vững, người nọ mới rút bàn tay muốn đỡ cô lại rồi nói một tiếng: "Xin lỗi."

Bạch Tửu xoa xoa mũi, cô nâng mắt nhìn lại phát hiện ra đây là một nam sinh.

Nam sinh cao gầy mặc một bộ đồng phục sạch sẽ, mái tóc ngắn, đôi mắt đen nhánh như đêm, ánh mắt nhàn nhạt, thân hình thoát nhìn có chút gầy ốm nhưng lại rất cao, chỉ là khí chất quá nội liễm, giống như đứng ở trong một đám người mà cậu lại cố tình một góc đứng không hợp mắt nhất, cố gắng không để người khác chú ý tới mình.

Áo thun màu trắng, áo khoác thể dục màu xanh, quần dài trắng sọc xanh, cho dù cậu mặc đồng phục giống như những nam sinh khác cũng làm người không thể không cảm thán một câu, cảm giác như cậu đang mặc đồ hiệu trên người.

Bởi vì chiều cao và khuôn mặt của cậu vẫn rất nổi bật.

Bạch Tửu thấy hôm nay mình tới đây đúng là không uống, cô buông tay đang xoa mũi xuống, cười một tiếng, nói: "Không sao cả, chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, em là học sinh lớp này à?"

"Dạ." Cậu gật đầu, lại cực kỳ xa cách.

Bạch Tửu lại hỏi: "Vậy em có biết mọi người trong lớp đi đâu không?"

"Phòng thí nghiệm."

"Sáng sớm đã học thí nghiệm à?"

"Giáo viên môn Hóa và giáo viên môn Toán đổi tiết." Nam sinh chú ý tới cái cặp sách cô đang cầm trong tay, cặp sách màu hồng nhạt còn treo một con mèo bông nhỏ, cậu hơi nghiêng người chỉ vào một vị trí: "Bạch Phàm Phàm ngồi ở đó."

Bạch Tửu không vội để cặp sách vào chỗ của em gái mà nhìn đồ trong tay rồi cười tủm tỉm nhìn nam sinh: "Cảm ơn em."

Cô coi cậu là bạn học cùng lớp có ý với Bạch Phàm Phàm

Có lẽ bây giờ là cuối mùa xuân đầu mùa hè nên ánh nắng mặt trời chiếu từ ngoài vào có chút chói mắt, cô hơi híp mắt cười, khóe mắt hơi cong lên có vài phần quyến rũ.

Nam sinh thu hồi ánh mắt, trong lòng đoán cô là chị gái của Bạch Phàm Phàm, nhưng mà người chị gái này không giống Bạch Phàm Phàm chút nào.

"Đây là quà cảm ơn." Bạch Tửu vươn tay.

Nam sinh cúi đầu nhìn thứ cô nhét vào trong tay cậu, là mấy viên kẹo, vỏ màu hồng nhạt bên trên còn có ba chữ "vị dâu tây", nhất định là rất ngọt.

Cậu muốn trả lại cho cô nhưng cô đã đi vào trong lớp đặt cặp sách của Bạch Phàm Phàm xuống chỗ ngồi.

Bạch Tửu đặt đồ xong quay người lại thấy nam sinh này vẫn chưa đi, trong mắt cô có vài phần ý cười động lòng người, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, "Chị là chị của Phàm Phàm, Bạch Tửu, em là bạn cùng lớp của Phàm Phàm, có thể biết tên của em được không?"

Cậu giật giật môi, sạch sẽ lưu loát nói: "Hứa Khâm"

Bạch Tửu ngăn ra, bỗng nhiên nghĩ rằng cô có thể lấy lại mấy cái kẹo cô vừa tặng không.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Tỷ phú trong bãi rác (4)

Edit: Ư Ư

Chưa kịp chuẩn bị gì thì đã gặp vai ác, chuyện này là chuyện ngoài ý muốn, tuy vậy nhưng cô không phải người sẽ bộc lộ cảm xúc ở trên mặt, cuối cùng cô vẫn cười nói gặp lại với Hứa Khâm rồi rời khỏi trường học.

Ban đầu cô cho rằng Hứa Khâm là một người âm u, nhưng hôm nay gặp cô cũng chỉ cảm thấy cậu là một người ít nói không khác gì những nam sinh bình thường, nếu cô không đọc cốt truyện, không biết Hứa Khâm sẽ lái xe đâm Tống Tử, không biết cậu sau đó trở thành tổng giám đốc một công ty giải trí, cũng không biết cậu rồi phải uống thuốc ngủ mới ngủ được, sau đó tự sát bằng súng khi nữ chính rời đi... Chỉ cần nhìn thấy Hứa Khâm lúc này, Bạch Tửu thật sự khó có thể tưởng tượng một người nam sinh như cậu sẽ có kết cục này.

Bạch Tửu lại nghĩ tới nhiệm vụ của mình cũng không nói tới kết cục của Hứa Khâm, mà cô cũng không cần nghĩ nhiều như vậy nên lái xe tới công ty

Vừa đến công ty đã có một cô gái trẻ tuổi đi theo sau Bạch Tửu vào văn phòng nói: "Chủ biên, nửa tiếng trước người sáng lập Thiên Thịnh đồng ý để chúng ta phỏng vấn, chị xem thử xem."

Đây là Tiểu Dư, trợ lý của Bạch Tửu, cô ấy đặt văn kiện trên mặt bàn chờ Bạch Tửu kiểm tra và phê duyệt.

Bạch Tửu ngồi xuống ghế mở văn kiện ra đọc qua một lượt rồi nói: "Lam tiên sinh hẹn ở biệt thự nghỉ phép vùng ngoại ô mà không phải ở công ty à?"

"Lam tiên sinh nói gần đây ông ấy đang nghỉ ngơi ở biệt thự vùng ngoại ô nên muốn trực tiếp phỏng vấn ở đó."

"Cũng đúng." Bạch Tửu đặt văn kiện xuống, nghĩ nghĩ rồi nói: "Ngày mai tôi sẽ đi phỏng vấn ông ấy."

Tiểu Dư có chút ngoài ý muốn, "Chủ biên tự mình đi sao ạ?"

Bạch Tửu là chủ biên mới được bổ nhiệm của tạp chí Phong Thượng, đứng nhìn cô còn trẻ nhưng năng lực tuyệt đối không thấp, nếu không cô cũng không thể ngồi lên vị trí chủ biên nhanh như vậy, sau khi cô trở thành chủ biên chỉ thích làm việc trong văn phòng cho nên khi cô nói muốn tự mình đi phỏng vấn khiến Tiểu Dư cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Bạch Tửu nói: "Người sáng lập công ty Thiên Thịnh - Lam Trạch được xưng là con hổ biết cười, những người khác đi tôi không yên tâm, dời tất cả hội nghị ngày mai cho tôi, tôi sẽ đi tới vùng ngoại ô một chuyến."

"Vâng, em biết rồi." Tiểu Du gật gù đầu, trong lòng lại tiếp tục cảm thán cấp trên đúng là chuyên nghiệp nghiêm túc với công việc rồi mới đi ra văn phòng.

Bạch Tửu lại nhìn văn kiện, bên trong là một số tư liệu về Lam Trạch.

Lam Trạch, ba mươi chín tuổi, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng lập công ty Thiên Thịnh, gần gần mười năm, công ty Thiên Thịnh đã chiếm một vị trí quan trọng, người đàn ông này là một điển hình của người thành công, ở bên dưới văn kiện còn dán một tấm ảnh chụp.

Bạch Tửu đi gần một tiếng mới tới ngoại ô, nơi này có một cái tên là "Trường Nhạc", là sản nghiệp của công ty Thiên Thịnh, chỉ là khi Lam Trạch tới đây nghỉ ngơi thì khu nghỉ phép này sẽ không mở cửa đón khách, Bạch Tửu có hẹn trước nên bảo vệ cũng không cản cô lại.

Phong cảnh nơi này thật sự không tồi, trời xanh mây trắng, mặt hồ sóng nước lóng lánh, thực vật xanh xung quanh là người cảm thấy không khí trong lành, sống trong thành phố lâu rồi mà nhìn thấy hình ảnh này sẽ làm người ta thoải mái không ít

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Tỷ phú trong bãi rác (5)

Edit: ʊʊ

Bạch Tửu đi theo người dẫn đường tới bên hồ, cô nhìn thấy một chiếc du thuyền đang dừng và một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng quần tây đen đang ngồi câu cá.

Người dẫn đường nhỏ giọng nói: "Lam tiên sinh, chủ biên Bạch của tạp chí Phong Thượng đã tới."

Người đàn ông này cũng không quay đầu lại mà chỉ cười nói: "Đi lên đi."

Bạch Tửu lên thuyền đi tới bên cạnh ông lịch sự chào hỏi, "Xin chào Lam tiên sinh."

"Chào cô." Người đàn ông này nghiêng mặt nhìn cô rồi chỉ vào chiếc ghế đối diện, nói: "Ngồi."

Bạch Tửu không khách khí ngồi xuống, khoảng cách gần cô cũng coi như đã được nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông này.

Lam Trạch nhìn trông trẻ tuổi hơn ảnh chụp một chút, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mang chút lạnh lùng, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt có vẻ không khỏe mạnh.

Đây là một người đàn ông đầy khí chất, nếu nam sinh hôm trước mà Bạch Tửu nhìn thấy tràn đầy sức sống thanh xuân, thì người đàn ông này giống như một chai rượu ngon được ủ lâu năm, năm tháng trôi qua chỉ càng làm hương rượu thêm nồng nàn.

Ánh mắt Lam Trạch vẫn nhìn xuống mặt hồ tĩnh lặng, bỗng nhiên ông lại cười một tiếng, "Nhìn chăm chăm vào đối tượng phỏng vấn là bệnh nghề nghiệp của phóng viên sao?"

"Trước khi phỏng vấn cần phải quan sát, đó là bệnh nghề nghiệp của tôi." Bạch Tửu cũng chỉ nhìn ông hơn ba giây mà thôi, dùng từ nhìn chăm chăm cũng không thích hợp lắm, nhưng cô cũng không để ý mà lấy bút ghi âm ra chuẩn bị phỏng vấn.

Lam Trạch thả câu xuống rồi quay mặt nhìn Bạch Tửu, ông đột nhiên hỏi: "Cô Bạch, có có hứng thú với giới giải trí không?"

Bạch Tửu vừa lấy bút ghi âm ra nghe vậy hơi dừng lại, cô nâng mắt lên nhìn ông, ngay sau đó mỉm cười, "Lam tiên sinh, ông cứ nói đùa, tôi không có hứng thú với giới giải trí."

"Đáng tiếc." Trong giọng nói ôn hòa hiền hậu của Lam Trạch lộ ra sự tiếc nuối, nếu Bạch Tửu vào giới giải trí dù không có kỹ thuật diễn thì chắc chắn vẫn sẽ nổi, nhưng mà ai có chí này, ông không thể bắt ép được.

Nụ cười trên mặt Bạch Tửu càng thêm rõ ràng, "Thuận miệng hỏi người khác có muốn vào giới giải trí không cũng là bệnh nghề nghiệp của Lam tiên sinh sao?"

Cô không quên sản nghiệp của công ty Thiên Thịnh cũng có trong lĩnh vực này.

Khóe mắt Lam Trạch cong lên cười đến ôn hòa, "Tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, dù sao không phải ai trên thế giới này cũng làm người chú ý như cô Bạch."

"Lam tiên sinh nói đùa." Bạch Tửu thầm nghĩ người đàn ông này đúng là biết cách nói chuyện, nếu cô trẻ lại vài tuổi chắc sẽ cực kỳ vui mừng vì lời nói

của ông, cô bật bút ghi âm lên, cười nói: "Không chậm trễ thời gian của Lam tiên sinh, chúng ta bắt đầu phỏng vấn nhé."

Lam Trạch mỉm cười gật đầu.

Bạch Tửu hỏi: "Mười tám năm trước Lam tiên sinh cũng đã định cư ở nước ngoài, ngẫu nhiên sẽ về xử lý chuyện của công ty, nhưng lần này nghe nói Lam tiên sinh quyết định về nước định cư, ngài có lý do gì không?"

"Người già rồi, lá rụng muốn về cội."

Cô bật cười, "Lam tiên sinh lại nói đùa rồi, ngài nào đã già?"

"Sang năm là bốn mươi, tóc bạc cũng đã mọc lên, già rồi." Lam Trạch nghiêm túc nói giống thật mà là giả, cũng làm người khác không biết có phải ông đang nói đùa không.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tỷ phú trong đồng rác (6)

Edit: Ư Ư

Vấn đề này coi như bỏ qua, Bạch Tửu đang định nói tới vấn đề khác thì lại nghe thấy bùm một tiếng, dưới đáy nước hình như có thứ gì đó nên cô thấy hoảng sợ, đợi đến khi mặt nước tĩnh lại thì cô mới nhìn thấy đó là một người

Không khéo là cô còn quen người này, Hứa Khâm.

Hứa Khâm bình tĩnh giờ tay vuốt tóc đang dán trên trán ra phía sau, khuôn mặt vẫn lộ ra sự xa cách lạnh nhạt như trước, đôi mắt không cảm xúc nhìn Bạch Tửu.

Bạch Tửu ngồi trên thuyền ngậy ngốc nhìn Hứa Khâm.

Lam Trạch ôn hòa nói: "Đây là người dọn vệ sinh trong khu nghỉ phép này, không làm cô Bạch sợ chứ?"

"Không đâu." Bạch Tửu lắc đầu, dù bị dọa thì cô cũng phải lịch sự nói không sao.

Hứa Khâm đã xoay người bơi tới bờ biển, nước từ từ lui xuống lộ ra đường cong hoàn mỹ của tấm lưng, có lẽ là do hay làm việc ngoài trời nên làn da của cậu có màu lúa mạch khỏe mạnh, phối hợp với phần eo làm cậu càng thêm gợi cảm.

Cậu bước lên bờ, từng giọt nước từ trên lưng chảy xuống, cho dù là mặc quần đùi đen cũng không che được đường cong của mông, mỗi khi cậu nâng chân lên là có một vài giọt nước rơi xuống mặt cô, giống như đang cào nhẹ vào trái tim người ta.

Nhưng không nhìn thấy khuôn mặt cậu, Bạch Tửu trong lòng tiếc nuối thu mắt rồi lại nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Lam Trạch.

Lam Trạch nhanh chóng dời mắt, lại cảm lấy cái cần câu lúc nãy, cười nói: "Cô Bạch có một trái tim trẻ trung, đây là một chuyện tốt."

Bạch Tửu hơi ngại sờ sờ cái mũi.

Lam Trạch là người có kinh nghiệm phong phú lại giỏi nói chuyện, trên mặt ông lúc nào cũng mang theo ý cười để lộ ra tin tức "Tôi rất ôn hòa, mau tới gần tôi" với người khác, nhưng nếu người đàn ông này có thể phát triển và sáng lập ra một công ty lớn mạnh như vậy, thì chắc chắn không phải đèn càn đâu.

Lúc chạng vạng, Bạch Tửu lái xe trở về nhưng vừa đi được nửa đường thì xe của cô lại bị hỏng.

Bạch Tửu thử khởi động lại vài lần nhưng vẫn thất bại, cô mở cửa xuống xe, đây là con đường núi nên có rất ít người đi qua, cô chỉ biết lái xe chứ không biết sửa xe.

Ngay lúc này, phía sau lại truyền đến một giọng nói mát lạnh, "Có chuyện gì vậy?"

Bạch Tửu xoay người, trước mắt là Hứa Khâm đang đi xe đạp, cậu mặc một cái áo thun trắng và một cái quần lửng đen, trên chân là một đôi giày thể thao óng ánh, mái tóc đen đã khô, cả người đều phát ra hơi thở thanh xuân tràn đầy sức sống.

Thế mà cậu đã mặc quần áo vào rồi...

Không đúng, cậu mặc quần áo vào không phải là chuyện bình thường à!?

Bạch Tửu thu hồi mấy suy nghĩ kỳ quái này, nói: "Xe của tôi bị hỏng."

Cậu nhìn chiếc xe màu trắng kia rồi bước xuống, đặt xe đạp ở một bên rồi đi tới trước mặt Bạch Tửu.

Bạch Tửu chỉ thấy cậu mở mui xe lên, cô nhìn thấy nhiều động cơ như vậy thì chẳng hiểu gì cả mà cậu lại cong lưng kiểm tra,

Ánh mắt Bạch Tửu không tự giác mà nhìn về phía sau cậu nhớ lại đường cong hoàn mỹ của cái mông kia, cậu đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía cô.

Bạch Tửu vội vàng thu hồi ánh mắt, nâng tay lên quạt quạt, tầm mắt mơ hồ nói: "Hôm nay... đúng là nóng thật."

Một cơn gió lạnh từ núi thổi xuống, cô hắt xì..

Hứa Khâm rũ mắt xuống, khóe môi không tự giác cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tỷ phú trong bãi rác (7)

Edit: U'U'

Bạch Tửu không dám nhìn lung tung nữa mà quy củ đứng ở một bên.

Không bao lâu sau, Hứa Khâm ngồi dậy nhìn cô nói: "Hắn là kết nước xảy ra vấn đề."

"Hả?" Chuyện này chạm tới phạm vi kiến thức của Bạch Tửu, cô ngây ngốc hỏi: "Thế phải làm sao bây giờ?"

"Nếu không có dụng cụ thì không thể sửa được, chị liên hệ công ty bảo hiểm tới đây đi."

Bạch Tửu gật gù đầu, móc di động ra gọi điện thoại, chờ đến khi cô gọi điện thoại xong thì vẫn thấy Hứa Khâm đang đứng ở đằng sau, vì thế nói: "Bọn họ nói sẽ nhanh chóng tới đây."

"Ừm." Cậu nhàn nhạt lên tiếng.

Tuy rằng người ta đã nói sẽ nhanh chóng tới nhưng dù sao nơi này cũng là vùng ngoại ô, mà giờ này lại là giờ tan làm nên chắc chắn trong thành phố còn đang tắc đường, dù có hết sức chắc cũng mất nửa tiếng nữa mới tới nơi.

Bạch Tửu thấy cậu không có ý định đi, cô cười nói: "Cảm ơn em đã giúp chị nhưng bây giờ trời đã sắp tối rồi, em nên về nhà đi."

"Tôi không vội."

"Nếu em về muộn thì người trong nhà sẽ rất lo lắng đấy."

"Bọn họ rất yên tâm về tôi."

Bạch Tửu có chút đau đầu, còn có chút khó hiểu, "Anh bạn nhỏ, tôi đang nghiêm túc nói với em, trời tối về nhà một mình rất không an toàn."

"Trời tối chị một mình đứng ở đây cũng không an toàn." Khuôn mặt cậu lãnh đạm nhưng ngữ khí càng lãnh đạm hơn, cũng làm người khác không biết có phải cậu đang quan tâm người đó không.

Bạch Tửu lại như rồng mây cười, trực tiếp hỏi, "Quan tâm chị à?"

"Không phải." Cậu quyết đoán phủ nhận, môi hơi mím lại có chút ngại phiền toái nói: "Khuôn mặt của chị không an toàn."

Bạch Tửu mặt đỏ, "Em có ý tứ gì?"

Cô chỉ nghe người quen khen cô xinh đẹp, mà người không quen thì mắng cô có một khuôn mặt của hồ ly tinh, lại chưa có người nào dùng ba chữ "không an toàn" để đánh giá về cô.

Hứa Khâm nói trắng ra: "Nơi này là vùng ngoại ô, hoang tàn vắng vẻ, nếu bỗng nhiên có một người đàn ông đi qua nhìn thấy cô đang đứng một mình thì rất dễ xảy ra chuyện."

Khóe miệng Bạch Tửu cong cong, "Cho nên không phải em đang quan tâm tôi à?"

"Không phải." Cậu lại lắc đầu phủ nhận, nâng mắt nhìn Bạch Tửu nghiêm túc nói: "Nếu chị xảy ra chuyện, như vậy tôi sẽ là người cuối cùng nhìn thấy chị, cảnh sát nhất định sẽ dẫn tôi tới cục cảnh sát điều tra, tôi đứng đây chỉ mất tầm nửa tiếng nhưng nếu tới cục cảnh sát sẽ mất cả buổi sáng, nếu là trong ngày nghỉ sẽ lãng phí nửa ngày làm việc của tôi, nếu không phải ngày nghỉ sẽ lãng phí nửa ngày học của tôi, nên đây mới là lựa chọn thông minh nhất của tôi."

Bạch Tửu cạn lời.

Cuối cùng Hứa Khâm còn tổng kết một câu: "Tôi ở lại đây không phải vì chị mà vì chính bản thân mình."

Logic không thể chê vào đâu được, thật không hổ là người được xưng là học thần.

Bạch Tửu tự vả vào mặt mình một cái dưới đáy lòng, sao cô lại có thể quên mất người này là vai ác chứ, dù bây giờ cậu chỉ là học sinh cấp ba nhưng cũng là vai ác.

Hai người đều im lặng, cũng quanh chỉ nghe thấy tiếng gió và tiếng lá cây lay động.

Vài phút sau, một giọng nói không cam lòng vang lên, "Cậu thật sự không phải đang quan tâm tôi?"

Nam sinh cao gầy chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tỷ phú trong bãi rác (8)

Edit: U'U

Được rồi

Bạch Tửu nói cho bản thân không nên rối rắm về vấn đề này nữa, cô quyết định giữ im lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, di động của cô vang lên, Bạch Tửu thấy Bạch Phàm Phàm gọi tới nên lập tức nghe máy.

Điện thoại được kết nối, bên kia là giọng nói lo lắng của Bạch Phàm Phàm, "Chị, sao chị còn chưa về nhà vậy?"

"Xe bị hỏng giữa đường."

"Há?" Bạch Phàm Phàm lại hỏi: "Vậy có cần em gọi taxi cho chị không?"

"Không cần, chị đã gọi cho công ty bảo hiểm, hôm nay chắc chị sẽ về muộn nên em cứ gọi cơ hội ăn trước đi."

"Vậy được rồi."

Bạch Tửu lại dặn dò Bạch Phàm Phàm phải làm bài tập, cuối cùng mới cúp máy, lại nhìn về phía Hứa Khâm đang đứng như người gỗ ở bên kia, cô cười cười, "Em và Phàm Phàm là bạn cùng lớp, vậy quan hệ của hai đứa thế nào?"

"Không thân." Ngoại trừ người thân, những người khác ở trong mắt cậu phỏng chừng đều có thể dùng hai chữ "không thân" để khái quát.

Bạch Tửu nói thâm vai ác nhỏ này đúng là ít nói, chờ tới khi bị ánh mặt trời Bạch Phàm Phàm hấp dẫn, còn không phải hận không thể đột phá cái quan hệ "không thân" này.

Cô lại nghĩ tới nam chính Tống Từ, Tống Từ là một người đàn ông hiền hòa nho nhã, đối xử với học sinh lúc nào cũng ảm áp, cho dù biết mình không nên thích Bạch Phàm Phàm, nhưng anh ta vẫn không nhịn được trêu chọc Bạch Phàm Phàm để làm con bé vui vẻ.

Có thể nói Tống Từ cũng không phải là người sẽ phủ nhận cảm xúc của mình, chỉ là bởi vì thân phận nên anh ta mới luôn nhịn lại, nhưng Hứa Khâm không giống vậy, dù cậu thích nhưng cậu vẫn có thái độ lạnh nhạt, cậu sợ bại lộ cảm xúc của bản thân, giống như một vị tướng quân sợ để lộ điểm yếu của mình cho kẻ địch biết vậy.

Thiếu nam thiếu nữ yêu đương cũng giống như một trận chiến, nếu ai không nhịn được tỏ tình trước cũng có nghĩa là thừa nhận mình yêu đối phương hơn, chuyện này sẽ chỉ làm cậu ở bên yếu thế hơn mà thôi.

Bạch Tửu vuốt cằm tự hỏi, tình cảm ngây ngô thời học sinh đúng là làm người cảm thấy mê mẩn, bởi vì mỗi người đều sẽ trải qua thanh xuân, nếu làm một chuyên mục thì nhất định có thể hấp dẫn không ít người, vậy Phong Thượng cũng sẽ có nhiều người đọc hơn.

Bạch Tửu đã nghĩ đến công việc, Hứa Khâm thấy cô im lặng không nói gì giống như đang suy nghĩ, cậu nghĩ cô đang đoán xem cậu và Bạch Phàm Phàm có quan hệ gì, cậu cũng không sợ người hiểu lầm, lại sợ đến lúc đó làm giáo viên biết rồi nói với cha mẹ cậu.

"Yêu sớm là một đóa hoa không thể kết quả."

Bỗng nhiên nghe thấy cậu nói vậy, Bạch Tửu nhìn cậu hơi hơi sững sờ.

Cậu hơi mím môi, nhũn mày lại, bộ dáng nghiêm trang giống như là giáo viên chủ nhiệm, "Một bông hoa sớm nở, nói cách khác là yêu sớm, nó tuy rằng tốt đẹp, nhưng sau khi ánh sáng lóa mắt biến mất thì chỉ còn lại sự hối hận với thời gian đã trôi qua."

Bạch Tửu không nói gì.

Cậu nghiêm túc, "Học tập mới là mục đích hàng đầu của tôi, tất cả những người và chuyện làm ảnh hưởng tới việc học, đều là yêu ma quỷ quái."

Bạch Tửu chậm chậm che miệng, cuối cùng vẫn không nhịn được mà phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Tỷ phú trong bãi rác (9)

Edit: U'U'

Cậu hơi giật mình, "Tại sao cô lại cười?"

"Những thứ ảnh hưởng tới học tập... đều là yêu ma quỷ quái..." Khuôn mặt Bạch Tửu tràn đầy ý cười, khóe môi cong lên làm khuôn mặt cô càng thêm động lòng người, "Câu nói này là giáo viên nói cho em biết à?"

"Ừm." Cậu trả lời, cảm thấy nụ cười của cô có chút chói mắt.

Càng gần ngày thi đại học thì dù là giáo viên bình thường hay là hiệu trưởng đều cảnh cáo học sinh không được yêu đương, nhất định phải chuyên tâm học tập, học tập tốt, vào một ngôi trường tốt, có được một công việc tốt, đến lúc đó sao lại không có bạn trai bạn gái?

Bạch Tửu ôm cánh tay nghiêng đầu cười, "Tôi đoán người nhà em nhất định cũng sẽ đốc thúc em học tập, mà ở trường học sẽ có giáo viên, như vậy có người nào đã nói với em rằng, ngoại trừ học tập còn có thể làm chuyện mình thích chưa?"

Môi mông khê nhúc nhích nhưng không nói gì, ngay sau đó lại chìm vào im lặng.

Bạch Tửu giờ tay vén sợi tóc bị gió thổi bay ra sau tai, mỉm cười nói: "Quả nhiên vẫn là trẻ con."

"Tôi không phải trẻ con." Ánh mắt cậu nghiêm túc, giọng nói lạnh nhạt nhưng vẫn nghe thấy được một hai phần không vui.

Bạch Tửu chớp chớp mắt, "Vậy em có biết em và người trưởng thành khác nhau ở điểm nào không?"

Cậu không nói gì.

Cô nói tiếp: "Một người trưởng thành sẽ biết mình nên làm gì, thích làm gì, cũng không phải việc nên làm và việc thích làm phải cùng là một việc, chỉ là sự cố gắng lúc trước đều là để sáng tạo điều kiện tốt hơn, ví dụ như rất nhiều người cố gắng học tập là để sau này có tương lai, đây là ý tưởng mà nhiều người nghĩ, nhưng mà tới khi có tương lai thì sao."

Cậu im lặng

Bạch Tửu lại cười cười, nói: "Nếu sau khi có tương lai mà không có ý tưởng gì khác thì cuộc sống sẽ rất buồn tẻ."

Dựa theo nguyên văn phát triển, sau khi Hứa Khâm trở thành chủ tịch của một công ty lớn thì cuộc sống của cậu rất đơn giản, xử lý chuyện trong công ty, thời gian còn lại là xem Bạch Phàm Phàm và Tống Tử xây ra chuyện gì rồi tính kế chia rẽ bọn họ, chuyện chiếm thời gian của cậu nhất là công ty, đôi lại mà nói, Bạch Phàm Phàm trở thành người duy nhất chiếm thời gian của cậu trong cuộc sống, cũng khó trách sau khi xé rách mặt với Bạch Phàm Phàm thì cậu lại lựa chọn tự sát.

Trong mắt Bạch Tửu, áp lực của công việc quá lớn mà không có sự giải trí thư giãn trong cuộc sống hàng ngày, cho nên mới cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa, mầu chột lá, cũng không có người nào dạy Hứa Khâm, thật ra cậu cũng có thể làm điều mà mình muốn.

Đánh giá của cô về cậu đã trở thành một đứa bé đáng thương.

"Tôi nói em có thể làm điều mình thích, nhưng chuyện này không có nghĩa là từ bỏ việc học tập, em rất rõ ràng, học tập sẽ liên quan tới cả gia đình, chỉ là em cũng nên có một vài chuyện không liên quan gì tới cha mẹ và thầy cô, chuyện chỉ thuộc về một mình em."

Hứa Khâm chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, lần đầu tiên cậu có loại cảm xúc mờ mịt này.

Cậu nhìn khuôn mặt đầy ý cười của cô, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy nó tràn đầy sự từ ái.

Giống như nhìn thấy một người mẹ già hiền từ.

Cuối cùng, "người mẹ già" trẻ tuổi xinh đẹp này nhón chân, nâng tay lên xoa đầu cậu, nói: "Phải học tập thật tốt, ngày ngày hướng về phía trước."

Hứa Khâm bỗng nhiên muốn cầm lấy một cây gậy đề cô cầm "..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tỷ phú trong bãi rác (10)

Edit: U`U`

Ban đầu ý tưởng của cô là giải quyết vai ác này, nhưng mà bây giờ vai ác vẫn chỉ là một nam sinh cấp ba mà thôi, nếu bắt buộc phải xuống tay thì không nhất định cô sẽ làm được, cô cần thận suy nghĩ, vẫn nên nhốt cậu lại vào ngày xảy ra tai nạn thì tốt hơn.

Lúc người của công ty bảo hiểm tới thì trời đã tối.

Hứa Khâm cũng không nói nhiều mà lên xe đạp định đi về luôn, có người nắm lấy yên xe của cậu, cậu quay đầu lại thì nhìn thấy Bạch Tửu.

Bạch Tửu nói: "Vươn tay ra."

Cậu do dự một giây, cuối cùng vẫn vươn tay ra.

"Đây là số điện thoại của tôi, sau khi em về đến nhà thì hãy gọi điện báo cho tôi biết."

Cậu hơi nhíu mày, ước chừng là cảm thấy đây là không cần thiết làm chuyện phiến toái.

Bạch Tửu không cho cậu từ chối, còn nói thêm: "Trời đã tối rồi, một mình em về nhà tôi không yên tâm, nếu một tiếng sau tôi không thấy tin nhắn của em thì tôi sẽ báo cảnh sát."

Tuy người này là vai ác nhưng bây giờ cậu vẫn chỉ là một nam sinh bình thường, lỡ như vì cô mà xảy ra hiệu ứng burom bướm, cậu xảy ra chuyện gì sao?

Thấy trong mắt cậu lộ ra vài phần không tình nguyện, Bạch Tửu nghiêm trang nói: "Hay là em muốn về nhà với tôi?"

Cậu mím môi, cuối cùng vẫn cầm lấy tờ giấy đó đạp xe đi.

Bạch Tửu đứng phía sau dặn dò: "Đừng đi chơi lung tung, nhớ về nhà sớm!"

Bóng dáng của cậu hơi cứng lại rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Lúc Bạch Tửu về đến nhà đã là 10 giờ tối, Bạch Phàm Phàm vừa tắm xong, nhìn thấy Bạch Tửu, Bạch Phàm Phàm nói một tiếng: "Chị về rồi à."

"Ừ." Bạch Tửu gật gù đầu, thay giày đi tới tủ lạnh lấy một hộp sữa bò, lại ngồi xuống sofa uống một ngụm mới thả lỏng người.

"À đúng rồi." Bạch Phàm Phàm vừa lau tóc vừa nói: "Sau này em sẽ về nhà muộn hơn."

"Sao vậy?"

"Giáo viên chia tổ, người học giỏi giúp người học kém học tập." Nói tới đây, Bạch Phàm Phàm lại thờ dãi, "Người cùng nhóm với em là người khó tính nhất, lại không dễ gần, haiz."

Người này chắc chắn là Hứa Khâm.

Bạch Tửu bất động thanh sắc nói: "Người ta phải giúp em, người buồn phải là người ta mới đúng chứ."

"Chị không hiểu đâu." Bạch Phàm Phàm ngồi xuống bên cạnh Bạch Tửu, ôm cánh tay Bạch Tửu nói: "Tuy người này đứng nhất nhưng cậu ta thật sự không dễ gần, em học cùng với cậu ta ba năm mà chưa thấy cậu ta thân với ai, ngay cả bạn bình thường cũng không có."

"Không phải khá tốt à? Người ta nhiệt tình yêu thương học tập, thành tích còn tốt, có người học giỏi như vậy học bù cho em nhất định có thể khá hơn."

Bạch Phàm Phàm thở dài, "Nhưng mà em không muốn học chung với người đầu gối như cậu ta."

"Chỉ là EQ có hơi thấp thôi, cũng không phải là đầu gối."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 121: Tỷ phú trong bãi rác (11)

Edit: U`U`

Bạch Phàm Phàm hơi dừng lại, "Chị quen Hứa Khâm à?"

"Lúc đưa đồ cho em có gặp một lần." Bạch Tửu bình tĩnh ném hộp sữa bò trống rỗng vào thùng rác, tự động xem nhẹ lần gặp mặt lúc này của mình và Hứa Khâm.

Bạch Phàm Phàm cảm thấy hơi kỳ lạ, không nghĩ tới chị của mình sẽ quen Hứa Khâm.

Bạch Tửu còn nói thêm: "Nếu em không thích cậu ấy thì hãy bảo trì khoảng cách khi không học bù."

Nếu Hứa Khâm vẫn thích Phàm Phàm cũng không sao, tóm lại cô rất tự tin ngày xảy ra tai nạn cô có thể nhốt cậu lại.

Bạch Phàm Phàm "ò" một tiếng, thấy Bạch Tửu đã xả tóc chuẩn bị đi tắm rửa, ánh mắt cô ấy sáng lên, "Hai chị em mình tắm chung được không?"

"Không phải em vừa tắm xong à?" Bạch Tửu lấy một tấm thẻ trong túi ra đưa cho Phàm Phàm rồi xoa xoa đầu cô ấy, cười nói: "Không có việc gì làm thì đi mua đồ đi, mặt khẩu vẫn là sinh nhật của em."

Nói xong, cô đi về phòng lấy quần áo tắm, để lại Bạch Phàm Phàm ngồi trên sofa ôm thẻ ngân hàng tâm thần nhộn nhạo, nếu cô ấy mà là con trai thì dù Bạch Tửu là chị gái thì cô ấy cũng tuyệt đối không để người đàn ông khác cướp đi.

Dù gì trên thế giới này có quá ít người con gái hoàn hảo vừa đẹp, tính cách lại tốt, còn biết kiếm tiền!

Bạch Tửu cực kỳ chiều chuộng Bạch Phàm Phàm, mỗi lần cho Bạch Phàm Phàm tiền tiêu vặt còn nhiều hơn cha mẹ, Bạch Tửu phát huy câu nói con gái phải chiều chuộng đến mức cực hạn, đương nhiên, tiền đẻ là cô không thiếu niên.

Tắm rửa xong trở về phòng, Bạch Tửu cảm lấy di động thấy có một tin nhắn chưa đọc, cô mở ra, là một dãy số xa lạ và chỉ nhấn ngắn gọn một câu: "Về đến nhà, không chơi ở ven đường."

Ngày hôm sau tới công ty, Bạch Tửu giao tư liệu phỏng vấn Lam Trạch cho Tiểu Dư, Tiểu Dư là một cô gái chăm chỉ và năng lực làm việc cũng không tồi, lập tức cầm tư liệu đi điều chỉnh.

Mấy ngày nay đều không có chuyện gì lớn nên sau khi họp xong, Bạch Tửu cũng có thể tan làm đúng giờ giống như những người khác, cô vừa lái xe vừa suy nghĩ xem lát nữa nên nấu món gì, khỏe mắt nhìn thấy một tiệm rửa xe, nghĩ đến mấy hôm trước mình vừa đi ngoại ô, chiếc xe màu trắng này cũng nên rửa sạch, cô dừng xe lại đi xuống, một người đàn ông trung niên lập tức đi tới hỏi, "Xin chào quý khách, cô tới rửa xe sao?"

"Ừ." Bạch Tửu gật gật đầu, lại cười cười, "Làm phiền rửa sạch một chút, cảm ơn."

"Tất nhiên rồi ạ." Người đàn ông trung niên này giống như đang có việc bận nên quay đầu lại gọi: "Tiểu Hứa, tới rửa xe cho khách!"

Bạch Tửu nhìn qua, một nam sinh cao gầy đi tới, biểu tình nhàn nhạt, chỉ là lúc nhìn thấy Bạch Tửu thì hơi dừng bước, nhưng cậu nhanh chóng lấy lại thái độ bình thường đi tới.

Bạch Tử không nghĩ tới cô có thể gặp được Hứa Khâm ở đây, hơn nữa cậu còn làm việc ở đây, theo cô biết thì đây là nơi làm việc thứ hai của cậu, cô đứng ở bên cạnh nhìn cậu im lặng rửa xe, xem ra là không có ý định nói chuyện với mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tỷ phú trong bãi rác (12)

Edit: U'U'

Bạch Tử nhìn chằm chằm sườn mặt của cậu mà xuất thần, ma xui quỷ khiến mà bỗng nhiên mở miệng nói: "Có phải cậu thích..."

Bàn tay cậu run lên làm vòi phun nước mất đi sự chính xác, lại bởi vì sự chênh lệch chiều cao nên làm Bạch Tử bị ướt từ đầu đến chân.

"...Em gái tôi không?" Cô giơ tay lau nước trên mặt, khuôn mặt không biểu tình nhìn nam sinh trước mắt, chậm rãi nói xong.

Hứa Khâm: "..."

"Trời ơi, Tiểu Hứa cậu đang làm gì vậy!?" Người đàn ông trung niên đi tới cầm lấy vòi nước trong bàn tay Hứa Khâm rồi vội vàng nhận lỗi với Bạch Tử, "Xin lỗi cô, người này chỉ tạm thời tới đây làm việc thôi, không phải công nhân chính thức nên vụng về không biết làm việc, tôi xin lỗi, tôi sẽ đuổi việc cậu ta ngay!"

So với một người làm công thì ông chủ đương nhiên sẽ để ý tới khách hàng hơn.

Bạch Tử lại lau nước trên mặt, nở một nụ cười miễn cưỡng, "Không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi, cũng không cần nghiêm trọng như vậy."

"Cô không chấp nhặt với đứa trẻ này nhưng dù gì chuyện này cũng là lỗi sai của cậu..."

Có lẽ là ảo giác của Bạch Tử, nhưng cô cứ cảm thấy ánh mắt của người này đang rà quét trên người mình.

Bỗng nhiên một bàn tay nắm lấy cổ tay cô, Bạch Tử còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Hứa Khâm kéo vào trong phòng thay đồ, cậu còn giữ cửa làm ông chủ đứng bên ngoài cũng không mở được.

Cậu lấy ra một cái áo thun trắng vứt cho cô rồi quay lưng lại, đơn giản luơ loát nói: "Thay."

Sau đó, cậu đi ra ngoài, còn đóng cửa lại.

Bạch Tử cúi đầu nhìn, áo sơ mi của cô vì bị nước làm ướt nên lộ ra áo ngực hồng nhạt, áo sơ mi ướt đầm dán lên người cô phác họa toàn bộ đường cong, mà váy bên dưới tuy cũng bị ướt nhưng lại không lộ lắm.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao ông chủ vừa nãy nhìn chằm chằm mình.

Bạch Tử lại nhìn cánh cửa đóng chặt kia, tâm tình phức tạp cời áo sơ mi ra mặc vào cái áo thun còn in logo trường học vào.

"Tôi nói với cậu, xảy ra lỗi đắc tội với khách thì đừng mong lấy được tiền lương tháng này!" Người đàn ông trung niên vẫn còn đang hùng hổ với Hứa Khâm, khi nhìn thấy người đi ra khỏi phòng thay đồ thì nhanh chóng ngậm miệng.

Cái áo thun này mặc trên người Bạch Tử càng tôn lên dáng người nhỏ xinh của cô, cái áo này làm cô cảm thấy cái áo này cô coi như váy mặc cũng được, nhưng làm một người khá nghiêm túc nên cô vẫn sơ vịn vào trong váy, tuy có vẻ không hợp lắm nhưng cũng không buồn cười như ban đầu.

Cô nhìn Hứa Khâm, tò mò xem cậu có nhận xét gì không.

Hứa Khâm im lặng

Người đàn ông trung niên kia lại sáng mắt lên, phụ nữ mặc quần áo của đàn ông càng thêm làm người mơ màng.

Ánh mắt Hứa Khâm tối sầm lại, vòng qua Bạch Tử đi vào phòng thay đồ, Bạch Tử cúi đầu kéo kéo quần áo trên người, đàn độn không thú vị bừa bãi, không bao lâu sau, Hứa Khâm đeo cặp sách đi ra phủ thêm áo khoác cho cô.

Cô nghiêng đầu sang nhìn, là áo khoác đồng phục thể dục của trường học.

Cậu hơi mấp máy môi, "Tay."

"Ồ..." Không hiểu sao Bạch Tửu lại ngoan ngoãn vươn tay ra, giật giật ngón tay ngang đầu nhìn cậu.

Đơn giản là tay áo quá dài mà tay cô lại không đủ dài nên tay áo còn có một đoạn rũ xuống dưới.

Chỉ là cô mặc quần áo của cậu, lỏng lẻo, lại đang nhìn cậu chăm chú, quá...

Đáng yêu.

Hầu kết Hứa Khâm khẽ lên xuống, cường bách bản thân nhìn thẳng kéo khóa áo khoác lên, lại xắn tay áo lên, lộ ra một bàn tay nhỏ, sau đó lại xắn tay áo bên trái lên, cuối cùng cô cũng nở một nụ cười.

Hứa Khâm lại cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Tỷ phú trong bãi rác (13)

Edit: U'U'

Bạch Tửu có một loại ảo giác bản thân biến thành học sinh, cô nghĩ nguyên nhân là do cô đang mặc bộ đồng phục thể dục trên người này, cảm giác này có chút mới lạ, nhưng Hứa Khâm đứng trước mặt cô lại im lặng.

Cậu rũ mắt nhìn cô chăm chăm, cũng không nhúc nhích nên không ai biết cậu đang nghĩ gì.

Người đàn ông trung niên kia nhìn nhìn lại cảm thấy bầu không khí giữa Bạch Tửu và Hứa Khâm có chút kỳ quái, do dự mà mở miệng hỏi: "Cô đây quen Tiểu Hứa à?"

"Đúng vậy." Bạch Tửu thoải mái hào phóng nói: "Cậu ấy là bạn của tôi."

"Hóa ra là như vậy, chuyện này..."

"Không sao đâu, cậu ấy cũng không cố ý, ông chủ cũng đừng trừ tiền lương của cậu ấy."

Người đàn ông trung niên vội vàng cười làm lành, "Được, được"

"Vậy... Ông chủ, hôm nay cậu ấy có thể tan làm sớm một chút không?"

"Có thể, có thể, không thành vấn đề!" Ông chủ có vẻ rất thoải mái, đối mặt với những người phụ nữ xinh đẹp thì đàn ông thường rất khách khí.

Bạch Tửu nhìn về phía Hứa Khâm, Hứa Khâm im lặng đeo cặp sách rồi đi ra bên ngoài.

Lúc Bạch Tửu lái xe đi ra ngoài thì đã nhìn thấy Hứa Khâm đang đứng như một cục đá, cô hạ cửa xe xuống, "Lên xe."

Hứa Khâm đứng ở đây đương nhiên là để chờ cô, cậu cũng không làm ra vẻ mà lên xe ngồi vào ghế phụ, sau đó đóng cửa xe buồn buồn nói: "Một ngày nào đó tôi sẽ mua chỗ này."

Bạch Tửu quay đầu nhìn lại, kính cửa xe chiếu lại sườn mặt lãnh ngạnh của nam sinh, đáy mắt đen nhánh, lại có một loại quyết đoán làm người muốn tin tưởng điều cậu nói.

Bạch Tửu thu mắt nhẹ nhàng nói: "Tuy lúc trước em đợi người của công ty bảo hiểm tới là vì bản thân, nhưng nhìn từ kết quả cuối cùng thì em đã giúp tôi, nếu hôm nay đã gặp thì tôi mời em một bữa cơm nhé."

Giống như sợ cậu từ chối nên cô còn nói thêm: "Tôi cũng muốn hỏi em về tình trạng của Phàm Phàm, tôi nghe nói gần đây em là người học bù cho con bé, nếu hôm nay em không muốn ăn cơm thì ngày mai tôi sẽ mua đồ tới trường tặng cho em xem như cảm ơn."

Bộ dáng lúc này của cô cũng không tới nơi khác được nên cô quyết định đưa Hứa Khâm về chung cư, dù sao nấu cho hai người cũng là nấu, cho ba người cũng là nấu, hưởng chi, cô còn có thể mượn cơ hội này thăm dò thái độ của Hứa Khâm với Phàm Phàm, nếu tình trạng không tốt lắm thì đành làm một người chị nghiêm khắc cắt đứt tình cảm của hai người vậy.

"Em ngồi đi." Bạch Tửu dẫn cậu vào phòng khách, cô không nghe thấy tiếng chào của Phàm Phàm cũng không thấy cặp sách trên ghế, khó hiểu, "Phàm Phàm còn chưa về nhà sao?"

Hứa Khâm im lặng đi theo sau cô, ánh mắt đảo quanh căn phòng, chung cư tầm hơn một trăm mét vuông, lại còn ở trung tâm thành phố nên giá sẽ không thấp.

Cậu và cô là hai người của hai thế giới.

Bạch Tửu vừa định gọi điện cho Phàm Phàm thì cô ấy đã nhắn tin tới, "Chị ơi, em ở lại giúp thầy sửa bài thi nên sẽ về muộn."

Bạch Phàm Phàm là học sinh bên khoa học tự nhiên nhưng lịch sử lại học không tồi, nguyên nhân cũng giống như những nữ sinh khác, là do thầy dạy lịch sử đẹp trai.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Đánh giá của bọn Khâm về bọn Phàm Phàm là gì???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Tỷ phú trong bãi rác (14)

Edit: U'U'

Nhưng Bạch Phàm Phàm cũng giống như rất nhiều người khác, dù thầy có đẹp trai thế nào thì cô ấy cũng chỉ dừng ở mức độ thường thức mà thôi, nhưng trong năm Bạch Phàm Phàm học cuối cấp này, theo cốt truyện triển khai, thì cô ấy càng tiếp xúc nhiều với thầy giáo của mình, cứ thế tới cuối cùng hai người lại thích đối phương.

Bạch Tửu biết cốt truyện đã bắt đầu rồi, chỉ là cô không biết hôm nay Bạch Phàm Phàm không về nhà, nhưng đã mời Hứa Khâm tới nhà thì cũng không thể đuổi người ta đi được.

Bạch Tửu cởi áo khoác đặt xuống sofa, cô quay đầu lại nhìn nam sinh cao gầy kia rồi nói: "Tôi đi tắm rồi nấu cơm, em cứ ngồi đây xem TV đi."

Cậu gật gật đầu, không có ý kiến, Bạch Tửu ôm quần áo vào trong phòng tắm, cậu ngồi trên ghế sofa, chỉ cảm thấy tất cả lực chú ý của mình đều dùng để nghe tiếng nước trong kia, nhưng mà trên thực tế thì cửa phòng cách âm rất tốt.

Hứa Khâm bắt đầu cảm thấy buồn bực, dưới tình huống nào mà một người con gái lại dẫn một người con trai về nhà, lại còn đi tắm rửa chứ?

Đó là do người con gái này không coi người con trai này là một người đàn ông chân chính.

Cậu nhớ tới nụ cười giống như một người mẹ của cô, lại càng khẳng định suy nghĩ cô không coi mình là một người đàn ông, cho dù là từ vấn đề về cơ thể hay là về tâm lý thì cậu cũng đã có thể coi như là một người đàn ông rồi cơ mà.

Mười mấy phút sau, cửa phòng tắm mở ra, Bạch Tửu mặc một cái váy trắng dài qua đầu gối đi qua, khuôn mặt hồng hồng, làn da trắng nõn dường như đều bị nhuộm một tầng hồng nhạt, cô mặc một cái váy kín đáo nhưng cậu lại không nhìn được mà nhìn về phía đôi chân trắng nõn kia, lại không nhìn được mà nhìn lên trên, rõ ràng có váy che đi nhưng cậu vẫn nghĩ tới phong cảnh dưới làn váy.

Hứa Khâm nhận ra mình nghĩ tới những chuyện xấu xa thì lập tức lấy lại tinh thần, thu mắt lại nhìn thẳng

Bạch Tửu không chú ý tới sự khác thường của cậu, cô không lau mái tóc đang ướt mà vừa đi vào phòng bếp vừa nói: "Tôi mua rất nhiều món Phàm Phàm thích ăn, cũng không biết có hợp khẩu vị của em không, nếu em không thích thì bây giờ cũng không thể làm gì vì siêu thị cũng đã đóng cửa."

Cậu rất muốn nói mình không kén ăn, nhưng một khi nhìn về phía cô thì cậu lại không thể ngừng suy nghĩ, cậu chỉ có thể im lặng quay đầu đi.

Bạch Tửu nói thầm vai ác nhỏ này đúng là cao lãnh, cô cũng không thêm để ý mà chỉ tập trung nấu ăn, nam sinh ngồi trong phòng khách cũng không nói gì, không gian yên tĩnh chỉ truyền tới tiếng động trong phòng bếp, cậu bỗng nhiên cảm thấy hôm nay mình tới nhà cô cũng không phải là chuyện không tốt.

Trên bàn cơm, thấy Hứa Khâm nhìn đồ ăn trên bàn không nói gì, Bạch Tửu đẩy đĩa đồ ăn tới trước mặt cậu, mỉm cười, "Đừng ngại, ăn nhiều một chút."

Hứa Khâm nhìn đĩa xúc xích cắt hình bạch tuộc(*), tâm tình rất là vui vẻ, rồi lại nhìn đĩa cơm được tạo hình con thỏ, cậu muốn nói cho cô biết cậu không phải là một đứa bé đang học tiểu học.

Hứa Khâm gấp một miếng xúc xích hình bạch tuộc với vẻ mặt hơi kỳ lạ rồi cho vào trong miệng chậm chậm nhai hai

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

(*) Xúc xích cắt hình bạch tuộc: Cắt đôi miếng xúc xích rồi cắt hai đường vuông góc bên dưới, lúc rán sẽ thành bung ra thành 4 cái ngoe giống như con bạch tuộc. May be...

Tặng oanh_2611 ư ư

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Tỷ phú trong bãi rác (15)

Edit: U' U'

Bạch Tửu chờ mong hỏi cậu, "Hương vị thế nào?"

"Ừ." Cậu lên tiếng, ánh mắt dừng trên mái tóc của cô một giây.

Câu trả lời này giống như tốt mà cũng giống như không tốt.

Bạch Tửu không biết ý của cậu là gì, đơn giản cũng mặc kệ, dù sao nếu cậu cảm thấy không ngon, muốn nhảy lên đánh cô thì cũng không đánh lại.

"Ừm..." Bạch Tửu cười tủm tỉm hỏi: "Em có cảm giác gì với em gái của tôi không?"

"Có." Cậu quyết đoán thừa nhận.

Bạch Tửu thăm nghĩ quả nhiên như thế, lại thấy thái độ hào phóng không có chút e lệ của cậu, lại nói thăm không hồ là vai ác, cô ho khan một tiếng, thanh thanh giọng nói: "Phạm Phạm rất hoạt bát, rộng rãi hào phóng, còn rất thiện lương, nếu tôi là một nam sinh chắc chắn tôi cũng sẽ có cảm giác với con bé."

Cậu "ừ" một tiếng cho có lệ, sau đó duỗi đũa về phía đĩa sườn xào chua ngọt.

Bạch Tửu vẫn còn đang lải nhải: "Có một câu nghe rất cũ kỹ nhưng lại rất có đạo lý, đó là nhiệm vụ quan trọng nhất của hai đứa bây giờ là học tập, chờ đến khi em đỗ vào một trường đại học tốt, nói không chừng có thể gặp được rất nhiều người giống như Phạm Phạm."

"Không thể."

Bạch Tửu nhìn cậu lại gấp một miếng sườn xào chua ngọt, tò mò hỏi: "Sao lại không thể?"

Hay là bây giờ cậu đã yêu Bạch Phạm Phạm, không phải con bé thì không cưới?

Phát triển quá nhanh rồi!

Hứa Khâm không ngẩng đầu lên, "Đại học tôi thi sẽ không có người nào ngu ngốc giống như cậu ta."

Bạch Tửu ghen lời, "Ngu ngốc?"

"Ừ." Cậu lại gấp một miếng sườn xào chua ngọt, "Em gái của cô rất ngu ngốc, đây là cảm giác duy nhất của tôi."

Hóa ra cảm giác của cậu không phải cảm giác trong suy nghĩ của cô.

Về mặt Bạch Tửu sắc có chút quái dị, "Phạm Phạm... cũng không kém như thế chứ?"

Tuy Bạch Phạm Phạm hơi ngây thơ một chút nhưng tuyệt đối không ngu ngốc.

Chắc là do nhớ tới người này là chị gái của người cậu cho là ngu ngốc, Hứa Khâm ngậm miệng.

Bạch Tửu lại nghĩ tới Hứa Khâm là một nam sinh có cá tính, thiếu niên tuổi dậy thì thường sẽ dùng những từ ngữ không tốt để che giấu tình cảm của mình, nói không chừng cậu cũng như vậy, cô hí hóp mắt nhìn, "Bây giờ em nói Phạm Phạm ngu ngốc, nhưng khi em hiểu con bé, nói không chừng sẽ thích con bé đấy."

"Thích cậu ta thì tôi thà thích..." Cậu nhìn cô, đột nhiên im lặng.

Bạch Tử tò mò, "Em định nói gì vậy?"

Bàn tay cầm đũa của cậu nổi đầy gân xanh giống như đang cố nhin, cuối cùng, cậu bỗng nhiên đứng lên làm Bạch Tử ngồi đối diện hoảng sợ.

Sau đó, cậu đi tới sờ pha lấy áo khoác của mình, vòng lại, trùm lên đầu cô.

Hành động liên tục tuyệt đối không quá ba giây.

Bạch Tử còn chưa lấy lại tinh thần đã cảm thấy có một bàn tay đang lung tung xoa đầu mình, và giọng nói cứng nhắc của nam sinh.

"Tóc không lau khô, sẽ bị cảm."

Tiếp đó, là tiếng mở cửa rồi đóng cửa.

Bạch Tử giờ tay lấy áo khoác đang che đầu mình xuống, ngây ngốc nhìn về phía cửa, bỗng nhiên tự hỏi cảm giác cậu đang chạy trốn chết có phải là ảo giác của cô không nhỉ.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Tỷ phú trong bãi rác (16)

Edit: U' U'

Một bữa cơm chưa ăn xong, Bạch Tử cũng chưa hỏi thăm được cảm giác lúc này của Hứa Khâm với Phàm Phàm là gì, cô cảm thấy suy nghĩ của thời trẻ thật khó hiểu, cô cũng không thể không thừa nhận đây là sự khác nhau giữa hai thế hệ.

Dù gì cô cũng lớn hơn cậu năm tuổi

Tiểu Dư thấy cấp trên của mình lại thờ dài bèn quan tâm hỏi: "Chủ biên, chị có chuyện phiền lòng à?"

Bạch Tử đặt văn kiện trong tay xuống, cô nhìn về phía Tiểu Dư nghiêm túc hỏi: "Cô có em trai không?"

"Có ạ." Tiểu Dư gật gật đầu.

"Em trai cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười lăm tuổi."

Mười lăm tuổi và mười bảy tuổi cũng không kém nhiều lắm

Bạch Tử "ừ" một tiếng rồi ngồi thẳng người dậy, nghiêm trang hỏi: "Vậy em trai cô đã thích ai chưa?"

"Thích ạ... Hình như là có, trước đó không lâu em tìm thấy một bức thư tình mà thằng bé viết." Tiểu Dư lại nghĩ tới ngày hôm đó, cô ấy và em trai đã cãi nhau một trận, đương nhiên, cuối cùng thấy em trai mình khóc lóc xin tha nên cũng đã tha thứ cho nó.

Bạch Tử cảm thấy mình đã hỏi đúng người rồi, bèn hỏi thêm: "Vậy thằng bé có biểu hiện gì đặc biệt không?"

"Cái này à..." Tiểu Dư suy nghĩ một lát rồi nói: "Lực chú ý sẽ không tập trung, em nói với nó mười câu mà nó trả lời một câu đã là không tồi rồi."

Nghĩ đến Hứa Khâm, Bạch Tử gật gật đầu, điểm này rất chính xác.

Tiểu Dư tiếp tục nói: "Hơn nữa nó sẽ cảm thấy chột dạ, lúc nói chuyện không dám nhìn thẳng mà cúi đầu hoặc quay đi đâu đó."

Chính xác, lúc Hứa Khâm nói chuyện với cô cũng không bao giờ nhìn thẳng vào mắt cô, giống như là đang trốn tránh.

Cuối cùng Tiểu Dư không vui nói: "Hơn nữa thằng bé không thích người khác nhắc tới chuyện này, ví dụ như hôm qua em hỏi người thằng bé thích là ai, vậy mà nó lại chê em nói nhiều, đập bàn đứng lên, cơm cũng không thèm ăn mà đi vào trong phòng!"

Trở nên đặc biệt nóng nảy, đập bàn đứng lên!

Bạch Tuyền nghĩ tới chuyện tối hôm qua, cô gật gật đầu, quả nhiên như thế, vai ác nhỏ Hứa Khâm này đã thích Phàm Phàm!

Bạch Tuyền cầm lấy túi đặt trên ghế, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Tiểu Dư, tối phải đi ra ngoài một lát, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi."

"Vâng!" Tiểu Dư lập tức trả lời, tuy rằng cô ấy cũng rất tò mò không biết Bạch Tuyền có việc gì.

Bạch Tuyền đi tới trường học, lúc cô tới là đúng vào giờ nghỉ trưa, học sinh không ở trong câu lạc bộ thì sẽ đi ra ngoài đi dạo, trong phòng học cũng không có người nào.

Bạch Tuyền đứng ngoài cửa phòng học không nhìn thấy Phàm Phàm, cũng không thấy Hứa Khâm, mà trong phòng học chỉ có mấy học sinh tò mò nhìn Bạch Tuyền, thảo luận xem chị gái xinh đẹp này có phải người thân của bạn nào trong lớp không.

Bạch Phàm Phàm cũng cầm điện thoại tới trường, Bạch Tuyền đi tới hành lang định gọi điện cho Phàm Phàm thì phía sau truyền tới một giọng nói, "Bạch Tuyền?"

Nghe vậy, Bạch Tuyền xoay người, người trước mắt là một người đàn ông mặc tây trang, khí chất nghiêm cẩn rồi lại rất ôn nhu, dáng người cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ.

Khóe môi hắn cong lên tạo thành một nụ cười ấm áp, "Bạch Tuyền, quả nhiên là cậu."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Khụ, bạn Tuyền tới trường tìm bạn Khâm sau đó hai người chụm chụm. Hỏi hai bạn chụm chụm ở đâu???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tỷ phú trong bãi rác (17)

Edit: U`U`

"Đường Thi." Bạch Tuyền ngoài ý muốn cười nói: "Sao cậu lại ở đây?"

Người đàn ông kia giờ giờ quyển sách giáo khoa trong tay, nhướn mày mỉm cười, "Như cậu nhìn thấy, tớ dạy học ở đây."

"Cậu lại trở thành giáo viên." Bạch Tuyền lại cười ra tiếng, "Tớ còn tưởng rằng cậu sẽ tới ngân hàng của cha cậu làm cơ."

Đường Thi đi đến trước mặt cô cười nhẹ, "Sự thật chứng minh, tớ chọn được một công việc yêu thích nên bây giờ tớ rất vui vẻ."

Bạch Tuyền và Đường Thi là bạn ở đại học, tuy không cùng lớp cũng không cùng hệ nhưng hai người ở trong cùng một câu lạc bộ—— Câu lạc bộ Minh Tường.

Câu lạc bộ này nghe rất tao nhã cũng rất triết học, nhưng thật ra nó là một cái câu lạc bộ nhăm nhăm nghỉ ngơi, mà nguyên nhân Bạch Tuyền và Đường Thi lựa chọn câu lạc bộ Minh Tường là giống nhau, là do không cần nhức nhích vẫn có thể cộng điểm.

Nhưng quan hệ của Bạch Tuyền và Đường Thi cũng chỉ thường thường, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không liên lạc, không nghĩ tới hai người sẽ gặp nhau ở đây.

Khóe mắt Đường Thi cong lên, cười hỏi Bạch Tuyền, "Vậy còn cậu? Cậu tới đây có việc à?"

"Tớ tới tìm người." Bạch Tuyền nghĩ thầm nếu cậu ấy cũng là giáo viên trong trường học, nói không chừng cũng sẽ biết Hứa Khâm nên hỏi: "Cậu có biết học sinh nào tên là Hứa Khâm không?"

"Lúc em ấy học lớp 10 tớ còn dạy em ấy đấy, có thể không biết à?" Cho dù Đường Thi không dạy Hứa Khâm nhưng chắc chắn sẽ biết người đứng đầu khối, nếu không biết thì đúng là khác người.

"Vậy cậu có biết em ấy đang ở đâu không? Tớ tìm em ấy có chút việc."

"Bây giờ à... hẳn là ở phòng thí nghiệm."

"Phòng thí nghiệm?" Cô không biết phòng thí nghiệm của trường này ở đâu.

Đường Thi nhiệt tình nói: "Tớ dẫn cậu đi."

"Cảm ớ nhé." Bạch Tử đi bên cạnh Đường Thi ra khu dạy học, cô cười nói: "Làm giáo viên cũng rất mệt đúng không, bây giờ có rất nhiều học sinh hư, gặp được gia đình hiểu lý lẽ thì còn tốt, nếu là gặp phải phụ huynh không hiểu lý lẽ thì càng không quản được."

"Cậu nói cũng đúng nhưng mấy chuyện này là chuyện của chủ nhiệm lớp, tớ không phải chủ nhiệm lớp nên nhàn hơn rất nhiều." Đường Thi nhìn cô chăm chú, "Cậu muốn tìm Hứa Khâm, em ấy là người thân của cậu à?"

"Em ấy... Là bạn cùng lớp với em gái tớ, tớ muốn cảm ơn em ấy vì đã học bù giúp em gái tớ."

"Thì ra là thế." Đường Thi gật gù đầu, lại thấy Bạch Tử nhìn học sinh đi ngang qua nên bật cười, "Đừng để ý, những học sinh này rất thích nói chuyện về giáo viên, nhìn thấy một thầy giáo đi cùng một cô giáo sẽ bắt đầu đồn linh tinh."

Bạch Tử "ồ" một tiếng, bắt đầu trêu chọc, "Cậu đẹp trai thế này, có nữ sinh nào theo đuổi cậu không vậy?"

"Đừng nói đùa, mờ ám với học sinh là không tốt." Đường Thi đáng tiếc thở dài, "Tớ cũng không có gan này."

Bạch Tử nghĩ thầm sau này đồng nghiệp của cậu sẽ yêu đương với một nữ sinh đấy, nhưng cô cũng không dám nói câu này ra.

Bạch Tử đi theo Đường Thi tới tòa nhà thí nghiệm, bọn họ lại lên tầng hai tới một căn phòng thí nghiệm

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Tặng HngTrieu828 ứ ứ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Tỷ phú trong bãi rác (18)

Edit: Ư Ư

Đường Thi đẩy cửa ra nhìn vào bên trong, một nam sinh cao gầy mặc áo bác sĩ đang làm thí nghiệm, nam sinh kia nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu lại nhìn, ánh mắt cậu nhìn một nam một nữ ngoài cửa không chút cảm xúc.

Đường Thi cười, "Tớ nói không sai chứ, hai người nói chuyện đi, tớ còn vài việc, Bạch Tử, hôm nào tớ hẹn cậu ăn cơm nhé."

"Được." Bạch Tử cười cười, sau khi nhìn Đường Thi rời đi cô mới đi vào phòng thí nghiệm, thuận tiện đóng cửa lại.

Hứa Khâm thu hồi ánh mắt, tiếp tục lắc lắc ống nghiệm trong tay với vẻ mặt chăm chú.

Bạch Tử đi tới bên cạnh cậu, nhìn một đồng dung dịch cô không biết tên trên bàn, tò mò hỏi: "Em đang làm thí nghiệm gì vậy?"

"Lấy gen." Cậu không ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn không rời khỏi ống nghiệm.

Bạch Tử im lặng một giây, quyết định nhảy qua cái đề tài mà cô cảm thấy mình là thiếu năng trí tuệ này, cô ngược mắt nhìn cậu, áo bác sĩ làm thân hình của cậu càng thêm thon dài, cũng có thêm vài phần trưởng thành, ai có thể nghĩ tới dưới lớp áo này là một cơ thể gọi cảm như vậy chứ.

Nghĩ đến đây là Bạch Tử lại không nhận được nhớ tới ngày hôm đó...

Ước chừng là ánh mắt của cô làm người khác không thể bỏ qua nên cậu không thể không dừng tay lại, nhìn về phía cô, "Có việc?"

Nghe giọng nói này đi, nói bọn họ là kẻ thù chắc cũng có người tin đấy chứ.

Đôi mắt Bạch Tử lộ ra bi ai, cô nhấc túi lên, "Ngày hôm qua em quên cầm quần áo về."

Khi đó cậu quá vội vàng giống như là chạy trốn chết vậy.

Bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm qua, Hứa Khâm cầm lấy túi trong tay cô, thu mắt không dám nhìn thẳng vào cô.

Bạch Tử thầm nghĩ cậu như vậy rất phù hợp với những lời Tiểu Dư nói, cô lại lắc đầu thở dài, đều do em gái của cô quá làm người yêu thích, cô lo lắng đụng phải thứ gì đó, chỉ nghe "Lạch cạch" một tiếng, thứ kia đã rơi xuống đất.

Là một cái nắp bình.

Bạch Tửu ngồi xổm xuống vươn tay cùng lúc với cậu, cô ngược mắt lại thấy cậu đang rũ mắt.

Ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ, bàn tay cô tỉnh té, đôi môi hồng hồng, từ đầu đến chân đều vô cùng tinh xảo làm cậu mê muội.

Mà cậu có thể nhìn thấy ảnh ngược của cậu trong đôi mắt cô.

Trong lúc hoảng hốt cậu có một loại ảo giác, cậu là cả thế giới của cô.

Cửa phòng thí nghiệm bị đẩy ra, Bạch Tửu còn chưa kịp phản ứng thì cậu đã kéo tay cô chui xuống gầm bàn thí nghiệm.

Bên ngoài là một giáo viên, ông định vào hỏi Hứa Khâm có cần giúp đỡ gì không nhưng không thấy người đâu, chỉ nhìn thấy dụng cụ trên bàn, ông nghĩ cậu có việc ra ngoài một lát nên nhanh chóng rời khỏi.

Phòng thí nghiệm im ắng.

Bạch Tửu cuộn tròn dưới bàn, cô chớp chớp mắt không biết tình huống lúc này là thế nào, lại nhìn về phía nam sinh cũng đang cuộn tròn lại kia, cậu cao hơn cô rất nhiều nên nếu cứ cuộn tròn như vậy thì rất khó chịu.

Hứa Khâm cũng không biết lúc này mình phải làm gì, cậu chỉ cần nhìn thấy cô là có mấy ý tưởng không nên có nên rất chột dạ, lại không muốn người khác nhìn thấy cô trong lúc này.

Trong không gian nhỏ bé này, cậu lại tiếp xúc gần với cô như thế.

Nhưng cô lại không hiểu sự nhần nhện và áp lực của cậu.

Tầm mắt Bạch Tửu dò xuống hầu kết của cậu, cổ thon dài mà hoàn mỹ, mà hầu kết đang lên xuống kia lại tăng thêm vài phần gợi cảm, còn có một loại cảm giác cấm dục, cực kỳ quyến rũ.

Ma xui quỷ khiến, cô đột nhiên vươn tay, đầu ngón tay vừa chạm vào đã bị cậu nắm lấy.

Đáy mắt cậu u ám thâm thúy giống như đêm tối, lại giống như vực sâu không thấy đáy, chỉ có hơi thở nguy hiểm đang không ngừng khuếch tán.

Bạch Tửu cảm thấy bàn tay kia nóng rực, cô khấn trương nuốt nuốt nước bọt, "Tôi..."

Lời còn chưa dứt, cậu đã hôn lên môi cô.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)

Chả biết hỏi gì đành hỏi churong mấy lại hôn nhau vậy???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Tỷ phú trong bãi rác (19)

Edit: U'U'

Bạch Tửu ngây người, cảm giác trên môi nói cho cô biết đây không phải ảo giác.

Lúc cô giật mình thì đầu lưỡi kia đã cạy khớp hàm ra, tiến quân thần tốc, tràn đầy sự xâm lược, giống như muốn cướp đi hết sự tốt đẹp được giấu đi.

Bạch Tửu bắt đầu giãy giụa, thấy cô giãy giụa, Hứa Khâm càng dùng sức đè chặt cô lại giữa cánh tay mình không cho cô chạy trốn.

Bạch Tửu dần dần cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, cô hé mắt nhìn nam sinh đang tàn sát bữa bãi kia, cậu không nhắm mắt lại, hai người đối diện với nhau, cô thấy được sự mất khống chế trong đôi mắt đó, đôi mắt kia giống như đang áp ứ gió lốc có thể cắn nuốt tất cả.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy cậu bộc lộ cảm xúc của mình, mất khống chế làm cậu phóng túng, cũng làm trái tim cô đập nhanh.

Bỗng nhiên cô lại cảm thấy hơi thở trên người cậu làm người rung động.

Cậu mang theo sự lỗ mãng của thiếu niên, chỉ biết đầu đá lung tung, không hiểu cái gì gọi là ôn nhu lưu luyến, môi răng gian va chạm cùng liếm cắn nhẹ

mút, chỉ bạc nơi khóe môi làm độ ẩm không khí tăng lên không ít, hơi thở bên tai Bạch Tửu càng ngày càng thô nặng, cô dùng chút lý trí còn sót này để nam sinh đang làm loạn này ra.

Hứa Khâm hô hấp rối loạn, đôi mắt như dã thú trong rừng rậm tìm kiếm con mồi nhìn cô chăm chăm, không có chút hối hận và ngượng ngùng nào với hành động của mình, ngược lại là thất thần vươn tay tới khi nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của cô.

Khi ngón tay cậu sắp chạm tới khóe môi cô, cô đã nâng tay lên hất đi.

Sắc mặt cậu hơi cứng lại nhưng vẫn không chịu nhận thua, không chịu lùi bước mà nhìn cô chăm chú.

Bạch Tửu bỗng nhiên nhớ tới thiếu niên không dám nhìn cô lúc trước, cô thở hắt hắt không nói một lời.

Cô muốn nghe thấy một câu xin lỗi, sau đó cô có thể coi như chuyện này chưa bao giờ xảy ra.

Cậu muốn nghe thấy cô hỏi vì sao, sau đó cậu có thể nói với cô, anh thích em.

Nhưng lúc này hai người lại bướng bỉnh, không ai chịu mở miệng trước.

Bạch Tửu thu hồi ánh mắt, cô giơ tay lau lau khóe môi, coi như không nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của cậu mà đi ra ngoài không quay đầu lại.

Không lâu sau là tiếng đóng cửa.

Cô đi rồi.

Hứa Khâm vẫn không nhúc nhích, sau một lúc lâu cậu mới rũ mắt xuống, hơi thở cô đơn bắt đầu khuếch tán ở nơi mà ánh mặt trời không thể chiếu xuống, sự mạnh mẽ lúc trước giống như chỉ là ảo giác.

Nam sinh thông thả nâng một bàn tay lên, lòng bàn tay khẽ chạm vào đôi môi của mình, khóe môi khẽ nhúc nhích.

Loại cảm giác này làm cậu cảm thấy cực kỳ vui sướng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Tặng_Vuy_Vuy_nhé!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Tỷ phú trong bãi rác (20)

Edit: U`U`

Sau khi Bạch Tửu rời khỏi trường học mới phát hiện ra cô để quên túi ở phòng thí nghiệm, cô cắn môi, lại nghĩ tới hành động của thằng nhóc kia mà bắt đầu ngồi hờn dỗi trong văn phòng.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng không có đồ quan trọng.

Cô đi tìm cậu để trả lại quần áo, cũng thuận tiện nhắc nhở cậu không nên có ý gì với Phàm Phàm, mà bây giờ không cần nhắc chắc cậu cũng sẽ giữ khoảng cách với Phàm Phàm, bởi vì người cậu mơ ước là cô!

Bạch Tửu ôm đầu nằm trên bàn làm việc, bị một nam sinh hôn gì đó, tuy nụ hôn này do cậu chủ động nhưng cô vẫn cảm thấy cực kỳ tội lỗi!

Cô sẽ không bị bắt vào tù chứ!

Bạch Tửu chưa từng gặp chuyện nào đau đầu như vậy, ngay cả chuyện công việc cũng chưa làm cô đau đầu như thế, cô là một người có lòng mà không có gan, mơ ước cơ thể của cậu là một chuyện, nhưng nếu muốn xuống tay thì đó là một chuyện khác!

Cậu còn chưa thành niên đấy nhé!

Cuối cùng Bạch Tửu quyết định sau này sẽ không gặp Hứa Khâm nữa, cô hoàn toàn không có kinh nghiệm yêu đương với học sinh cấp ba!

"Chủ biên." Tiểu Dư thấy Bạch Tửu không thích hợp lắm nên quan tâm hỏi: "Chủ biên không thoải mái sao ạ?"

"Khụ, tôi không sao." Bạch Tửu ngồi thẳng người, điều chỉnh lại vẻ mặt rồi hỏi: "Có chuyện gì?"

"Ngày mai công ty Thiên Thịnh sẽ có một bữa tiệc rượu, Lam tiên sinh đưa thiệp mời tới mời chủ biên tham gia."

"Mời tôi à?" Bạch Tửu cầm lấy thiệp mời trên tay Tiểu Dư, "Tôi và công ty Thiên Thịnh chưa bao giờ hợp tác, cũng chỉ gặp Lam tiên sinh một lần thôi, tại sao ông ta lại mời tôi đến bữa tiệc này nhỉ?"

Đôi mắt Tiểu Dư sáng ngời, "Chẳng lẽ là ông ấy coi trọng chủ biên!"

"Đừng nói đùa?" Bạch Tửu cười, không coi lời Tiểu Dư nói là thật.

Tiểu Dư lại bắt đầu hóng, "Em không nói đùa đâu! Lam tiên sinh còn chưa kết hôn, đừng nói kết hôn, ngay cả bạn gái cũng không có, vừa có tiền vừa có nhan sắc! Chủ biên lại đẹp như vậy, ông ấy thích chị không phải chuyện bình thường à?"

"Em suy nghĩ nhiều quá, Lam tiên sinh cũng không phải là người như vậy." Bạch Tửu đặt thư mời xuống không chút để ý nói: "Tuy ông ấy nhìn trẻ hơn tuổi thật nhưng cũng hơn bốn mươi rồi."

"Cũng không già lắm, đàn ông tuổi này mới có sức hấp dẫn, còn có cảm giác an toàn, còn biết chăm sóc người khác, chủ biên, chị không có hứng với Lam tiên sinh, chẳng lẽ chị lại thích người nhỏ tuổi hơn mình?"

"Khụ khụ..." Bạch Tửu sắc nước, cô vỗ ngực ho khan hai tiếng mới đỡ hơn, chỉ là lỗ tai nóng lên.

Tiểu Dư còn đang lải nhải: "Chủ biên, đừng thích người trẻ hơn mình, nói không chừng chị còn phải chăm sóc cậu ta, nhân nhượng cậu ta, chuyện sự nghiệp cũng chưa ổn định, tư duy chưa trưởng thành, tìm bạn trai nhỏ tuổi giống như tìm con trai mình về để chăm sóc ấy chứ."

"Ừ... Em nói có lý." Ánh mắt Bạch Tửu không được tự nhiên nói theo.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Ghép tên tiếp nhé mọi người, [T T I Ô N R tên hai chữ không dấu]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Tỷ phú trong bãi rác (21)

Edit: U'U'

Tiểu Dư quay xung quanh vấn đề nên tìm bạn trai lớn tuổi hay nên tìm bạn trai nhỏ tuổi thì tốt hơn mười phút, cuối cùng mới nhớ tới chuyện chính, hỏi: "Vậy ngày mai chị có tham gia tiệc rượu không?"

"Lam tiên sinh tự mình mời, có thể không đi sao?" Bạch Tửu thờ dãi, nếu có thể thì cô không muốn đi, nhưng nghĩ tới lực ảnh hưởng của Lam Trạch trong giới thì cô vẫn nên đi thì tốt hơn.

Đến giờ tan làm, Bạch Tửu và Tiểu Dư cùng đi ra ngoài, thị lực của Tiểu Dư không tồi, vừa ra cửa đã nhìn về một phía rồi nói: "Sao lại có nam sinh nào đứng ở bên ngoài vậy, là em trai của ai à?"

Bạch Tửu nhìn theo ánh mắt của Tiểu Dư, sắc mặt cô cứng đờ, bước chân hơi dừng lại.

Nam sinh cao gầy đang đeo cặp sách cách đó không xa không phải là Hứa Khâm thì là ai?

Tiểu Dư kỳ quái nhìn nam sinh kia, lại nhìn về phía Bạch Tửu, "Chủ biên biết cậu bé đó à?"

"Cậu..." Bạch Tửu vừa định nói không quen thì Hứa Khâm cũng đã đi về phía cô, nên đành sửa miệng, "Là bạn cùng lớp với em gái tôi."

"Ồ..." Tiểu Dư thấy sắc mặt Bạch Tửu không đúng lắm, lại có ánh mắt nói: "Vậy em đi về trước nhé, ngày mai gặp."

"Được, mai gặp." Bạch Tửu mắt tự nhiên gật gật đầu, nhìn Tiểu Dư đi xa, lại nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc đang tò mò nhìn về phía này, bắt đầu đi đành kéo tay Hứa Khâm tới một nơi ít vừa, vừa vặn, cậu cũng để xe đạp ở đây.

Hứa Khâm cũng không phản kháng mà im lặng để cô kéo mình đi.

Bạch Tửu thả tay cậu ra, tức giận hỏi: "Cậu tới đây làm gì?"

"Đồ của em." Cậu vươn tay, trong tay là cái túi xách cô quên ở phòng thí nghiệm.

Bạch Tửu sững sốt, cô cầm lấy túi rồi hỏi: "Sao cậu lại biết tôi làm ở đây?"

"Trong bao có thể nhân viên của em." Còn chưa đợi cô nói gì thì cậu đã nói tiếp: "Tôi biết chạm vào đồ của người khác là không đúng, nhưng em đã kéo tôi vào danh sách đen, không nhận được tin nhắn hay cuộc gọi của tôi."

"Tôi... Tôi có kéo số của cậu vào danh sách đen đâu."

Cậu "ồ" một tiếng rồi móc điện thoại ra.

"Ừ ừ!" Bạch Tửu đề tay cậu lại, cậu rũ mắt nhìn cô: "Lát nữa tôi sẽ kéo ra khỏi danh sách đen..."

Hứa Khâm cắt đi động đi im lặng nhìn cô.

Bạch Tửu cảm thấy lúc đối diện với cậu cô đã chột dạ rất nhiều lần, cô dịch sang bên cạnh một bước, ho nhẹ một tiếng, "Cảm ơn cậu đã trả lại đồ cho tôi, ừm... Tôi mời cậu ăn cơm nhé."

Câu cuối cùng hoàn toàn là lời khách sáo, sau khi nói xong cô lập tức hối hận, đã nói phải giữ khoảng cách cơ mà

May mà Hứa Khâm từ chối, cậu hồ hững nói: "Tôi còn phải về nhà làm bài tập."

Hả?

Cảm giác này không đúng lắm!

Bạch Tửu ngẩng đầu nhìn cậu, thầm nghĩ chắc lúc đó chỉ là hành động đột ngột của cậu, nếu không sẽ không lạnh nhạt với cô như vậy.

Cô cười khô cằn, "Nghiêm túc học tập là chuyện tốt."

"Ừ." Cậu lạnh nhạt gật đầu.

Bạch Tửu mỉm cười nhìn cậu đi tới xe đạp, lúc cậu xoay người về phía cô thì nụ cười trên mặt cô đã biến mất, nhưng giây tiếp theo cậu lại đột nhiên xoay người lại, bình tĩnh đứng trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu không hiểu gì.

Hứa Khâm chột khom lưng ôm cô vào trong lòng, Bạch Tửu cứng người lại.

Này... Có ý gì?

Tiếp theo, cậu nâng mặt cô lên, Bạch Tửu thấy cậu càng ngày càng gần nên vội vàng che miệng lại, "Cậu không thể hôn tôi! Sẽ bị người khác nhìn thấy!"

Động tác của cậu hơi dừng lại, môi mím lại.

Bạch Tửu nhẹ nhàng thở ra, cậu nhanh chóng buông cô ra rồi cởi áo khoác đồng phục định phủ lên người cô, cô ngốc ngốc nói: "Tôi không lạnh..."

Áo khoác che kín đỉnh đầu, trước mắt trở nên tối tăm, Bạch Tửu không hiểu cậu muốn làm gì, cô còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy cậu cúi đầu vào, ánh sáng mỏng manh chui vào từ khe hở làm cô có thể nhìn rõ khuôn mặt cậu.

Cậu cong eo, thấp giọng nói: "Như vậy người khác sẽ không nhìn thấy."

Vừa nói xong, cậu đã kéo cô lại gần...

Bạch Tửu nắm chặt lấy góc váy, cả người căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Tỷ phú trong bãi rác (22)

Edit: U' U'

Nụ hôn này không vội vàng và cuồng nhiệt như nụ hôn lúc trước, chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, lại vẫn mang theo sự ngây ngô của thiếu niên

"Nhớ về nhà sớm, đừng đi chơi muộn ngoài đường."

Bạch Tửu lại nghĩ tới lời nói và hành động xoa đầu của cậu trước khi đi, cô ngồi trên sofa che khuôn mặt đang nóng bừng của mình, lời nói của cậu có ý gì? Không phải cô mới là người lớn tuổi hơn cậu à?

Bạch Tửu lâm vào một loại trạng thái buồn rầu không biết tên, cô cho rằng sau chuyện xảy ra hôm ở phòng thí nghiệm thì cậu sẽ tránh mặt cô, ngược ngừng, lại không nghĩ tới người này còn dám chạy tới cửa công ty của cô, còn hôn cô.

Tuy... cô không phủ nhận cách làm của cậu không làm cô phản cảm, ngược lại, cô còn cảm nhận được hơi thở đầy nam tính trên người cậu.

Bạch Tửu không phải người sẽ phủ nhận tình cảm của chính mình, chỉ là bây giờ Hứa Khâm vẫn còn là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Bạch Tửu bắt đầu dĩ dĩ trấn, bởi vì bỗng nhiên cô phát hiện ra mình có suy nghĩ như một vị phụ huynh, giống như giáo viên hay phụ huynh thấy con mình yêu sớm, họ sẽ nói với con rằng đây không phải là thích, mà chỉ là sự tò mò về người khác phái thôi.

Có lẽ lần sau gặp Hứa Khâm, cô có thể lấy lý do này để thoái thác, nhưng vấn đề lại tới nữa, Hứa Khâm căn bản không nói cậu thích cô!

Lúc Bạch Phàm Phàm về đến nhà, nhìn thấy chị gái của mình đang buồn rầu ngồi trên sofa nên đi tới quan tâm, "Chị, có chuyện gì vậy?"

"Phàm Phàm." Bạch Tửu nghiêm trang hỏi: "Em có thích ai chưa?"

"Có ả." Bạch Phàm Phàm gật đầu thừa nhận, cô ấy ngồi xuống bên cạnh Bạch Tửu rồi cầm tay cô cười hi hi: "Em thích chị nhất!"

"Người khác phái thì sao?"

Lúc này hẳn là đã tới thời kỳ mờ ám với nam chính chứ nhỉ.

Bạch Phàm Phàm dựa vào vai Bạch Tửu, bĩu môi ồn ào, "Em có chị là đủ rồi, khác phái gì đó thua xa chị!"

Bạch Tửu nhìn vẻ mặt ngây thơ của Bạch Phàm Phàm, cô im lặng nói xin lỗi với Tổng Từ trong lòng.

Bạch Phàm Phàm nói: "Chị, sắp họp phụ huynh rồi, chị tới họp cho em nhé."

"Ừ." Bạch Tửu thất thần lên tiếng.

Lúc trước Bạch Phàm Phàm sống với cha mẹ, mà Bạch Tửu lựa chọn dọn ra ngoài ở, mà do nửa tháng trước cha mẹ đi tuần trăng mật nên Bạch Phàm Phàm chạy tới sống với cô, mà hai vị phụ huynh kia chưa về nên cô đành phải đi họp.

Chuyện họp phụ huynh cứ để sang một bên trước đã, Bạch Tửu đang bận tham gia tiệc rượu của công ty Thiên Thịnh, tiệc rượu cô đã tham gia không ít nên sẽ không hoảng loạn, chỉ là trong lòng vẫn có chút kỳ quái, sao Lam Trạch lại mời người chỉ mới gặp một lần như cô nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Tỷ phú trong bãi rác (23)

Edit: U'U'

Công ty Thiên Thịnh đặt tiệc ở khách sạn lớn nhất thành phố A, lúc Bạch Tửu đến thì đã có không ít người tới, cô còn nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc mà lúc trước mình phỏng vấn, đều là danh nhân trong giới thương nghiệp, cô cười chào hỏi với những người này, đồng thời cũng cảm thán về Lam Trạch.

Lúc này vẫn còn sớm nên Lam Trạch chưa xuất hiện, cũng đúng, người ta chính là ông vua của đế quốc thương nghiệp, đương nhiên phải đợi mọi người đến đủ mới xuất hiện hoành tráng rồi.

Bạch Tửu tìm một góc đứng để không hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng đáng người yếu điệu này dù có đứng ở đâu thì cũng là một phong cảnh.

"Cô Bạch." Một người đàn ông cầm ly rượu đi tới, hần mỉm cười vươn tay, "Không nghĩ tới có thể gặp được cô ở đây."

"Tôi cũng không nghĩ có thể gặp được anh Tôn ở đây." Bạch Tửu vươn tay lịch sự nắm lấy bàn tay người đàn ông này rồi nhanh chóng buông ra, cô có

chút ấn tượng với người này, Tôn Tri, là một người cô đã từng phỏng vấn.

Tôn Tri lộ ra một nụ cười, "Gần đây tôi lại đọc được mấy bài viết của cô, không thể không nói cô Bạch viết rất hay, lời hay làm người không cảm thấy cô đang nịnh nọt, lời không hay lại làm người không cảm nhận được sự phê phán, đọc bài viết của cô giống như một bài viết đánh giá không mang chút tình cảm cá nhân nào."

"Anh Tôn quá khen rồi, tôi không viết hay được như vậy đâu."

"Cô Bạch không cần khiêm tốn." Tôn Tri quơ quơ ly rượu vang đỏ, ánh mắt hắn cũng trở nên sâu xa hơn, "Chỉ là không biết cô Bạch viết câu " là một người đàn ông nhìn xa và đáng tin " về tôi có tình cảm cá nhân trong đó không?"

Bạch Tửu mỉm cười, "Không có."

"Vậy cô Bạch có thể đánh giá về tôi một câu mà mang theo tình cảm cá nhân không?"

Nụ cười trên mặt Bạch Tửu càng giả, một trong những nguyên nhân cô không thích giao tiếp với thương nhân là họ thích nói chuyện vòng vèo, giống như người nào nói thẳng là không thông minh vậy, ví dụ như bây giờ, người đàn ông này có ý với cô mà lại muốn dùng cách này để hỏi cô, nếu không phải nể mặt anh ta thì chắc cô đã quay đầu đi rồi.

"Xin chào, có cần thêm rượu không ạ?" Một người phục vụ cầm khay đi tới.

Tôn Tri xua xua tay, "Không cần."

Người phục vụ nói một câu "quấy rầy" rồi xoay người rời đi, có lẽ là do quá vội nên va vào cánh tay Tôn Tri, hai người nghiêng ngả, chất lỏng màu đỏ trong ly rượu làm áo sơ mi của hắn ướt đầm.

Tôn Tri lui về phía sau một bước nhìn áo sơ mi của mình, vội vàng dùng khăn lau thử nhưng không thể lau sạch hết, hắn nhíu chặt mày lại.

Phục vụ sinh đứng dậy cầm khay lên, không nhanh không chậm đưa cho hắn một cái khăn tay, "Xin lỗi."

Tôn Tri tức giận cầm lấy khăn nhưng áo sơ mi của hắn cũng không sạch được bao nhiêu, hắn nhìn về phía đầu sở gây tội kia.

Bạch Tửu đứng dậy, "Nếu không thì anh Tôn vào trong WC thử dùng nước xem có giặt sạch được không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Tỷ phú trong bãi rác (24)

Edit: U`U`

Tôn Tri không hổ là một người đàn ông thành đạt, cho dù trong lòng tức giận nhưng tu dưỡng làm hắn ta không thể chửi ầm lên giống như một người đàn bà đánh đá, hắn ta nở một nụ cười, "Cô Bạch, lần sau có cơ hội sẽ nói chuyện tiếp."

Dứt lời, Tôn Tri rời khỏi nơi này.

Bạch Tửu xoay người, cô bắt đầu nhìn nam sinh đang đứng trước mặt mình: "Cậu không sợ bị trừ lương à?"

"Tôi có thể tìm một công việc khác." Hôm nay cậu mặc một bộ tây trang màu đen, thân hình của cậu vốn cao gầy nên tăng thêm vào phần trưởng thành, nhưng có một thứ vẫn không thay đổi, đó là thái độ thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

Bạch Tửu cảm thấy sao cậu có thể làm ở bất cứ nơi đâu như vậy nhỉ, cô không nhịn được mà hỏi: "Tôi rất tò mò, sao cậu lại có thể chia thời gian để vừa làm việc vừa không chậm trễ việc học như vậy?"

"Nghỉ ngơi sáu tiếng, học tập mười tiếp, làm việc tám tiếng."

Bạch Tửu im lặng một lát rồi hỏi: "Cậu sắp xếp thời gian như vậy mà không thấy mệt mỏi à?"

"Sẽ không." Cậu nói: "Tôi còn có thể nhớ em hai mươi tư giờ."

Trái tim Bạch Tửu đập lỡ một nhịp.

Tình huống bây giờ là thế nào?

Cô mà lại bị một nam sinh học cấp ba trêu đùa?

Hứa Khâm giữ khuôn mặt không biểu tình tới gần cô.

Bạch Tử lùi về phía sau một bước theo bản năng.

Ánh mắt cậu tối sầm lại, lại tiến lên một bước, Bạch Tử cũng lùi về phía sau một bước

Cậu lạnh mặt, "Em sợ tôi."

"Cậu nói gì vậy?" Bạch Tử căng da đầu nói: "Sao tôi lại phải sợ cậu chứ?"

Cậu còn nhỏ nên làm việc sẽ không để ý hậu quả, nhưng cô thì khác, làm chuyện gì cũng sẽ nghĩ đến hậu quả, Bạch Tử biết cô không có lý do gì để sợ cậu nhưng cô lại không khổng chế được bản thân.

Hứa Khâm nhìn chăm chăm cô, giọng nói khàn khàn, "Tôi sẽ không làm gì em cả."

"Ừ." Cô bổ sung thêm một câu muốn làm gì cũng chẳng làm được, thấy cậu lại bước tới gần, Bạch Tử vội vươn tay chặn lại, "Được rồi, nếu cậu muốn chơi một trò chơi yêu đương thì có thể tìm một nữ sinh trong trường, tôi không có hứng thú chơi với cậu."

"Không phải chơi." Cậu mím môi, nói: "Em nói tôi nên tìm được một chuyện mà mình muốn làm, việc chỉ thuộc về một mình tôi, bây giờ tôi tìm được rồi."

Ánh mắt của cậu quá nóng bỏng làm Bạch Tử không dám nhìn thẳng, "Cậu cũng nói yêu sớm là bông hoa không thể kết quả, học tập mới là nhiệm vụ hàng đầu của cậu, tất cả những chuyện ảnh hưởng tới việc học đều là yếu mà quý quái."

Cô nghĩ sau khi cậu nghe thấy câu nói này sẽ thấy xấu hổ, lại không nghĩ tới cậu lại cong môi cười, ánh mắt nóng bỏng hóa thành ôn nhu.

Bạch Tử bị sắc đẹp làm cho mê muội một lát, sau đó cô hỏi, "Cậu... Cậu cười cái gì?"

"Em nhớ rõ từng câu mà tôi nói như vậy à?"

Trong mắt thiếu niên tràn đầy ý cười thỏa mãn.

Bạch Tử phản ứng lại, cô ảo não đâm vào đầu mình một cái, sau đó lại thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tỷ phú trong bãi rác (25)

Edit: U'U

Trong mắt Hứa Khâm, Bạch Tử lúc này không thể phản bác, vì sao lại không thể phản bác, đương nhiên là do trong lòng cô có cậu, Hứa Khâm vui mừng nhưng bây giờ vẫn còn trong thời gian làm việc nên cậu không thể quán lấy cô, cậu đặt một ly nước vào trong lòng bàn tay cô rồi nghiêm túc nói: "Không nên uống rượu, nếu có người tới quấy rầy em thì em hãy gọi tôi, tôi sẽ đến bảo vệ em."

Bạch Tử không nói gì, cô cảm thấy mình không yếu ớt đến mức đó, nhưng trong mắt cậu thì hình như người nào cũng có thể bắt nạt cô vậy

Hứa Khâm đi hai bước rồi lại quay đầu lại nghiêm túc nói: "Lần sau không được mặc váy lộ nhiều như vậy nữa."

Sau khi dứt lời cậu mới rời đi.

Bạch Tử cúi đầu nhìn, cái váy mà cô mặc chỉ lộ đến xương quai xanh mà thôi, sao trong lời nói của cậu đã thành lộ nhiều rồi?

Điều kỳ quái nhất là cậu coi cô như một cô bé mới lớn chưa hiểu việc đời.

Bạch Tử vừa uống nước vừa buồn bực nghĩ, không biết cậu nghĩ đã coi bản thân mình là gì mà đã bắt đầu quán cô, mà quên hẳn chuyện cậu vẫn còn là vị thành niên.

Bạch Tử càng cảm thấy Hứa Khâm không hổ là vai ác, hoàn toàn không thể coi cậu là một học sinh cấp ba bình thường, cô ép mình không nghĩ tới chuyện của cậu nữa, điều cô nên nghĩ tới lúc này là Tôn Tri còn tới đây nữa không, nhưng cô đứng ở đây hơn mười phút mà cũng không thấy Tôn Tri đi tới, đồng thời, Lam Trạch cũng bắt đầu lên sân khấu.

Giống như Bạch Tửu nói, Lam Trạch là một người đàn ông không thể nhìn bề ngoài mà đoán tuổi, chỉ nhìn khuôn mặt thì ông ấy cũng chỉ tầm ba mươi tuổi, khí chất ôn hòa hiền hậu thân thiện, trên mặt lúc nào cũng có ý cười, khuôn mặt hơi tái nhợt làm ông ấy càng thêm dễ gần gũi.

Cho dù ông không có thân phận chủ tịch của công ty Thiên Thịnh thì dù đi đến nơi nào cũng sẽ hấp dẫn.

Bạch Tửu bỗng nhiên nghĩ tới Hứa Khâm, hai người đó một người vẫn còn là học sinh, cho nên lúc làm việc sẽ có hơi không quan tâm tới hậu quả, một người đã lăn lộn trong giới thương nghiệp mười mấy năm, được năm tháng mài giũa trở thành một người đàn ông hấp dẫn, hai người là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, nếu là bình thường thì nữ giới nên thích người sau hơn chứ nhỉ.

Nhưng... Hình như cô không thuộc trong phạm vi bình thường này thì phải.

Bạch Tửu hoảng thần, ngay cả Lam Trạch nói gì cô cũng không nghe thấy.

Tiệc rượu hôm nay xem như là ngày Lam Trạch lộ diện sau khi trở về từ nước ngoài, mục đích bữa tiệc này là sau này ông ấy sẽ tập trung phát triển trong nước, đồng thời tung cánh ô liu với những công ty muốn hợp tác với Thiên Thịnh.

Nhưng mấy chuyện này chẳng liên quan gì tới cô cả.

Bạch Tửu là hoàn toàn không chú ý tới chuyện Lam Trạch đang cười nói gì, cho đến khi ông ấy đi tới trước mặt cô, cười tủm tỉm nói: "Cô Bạch, nói chuyện một lát nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tỷ phú trong bãi rác (26)

Edit: U'U

Bạch Tửu hơi ngạc nhiên, ngay sau đó đã nhoén miệng cười, "Đương nhiên là có rồi."

Cho dù cô muốn nói không rành thì cũng không được, cô đang đứng im trong một góc trông cũng không giống có việc bận, hướng chỉ Lam Trạch giống như là một vật phát sáng, ông ấy đi tới đâu là ánh mắt của mọi người đều hướng về phía đó, giống như lúc này vậy, bởi vì Lam Trạch đứng bên cạnh cô nên mọi người đều nhìn về phía cô như có như không.

Hơn nữa lúc Lam Trạch nói chuyện với người khác luôn nở một nụ cười thân thiện, mà nói không chừng sau này cô còn phải phỏng vấn thêm, cũng không thể đắc tội người không nên đắc tội.

"Cô Bạch hãy đi với tôi." Lam Trạch nho nhã lễ độ nói.

Bạch Tửu đi theo Lam Trạch ra đằng sau, đi tới mặt cỏ đằng sau khách sạn.

Cô hỏi: "Lam tiên sinh muốn nói với tôi chuyện gì?"

"Không cần lo lắng, tôi chỉ muốn hỏi cô mấy vấn đề đơn giản thôi." Khóe môi Lam Trạch cong lên tạo thành một nụ cười nhạt như đang tẩm mình trong gió xuân, "Không biết cô Bạch cảm thấy tôi thế nào?"

Bạch Tửu cảm thấy có chút không ổn, nhưng cẩn thận nghĩ lại, Lam Trạch thoát nhìn không giống như người có ý với cô, cô mỉm cười nói: "Lam tiên sinh là một thương nhân thành công làm người khác cực kỳ hâm mộ, cũng làm người bội phục, tôi cũng biết đến lịch sử phát triển của công ty Thiên Thịnh, công ty phát triển tới bây giờ đều là do Lam tiên sinh lựa chọn chính xác, cho nên tôi thấy Lam tiên sinh là một người rất quyết đoán."

Lời nói của cô không sai, Lam Trạch có thể xây dựng và phát triển công ty lớn mạnh như vậy, nếu không quyết đoán thì thật sự không làm được.

Lam Trạch nghe xong lại cười, "Cho nên cô Bạch không có chút tình cảm nam nữ nào với tôi."

Câu nói hào phóng không làm người khác cảm nhận được chút tình cảm nam nữ nào, vì thế càng làm Bạch Tửu không biết ông ấy đang nghĩ gì.

Bạch Tửu duy trì vẻ mặt bình tĩnh, cô cười, "Lam tiên sinh là chủ tịch của một công ty lớn, tôi thì chỉ là một phóng viên nhỏ nhỏ, sao dám coi Lam tiên sinh là bạn bè chứ."

"Cô biết tôi không có ý này, hay là do..." Lam Trạch cười nói: "Cô có tình cảm với người tên Hứa Khâm kia?"

Cô hơi giật mình, sau đó trầm mặt xuống.

Lam Trạch bật cười lắc đầu, "Đừng hiểu lầm, tôi không điều tra cô."

"Vậy ông điều tra Hứa Khâm?"

"Cô Bạch là một người thông minh." Lam Trạch nhìn về phía xa, "Cậu ấy là đặc biệt."

Đặc biệt?

Bạch Tửu lập tức có một ý tưởng, "Hứa Khâm là con trai của ông?"

"Tôi biết người bình thường đều sẽ nghĩ như vậy." Ngờ ngợ Lam Trạch rất là bất đắc dĩ, ý cười trong mắt biến thành trào phúng với bản thân mình, "Nhưng mà cũng chẳng sao, nếu cô Bạch cảm thấy suy đoán này hợp lý thì cũng có thể nghĩ như vậy."

Bạch Tửu bị lời nói của ông làm cho khó hiểu, vậy nên cô mới không thích nói chuyện với thương nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Tỷ phú trong bãi rác (27)

Edit: U'U

Lam Trạch lại cười, "Tôi chỉ muốn nghe lời đánh giá của cô về cậu bé Hứa Khâm kia thôi."

"Cậu..." Trong đầu Bạch Tửu chỉ xuất hiện một câu, cô buột miệng thốt ra, "Cậu ấy là một nam sinh mà khi nhìn thấy người ta sẽ nghĩ tới một cậu tuổi trẻ thật đẹp."

Ánh mắt Lam Trạch âm trầm rồi cười một tiếng, "Đúng vậy, tuổi trẻ thật đẹp."

Mọi người đều sẽ và trải qua loại cảm giác này, chỉ là đối với mỗi người mà nói, tuổi trẻ đều quá ngắn ngủi, một khi đi qua sẽ không nhận được mà nhớ lại.

Nhưng nhớ lại thì cũng chẳng làm được gì, quá khứ là thời gian đã trôi qua, cho dù có nhiều quyền lực mà người bình thường không có được, có tài sản mà người bình thường không có được đi chăng nữa, thì cũng không thể làm thời gian quay trở lại.

"Khụ..." Lam Trạch bỗng nhiên ho khan, cơ thể lung lay, sắc mặt còn tái nhợt hơn lúc trước một phần.

Bạch Tửu xuất phát từ lễ phép hỏi: "Lam tiên sinh có cần tôi gọi người tới đây không?"

"Không cần." Lam Trạch xua xua tay, ông ấy hít sâu một hơi, trên mặt lại hiện lên nụ cười, "Chỉ là bệnh cũ mà thôi, không có gì quan trọng."

Bạch Tửu không thân nên cô cũng không tư cách nói thêm, nhưng mà đứng trên lập trường một người không thân thiết, cô vẫn nói: "Bên ngoài gió lớn, hay là chúng ta về khách sạn trước nhé?"

"Được." Lam Trạch gật gật đầu, ông ấy xoay người đi vào, có thể là do lúc này ho nên cảm thấy đầu óc choáng váng, cơ thể cũng bắt đầu nghiêng ngã.

Bạch Tửu thấy ông ấy sắp ngã xuống thì vội đã lấy cánh tay ông ấy, "Lam tiên sinh không sao chứ? Hay là tôi tìm người gọi bác sĩ tới đây."

"Không cần..." Lam Trạch chưa nói xong thì đã bình tĩnh nhìn về một hướng.

Bạch Tửu khó hiểu nhìn theo ánh mắt ông ấy.

Cửa sổ tầng hai của khách sạn mở ra, một nam sinh lạnh mặt đứng đó, đôi mắt đen nhánh lúc này giống như một ngọn lửa nhìn chằm chằm Bạch Tửu và Lam Trạch, cũng không biết cậu đã nhìn bao lâu, cho dù cách xa như vậy nhưng cô vẫn cảm nhận được sự tức giận của cậu.

Bỗng nhiên cậu đặt tay xuống bệ đỡ cửa sổ, Bạch Tửu biết cậu muốn làm gì nên vội vàng nói, "Đừng...!"

Giây tiếp theo, cậu đã nhảy ra bên ngoài, lăn mấy vòng trên mặt cỏ rồi nhanh chóng đứng dậy, sau đó nhanh chóng chạy về phía cô.

Sau lưng Hứa Khâm là đài phun nước được ánh sáng chiếu rọi, dù đẹp đến đâu cũng chỉ là cảnh nền.

Khi Bạch Tửu cảm thấy có cơn gió lạnh thổi tới cũng là lúc Hứa Khâm đi tới trước mặt cô, một tay cầm lấy bàn tay đang đỡ Lam Trạch của cô rồi kéo

cô ra xa vài bước, sau đó cậu lại cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, nắm chặt lấy cổ áo che kín mít.

Hứa Khâm thờ hồn hèn, mái tóc đen hơi rối, trên trán cũng xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chăm chăm không di chuyển.

Bạch Tửu ngây người một lúc mới cảm thấy cổ áo bị cậu nắm quá chặt, cô ho khan một tiếng, "Cậu muốn làm tôi ngạt chết à?"

Hứa Khâm đang lạnh mặt khề chớp mắt rồi thoáng thả lỏng tay.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Tỷ phú trong bãi rác (28)

Edit: U' U'

Bạch Tửu lấy lại tinh thần, cô nắm lấy tay Hứa Khâm, "Cậu không muốn sống nữa à mà dám nhảy xuống từ trên tầng hai!"

Vừa nãy nhìn cậu nhảy xuống từ cửa sổ tầng hai, cả trái tim của cô đều bị nhấc lên tới tận cổ họng, cô sợ nhìn thấy nằm trên mặt đất không nhúc nhích, tuy cuối cùng cậu vẫn bình thường đi đến trước mặt cô, nhưng cô không thể không khẳng định cậu không bị thương.

"Không cần lo lắng, thành tích thể dục của tôi vẫn rất tốt." Hứa Khâm nắm tay cô với khuôn mặt không cảm xúc, khoe mắt liếc về phía Lam Trạch, ánh mắt u ám rồi kéo Bạch Tửu lùi về phía sau một bước, hành động này giống như một con chó săn đang bảo vệ đồ ăn của mình vậy.

Chưa chạm vào đồ ăn của cậu mà chỉ cần đứng gần thôi cậu cũng sẽ xông lên cắn một miếng.

Lam Trạch bật cười, có lẽ là tâm tình không tồi nên sắc mặt tốt hơn rất nhiều, nhưng ông vẫn nhìn nhìn Bạch Tửu cười nói: "Cô Bạch, cô nói không sai, nhìn thấy cậu ấy sẽ cảm thấy thanh xuân thật đẹp."

Bạch Tửu ló đầu ra từ sau lưng Hứa Khâm, cô cười cười với Lam Trạch, nhưng chỉ một giây sau đã bị một bàn tay che lại.

Bạch Tửu nhìn cậu bất đắc dĩ thở dài.

Lam Trạch lại cười, "Cậu không cần phải lo lắng, tôi không có ác ý."

"Tôi không lo lắng" Hứa Khâm cầm lấy tay Bạch Tửu, đứng thẳng lưng rồi: "Ông không thể cướp được cô ấy."

Lam Trạch nhướn mày, "Không phải cậu quá tự tin rồi à, cậu cũng biết, thân phận của tôi và cậu khác nhau một trời một vực."

"Một ngày nào đó tôi sẽ hơn ông." Thiếu niên bình tĩnh, làm người cảm thấy đây không phải là một lời nói đùa.

Nụ cười bên khóe môi Lam Trạch hơi thu lại, ánh mắt sâu thẳm nhân nhợt nói: "Cậu lúc này làm tôi nhớ lại bản thân mình hơn hai mươi năm trước."

Đều là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi một nghèo hai trắng, lại có thể có quyết tâm người khác thấy không thể hoàn thành, Lam Trạch lúc đó cũng thu hút như vậy

Điều khác nhau là, thân thể của ông kém hơn Hứa Khâm rất nhiều, ông cũng không thể vì một người mà nhảy từ tầng hai xuống rồi chạy như điên tới, trừ phi ông không muốn sống nữa.

Không muốn sống nữa sao?

Bỗng nhiên Lam Trạch lại có chút tiếc nuối, trong những năm tháng tuổi trẻ của ông, ông chưa từng gặp được người nào làm mình rung động, ông có chút tò mò, loại cảm giác này sẽ như thế nào.

Lam Trạch im lặng.

Hứa Khâm cũng không chào hỏi mà kéo Bạch Tửu đi về phía trước, ngay lúc đi ngang qua Lam Trạch, ông cười một tiếng, "Trương lai của cậu không thể nói trước được."

Hứa Khâm nghiêng mắt nhìn mắt Lam Trạch bình tĩnh nói: "Tôi vẫn luôn biết."

Nói xong, cậu nắm tay Bạch Tửu đi xa, để lại Lam Trạch đứng im tại chỗ.

Sau một lúc lâu, trong bóng đêm yên tĩnh truyền đến tiếng cười của Lam Trạch, "Thật là cuồng vọng tự đại."

Giống như lúc ông còn trẻ vậy.

Bạch Tửu bị Hứa Khâm kéo ra ngoài khách sạn, cô rũ mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt của hai người, giật giật tay, cũng không rút ra mà hỏi: "Hôm nay cậu uống nhầm thuốc à?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Tỷ phú trong bãi rác (29)

Edit: U' U'

Hứa Khâm dừng bước xoay người lại rũ mắt nhìn cô.

Bạch Tửu bị cậu nhìn chằm chằm, cô muốn lùi về phía sau vài bước nhưng bàn tay vẫn đang bị nắm chặt, sức chống cự của cô quá yếu, lo lắng nhưng vẫn căng da đầu nói: "Cậu còn đang trong giờ làm việc đấy, muốn bỏ việc này à?"

"Em sắp chạy với người đàn ông khác rồi mà tôi còn có tâm trạng làm việc à, tiền lương nhiều hơn nữa tôi cũng không cần." Cậu dùng một khuôn mặt không cảm xúc nói ra những câu nói lên án này.

Bạch Tửu im lặng một lát, "Sao tôi lại chạy với người đàn ông khác hả?"

Cô nghĩ thầm, cô cũng chưa có quan hệ gì chính thức với cậu, sao trong lời nói của cậu lại trở thành một người căn bã bỏ chồng bỏ con rồi?

Khuôn mặt của Hứa Khâm vẫn không cảm xúc, ánh trắng làm sắc mặt của cậu trở nên hơi tái nhợt, vì thế đôi mắt cậu cũng có vẻ tối tăm hơn vài phần, "Em đã chạm vào ông ta."

Bạch Tửu đỡ đầu nhìn cậu, "Nếu tôi không đỡ ông ấy thì ông ấy sẽ ngã xuống mặt đất."

"Vậy cũng không chết người được." Nghĩ đến Lam Trạch, Hứa Khâm lại lạnh lẽo bỏ sung một câu: "Dù ngã chết thì đó cũng là số phận của ông ta, không liên quan gì tới em."

Bạch Tửu nâng tay đỡ trán thờ dài, cô cảm thấy mình đã già hơn hẳn mười tuổi, bất đắc dĩ nói: "Hứa Khâm, cậu không cảm thấy cậu quá rộng à?"

Đầu tiên là quần loại quần áo cô mặc, bây giờ lại quần khoảng cách của cô với người khác, vậy chắc ngày mai còn quần đồ ăn mà cô ăn nữa à?

Hứa Khâm thả tay cô ra làm cô thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mà giấy tiếp theo cậu lại bước tới gần một bước, chóp mũi của cô cọ vào ngực cậu, còn chưa kịp lùi về phía sau thì cậu đã vươn tay.

Thằng nhóc này muốn ôm cô à?

Bạch Tửu đã nghĩ đến rất nhiều chuyện có thể xảy ra, nhưng sau khi thấy cậu thò tay vào túi áo khoác của mình, cô chỉ muốn tát mình một cái thật mạnh, là do cô suy nghĩ nhiều, nhưng đáy lòng lại hơi thất vọng.

Hứa Khâm móc ra vài thứ rồi nói với Bạch Tửu nói: "Tay."

Sau khi Bạch Tửu vươn tay, cô lại muốn tát mình một cái thật mạnh, sao cô lại có thể nghe lời như vậy chứ?

"Đây là món quà đầu tiên tôi tự mua cho chính mình sau khi kiếm được số tiền đầu tiên." Cậu đặt một con heo màu hồng nhạt nhỏ xinh vào trong lòng bàn tay cô.

Đây là một vật trang sức, Bạch Tửu cầm lấy dây buộc đưa con heo nhỏ màu hồng này tới trước mặt mình, biểu tình có chút phức tạp.

Cậu nói: "Nó rất giống em."

Khuôn mặt Bạch Tửu tối sầm lại.

Cậu lại nói câu: "Đều rất đáng yêu."

Sắc mặt đẹp hơn không ít.

Hứa Khâm lại đặt một tờ giấy vào trong lòng bàn tay của cô, "Đây là bài kiểm tra Toán đầu tiên của tôi."

Bạch Tử cúi đầu nhìn tờ giấy đã ố vàng này, phía trên có hai số "97" đỏ chói.

"Đây là số điểm đầu tiên của tôi, tôi vẫn luôn mang nó bên mình để nhắc nhở bản thân sau này không thể thi kém hơn số điểm này."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Tỷ phú trong bãi rác (30)

Edit: U' U'

Bạch Tử, con người giữ vững thành tích trung bình cảm thấy xấu hổ.

Cuối cùng Hứa Khâm nhét một tấm thẻ ngân hàng vào tay cô rồi nói: "Mấy năm nay tôi đều làm thêm kiếm tiền học đại học, tất cả đều được tiết kiệm trong cái thẻ này."

"Cậu... đưa mấy thứ này cho tôi làm gì?"

"Cho em hết."

Bạch Tử chợt cảm thấy đồ trên tay nặng nghìn cân, "Cậu cho tôi làm gì?"

"Cho em quản tôi." Giọng nói bình tĩnh của cậu cực kỳ rõ ràng trong bóng đêm yên tĩnh.

Bạch Tử cảm thấy vi diệu, "Tôi không có hứng có thêm một đứa con trai."

"Không phải con trai." Cậu nghiêm túc, "Là phối ngẫu(1)."

Bạch Tử sắc nước bọt, hai tai có chút nóng lên, "Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không chơi trò yêu sớm với cậu."

"Tôi không nói đùa." Cậu nói: "Tôi biết bây giờ tôi vẫn chưa đủ tư cách trở thành phối ngẫu của em, cho nên tôi đặt trước."

Cậu nghĩ đây là khách sạn à mà còn đặt trước!

Bạch Tử thầm nghĩ cô không thể bị cậu nắm mũi đi trước, tuổi của cậu còn bằng em gái cô nên cô hẳn là phải đối xử với cậu như em trai, như vậy cậu mới có thể nhận rõ quan hệ của hai người, vì thế, Bạch Tử nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt rồi nở một nụ cười từ ái, nhón chân lên xoa đầu cậu hiền từ nói: "Yêu đương không phải trò..."

Còn chưa dứt lời thì cậu đã cầm lấy cánh tay của cô, tay kia thì vòng sang bên hông, cong lưng hôn xuống.

Tất cả điều Bạch Tử muốn nói đều bị chặn lại.

Bóng tối trong đôi mắt cậu làm người hoảng hốt, giọng nói lạnh lùng lại càng làm người hoảng sợ.

"Nếu em còn coi tôi là một đứa trẻ một phút thì tôi sẽ hôn em một phút."

Bạch Tử mở to mắt, cả người cứng đờ

Cậu thấp giọng nói: "Mỗi lần nhìn thấy em, Phenethylamine, Dopamine, kích thích tố, Endorphin và hormone trong cơ thể tôi đều sẽ nhanh chóng cùng xuất hiện, tôi xác định đây là tình yêu mà mọi người nói đến."

Mấy cái kia... là thứ gì vậy?

Bạch Tử thân là một người dốt đặc môn khoa học tự nhiên hoàn toàn không muốn lộ ra sự thật này.

Cậu đột nhiên chạm vào ngực trái của cô, Bạch Tử vừa định hất bay cái móng heo này thì lại nghe thấy giọng nói vui mừng của cậu: "Trái tim của em đang đập nhanh, nghĩ là em có phản ứng tốt khi được tôi hôn, chứng minh em cũng thích tôi."

Bạch Tử không thể phủ nhận, cô đẩy cậu ra ko khan một tiếng rồi nói, "Tôi thừa nhận tôi yên mến cậu, nếu tôi bằng tuổi cậu thì tôi sẽ không do dự hẹn hò với cậu, nhưng tôi đã là một người trưởng thành, tôi cần phải suy nghĩ mộ cách ký trí, không thể để cảm giác quyết định tất cả được."

"Xét đến cùng, em cảm thấy tình cảm của tôi chỉ là tình cảm của mấy đứa nhóc."

"Tôi không thể xác định." Đây là vấn đề còn tồn tại giữa hai người.

Hứa Khâm im lặng nhìn cô, một lúc sau cậu nói: "Em không thể xem nhẹ tình cảm của tôi dành cho em chỉ vì tuổi tác, chuyện này không công bằng với tôi."

Bạch Tửu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu, "Thế giới này vốn không có sự công bằng tuyệt đối."

Cô xoay người bước đi, nhưng vừa bước được một bước đã xoay người lại, quay đầu lại không nói gì nhìn cái tay đang nắm chặt váy cô, cô nâng mắt nhìn về phía cậu.

Nam sinh mười bảy tuổi đáng thương đứng im, bóng người cô đơn, giống như người bị lạc mấy phương hướng trong sa mạc, chỉ có cô là người cho cậu hy vọng duy nhất, mong cô cho cậu một cơ hội nho nhỏ.

Bạch Tửu cố gắng để mình không mềm lòng, "Buông tay ra."

Cậu nắm càng chặt hơn

Cô kéo làn váy đang bị cậu nắm chặt ra, "Cậu buông tay ra."

"Em đừng đi." Cậu khép nép nói, không thể không làm ra sự nhượng bộ lớn nhất, "Tôi sẽ cởi áo cho xem nhìn mỗi ngày, được không?"

Bàn tay Bạch Tửu run lên, ngay sau đó nói gần như là quát, "Cậu, cậu nói gì thế? Tôi đâu nói muốn nhìn cơ thể của cậu!"

"Ngày trước em còn nhìn chăm chăm cơ thể tôi."

Khuôn mặt già nua của Bạch Tửu đỏ lên, "Cậu, cậu đừng nói bậy!"

Cậu bước tới ôm cô vào trong lòng, lại cảm lấy một bàn tay của cô luồn vào áo sơ mi của mình, tay còn lại vỗ lưng cô hào phóng nói: "Tôi biết em muốn sờ, cứ sờ thoải mái."

Bạch Tửu chỉ cảm thấy bàn tay đang dán trên bụng cậu không ngừng nóng lên, cô không thể không cúi đầu vào trong ngực cậu, che lại vẻ mặt xuân tâm mạnh động của mình.

Mẹ ơi, con sờ tới cơ bụng... Còn có nhân ngư tuyến!(2)

Quá TM kích thích!

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

(1) Phối ngẫu: Vợ chồng — Danh từ luật pháp, chỉ người đã có đôi bạn và phải làm tròn bổn phận gia đình, tức người chồng hoặc người vợ.

(2) Nhân ngư tuyến, là chỉ phần cơ bụng hai bên xương chậu tạo thành vết hình chữ V

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Tỷ phú trong bãi rác (31)

Edit: U'U'

Trong lòng Bạch Tửu vô cùng kích động nhưng cô tự nói với bản thân là phải khống chế lại, tuyệt đối không được để cơ thể của cậu quấy rối, nhưng... Nhưng cô không làm được hui hui!

Bạch Tửu vui đầu trong ngực nam sinh đau đớn nức nở một tiếng

Hứa Khâm ôm cô, cậu hoàn toàn không cảm thấy mình dùng sắc đẹp để giữ cô lại có gì đáng xấu hổ, cậu nhẹ giọng nói: "Chúng ta hẹn hò nhé, được không?"

"Được..." Cô lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: "Không được!"

Tuy nói thế nhưng bàn tay đang dán trên bụng người ta vẫn chưa rút lại.

Cậu cong lưng hôn lên môi cô, nóng bỏng nhìn cô, "Chúng ta hẹn hò, được không?"

Cô im lặng một lát, "Không được."

Cậu lại hôn lên môi cô, "Được không?"

"...Không được."

Cậu lại cúi đầu, Bạch Tửu nhanh tay che miệng lại: "Được, được! Chúng ta hẹn hò!"

Khóe mắt Hứa Khâm hơi cong lên, trong mắt mang theo ý cười nhẹ nhàng giống như một bầu trời đầy sao.

Bạch Tửu thả tay xuống, tỏ vẻ câu nói liệt nữ sợ thiên lang(1) này cực kỳ có đạo lý, cô an ủi bản thân, nếu cậu cũng chỉ muốn chơi chơi thôi thì cô sẽ chơi với cậu, dù gì không phải người nào ở tuổi cô cũng được một nam sinh như vậy theo đuổi.

Cô không nỡ rút lại bàn tay đang dán lên cơ bụng kia, ngượng ngùng nhìn thẳng cậu, "Tôi nói trước, bây giờ cậu vẫn là học sinh nên việc học vẫn là quan trọng nhất, nếu tôi biết thành tích của cậu trượt xuống thì chúng ta sẽ chia tay."

"Được." Cậu chậm rì rì gật gật đầu, tỏ vẻ cực kỳ tin tưởng với việc học hành của mình.

Bạch Tửu suy nghĩ một lát rồi nói thêm: "Không thể để những người khác biết chuyện tôi và cậu yêu nhau, tôi không muốn mang tội quấy rối học sinh cấp ba."

Hứa Khâm không đồng ý mà im lặng nhìn cô.

Cô ho khan một tiếng, thanh thanh giọng chột dạ nói: "Cậu phải biết được thân phận của mình, không thể bởi vì cậu vui vẻ mà tôi bị những người khác chỉ trích."

Còn có một nguyên nhân quan trọng nhất, nếu đến lúc đó cậu ghét bỏ cô vì cô lớn tuổi hơn cậu và muốn chia tay, thì những người khác cũng sẽ không biết chuyện này, thân là chủ biên của tạp chí Phong Thượng cô cũng coi như là một nhân vật công chúng nho nhỏ, cô cũng không muốn lên hot search vì chuyện này, nói đến cùng là cô sĩ diện.

Ánh mắt Hứa Khâm hơi tối lại, cảm thấy tủi thân với kết quả này nhưng bây giờ cậu cũng không mong muốn được quá nhiều.

Bạch Tửu lùi lại phía sau hai bước nhưng cô vẫn cảm thấy hơi thở của cậu quanh quẩn bên chóp mũi, "Chúng ta nói trước như vậy, nếu cậu không đồng ý thì chúng ta chia tay luôn đó."

Vừa bắt đầu hẹn hò đã nói chia tay, rõ ràng có thể thấy thái độ của cô với phần tình cảm này là như thế nào

Hứa Khâm bước lên hai bước cầm tay cô rồi nói: "Được."

Bạch Tửu thầm nghĩ đúng là người có ánh mắt, cô cũng chỉ có thể thở dài rồi đặt mấy thứ cậu vừa tặng vào trong lòng bàn tay cậu: "Mấy thứ này quá quý giá, cậu cứ cầm trước đi, trời đã tối rồi, nên về nà."

Hứa Khâm nắm tay cô không buông ra, Bạch Tửu không nói gì nhìn cậu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Tỷ phú trong bãi rác (32)

Edit: U'U'

Hứa Khâm bỏ vật trang trí hình con heo màu hồng nhặt vào trong tay cô, "Cái này tặng cho em, nó rất giống em"

Bạch Tửu nghe xong rất muốn đánh người.

Cậu lại bổ sung một câu: "Bởi vì quá đáng yêu, nhìn là muốn ôm vào trong lòng."

Cô quyết định miễn cưỡng tha thứ cho chỉ số EQ thấp của cậu một lần, cô cởi áo khoác ra khoác lên người cậu rồi nói: "Tôi sẽ nhận lấy món quà này, lát nữa đi xe đạp về nhà phải chú ý an toàn, đừng để bị cảm."

Cậu ngoan ngoãn gật đầu.

"Còn nữa, về đến nhà thì gọi điện thoại hoặc là gửi tin nhắn cho tôi."

Cậu "Ừm" một tiếng, một bàn tay vuốt tóc cô, "Về nhà sớm, đừng lang thang ở ven đường nhé."

Cậu còn nhớ câu nói này cơ mà...

Bạch Tửu im lặng.

Gần 10 giờ Bạch Tửu mới mang tâm trạng khó có thể miêu tả lái xe vào chung cư, thật sự là bởi vì cô không tìm thấy từ nào có thể miêu tả tâm trạng của mình lúc này, trước ngày hôm nay, cô tuyệt đối không nghĩ tới mình sẽ hẹn hò với một nam sinh kém tuổi mình, hơn nữa cô còn bán mình vì mấy cái cơ bụng và nhân ngư tuyến nữa!

Bạch Tửu lái xe vào gara ngồi buồn bực một lúc lâu mới bước ra ngoài, đúng lúc này di động cũng vang lên, cô nhìn dòng chữ "Anh đẹp trai có đáng người siêu quyến rũ" trên màn hình một lúc lâu mới nghe máy.

"Có lang thang ở ven đường không?" Giọng nói của nam sinh vang lên mang theo một cảm giác khác biệt so với lúc trước, lại càng thêm mê người.

Khóe miệng Bạch Tửu giật giật, "Tôi mới là người nên hỏi chứ."

"Không cần, tôi đã về đến nhà."

Cô đi vào thang máy, vừa ấn số tầng vừa nói: "Tôi đang đi vào thang máy, sắp về đến nhà rồi."

Bạch Tửu nhìn từng con số nhảy lên, cô cảm thấy không còn gì để nói nên định cúp máy thì lại nghe thấy giọng nói của nam sinh vang lên.

"Tôi đã tìm hiểu, đã là người yêu thì phải hẹn hò, như vậy tình cảm mới tăng lên." Cậu nói: "Chúng ta cùng đi xem phim nhé."

Bạch Tửu nghĩ tới hình ảnh cậu dùng một khuôn mặt bình tĩnh để nói về chuyện hẹn hò nhưng một lúc lâu sau cô vẫn không tưởng tượng ra được, cô nói: "Ngày mai sau khi tan học thì đi xem phim?"

"Ngày mai tôi phải trực nhật nên phải ở lại dọn lớp."

"Vậy... Ngày kia?"

"Tôi phải đại diện trường tham gia cuộc thi Toán học."

Bạch Tửu giữ im lặng, không hổ là học sinh xuất sắc, mấy cuộc thi Toán này cô chưa tham gia lần nào.

Hứa Khâm: "Hai ngày hôm nữa sẽ thi thử nên được nghỉ nửa ngày, tôi đi tìm em."

"Được rồi." Bạch Tửu đi ra thang máy, nhìn thấy hai người đang đứng trước cửa nhà mình.

Bạch Phàm Phàm giận dữ quát to: "Tôi coi anh là thầy giáo mà anh dám mơ ước chị gái của tôi! Đồ khốn!"

Bạch Tửu dừng bước.

Đứng trước mặt Bạch Phàm Phàm, là Đường Thi khí chất ôn hòa, nhưng lúc này khuôn mặt lại hơi cứng rắn, hần nói từng chữ: "Đúng vậy, tôi thích Bạch Tửu."

Khóe môi Bạch Tửu run lên, "Ừ ừ, Hứa Khâm, cậu chưa nghe thấy..."

"Tôi nghe thấy hết rồi." Giọng nói lãnh liệt tận xương truyền đến từ bên kia.

Nghe thấy giọng nói của Bạch Tửu, Bạch Phàm Phàm và Đường Thi đều nhìn qua.

Bạch Tửu và Đường Thi xấu hổ nhìn nhau.

"Chị!" Bạch Phàm Phàm chạy đến bên cạnh Bạch Tửu, "Chị đừng thích anh ta, anh ta là tên vô lại!"

Bạch Tửu chỉ cảm thấy khí lạnh không ngừng truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, cô lại nhớ tới chuyện Hứa Khâm không muốn sống nhảy từ trên tầng hai xuống, bàn tay run lên, "Thoạt nhìn anh ta không có cơ bắp nên tôi sẽ không thích đâu!"

Một lúc lâu sau bên kia mới truyền tới một tiếng "ừm".

Khuôn mặt Đường Thi cứng đờ miễn cưỡng cười, "Tuy Bạch Tửu không thích tôi nhưng tôi vẫn thích cô ấy, Phàm Phàm, em đừng viết thư tình cho tôi nữa, tôi sẽ không chấp nhận đâu."

Bạch Tử nhìn về phía Bạch Phàm Phàm.

Khuôn mặt Bạch Phàm Phàm tối sầm lại, "Tôi viết thư tình cho thầy từ lúc nào?"

"Bức thư này được đặt trên bàn làm việc của tôi." Đường Thi lấy ra một bức thư màu hồng nhạt.

Bạch Phàm Phàm nhìn, vội vàng bước tới cướp lại, đau khổ nói, "Đây là bức thư tôi viết cho lớp trưởng... Vậy mà lại nộp cho thầy..."

"Phàm Phàm..." Bạch Tử đồ dẫn mở miệng, "Chị nhớ lớp trưởng của em là nữ sinh mà."

Bạch Phàm Phàm lã chã chực khóc gật đầu, "Đúng vậy, lớp trưởng ôn nhu dịu dàng giống như chị vậy."

Bạch Tử nhìn về phía Đường Thi, khẽ động khước môi ồ một tiếng.

Đường Thi đỏ mặt, cổ họng giống như bị thứ gì đó chặn lại không nói được gì.

Cho nên chuyện này là do hấn tự mình đa tình?

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tỷ phú trong bãi rác (33)

Edit: U'U'

"Lát nữa tôi sẽ gọi lại." Bạch Tử nhẹ giọng nói rồi cúp máy, cô hí hí mắt nhìn Đường Thi, "Tuy tớ và cậu là bạn học cũ nhưng sẽ không đến nỗi bị coi như tâm chấn chứ."

Đường Thi khô cần nói: "Chuyện này... Khụ, được rồi, xin lỗi cậu vì chuyện này."

Hấn thở dài giống như mất hết tất cả sức lực.

"Chị ơi, là do em làm mất ví tiền!" Bạch Phàm Phàm ảo não nói: "Nếu không phải em bị mất ví thì em cũng sẽ không để thầy Tống đưa về nhà!"

"Thầy Tống?" Bạch Tử nhìn về phía Đường Thi, "Cậu sửa lại họ từ lúc nào vậy?"

"Sau khi cha mẹ tới ly hôn, tớ theo họ mẹ, bây giờ tên của tớ là Tống Từ."

Bạch Tử mỉm cười, "Sao cậu không đổi tên thành Nguyên Khúc?"

Ngay sau đó cô lại ngẩn ra, cái tên Tống Từ này cô không thể không biết, đây là tên của nam chủ trong thế giới này cơ mà.

Đường Thi... Bây giờ nên gọi hấn là Tống Từ xấu hổ cười, "Không phải là do tổ tiên nhà tớ không có họ Nguyên à?"

Cha mẹ Tống Từ đều là giáo sư nghiêm cứu văn học cổ, cha hấn thích tên Đường Thi, mẹ hấn lại thích Tống Từ, nhưng nắm hấn chuẩn bị tốt nghiệp thì cha hấn lại thông đồng với một nữ sinh viên, sau đó mẹ hấn quyết đoán ly hôn nên tất nhiên hấn sẽ đứng về phía mẹ. Sau khi hai người ly hôn, cha hấn kết hôn với nữ sinh kia rồi sinh ra một đứa con trai, Tống Từ cũng sửa lại tên và chặt đứt liên hệ với bên kia.

Hôm nay Tống Từ tới đây cũng là do nhìn thấy Bạch Phàm Phàm đang do dự đứng ở trạm xe buýt, tuy hấn biết Bạch Phàm Phàm thích mình nhưng cũng không thể bỏ mặc học sinh ở trạm xe buýt nên đành lái xe đưa người về.

Sau khi tới chung cư, Bạch Phàm Phàm khách khí mời Tống Từ lên uống ly trà, hấn đang nghĩ tới chuyện thư tình nên thất thần đồng ý, cho đến khi vào phòng và nhìn thấy ảnh chụp của Bạch Tử và Bạch Phàm Phàm thì hấn mới nghĩ ra một lý do từ chối để không làm tổn thương cô.

Kết quả Bạch Tử lại nhìn thấy, sau đó hấn bị Bạch Phàm Phàm tức giận đuổi ra bên ngoài.

Đừng nói tới Tống Từ mà Bạch Tử cũng cảm thấy rất là vi diệu, cô không nghĩ tới bạn học cũ của mình sẽ là nam chính, bây giờ cô chỉ cảm thấy người này cực kỳ không vừa mắt, loại cảm giác này giống như cảm giác ghét bỏ con heo muốn cướp củ cải trắng nhà mình.

Bạch Tử kéo Bạch Phàm Phàm đi vào trong nhà.

Tổng Từ càng thêm xấu hổ nhìn cửa phòng đóng chặt.

Trong phòng, Bạch Tửu nhìn Bạch Phàm Phàm nói: "Sau này em cách xa anh ta một chút."

"Vâng!" Bạch Phàm Phàm quyết đoán đồng ý, bây giờ cô mới hiểu câu nói lòng người hiểm ác, cô coi Tổng Từ là một người thầy hòa ái dễ gần, nhưng cô không nghĩ tới Tổng Từ dám mơ ước chị gái của cô!

Nhưng thấy Bạch Tửu có vẻ không hứng thú với Tổng Từ, Bạch Phàm Phàm thả lỏng không ít.

Bạch Phàm Phàm nhớ tới chuyện gì đó nên lại vuốt cằm hỏi: "Chị, hình như em vừa nghe thấy chị gọi tên Hứa Khâm, đúng không?"

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tỷ phú trong bãi rác (34)

Edit: ʊ ʊ

"Em nghe nhầm thôi." Bạch Tửu thân nhiên đi tới sô pha.

Bạch Phàm Phàm thò lại gần, "Là do em nghe nhầm sao ta?"

"Đương nhiên là nghe nhầm." Bạch Tửu nhìn cô, "Em đừng nghĩ chị bỏ qua chuyện lúc nãy, chuyện em viết thư tình cho lớp trưởng là thế nào."

Bạch Phàm Phàm thân nhiên ngồi xuống sô pha, "Chuyện này có gì đâu mà phải hỏi ả, em muốn theo đuổi lớp trưởng nhưng cậu ấy đã từ chối em, từ chối thì từ chối, nghe nói lớp phó học tập lớp bên cạnh là một em gái xinh xắn vừa ôn nhu vừa học giỏi, em sẽ bắt đầu theo đuổi cậu ấy từ ngày mai."

Bạch Tửu chọc chọc vào đỉnh đầu Bạch Phàm Phàm, cô tủi thân mình chị mình, "Chị, sao chị lại đánh em?"

"Tôi còn muốn hỏi cô có biết mình đang làm gì không đấy?" Bạch Tửu nghiêm túc, "Cô coi tình cảm là một trò chơi đấy hả?"

"Em không coi nó là trò chơi mà!" Bạch Phàm Phàm nhăn mặt nói: "Cha mẹ nói sớm muộn gì chị cũng sẽ bị một người đàn ông xấu xa bắt cóc, không thể chăm sóc em cả đời, em muốn tìm một người như chị thì có gì sai?"

Bạch Tửu cạn lời, cô tỏ vẻ xin lỗi với nam chính trong thế giới này.

Tuyến tình cảm của nam nữ chính không biết đã rẽ sang con đường nào, cũng không biết có thể quay lại được không. Bạch Tửu chỉ lo lắng một lát rồi chẳng còn cảm giác gì sất, dù gì nữ chính có ở bên nam chính hay không thì cũng không ảnh hưởng đến nhiệm vụ của cô.

Bạch Tửu tắm rửa rồi nằm xuống giường đắp mặt nạ.

Ngày hôm sau, Bạch Tửu cảm thấy hình như cô đã quên chuyện gì đó nhưng lại không thể nghĩ ra. Cho đến khi cô ngồi xuống bàn làm việc mới đập bàn một cái rồi nhớ ra.

Tiểu Dư đang báo cáo hoảng sợ, "Chủ biên... Em mắc lỗi gì sao ạ?"

"Không không không, không liên quan đến em." Bạch Tửu vô cùng lo lắng lấy di động ra gọi điện cho anh bạn trai nhỏ của mình.

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Bạch Tửu gọi thêm vài lần nhưng vẫn không liên lạc được, cô nhìn về phía Tiểu Dư, "Nếu tôi gọi điện thoại cho một người mà lại không liên lạc được thì nghĩa là gì?"

"Có thể là tắt máy hoặc là bị cho vào danh sách đen."

Bạch Tửu nhìn đồng hồ trong di động, đã hơn mười giờ sáng rồi, đây vẫn còn trong giờ học nhưng cô nghĩ khả năng mình bị kéo vào danh sách đen lớn hơn rất nhiều!

Bạch Tửu đau buồn gãi gãi đầu, cô không thể không xin sự trợ giúp của Tiểu Dư, "Tiểu Dư, nếu... tôi nói nếu đấy nhé, nếu tôi nói sẽ gọi điện lại nhưng mà tôi lại quên mất, tôi làm người đó tức giận kéo vào danh sách đen thì phải làm gì để dỗ dành người đó?"

"Chuyện này à..." Tiểu Dư suy nghĩ một lát rồi nói: "Em nghĩ người này chắc hẳn vẫn còn trẻ con nên mới tức giận và kéo chị vào danh sách đen vì chuyện này."

Hình ảnh Hứa Khâm bước lên từ trong hồ nước ập vào trong đầu Bạch Tửu, khuôn mặt cậu khi hôn cô lại xuất hiện, cô đồ đần lắc đầu, "Không, tôi cảm thấy anh ấy không trẻ con chút nào."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Tỷ phú trong bãi rác (35)

Edit: U' U'

Tiểu Dư im lặng một lát rồi hỏi: "Chủ biên, người kia... Có phải là nam không à."

"Đúng vậy." Bạch Tửu gật gật đầu.

Tiểu Dư hỏi lại: "Người này... vẫn còn nhỏ tuổi."

"Đúng vậy." Bạch Tửu chống cằm thờ dài.

Tiểu Dư, "Chủ biên, chị tìm bạn trai nhỏ tuổi hơn mình."

"Đúng... Khụ khụ!" Bạch Tửu lấy lại tinh thần ho khan vài tiếng, về mặt chính trực nói: "Cô đừng nói bậy."

"Có phải người đó là nam sinh hôm trước đứng dưới cổng công ty của chúng ta đúng không!?" Đôi mắt Tiểu Dư tỏa sáng kích động nói: "Không hở là chủ biên, không cần kim cương vương lão ngũ mà lại tìm một nam sinh làm bạn trai, sự dũng cảm này giống như sự dũng cảm khi nhận thêm một đứa con trai vậy, chủ biên, em kính chị!"

Này này... Câu nói này nghe giống như đang châm chọc cô đấy nhé.

Nhưng nhìn khuôn mặt tràn đầy chân thành của Tiểu Dư thì cô lại không cảm thấy bị châm chọc, cô xấu hổ uống một ngụm nước, im lặng chính là câu trả lời tốt nhất lúc này.

Tiểu Dư, con người mang theo nhiệm vụ phân ưu cho cấp trên của mình, về mặt nghiêm túc nói: "Dựa vào kinh nghiệm của em, muốn dễ dàng thì chỉ có một cách duy nhất, đó chính là mặt dày mày dạn quần lấy!"

"Tiểu Dư, được rồi." Bạch Tửu cười ôn nhu, "Cách mà cô nói không thích hợp với tôi."

Tiểu Dư nhìn Bạch Tửu, lại bị nụ cười hoàn mỹ của cô làm cho gục ngã, đành nâng mặt nói: "Cũng đúng... Chủ biên không hợp với cách đồ lị lợm la liếm này."

Năm giờ bốn mươi phút chiều, trong một căn phòng học trống rỗng.

Hứa Khâm cầm khăn lau bảng chậm rãi lau, hôm nay là ngày cậu trực nhật, mà cậu lại là người có trách nhiệm nên khi mọi người đã đi hết thì cậu vẫn đang chăm chỉ trực nhật.

Hứa Khâm cầm khăn lau đi một chữ trên bảng, cậu liếc nhìn về phía cửa phòng học rồi nhanh chóng thu mắt lại.

Bạch Tửu dựa lưng vào tường, cô không hiểu cảm giác giống như một tên trộm lúc này là thế nào, cô nghe thấy tiếng động trong phòng học nhưng không biết cậu đang làm gì, Bạch Tửu giãy giụa, lại lén lút đỡ tường nghiêng người vươn đầu ra nhìn thử.

Bạch Tửu cứng đờ chậm rãi ngẩng đầu lên, nam sinh đang nhìn cô với khuôn mặt không cảm xúc.

Bạch Tửu lo lắng nuốt một ngụm nước bọt, cô đứng thẳng rồi nở một nụ cười, vươn tay muốn cầm cây chổi trên tay cậu, "Để em giúp anh nhé."

Cậu dịch sang bên cạnh một bước, bàn tay của cô chạm vào khoảng không.

Hứa Khâm nhàn nhạt nhìn cô một cái rồi xoay người bước đi, nhưng vừa bước được một bước đã quay đầu lại nhìn, hóa ra là đằng sau cậu có thêm một "vật trang sức bên người".

Bạch Tửu ôm lấy eo cậu, cả người đều dán vào lưng cậu mềm mềm mại mại nói: "Em sai rồi, em không nên quên mất chuyện gọi lại cho anh, đừng giận."

Hứa Khâm không nói gì cầm tay cô muốn tách ra,

Bạch Tửu không những không cho cậu tách ra mà càng ôm chặt hơn, cắn răng nói: "Đừng nghĩ có thể thoát khỏi."

Nếu cô nghiêm túc thì với sức của người thường không thể chống lại, huống chi cô còn cảm nhận được cơ bụng của cậu dù vẫn còn cách một lớp áo, cô mới không nở buông tay đâu nhé!

Hứa Khâm im lặng cố gắng xoay người lại nhìn cô.

Bạch Tửu tỏ vẻ đáng thương nhìn cậu

Cậu nín thở, khuôn mặt lãnh ngạnh, "Trên người tôi có mồ hôi."

"Em không chê đâu." Bạch Tửu dán mắt lên ngực cậu, không thèm quan tâm tới vấn đề hình tượng của mình, lại không ngại ngần nói: "Em rất thích."

Hứa Khâm lạnh nhạt "Ồ" một tiếng, một tay rút bàn tay đang đặt trên cơ bụng của cậu ra.

Bạch Tửu nhìn bàn tay bị bắt ngay tại trận của mình rồi nhìn về phía khuôn mặt không cảm xúc của cậu, vẫn không biết xấu hổ ôm lấy cậu.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Tỷ phú trong bãi rác (36)

Edit: U'U

Hứa Khâm một tay cầm cây chổi, một tay bắt lấy bàn tay đang làm xằng làm bậy của Bạch Tửu, lạnh nhạt nhìn cô gái đang ăn vạ trong lòng mình, "Em đừng làm ảnh hưởng đến việc quét dọn phòng học của tôi."

"Em đâu có làm ảnh hưởng, em đang cung cấp động lực tình yêu mà." Bạch Tửu dán mắt lên ngực cậu, dùng giọng nói ưu nhã nói ra những câu nói không biết xấu hổ kia.

Hứa Khâm im lặng một lát rồi nói: "Nếu bị người ta nhìn thấy thì làm sao?"

"Thấy thì kệ."

"Lúc trước em cũng đâu nói như thế."

Đúng vậy, lúc trước cô nói không được để người khác biết chuyện hai người hẹn hò.

Bạch Tửu đứng lý hợp tình, "Em nói gì? Em đã lớn tuổi rồi, anh phải thông cảm chuyện trí nhớ không tốt của em."

Đây là lần đầu tiên Hứa Khâm biết cô có thể nói dối một cách thân nhiên như vậy.

"Em không nên quên gọi lại cho anh, anh đừng tức giận." Bạch Tửu nhón chân hôn lên môi cậu.

Cậu không né tránh nhưng vẻ mặt cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Bạch Tửu cũng không nhụt chí, cô lại nhón chân hôn thêm một cái rồi nói: "Em xin lỗi, tối hôm đó vì chuyện của Tống Tửu cho nên..."

"Tống Tửu." Cậu lạnh nhạt phun ra hai chữ.

Bạch Tửu thấy sắc mặt cậu không đúng lắm bèn vội vàng giải thích, "Anh đừng hiểu lầm, em và anh ta tuyệt đối không có quan hệ gì cả."

"Em vì anh ta mà cúp máy, còn quên không gọi lại cho tôi." Giọng nói của anh bình tĩnh không phật phùng làm người ta không biết trong câu nói này có chút tủi thân nào không

Bạch Tửu cầm lấy một bàn tay anh đặt lên mặt mình đáng thương nói: "Vậy nếu tức giận thì anh đánh em một cái nhé?"

"Tôi không đánh con gái." Cậu lạnh nhạt rút tay về không cho cô chút mặt mũi nào.

Bạch Tửu chớp chớp mắt, giọng nói thanh thúy êm tai, "Vậy em cho anh hôn một cái nhé?"

Cậu không nói gì.

"Vậy hai cái nhé, được không?"

Cậu giật giật khoe môi, "Một cái."

"Hả?" Bạch Tửu nghĩ thầm hình như con số này không đúng lắm.

Cậu còn nói thêm: "Mỗi lần gặp nhau đều phải hôn một cái."

Nam sinh nâng cằm cô lên, cúi đầu xuống...

Tuy cách li lợm la liếm mà Tiểu Dư nói có hơi không biết xấu hổ một chút nhưng thật sự có tác dụng.

Kết thúc một nụ hôn sâu, cậu vuốt đầu cô thấp giọng nói: "Em chờ một chút, tôi trực nhật xong đã."

Bạch Tửu ngoan ngoãn gật gật đầu.

Bởi vì do bản thân sai nên từ đầu đến cuối cô luôn duy trì trạng thái chim nhỏ nép vào người, Hứa Khâm đi đâu thì cô đi đó, cậu lại không muốn cô giúp nên cô đành phải đi theo phía sau.

Hứa Khâm dừng bước, cô cũng dừng bước.

Cậu quay đầu lại, cô ngẩng đầu cười.

Hứa Khâm im lặng một lát rồi nắm tay cô đi tới một cái ghế, "Ngồi xuống."

Bạch Tửu ngồi xuống nhìn về phía cái cặp sách màu đen trên bàn rồi lại nhìn về phía Hứa Khâm đang trực nhật, rồi lại nhìn về phía bàn học. Trên bàn học đặt vài quyển sách và vài tờ đề, mấy thứ này bày biện thật sự chỉnh tề, nhìn là biết chủ nhân của cái bàn này là một người nghiêm túc và tự hạn chế bản thân.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Tỷ phú trong bãi rác (37)

Edit: U'U

Bạch Tửu nghĩ thầm, cô là bạn gái của anh nên xem đề mà anh làm cũng là đang quan tâm việc học của anh, cô cầm lấy một tờ đề rồi mở ra, đây là bài thi môn Ngữ Văn, điểm tối đa là 150 mà bài của cậu là 130.

Cô cảm thấy có hơi khó hiểu vì một học thần như Hứa Khâm thì không thể bị trừ mất 20 điểm, Bạch Tửu nghiêm túc đọc, câu hỏi phía trên thì trả lời rất đúng, nhưng khi đọc bài văn cuối cùng thì cô mới hiểu vì sao cậu lại bị trừ mất hai mươi điểm.

Đề bài yêu cầu viết "Người đáng yêu nhất", mở bài cậu viết như sau:

"Tôi đã gặp rất nhiều người, bọn họ giống như pháo hoa, lúc sáng lúc tối nhưng cuối cùng chỉ trở thành tro tàn. Nhưng cô ấy lại khác biệt, cô ấy như sao Bắc Đẩu, tỏa sáng cả thế giới của tôi."

Bạch Tửu gật gật đầu, mở bài rất văn nghệ, đồng thời còn vận dụng biện pháp tu từ đối lập và so sánh, câu trước nói "cô ấy" khác biệt với những người khác mà câu sau làm cho người được miêu tả càng thêm sinh động, làm cho người đọc chú ý và cảm thấy hứng thú, mở bài không tồi.

"Nếu cuộc đời của tôi là trò chơi ghép hình thì cô ấy chính là mảnh ghép quan trọng nhất. Nếu không có cô ấy thì cuộc sống của tôi sẽ không hoàn cảnh. Tôi muốn cô ấy mãi mãi ở bên cạnh tôi, làm cuộc sống của tôi trở nên hoàn chỉnh không còn tiếc nuối."

Bạch Tửu cảm thấy hình như bài văn này không đúng lắm, cô đọc lướt qua rồi dừng lại ở đoạn kết.

"Cô ấy là người đáng yêu nhất, là người mà tôi muốn dùng cả đời để bảo vệ, tình cảm là thứ không thể giấu diếm, tôi muốn chờ khi cô ấy già rồi, lúc ấy tôi cũng không thể đi được nữa, lúc đó tôi sẽ cười và nói với cô ấy rằng: "Em xem, tôi đã thích em cả đời. ""

Còn có cả lời nhận xét của giáo viên ở cuối bài văn: Áng văn chương này đọc giống như một bức thư tình, không phù hợp với đề bài.

Vì thế cho dù bài văn của Hứa Khâm có logic và câu từ hoàn mỹ nhưng nội dung lại có vấn đề.

Bạch Tửu im lặng cầm bài thi, một lúc sau cô cảm nhận được có ánh mắt ở phía sau, cô chậm rãi xoay người lại nhìn nam sinh đã trực nhật xong, ánh mắt anh vẫn thản nhiên, cũng không cảm thấy xấu hổ khi bài văn của mình bị người khác đọc.

Bạch Tửu đợi nửa ngày cũng không thấy anh chủ động mở miệng nên cô đành phải chủ động phá vỡ sự im lặng, "Bài văn của anh... Hình như hơi sai sai."

Anh không nói gì.

Bạch Tửu đứng lên nói: "Hứa Khâm, lúc thi anh không thể viết như vậy đâu, giáo viên chấm bài trừ điểm thì phải làm sao?"

"Không sao cả." Hứa Khâm vừa cầm cặp sách vừa không để ý nói: "Tôi vẫn đứng thứ nhất."

Bạch Tửu cứng họng.

Hứa Khâm cầm bài thi trong tay cô gấp gọn lại, anh đưa cho cô rồi nói: "Cất đi."

"Cho em à?"

"Tôi viết thư tình để tặng em mà."

Bạch Tửu nhận bài thi với tâm trạng khó có thể miêu tả, cô không biết có phải học thần đều giống như Hứa Khâm thích tặng bài thi của mình cho nữ sinh làm thư tình không nữa.

Hứa Khâm vừa lòng nhìn Bạch Tửu cất "Thư tình" vào trong túi, vì thế anh lại cúi người xuống hôn cô, nhưng nụ hôn này không vội vàng và cuồng nhiệt như nụ hôn trong phòng thí nghiệm mà lại cực kỳ dịu dàng.

Bạch Tửu ngước mắt, "Sao anh nói mỗi lần gặp chỉ hôn một lần thôi?"

"Tôi đang dự chi cho ngày mai." Anh thản nhiên trả lời, không có chút ngượng ngùng hay đùa giỡn nào.

Bạch Tửu: "Vậy ngày mai..."

Anh bình tĩnh, "Tôi có thể dự chi cho ngày kia."

Dứt lời, cô lại bị nam sinh hôn thêm một cái.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tỷ phú trong bãi rác (38)

Edit: U' U'

Tuy quá trình làm lành Bạch Tửu bị ăn không ít đậu hủ nhưng mà cô cũng nhân cơ hội này vượt cơ bụng.

Mấy ngày nay tâm trạng của cô rất tốt, ngay cả Bạch Phàm Phàm không thông minh lắm cũng nhìn Bạch Tửu chăm chăm vài lần, nguy hiểm hỏi: "Chị, có phải chị đang yêu đương không?"

Bạch Tửu vừa uống được một hớp sữa bò thì bị sặc, một lúc sau cô mới tò vò khó hiểu hỏi Bạch Phàm Phàm: "Em nói gì vậy hả?"

"Chị." Bạch Phàm Phàm híp mắt, vẻ mặt nghiêm túc của cô dường như có thể xuyên thấu qua tất cả những lời nói dối, "Em biết có rất nhiều người theo đuổi chị nhưng em cũng phải nói trước, không phải cái gì đầu trâu mặt ngựa cũng có tư cách theo đuổi chị, nếu em cảm thấy người đàn ông đó không tốt thì chị không được thích đâu nhé!"

Bạch Tửu cười, "Em cảm thấy không tốt? Người em gặp cũng không nhiều bằng chị nên cũng không đáng tin cậy lắm đâu."

"Em không dựa vào kinh nghiệm mà là dựa vào trực giác!" Bạch Phàm Phàm đứng lý hợp tình nói: "Em có một trái tim ngây thơ nên em có thể nhìn ra

người nào có ý xấu!"

"Vậy em thử dùng trái tim ngây thơ của em cảm nhận về vị giáo viên Lịch Sử kia thử xem?"

"Chị, chị nói Tống Từ sao?"

"Đúng vậy." Bạch Tửu gật đầu, lại hỏi: "Sao em không gọi là thầy Tống?"

"Hừ, người này là tên tiểu nhân dám mơ ước chị, lại còn đề tiện đến nỗi dùng quan hệ thầy trò để kéo gần khoảng cách với chị, em sẽ không gọi anh ta là thầy giáo!" Bạch Phàm Phàm xoay đầu hừ một tiếng.

Bạch Tửu bình tĩnh uống sữa bò, trong lòng âm thầm đồng tình nam chính Tống Từ.

Bạch Phàm Phàm vừa đeo giày vừa nói: "Chị, hôm nay em thi nên được nghỉ nửa ngày, em đi chơi đến tối mới về nhé."

Bạch Tửu không yên tâm hỏi: "Em đi chơi một mình à?"

"Không ạ, em đi chơi với lớp phó học tập lớp bên cạnh." Bạch Phàm Phàm ngẩng đầu cười rạng rỡ, "Em gái này em vất vả lắm mới làm quen được, em quyết định phải kéo gần khoảng cách với em ấy!"

Bạch Phàm Phàm nói xong rồi mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Tửu nói chú ý an toàn, Bạch Phàm Phàm đáp một tiếng rồi đóng cửa lại. Sau đó cô gọi cho Tiểu Dư nói mình không thoải mái nên nhớ cô ấy xin nghỉ giúp, cô miễn cưỡng cũng coi như là cấp trên nên có những lúc có thể dựa vào chuyện này để làm vài chuyện riêng, dù sao cô chưa từng làm ảnh hưởng đến công việc vì chuyện riêng nên lãnh đạo cũng sẽ nhắm mắt bỏ qua.

Bạch Tửu lái xe tới gần rạp chiếu phim, Hứa Khâm hẹn cô mười hai giờ nhưng bây giờ mới là tám giờ sáng, vì thế Bạch Tửu bèn cầm laptop đi vào một quán cà phê để làm việc giết thời gian.

Cũng may quán cà phê rất yên tĩnh, thời gian chậm rãi trôi đi, cuối cùng cũng tới 12 giờ, chắc Hứa Khâm cũng đã thi xong.

Bạch Tửu vừa mới nghỉ sắp gặp được anh thì điện thoại đã vang lên, là "Anh đẹp trai đáng người siêu tốt".

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Tỷ phú trong bãi rác (39)

Edit: U'U

Cô vui vẻ nghe máy nhưng chưa kịp nói gì thì bên kia đã vang lên giọng nói trầm thấp của nam sinh, "Xin lỗi, tôi không tới được."

Nụ cười bên khoe môi hơi cứng lại nhưng cô nhanh chóng quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nhà tôi có vài chuyện phải xử lý."

"Có nghiêm trọng không?" Cô lo lắng sốt ruột, "Có cần em giúp gì không?"

Hứa Khâm là một người rất nghiêm túc, nếu đã hẹn cô đi xem phim thì anh sẽ không dễ dàng nuốt lời, chuyện làm anh không thể đến được có lẽ rất nghiêm trọng.

Hứa Khâm nặng nề nói: "Em đừng lo lắng, tôi sẽ xử lý được, xin lỗi em."

"Không sao, chúng ta đi xem sau cũng được mà." Bạch Tửu cười cười, "Anh xử lý chuyện của mình đi."

Anh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, lại nói một tiếng xin lỗi, cuối cùng mới cúp máy.

Bạch Tửu nhìn điện thoại chằm chằm một lúc, nói không thất vọng là giả, nhưng cô không thể tính toán chi li giống như một nữ sinh mới lớn, mà Hứa Khâm cũng không giống như những nam sinh cùng lứa tuổi. Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Nhưng anh lại không muốn nói nên cô cũng không thể hỏi nhiều.

Bạch Tửu lại ngồi một lát rồi quyết định đến công ty, cô vừa đứng lên thì Tiểu Dư đã gọi tới.

Bạch Tửu nghe máy trực tiếp hỏi: "Chuyện gì?"

"Chủ biên, Tiểu Dương hỏi em có phải quan hệ của chị với ông chủ công ty Bác Đại rất tốt không?"

Bạch Tửu suy nghĩ một lát mới nhớ ông chủ của công ty Bác Đại là Tôn Tri, "Không thân, vì sao lại hỏi về chuyện này?"

"Bọn em nhận được tin người của công ty Bác Đại đang cường ép hủy đi mấy căn nhà ở thành phố Hà Đông, Tiểu Dương muốn tới đó để lấy tư liệu nhưng..." Tiểu Dư tìm tở rồi nói: "Cậu ấy sợ ông chủ kia là người quen của chủ biên nên không dám."

Nói trắng ra thì Bạch Tửu là cấp trên mà Tiểu Dương chỉ là một phóng viên bình thường trong công ty, sợ đưa tin không tốt về bạn của cấp trên.

Bạch Tửu cười, "Yên tâm đi, tôi và Tôn Tri cũng không tính là người quen, so với Tiểu Dương thì tôi ở gần đó hơn. Em đưa địa chỉ để tôi tới đó lấy tư liệu."

"Vậy thì quá tốt rồi!"

Bạch Tửu cười rồi cúp máy, một phút sau cô lập tức nhận được tin của Tiểu Dư, cô rời khỏi quán cà phê đi tới nơi lấy tin.

Hiện tại thành thị hóa đang nhanh chóng phát triển, trong hoàn cảnh này thì đất là thứ đáng giá nhất. Công ty Bác Đại lại nhìn trúng một miếng đất ở Hà Đông nhưng nơi này chỉ là một khu phố nhỏ nhỏ, không có nhiều người nhưng tóm lại là vẫn có người ở. Những người này cũng chỉ là những người bình thường không có quyền thế, công ty Bác Đại cũng đưa ra một số tiền nhưng số tiền này cũng không nhiều lắm.

Bạch Tửu vừa đi vừa nghe Tiểu Dư báo cáo nên cũng hiểu đại khái. Cô đã từng phỏng vấn Tôn Tri, cũng xem qua tư liệu về người này, hẳn ta không làm chuyện gì trái với pháp luật nhưng dù gì cũng là thương nhân, lại có thể mở rộng công ty phát triển lớn thì không thể không dùng vài thủ đoạn.

Mà trong thế giới internet này thì độ nóng của những tin tức này đều không tệ lắm.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Tỷ phú trong bãi rác (40)

Edit: U'U

Bạch Tửu tìm được nơi đỗ xe, rồi đi tới nơi đang tập trung một đám người.

Một người đàn ông bụng bía đeo dây xích vàng nói chuyện với một nam sinh: "Tôi nói này, có tiền thì cầm lấy đi hiểu không? Cầm tiền rồi nhanh chóng dọn đi có phải cả hai bên đều tốt không?"

"Nhà của chúng tôi ở đây, chúng tôi sẽ không dọn đi." Nam sinh mặc đồng phục đứng đối diện với một đám người không dễ chọc nhưng khuôn mặt lại không có chút sợ hãi, trên trán anh có một lớp mồ hôi mỏng, cũng không phải vì sợ hãi mà là vội vàng chạy về nhà.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn nhóm người trước mặt, phía sau cậu là một người phụ nữ có gương mặt tiều tụy đang đỡ một người đàn ông, điểm chú ý nhất là người đàn ông này phải dùng gậy để cố đứng dậy vì một bên ống quần là trống rỗng.

Đây là cha mẹ anh,

Người đàn ông gây chuyện cười dữ tợn, "Cậu tên là Hứa Khâm đúng không?"

Thiếu niên không nói gì.

Người đàn ông kia chắc chắn hai tiếng rồi nói: "Gia đình bình thường cũng khó có thể nuôi dạy một người con có khí độ như vậy, nhóc, tôi rất thương thức cậu nên nhắc nhở thêm hai câu, bây giờ vẫn còn đang học cấp ba, năm nữa lại phải học thêm đại học, mà cậu còn một đứa em trai, chuyện gì cũng phải cần tiền, cậu cảm thấy công việc của cha mẹ cậu có thể lo cho tương lai của hai người không? Nghe tôi một câu, cậu khuyên cha mẹ cậu cầm tiền rồi dọn đi đi."

"Đừng nghĩ lừa được tôi!" Người đàn ông thiếu chân phần uất nói: "Chúng tôi sống ở đây bao qua, tuy không giàu có nhưng vẫn bình an đến tận bây giờ, mấy người bảo chúng tôi cầm tiền rồi dọn đi nhưng với chút tiền này chúng tôi có thể dọn đi đâu chứ?"

Người phụ nữ bên cạnh cũng nói: "Huống chi con trai chúng tôi cũng sắp thi đại học rồi, bắt dọn đi không phải là đang làm khó người khác sao?"

"Mấy người không chịu đi mới là làm khó người khác!" Người đàn ông bụng bia đã khuyên bảo gần một tháng nhưng không khuyên được cả gia đình nhà này nên không còn chút kiên nhẫn nào, lúc trước hắn ta sợ có ảnh hưởng không tốt nên không dám làm gì nhưng bên trên cũng đã nói phải mạnh tay, "Kéo mấy người này đi để xe phá nhà tôi đây."

"Không được, mấy người không thể làm vậy!" Cha Hứa vừa bước lên phía trước một bước thì đã có hai người đàn ông khỏe mạnh giữ hai cánh tay.

Mẹ Hứa chưa kịp làm gì cũng đã có người đè lại.

Người đàn ông còn lại đang quay đầu nhìn về phía Hứa Khâm thì đã bị một cái ghế gỗ đập vào đầu, hắn ta ôm cái đầu đổ máu ngã xuống đất kêu to.

Người xung quanh ồ lên.

Người đàn ông bụng bia kinh ngạc nhìn anh, thiếu niên cởi khóa áo khoác, gió thổi tới làm vạt áo khẽ bay bay, mái tóc đen che đi đôi mắt của anh, trong mắt tràn đầy bóng tối không ai nhìn thấy.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Tỷ phú trong bãi rác (41)

Edit: U'U'

Khuôn mặt thiếu niên tràn đầy lạnh lẽo hung ác làm người cảm thấy sợ hãi, cũng vì thiếu niên thế nên khi tàn nhẫn lại càng đáng sợ hơn cả người trưởng thành.

Ngay cả cha mẹ anh cũng ngây người.

Những người khác cũng biết thiếu niên này mới là nhân tố không dễ khống chế nhất nên bọn họ không quan tâm tới hai người kia nữa mà cùng lao tới khống chế anh.

Hứa Khâm chưa từng học võ, sau khi lên cấp ba anh không đánh nhau nữa nhưng những tên côn đồ kiêu kị anh từ cấp một đến cấp hai cũng không phải là không có lý do, tuy đánh không có kết cấu nhưng lại có nguyên tắc mày đánh tao một cái thì tao sẽ đánh lại một cái, cho dù bị người ấn dưới mặt đất đánh thì anh cũng không quan tâm đau đớn mà bỏ dậy đánh trả lại cho dù sẽ có thêm những vết thương mới.

Sự tàn nhẫn này mới là điều đáng sợ nhất.

Người đàn ông bụng bia nhìn thiếu niên đứng dậy lần thứ hai, thiếu niên tùy tiện cầm lấy một cái gạch ném tới lại làm một người đàn ông to cao hơn mình chảy máu đầy mặt. Người kia ôm mặt ngã xuống mặt đất nhưng anh chỉ lấy tay lau đi vết máu bên khóe mắt rồi tiếp tục nhìn về phía họ.

Người đàn ông bụng bia nhìn thiếu niên cầm một cái gạch sát từng bước đi tới, tiếng gạch ma sát với mặt đất giống như tiếng ác ma đang thì thầm bên tai. Hắn ta sợ hãi lùi về phía sau, đám người xung quanh cũng đã tản ra, chỉ còn một người đứng im.

Thiếu niên như ác ma kia đột nhiên dừng bước lại.

Bạch Tử đi tới trước mặt anh, bộ đồng phục sạch sẽ đã sớm bẩn thỉu, còn dính vài vết máu, đầu của anh cũng bị thương, khóe mắt trái cũng bị rách da, vết thương trên mặt có do người đánh, cũng có do ma sát với mặt đất.

Rõ ràng lúc trước vẫn là một thiếu niên đáng sợ nhưng khi nhìn thấy cô lại đứng im không dám cử động, giống như một đứa bé mắc lỗi.

Bạch Tử vươn tay chạm vào khóe mắt trái của anh, cô thấp giọng nói: "Anh nói anh có thể xử lý, nói em không cần lo lắng."

"Nhưng bây giờ anh làm em lo lắng."

Hứa Khâm rũ mắt, trong mắt tràn đầy u ám.

Cô ấy đã nhìn thấy bộ dạng chật vật của anh.

Bạch Tử rút gạch sắt trong tay anh ra rồi đập vào lưng người đàn ông bụng bia kia, hắn ta kêu lên một tiếng rồi ngã xuống mặt đất, cô nâng chân đang

đeo giày cao gót điên cuồng đạp xuống.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, "Người bà đây đặt ở đầu quả tim yêu thương là người mà chúng mày có thể bắt nạt hả!?"

Trả lời cô chỉ có tiếng kêu đầy đau đớn của người đàn ông bụng bìa.

Hứa Khâm chớp chớp mắt, anh lau vết máu chảy xuống từ khoeo mắt, buông tay đứng im nhìn cô, anh bỗng nhiên nghĩ mình phải tăng cường rèn luyện để đáng người tốt hơn, ít nhất có thể làm cô yêu thích không nở buông tay.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Tỷ phú trong bãi rác (42)

Edit: U'U

Xe cảnh sát nhanh chóng chạy tới, khi đi còn mang theo một đám người.

Mái tóc của Bạch Tửu bị rối không ít, cô ngồi trong sở cảnh sát nhưng vẫn còn chưa hết tức, giày cao gót trên chân trái đã bị gãy gót, lúc ra ngoài cô là một người phụ nữ xinh đẹp còn bây giờ lại giống như một bà điên.

Cô nắm chặt bàn tay nam sinh ngồi bên cạnh, cùng lắm thì cô nhận hết trách nhiệm về mình là được.

Hứa Khâm nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cũng không nhúc nhích, vết thương trên người cậu đã được xử lý qua nhưng vết thương trên khuôn mặt vẫn làm người sợ hãi.

Hai cảnh sát ngồi đối diện nhìn nhau rồi do dự hỏi: "Hai người có quan hệ gì với nhau?"

"Bạn bè."

"Người yêu."

Câu trả lời đầu tiên là của Bạch Tửu, câu phía sau là Hứa Khâm nói.

Bạch Tửu trừng mắt nhìn Hứa Khâm, nhờ cảnh sát hiểu nhầm cậu là một thiếu niên không đảng hoàng sau đó thiên vị tên kia thì phải làm sao?

Hứa Khâm thân nhiên.

Chú cảnh sát gần nhìn bàn tay đang nắm chặt của Bạch Tửu và Hứa Khâm, không nhận được hiện ra một nụ cười, chú nhìn Hứa Khâm nói: "Trường học không nói với cháu là không được yêu sớm sao?"

Chú cảnh sát béo bên cạnh xụ mặt nói: "Yêu sớm đều là bông hoa không thể kết quả."

Khuôn mặt Bạch Tửu hiện lên vài phần xấu hổ.

Hứa Khâm bình tĩnh mở miệng: "Không phải yêu sớm mà là hẹn hò với mục đích kết hôn."

"Ồ, thằng nhóc này được lắm." Chú cảnh sát gầy lại cười to.

Chú cảnh sát béo ho khan một tiếng ý bảo đừng có mà làm quá, cả cái sở cảnh sát này ai không biết chú cảnh sát gầy và vợ chú lớn lên với nhau từ nhỏ, cấp ba xác định quan hệ, tốt nghiệp đại học lập tức kết hôn.

Chú cảnh sát gầy cũng ho khan một tiếng rồi nghiêm mặt nói: "Nói đi, vì sao lại đánh nhau?"

Hứa Khâm thông thả nói: "Bọn họ muốn phá nhà."

"Hóa ra là phá bỏ và di dời." Chú cảnh sát gầy gật gật đầu, lại nói: "Chú nói này, gia đình cháu vẫn luôn không muốn dọn đi không phải gây trở ngại với việc phát triển của thành phố à?"

Bạch Tửu nhủ mày, "Bọn họ không muốn dọn đi tất nhiên là có nguyên nhân, nơi đó còn có vài gia đình không muốn dọn đi, nếu có thể có đường lui thì họ cũng không muốn làm vậy, đồng chí cảnh sát, anh có thể đi điều tra xem công ty Bác Đại cho bọn họ được bao nhiêu? Mà số tiền này có vào tay

những người dân này không?"

Bạch Tửu mở di động ra đặt lên bàn, trên di động có một phần văn kiện mà Tiểu Dư gửi cho cô.

Hai cảnh sát nhìn văn kiện trên điện thoại, khi nhìn thấy số tiền kia chú cảnh sát béo công chính nói: "Số tiền này không nhiều lắm nhưng cũng đủ để mua một căn phòng."

"Hai người chỉ nhìn thấy một con số mà thôi." Bạch Tửu lạnh giọng, "Khi số tiền này đến tay họ thì chỉ còn một phần tư, theo tôi điều tra thì những gia đình trước kia dọn đi cũng không muốn dọn."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Tỷ phú trong bãi rác (43)

Edit: U'U

Chú cảnh sát gầy nghiêm túc nhìn về phía Bạch Tửu, "Vi sao cô lại biết nhiều chuyện như vậy?"

"Tôi là phóng viên." Bạch Tửu lấy một tấm danh thiếp ra rồi đặt lên bàn.

Hai cảnh sát nhìn thấy mấy chữ "Chủ biên Phong Thượng" trên danh thiếp, tên tuổi của "Phong Thượng" cũng khá nổi tiếng, ít nhất người thích lướt Weibo hoặc là dùng những ứng dụng khác để đọc tin tức, mìn tin thì có chín tin là của "Phong Thượng".

Lại thấy cô còn trẻ mà đã lên làm chủ biên làm người không thể không bội phục.

Nếu tư liệu và lời Bạch Tửu nói đều là sự thật thì bọn họ không phải là người có thể xử lý chuyện này

Chú cảnh sát béo lý trí nói: "Lời nói của cô cũng không có chứng cứ, nếu có dị nghị thì hai người có thể đi tới nơi chuyên môn để khiếu nại, hôm nay chúng tôi chỉ giải quyết chuyện đánh nhau."

"Đúng vậy, hai người cũng giỏi thật đấy, đánh ngã được cả đám người to béo kia." Chú cảnh sát gầy chắc chắn hai tiếng nhưng dưới đáy lòng lại tràn đầy tán thưởng, lúc nhận được điện thoại bọn họ còn tưởng hai đám người đánh nhau mà không phải là hai người đánh năm người đàn ông to cao.

Hứa Khâm nói: "Đánh nhau là do một mình tôi làm, nếu muốn bắt thì bắt tôi."

"Nhóc còn rất có trách nhiệm đấy." Chú cảnh sát gầy buồn cười, hẳn rất thương thức Hứa Khâm nhưng chỉ có thể nói, "Chuyện này không phải cậu muốn bắt là bắt được, nếu đối phương không muốn truy cứu trách nhiệm thì không phải là chuyện lớn, nhưng vấn đề là tôi thấy đám người kia... không định bỏ qua."

Hứa Khâm hơi mím môi, anh rũ mắt nắm chặt tay Bạch Tửu.

Bạch Tửu kéo kéo tay anh cười nói: "Không sao, chuyện em muốn bảo vệ anh là chuyện em tự mình quyết định, đừng cảm thấy đã liên lụy hay cảm thấy áy náy."

Anh nhìn cô không nói gì nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân chưa đủ trưởng thành.

Chú cảnh sát béo nói: "Bên kia vẫn đang nằng chừ, còn nói muốn truy cứu trách nhiệm, tôi thấy hai người cứ chuẩn bị trước đi, trước tòa hai người cũng không chiếm lý, tôi thấy hai người cứ đi nhận lỗi trước xem thế nào."

Hứa Khâm: "Tôi đi..."

"Không vội." Bạch Tửu biết vì sao Hứa Khâm lại muốn đi xin lỗi, cô kéo anh lại rồi nở một nụ cười, "Chúng ta chờ một chút xem"

Khóe môi Hứa Khâm khẽ nhúc nhích, không đợi anh mở miệng Bạch Tửu đã nhẹ giọng nói: "Đừng xin lỗi, tin tưởng em"

Hai người hồ động làm hai chú cảnh sát không nhìn được mà cảm thán, chú cảnh sát béo cảm thán Bạch Tửu quá bình tĩnh, chú cảnh sát gầy lại cảm thán hai người làm hắn nhớ lại bản thân mình lúc còn trẻ, lúc hắn và vợ hắn còn trẻ cũng tình chàng ý thiếp như vậy.

Giây tiếp theo đã có một nữ cảnh sát đẩy cửa vào nói: "Đối phương nói không truy cứu trách nhiệm, ghi chép lại là có thể đi rồi."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Tỷ phú trong bãi rác (44)

Edit: Ư'Ư

Bạch Tửu chớp chớp mắt với Hứa Khâm giống như đang nói "Nhìn đi, nghe lời em không sai mà".

Hứa Khâm hơi híp mắt.

"Bọn họ lại không truy cứu trách nhiệm.." Chú cảnh sát béo khó hiểu lên tiếng, đừng nói là hắn mà đồng nghiệp của hắn cũng tràn đầy khó hiểu.

Nhưng không truy cứu trách nhiệm là một chuyện tốt.

Bạch Tửu và Hứa Khâm vừa đi ra thì mẹ Hứa đã lập tức đỡ cha Hứa đi tới, ông vội vàng hỏi: "Thế nào? Con sao không?"

Hứa Khâm lắc lắc đầu, "Con không sao."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..." Cha Hứa thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tửu im lặng đứng bên cạnh Hứa Khâm, từ lúc bắt đầu cô đã cảm nhận được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu như có như không của mẹ Hứa nên có chút xấu hổ.

Cuối cùng mẹ Hứa vẫn hỏi: "Cô đây là?"

Tuy cuộc sống khó khăn làm mẹ Hứa có thêm mấy sợi tóc bạc và vài nếp nhăn trên mặt, quần áo trên người cũng đủ mộc mạc nhưng khí chất trên người lại không bình thường, chắc hẳn lúc còn trẻ bà phải là một người cực kỳ xinh đẹp.

So sánh với bà thì cha Hứa lại bình thường hơn rất nhiều.

Bạch Tửu còn đang suy nghĩ nên trả lời thế nào thì Hứa Khâm đã nói: "Cô ấy là Bạch Tửu, là người con thích."

Bạch Tửu không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào mà chỉ cảm thấy hơi không được tự nhiên, cô xấu hổ lộ ra một nụ cười.

Cha Hứa và mẹ Hứa lại ngây ngời hơn nửa ngày.

Hứa Khâm lại nói với hai người: "Cha mẹ về nhà trước đi, đừng để Tiểu Thu ở nhà một mình quá lâu, con đưa bạn gái về nhà trước."

Hôm nay đúng là xảy ra quá nhiều chuyện, cha Hứa và mẹ Hứa mang theo vẻ mặt mơ hồ về nhà tiêu hóa hai chữ "bạn gái" kia.

"Như vậy có được không?" Bạch Tửu cảm giày cao gót đi chân trần, cô đau đầu nhìn bóng dáng ngày càng xa của cha mẹ Hứa Khâm, đột nhiên cả người lại bay lên, hóa ra là anh bế cô lên.

"Anh cảm thấy rất tốt." Hứa Khâm mặt không đỏ khi không suyến ôm cô đi tới một cái ghế dài, anh đặt cô ngồi xuống ghế sau đó xoa đầu cô rồi nói, "Ngồi ở đây đợi anh một lát."

Vừa dứt lời anh đã xoay người đi về một phía.

Bạch Tửu nhìn anh đi sang con đường đối diện cho đến khi thấy anh đi vào trong một cửa hàng, cô chống cằm mỉm cười ngọt ngào.

Một giọng nói đầy ý cười vang lên, "Đây là thanh xuân sao?"

Một người đàn ông ngồi xuống bên cạnh Bạch Tửu rồi cũng chống cằm nhìn sang con đường đối diện giống như có một điều gì đó rất thú vị.

"Lam tiên sinh." Bạch Tửu thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên cạnh, cô mỉm cười nói: "Cảm ơn ngài đã giúp đỡ."

Lam Trạch cười cong mắt, "Tôi thấy cô Bạch bình tĩnh thần nhiên vào sở cảnh sát như vậy chỉ sợ cũng không cần tới sự giúp đỡ của tôi."

"Ngài lại nói đùa, nếu không có ngài giúp đỡ thì tôi cũng không biết phải làm sao."

"Cô mới là người nói đùa." Lam Trạch hí hóp mắt lại, "Cô Bạch có thể điều tra được chuyện của tôi thời gian tôi ở nước ngoài thì bản lĩnh cũng không nhỏ đâu."

Bạch Tửu thần nhiên cười, "Nghề này mà không có chút nhân mạch thì sao mà được ả?"

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Tỷ phú trong bãi rác (45)

Edit: U'U

Chuyện vừa nãy đúng là do Lam Trạch giúp đỡ, địa vị của người này không bình thường, cho dù là Tôn Tri thì cũng phải nhịn lại, ông chỉ cần gọi điện là có thể làm hấn ta lùi một bước.

Nói chung khi điều mà một người mà lại bị phát hiện thì sẽ luôn chột dạ, nhưng Bạch Tửu chẳng những không chột dạ mà còn có thể đối diện, ý cười trong mắt Lam Trạch càng ngày càng đậm, "Sao cô Bạch lại chắc chắn tôi sẽ giúp đỡ?"

"Như lời nói lúc trước của ngài, Hứa Khâm rất đặc biệt, nói đúng ra là đặc biệt với ngài, nếu ngài có ác ý thì ngài đã sớm xuống tay."

Nụ cười bên khóe môi Lam Trạch càng mở rộng thêm, ông nói sâu xa: "Có lẽ là tôi muốn nhìn thấy cậu ta thành công rồi lúc đó tôi mới xuống tay."

"Như vậy ngài sẽ càng không làm anh ấy xảy ra chuyện."

Lam Trạch cười khê ra tiếng, "Cô Bạch đúng là người biết nói chuyện."

Bất tri bất giác đã bị cô nói vào trong vòng

Bạch Tửu cũng cười, chỉ là nụ cười cất giấu vài phần lạnh lẽo, "Lam tiên sinh là người tốt, nói thật, chỉ bằng tin tức mà tôi điều tra được thì tôi không thể xác định quan hệ của Hứa Khâm và ngài, nhưng nếu ngài có ác ý với anh ấy thì tôi cũng sẽ không ngồi không."

"Tôi muốn nghe xem cô Bạch đã điều tra được chuyện gì?" Lam Trạch không bị ảnh hưởng chút nào, khuôn mặt thông dong và nụ cười ôn hòa bên khóe môi chưa bao giờ xảy ra biến hóa.

Bạch Tửu cũng không dấu diếm, "Hai mươi năm trước, một người phụ nữ tên là Tô Nguyệt thoát khỏi gia đình trọng nam khinh nữ, sau đó cô ấy đi ra nước ngoài nhưng cuộc sống cũng không tốt lắm, nhưng điều làm người ngạc nhiên là chưa hoàn thành chương trình học thì cô ấy đã về nước, sau đó cô ấy kết hôn và sinh con, cuộc đời không có gì đặc biệt, nhưng có người lại nói có một khoảng thời gian cô ấy rất có tiền, có lẽ là do cô ấy gặp được một vị thương nhân thần bí."

Tin tức mà Bạch Tửu điều tra được chỉ có thế.

"Tôi nghĩ cô đoán người phụ nữ Tô Nguyệt kia là mẹ của Hứa Khâm, cũng biết thương nhân thần bí kia là tôi, hơn nữa... Cô còn đoán khoảng thời gian đó Tô Nguyệt là tình nhân của tôi." Đôi mắt đen nhánh của Lam Trạch tràn đầy ám áp, ông nhìn Bạch Tửu giống như một đứa bé đang chơi trò chơi trinh thám.

Bạch Tửu không thích có người nhìn mình như vậy, cô hào phóng thừa nhận, "Đúng vậy, tôi đã từng đoán như thế, nhưng khi nhìn thấy Tô Nguyệt thì tôi nghĩ bà ấy không phải là người sẽ làm tình nhân của người khác."

Nếu Tô Nguyệt là người hám tiền thì bà ấy đã rời đi lúc chồng mình xảy ra tai nạn xe cộ mất đi một chân, lúc cuộc sống tuột dốc không phanh, nhưng bà ấy không rời đi mà ở lại chăm sóc chồng và hai đứa con.

Mà thái độ của Lam Trạch lại càng thêm kỳ quái, bằng bản lĩnh của ông thì ông ấy có thể lập tức khống chế không để bà ấy về nước, nhưng mà ông lại không làm như vậy mà chỉ phải người chú ý gia đình Tô Nguyệt, cũng không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì mà chỉ đứng quan sát.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Tỷ phú trong bãi rác (46)

Edit: U'U'

"Sự thật là thế nào? Vậy mà cô Bạch cũng không tra rõ được." Khuôn mặt tuần lẳng của Lam Trạch hiện lên ý cười ôn nhu, khóe miệng khẽ cong lên.

So với việc nói ông thờ dài thì nói là ông ra về thờ dài thì đúng hơn.

Bạch Tửu nhú mày, cô không thích loại cảm giác bị xem nhẹ, "Một ngày nào đó tôi sẽ biết được sự thật này."

"Tôi rất chờ mong." Lam Trạch ôn nhu bình tĩnh nhìn về một phía, ông cười nói: "Ngày sự thật được vạch trần nhất định sẽ rất thú vị."

Bạch Tửu cảm thấy một cơn gió lạnh thổi tới, cô nhìn theo ánh mắt ông thì lại nhìn thấy thiếu niên đứng im cách đó không xa với khuôn mặt lạnh băng.

Bạch Tửu khẽ dịch hông sang bên cạnh.

Hứa Khâm cầm đồ đi tới trước mặt Bạch Tửu nhưng tầm mắt lại lạnh lẽo nhìn về phía Lam Trạch đang ngồi bên cạnh cô.

Trên mặt anh vẫn còn vết thương và vết xanh tím, khóe mắt bị rách da làm anh càng thêm âm trầm, đôi mắt đen không cảm xúc cũng càng thêm đáng sợ.

Lam Trạch bật cười lắc đầu rồi đứng lên đi sang một bên, ông sợ nếu mình không đi thì chắc Hứa Khâm vừa ra khỏi sở cảnh sát sẽ vào trong đó một lần nữa mất. Mà cuối cùng thì ông vẫn là người phải tới để vớt ra.

Hứa Khâm lạnh lẽo thu hồi ánh mắt rồi ngồi xổm xuống trước mặt Bạch Tửu, anh lấy ra một đôi giày đế bằng màu trắng, một tay cầm giày một tay cầm mắt cá chân của cô đeo giày vào.

Bạch Tửu ngoan ngoãn phối hợp, cô nhìn thiếu niên đang ngồi xổm trước mặt mình, một tia ngọt ngào xâm chiếm trái tim. Còn chuyện cô bị chỉ trích vì một người lớn như cô lại phải có người đeo giày hộ thì cô cảm thấy không sao cả.

Có đôi khi cũng phải thỏa mãn dục vọng chiếm hữu và dục vọng biểu hiện của bạn trai nhỏ, huống chi cô cũng không ghét cảm giác thỏa mãn anh.

Đeo giày xong, Bạch Tửu vươn tay, Hứa Khâm tự nhiên nắm lấy rồi đứng lên. Anh cũng không thèm nhìn về phía Lam Trạch mà xoay người đi luôn.

Lam Trạch cười một tiếng, "Người trẻ tuổi."

Hứa Khâm dừng bước còn Bạch Tửu lại quay đầu nhìn Lam Trạch.

Lam Trạch cười nói: "Sau này đừng nhốt khách của tôi vào trong toilet."

Bạch Tửu nhớ tới Tôn Tri tìm cô bắt chuyện, sau khi bị làm bẩn áo đi vào toilet thì cô không nhìn thấy hắn ta đâu nữa.

Về mặt lạnh nhạt của Hứa Khâm vẫn không thay đổi, anh khẽ hừ một tiếng rồi nắm tay Bạch Tửu đi tiếp.

Lam Trạch nhìn bóng dáng của hai người càng ngày càng xa, ông lại không nhịn được mà cười một tiếng, "Sự cao ngạo trong xương cốt này cũng thật giống tôi."

Đáng tiếc không ai có thể nghe thấy câu nói này.

Bạch Tửu định về nhà luôn nhưng xe của cô vẫn còn dừng ở gần nhà Hứa Khâm nên cô chỉ có thể đi xe buýt tới nhà anh để lấy xe.

Trên xe buýt, Bạch Tửu khoác áo khoác đồng phục ngồi gần cửa sổ tựa đầu lên vai thiếu niên, tay còn bị anh nắm chặt, cô im lặng suy nghĩ về chuyện kia.

Cô không nói gì, Hứa Khâm lại càng thêm không mở miệng nói chuyện. Anh không hỏi Bạch Tửu tại sao Lam Trạch lại xuất hiện và ông đã nói những gì với cô, anh giống như là cái hủ nút, cho dù trong lòng có bao nhiêu câu hỏi nhưng vẫn cứ nghẹn ở trong lòng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tỷ phú trong bãi rác (47)

Edit: U' U'

Cho đến khi xuống xe buýt Bạch Tửu mới ý thức được bản thân đã vắng vẻ bạn trai nhỏ của mình, cô nhìn về phía người đang đi bên cạnh mình, thấy khuôn mặt anh lạnh lẽo thì thanh thanh giọng rồi nói: "Ngày mai có cần tới bệnh viện khám lại vết thương của anh không?"

"Không cần." Hứa Khâm lạnh nhạt trả lời, trước khi vào cấp ba cũng có nhiều người khinh thường anh vì gia đình nên anh đã đánh nhau không ít lần, vết thương ngoài da nên không sao cả.

Bạch Tửu cẩn thận hỏi: "Anh giận em à?"

"Không."

"Giận thật à?"

"Không giận."

Bạch Tửu dừng bước.

Hứa Khâm rũ mắt, lại thấy cô đang bấu môi tội nghiệp nhìn anh.

Cô giả vờ ghen ngào một tiếng, "Anh đang sử dụng bạo lực với em."

Hứa Khâm có chút luống cuống, "Tôi không có."

"Lạnh nhạt cũng là một loại bạo lực!"

Hứa Khâm, đồng chí lúc trước vẫn còn là lạnh lùng boy, bây giờ đang vội vàng ôm lấy cô vô thức nói: "Là tôi không đúng, em đừng khóc."

Bạch Tửu đang vui đầu trong lòng anh chỉ nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm và nói thầm trẻ con đúng là dễ lừa.

Bên cạnh có người không được tự nhiên ho khan vài tiếng.

Bạch Tửu lấy lại tinh thần, cô vội vàng rời khỏi vòng tay của Hứa Khâm. Người phụ nữ đứng cách đó không xa không phải là mẹ của anh thì là ai?

Bạch Tửu xấu hổ nở một nụ cười, "Cháu chào dì."

Cô cố gắng rút bàn tay đang bị Hứa Khâm nắm ra nhưng đáng tiếc lại không thành công.

So với cô thì Hứa Khâm bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tô Nguyệt cũng không biết nên dùng thái độ gì để đối diện với Bạch Tửu nên sắc mặt cũng khó có thể miêu tả. Bà đứng ở đây chờ Hứa Khâm về nhưng không nghĩ tới cô cũng tới đây nên chỉ đành lịch sự nói: "Cô Bạch, chuyện ngày hôm nay vẫn chưa kịp cảm ơn cô, hay là cô vào nhà uống ly trà nhé."

"Không..."

"Nước sôi để nguội là được, cô ấy không thích uống trà."

Bạch Tửu cứng họng nhìn Hứa Khâm đã chen ngang lại còn giúp cô giải thích rồi lại bị anh kéo vào bên trong.

Chờ đến khi Bạch Tửu đứng trong căn phòng đơn giản nhưng lại ấm áp mới nghĩ tới cô đây là gặp mặt cha mẹ anh rồi à? Chỉ nghĩ vậy đã làm cô càng thêm lo lắng.

Cha Hứa đang ngồi ở trong phòng chờ Hứa Khâm về nhà, vừa thấy anh kéo Bạch Tửu đi vào thì lập tức nhìn về phía vợ mình, mà vẻ mặt của bà cũng ngay ra không khác gì ông.

Bầu không khí im lặng, ngoại trừ Hứa Khâm thì mọi người đều cảm thấy xấu hổ.

Tô Nguyệt cười cười, "Em đi pha trà."

Nói rồi bà đi vào trong phòng bếp.

Cha Hứa nghĩ thầm mẹ thằng bé chạy nhanh để lại một mình ông ở đây không biết làm gì, vì thế ông cũng cầm gậy đứng lên, "Tôi đi... Tôi đi lấy chút đồ ăn."

"Không cần đâu ạ." Bạch Tửu xua xua tay.

Cha Hứa thật thà nói: "Cần, cần chứ."

Nói rồi cha Hứa cũng đi vào phòng bếp.

Phòng khách chỉ còn lại Bạch Tửu và Hứa Khâm.

Bạch Tửu thờ dài, sau đó cô lờm Hứa Khâm rồi nhỏ giọng nói: "Bây giờ thì tốt rồi, cha mẹ anh đều không thích em!"

"Bọn họ không không thích em." Hứa Khâm giờ tay vuốt tóc cô rồi bình tĩnh nói.

Bạch Tửu phồng má lên, khuôn mặt vừa xấu hổ vừa bức mình của cô làm anh cảm thấy quá đáng yêu.

Hứa Khâm không nhịn được cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Nụ hôn này giống như chuồn chuồn lướt lướt, Bạch Tửu vội vàng che miệng rồi nhìn về phía phòng bếp, cha mẹ anh còn chưa ra nhưng một bóng dáng nho nhỏ lại xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Một cậu bé tầm bảy, tám tuổi ôm gấu bông đứng trước cửa phòng mở to mắt nhìn Bạch Tửu, thần sắc đại ra, cũng không nhúc nhích.

Bạch Tửu hoang mang lo sợ nhìn Hứa Khâm.

Hứa Khâm vẫn bình tĩnh, "Em trai của tôi, Hứa Thu."

Ai muốn hỏi chuyện này hả!?

Chuyện cô đau đầu là chuyện thằng bé đã nhìn thấy thứ không nên nhìn mà!

Bạch Tửu biết mình không thể xin người có mạch não không bình thường như Hứa Khâm giúp đỡ, cô cố gắng nở một nụ cười thân thiện, "Em trai nhỏ, chị..."

"Ba ơi, mẹ ơi!" Cậu bé ôm gấu bông vừa chạy vào phòng bếp vừa nói: "Anh trai và chị gái kia đang hôn nhau!"

Hứa Khâm thông dong bình tĩnh.

Cả người Bạch Tửu cứng đờ.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tỷ phú trong bãi rác (48)

Edit: U'U'

Có một số việc sẽ vĩnh viễn giữ lại trong đầu không thể quên được.

Ví dụ như Bạch Tửu vĩnh viễn không quên được ánh mắt của cha Hứa mẹ Hứa nhìn cô khi bước ra từ trong phòng bếp!

A!!!

Bạch Tửu muốn ôm đầu hò hét, một đời anh danh của cô đã bị hủy rồi!

Cô không nhớ mình đã rời khỏi nhà họ Hứa kiểu gì mà chỉ nhớ em trai Hứa Khâm ôm cánh tay anh trai mình ngây thơ hỏi trước mặt cha Hứa mẹ Hứa: "Chị gái này là bạn gái của anh sao ạ?"

"Ừm." Hứa Khâm bình tĩnh thừa nhận.

Cậu bé lại nhìn về phía Bạch Tửu rồi ngây thơ hỏi: "Vậy em phải gọi là chị gái hay là chị dâu?"

Vấn đề này Bạch Tửu không thể trả lời.

Nhưng Hứa Khâm lại thần nhiên gật gật đầu, anh nói: "Gọi là chị dâu."

Sau đó Hứa Thu lập tức nở một nụ cười sáng lạn rồi ngọt ngào gọi: "Chị dâu!"

Từ lúc đó cho đến khi rời khỏi nhà Hứa Khâm cô cũng không dám nhìn về mặt của cha mẹ Hứa.

Chẳng sợ Hứa Khâm nói cha mẹ anh không có ý kiến gì nhưng cô vẫn không thể quên, có lẽ cha mẹ anh còn nghĩ thầm cô là trâu già gặm cỏ non!

"Chị, chị sao vậy?" Bạch Phàm Phàm đứng trước khu dạy học quay đầu lại hỏi.

Bạch Tửu cứng đờ nở một nụ cười, "Đột nhiên chị nhớ tới mình để quên một thứ trên xe, em lên trước đi, chị sẽ lên sau."

"Vậy được rồi." Bạch Phàm Phàm cũng không nghĩ nhiều mà xoay người đi vào phòng học trước.

Bạch Tửu nhìn xung quanh, hôm nay trong trường có rất nhiều người vì hôm nay là ngày họp phụ huynh. Mà nếu là họp phụ huynh thì chắc chắn cha mẹ Hứa Khâm cũng tới, lần trước đột nhiên nhìn thấy bọn họ làm cho cô xấu hổ không biết làm gì nên cô rất ngại nhìn thấy họ.

Đúng rồi, cô có thể nói với Phàm Phàm là công ty có việc gấp nên cô phải về trước, Bạch Tửu càng nghĩ càng thấy nên làm vậy bèn nhanh chóng đi về phía cổng trường.

Vừa mới đi được nửa đường thì cô đã bị một người kéo ra phía sau một cái cây, cô vừa nhìn rõ khuôn mặt của nam sinh kia thì anh đã đặt một tay lên thân cây. Hứa Khâm hơi cong người xuống dán sát lại, anh lạnh lùng hỏi: "Em muốn đi đâu?"

"Em, em để quên đồ trên xe nên muốn đi lấy." Da đầu Bạch Tửu tê dại, gần nhất khí tràng của thiếu niên càng ngày càng mạnh mẽ.

Anh lại cúi thấp người hơn một chút, đôi môi như có như không cọ vào cánh môi cô thấp giọng hỏi: "Chỉ là đi lấy đồ mà không phải là chạy trốn?"

"Chạy trốn?" Bạch Tửu cười, "Anh nói gì vậy chứ? Em không làm chuyện gì vi phạm pháp luật thì sao phải chạy trốn?"

Hứa Khâm khẽ hôn cô rồi lùi lại một bước, anh nâng tay lên vuốt ve đôi môi cô, đôi mắt lại càng thêm nguy hiểm, "Nếu em không nói thật thì phải chịu phạt."

"Anh... Muốn phạt em thế nào?"

Anh xoay người đi, "Trong một tháng không cho chạm vào tôi."

Nhưng mà Hứa Khâm vừa bước được một bước đã không đi được nữa, anh bình tĩnh xoay người nhìn về phía cô gái đang ôm chặt mình.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Tỷ phú trong bãi rác (49)

Edit: U' U'

Bạch Tửu ôm chặt eo anh đáng thương nói: "Anh nữ nhìn em đói chết hả?"

"Em sẽ không đói chết." Anh nói: "Trên mặt đất còn có rất nhiều đất, em sẽ không đói chết được."

Cô cọ cọ mặt vào lưng anh, giọng nói lại mềm mại hơn một chút, "Em cũng không muốn nói dối, đều là do anh lúc trước dẫn em đi gặp cha mẹ anh, lúc đấy em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, đến bây giờ vẫn không dám nhìn thấy họ."

Cô vừa nhìn thấy cha mẹ Hứa là lại cảm thấy tội lỗi vì mình đã lừa đi con trai của họ

Hứa Khâm cũng biết cô đang rối rắm vấn đề này, anh xoay người ôm cô vào trong lòng, "Nếu tôi nói trước với em thì em sẽ chẳng bao giờ dám đi gặp cha mẹ tôi."

Bạch Tửu nghĩ nếu đổi lại vị trí, con trai của cô học cấp ba mà lại tìm một người bạn gái lớn tuổi thì chắc chắn cô sẽ dùng gậy đánh uyên ương, đây cũng là cách làm của người bình thường, vậy nên cô mới cảm thấy tội lỗi và không dám gặp bọn họ.

Cô rũ mắt dựa vào ngực anh không nói gì.

Anh vuốt tóc cô, đôi mắt hồ hững lúc này lại dịu dàng như một hồ nước mùa thu, nhẹ giọng nói: "Đừng lo lắng, cha mẹ anh cảm thấy không ổn nhưng bọn họ biết, anh đã quyết định thì sẽ không thay đổi."

Đặt câu nói con nhà nghèo sớm hiểu chuyện trên người Hứa Khâm cũng rất thích hợp, anh hiểu chuyện sớm, từ lúc nhỏ đã biết không thể dựa vào cha mẹ mà phải tranh thủ để có được thứ mình muốn, vậy nên anh mới dùng thời gian rảnh để kiếm tiền, cha mẹ anh cũng biết anh trưởng thành hơn so với những người cùng lứa tuổi, anh thích một người, ban đầu Bạch Tửu chỉ cho anh rằng anh chơi đùa nhưng cha mẹ anh lại biết anh thật sự nghiêm túc.

Cha mẹ anh cũng từng nói chuyện với nhau, nói không chừng anh sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại với cái tính cách này, vậy mà anh đã nhanh chóng dẫn bạn gái về ra mắt hai người làm tâm trạng cha Hứa và mẹ Hứa rất là vui vẻ.

"Vậy..." Bạch Tửu hơi hơi ngược mắt, "Cha mẹ anh thật sự không ghét em à?"

Anh lắc đầu rồi nói: "Tiểu Thu còn hỏi sao anh lại tìm thấy chị gái xinh đẹp như vậy làm bạn gái."

Lúc đầu Bạch Tửu còn nghĩ ngày nào đó sẽ bí mật gõ gõ đầu cậu, nhưng thấy ánh mắt của cậu bé không tội nên cô quyết định bỏ qua.

Nhớ tới bây giờ vẫn còn đang ở trong trường nên cô vội vàng kéo giãn khoảng cách, cũng may bây giờ không còn sớm nên mọi người đã vào trong phòng học gần hết, cô thanh thanh giọng rồi nói: "Chúng ta đi vào trong phòng học trước đã."

"Không cần đi lấy đồ nữa à?"

Bạch Tửu lườm anh rồi hừ một tiếng: "Không cần."

Cô bước về phía trước, trong mắt Hứa Khâm tràn đầy ý cười im lặng đi theo phía sau.

Nơi xa có một người đàn ông vẫn nhả đứng dậy từ trong một góc, hần hơi hốt hoảng đẩy đẩy kính rồi nghi ngờ mình đã xuất hiện ảo giác.

Nếu không thì sao hắn lại nhìn thấy học thần Hứa Khâm, người đứng đầu toàn trường, tính cách quái gở đến nỗi coi học tập là người yêu đang thân mật với Bạch Tửu!?

Rốt cuộc là thế giới này sai hay là do hắn sai!

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Tỷ phú trong bãi rác (50)

Edit: U'U

Bạch Tửu vào trong phòng mới phát hiện ra chỗ ngồi của Hứa Khâm trống rỗng, cô quay đầu nhìn lại.

Hứa Khâm không cảm xúc nói: "Mẹ anh đi họp phụ huynh cho Tiểu Thu."

Còn cha Hứa thì không thể đi được.

Tâm trạng Bạch Tửu hơi phức tạp, sớm biết cha mẹ anh không tới thì cô còn rồi rằm ở bên ngoài làm cái gì chứ?

"Chị!" Bạch Phàm Phàm đi tới nhìn về phía Hứa Khâm đứng bên cạnh cô, nguy hiểm nói: "Cậu rất thân với chị gái tôi à?"

"Không thân."

Chỉ là rất thân mật mà thôi.

Hứa Khâm đi về chỗ ngồi của mình rồi tùy tiện mở một quyển sách ra, xung quanh anh giống như có một vách tường không ai có thể đến gần..

Bạch Tửu không nhịn được hỏi Bạch Phàm Phàm, "Ồ trường cậu ấy đều như vậy à?"

"Chị, chị không biết đâu, mỗi lần cậu ta học bù cho em là em nghĩ mình phải mặc thêm mấy bộ quần áo dày." Bạch Phàm Phàm xoa xoa cánh tay, cô không thể quên được ánh mắt lạnh băng của cậu ta khi cô làm sai bài tập.

Giống như cô không phải cùng một loài với cậu mà là một sinh vật đơn bào ngu ngốc.

Đương nhiên, Bạch Phàm Phàm cũng không biết Hứa Khâm đã nói thầm với bản thân mình là anh rể nên không thể rời đi vì sự ngu ngốc của cô em vợ, lúc này anh mới có thể tiếp tục giảng bài cho cô.

Bạch Tử đoán nhất định Hứa Khâm không thích học bù cho người mà mình đã từng khinh bỉ chỉ số thông minh, và cô cũng đoán được mình chắc chắn sẽ khó xử giữa hai con người này trong tương lai.

Chủ đề của cuộc họp phụ huynh này không gì ngoài ba chữ thi đại học, còn hai tháng nữa là kỳ thi đã diễn ra nên thời gian cuối cùng không thể thả lỏng, chuyện điền nguyện vọng của từng học sinh, Bạch Tử tò mò không biết nguyện vọng của Hứa Khâm là gì nhưng bị Bạch Phàm Phàm dán lấy nên không có cơ hội hỏi.

Sau khi họp phụ huynh xong, Bạch Phàm Phàm đưa Bạch Tử tới rồi cổng trường khẩu, thấy chị mình đi mới xoay người đi về lớp, đột nhiên một người xuất hiện trong tầm mắt, một người đàn ông đứng sau thân cây đang nhìn chăm chăm phía chị cô rời đi?

Bạch Phàm Phàm giận sôi máu, cô nhanh chóng bước tới trước mặt Tống Từ rồi chống nạnh nói: "Ai cho nhìn! Chị gái tôi chắc chắn sẽ không thích anh!"

Tống Từ lấy lại tinh thần, hắn thấy sắc mặt Bạch Phàm Phàm giận dữ nên lại nhớ tới lời nói dối lúc trước của mình, nghĩ Bạch Phàm Phàm không thích mình nên bây giờ cũng không cần phải nói dối nữa nên giải thích: "Thầy không thích chị gái của em."

"Á à, tốt lắm!" Bạch Phàm Phàm càng tức hơn, "Lúc trước còn nói thích chị gái tôi tới nỗi ăn cơm không ngon mà bây giờ đã thay lòng đổi dạ nhanh như vậy rồi, lại còn là thầy giáo nữa chứ, hừ!"

Tống Từ im lặng một lát, "Được rồi, tôi vẫn còn thích chị gái em."

"Cốc mà đòi ăn thịt thiên nga, không được thích chị gái tôi!"

Tống Từ cạn lời, "Được rồi được rồi, tôi không thích chị gái em mà thích em được chưa."

Bạch Phàm Phàm sùng sốt, sau đó một chân đá vào nơi yếu ớt nhất của đàn ông, Tống Từ xanh mặt cố gắng không lên tiếng kêu đau giữ vững phong độ của mình.

Hắn run rẩy nói, "Em..."

"Đồ lưu manh!" Bạch Phàm Phàm lại dẫm lên chân hắn rồi chạy biến mất

Tống Từ đau cả trên cả dưới run rẩy đỡ thân cây, hắn hỏi hận hôm nay không xem lịch mà đã ra ngoài đường.

Một người lại xuất hiện trong tầm mắt của hắn, chỉ có điều lần này là một nam sinh.

Hứa Khâm nhìn hắn với khuôn mặt không cảm xúc.

Nếu có thể bỏ qua cái điện thoại trên tay anh thì Tống Từ tin tưởng bản thân mình vẫn còn có thể duy trì phong độ chào hỏi một tiếng, nhưng bây giờ hắn cảm thấy có chút không ổn, "Hứa Khâm..."

"Thầy Tống." Hứa Khâm nói: "Nếu thầy đồng ý giữ khoảng cách với bạn gái của em thì cái video thầy quay rồi học sinh nữ lúc này sẽ không xuất hiện."

Tống Từ: "..."

Một người giáo viên bình thường như hắn đã làm sai điều gì, hà, hà!

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Tỷ phú trong bãi rác (51)

Edit: U'U

So với tâm trạng lúc tới trường thì bây giờ tâm trạng của Bạch Tử đã nhẹ nhàng hơn không ít, đại khái là giống như cục đá trong lòng đã được gỡ xuống khi được cha mẹ chồng thừa nhận.

Cha mẹ chồng gì đó... Hình như bây giờ vẫn còn quá sớm.

Cô lác đầu, ép mình đặt suy nghĩ vào công việc, nhưng đột nhiên lại nhận được một tin nhắn:

"Cô Bạch, cô có thời gian nói chuyện với tôi một lát không?"

Bạch Tử nhìn dãy số xa lạ này, cô còn đang suy nghĩ thì trong đầu đã hiện ra một cái tên, đang do dự nên trả lời như thế nào thì lại nhận được một tin nhắn.

"Hôm nay tôi sẽ cho cô Bạch biết sự thật là gì."

Bạch Tử xác định người này là Lam Trạch, ngón tay vừa chạm vào màn hình thì lại có thêm một tin nhắn mới.

"Nếu cô Bạch có thời gian nói chuyện thì hãy tới đây."

Câu cuối cùng là một địa chỉ.

Bạch Tử chỉ suy nghĩ một lát, sau đó cô nhanh chóng nói với Tiểu Dư một tiếng rồi đi tới điểm hẹn, đi tầm hơn hai mươi phút thì tới một phòng tranh.

Bạch Tử dừng xe rồi đi tới cửa, một người đàn ông mặc đồ đen khom lưng nói: "Cô Bạch, Lam tiên sinh đang chờ cô ở bên trong."

Bạch Tử không hề do dự đi vào phòng tranh, hôm nay không có một ai tới tham quan, ngay cả nhân viên công tác cũng không có ngoại trừ người đàn ông đứng ngoài cửa.

Bạch Tử không có tâm trạng thưởng thức những bức tranh đang treo trên tường kia, cô không ngừng bước về phía trong, cuối cùng cũng nhìn thấy Lam Trạch.

Cô bước tới chưa kịp mở miệng thì người kia đã chậm rãi nói: "Có người nói bức tranh chỉ là một vật chết, cũng có người nói bức tranh là một linh hồn vĩnh hằng, cô Bạch nghĩ sao?"

Bạch Tử nhìn về phía bức tranh ông đang nhìn, đây là một bức tranh màu nước vẽ cảnh đêm trong rừng..

"Bức tranh là cảnh bị dừng lại trong nháy mắt." Bạch Tử cười, "Con người của tôi không có tế bào nghệ thuật nên chỉ có thể nói như vậy."

"Không, cách nói của cô Bạch cũng rất thú vị." Lam Trạch xoay người lại nhìn cô.

Sắc mặt của ông càng thêm tái nhợt, tiều tụy.

Bạch Tử, "Sao hôm nay Lam tiên sinh lại có tâm trạng tới xem tranh vậy?"

"Tôi không có nhiều cơ hội đi du lịch nên chỉ có thể ngắm tranh để tự an ủi." Ánh mắt Lam Trạch xa xôi nhìn cô nhưng lại giống như nhìn một ai đó.

Không biết vì sao mà Bạch Tử lại cảm thấy hơi thở u buồn trên người ông càng ngày càng đậm, cô im lặng một lát rồi nói: "Vẫn chưa cảm ơn chuyện ngài đã giúp đỡ hôm trước."

Bây giờ nhà Hứa Khâm không bị làm phiền, nếu không phải là Lam Trạch ra tay thì chuyện cũng không thể giải quyết nhanh chóng như vậy được.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Tỷ phú trong bãi rác (52)

Edit: Ư Ư

Lam Trạch không nhịn được cười một tiếng. "Nếu lời cảm ơn của cô là vì Hứa Khâm thì không cần đâu, thằng nhóc Hứa Khâm kia cũng sẽ không nhận."

Đến bây giờ ông vẫn còn nhớ lúc trước thằng nhóc Hứa Khâm kia bảo đảm sẽ trả lại tất cả những thứ anh đã nợ.

Hứa Khâm không thích nợ người khác, đặc biệt là Lam Trạch, nhưng anh vẫn còn quá trẻ, đúng là anh trưởng thành hơn những người cùng lứa tuổi,

nhưng so với Lam Trạch thì anh chỉ giống như một con hổ mới mọc răng mà chưa biết săn mồi.

Nhưng điều làm người khác hâm mộ nhất trên người anh chính là tuổi trẻ,

Bạch Tửu, "Ngài nói muốn cho biết biết sự thật, bây giờ có thể nói chưa?"

"Trước khi nói thì tôi hy vọng cô Bạch có thể tắt hết tất cả các thiết bị điện tử trên người." Lam Trạch cười ôn hòa, "Tôi không hy vọng cuộc nói chuyện này bị truyền ra ngoài."

Bạch Tửu suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn tắt máy rồi hỏi: "Ngài có cần lục soát xem tôi còn mang theo thứ gì trên người không?"

"Không cần, tôi vẫn rất tin tưởng cô Bạch, mờ" Lam Trạch đi tới một cái ghế rồi ngồi xuống.

Bạch Tửu đi theo phía sau ngồi xuống đối diện ông.

Lam Trạch thở dài, "Quả nhiên là già rồi nên đứng một lát đã thấy khó chịu, ngồi xuống thoải mái hơn nhiều"

Câu nói của Lam Trạch không ngừng lộ ra tin tức để Bạch Tửu biết tình trạng sức khỏe của ông không tốt.

Bạch Tửu không nói gì.

Ông cười, "Cô Bạch không cần nghiêm túc vậy đâu, tôi không có ác ý với cô và cả Hứa Khâm mà ngược lại, tôi rất thích cô."

"Đó là vinh hạnh của tôi." Bạch Tửu coi như ông đang nói đùa nên cười rất là hào phóng

Lam Trạch bật cười lắc đầu, lại thở dài một tiếng. "Nếu tôi có thể trẻ lại mười tuổi, tôi nghĩ... tôi nghĩ dù tôi có gặp được người mình thích thì tôi cũng sẽ không hành động, dù gì tôi và Hứa Khâm cũng không giống nhau, cậu ấy có thể không có kỳ điều gì mà theo đuổi người mình thích nhưng cơ thể của tôi lại không cho phép tôi chạy quanh thế giới vì một người."

"Lam tiên sinh, có lẽ chúng ta có thể nói tới chuyện chính rồi." Bạch Tửu không muốn nghe thấy mấy câu nói giống như đang trấn trối này bởi vì cô cũng không biết mình nên nói gì về điều này.

Lam Trạch khẽ cười một tiếng, ông nói: "Được rồi, cô muốn biết sự thật thì tôi sẽ nói, giống như suy đoán của cô, Hứa Khâm là con trai của tôi."

Bạch Tửu cảm thấy hơi ngoài ý muốn khi nghe thấy đáp án này, nhưng câu nói tiếp theo của Lam Trạch lại làm cô càng thêm mơ hồ.

Ông nói: "Tôi và Tô Nguyệt không có quan hệ như cô nghĩ."

Bạch Tửu ngạc nhiên, "Ngài và mẹ của Hứa Khâm... Vậy, vậy chẳng lẽ Hứa Khâm không phải là con của Tô Nguyệt..."

"Không, Hứa Khâm là con trai của Tô Nguyệt."

Bạch Tửu càng thêm mơ hồ, Lam Trạch chính miệng thừa nhận Hứa Khâm là con của ông, Hứa Khâm cũng là con trai của Tô Nguyệt, nhưng mà ông lại không có quan hệ gì với mẹ Hứa?!

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Tỷ phú trong bãi rác (53)

Edit: U`U`

"Hay là... Hứa Khâm không ra đời giống như người bình thường." Bạch Tửu bình tĩnh nói.

Lam Trạch cười khề, "Cô Bạch rất thông minh, Hứa Khâm ra đời ở trong một căn phòng thí nghiệm, nói thẳng ra thì thằng bé được sinh ra bằng ống nghiệm."

Việc này cũng giải thích vì Lam Trạch không có quan hệ với Tô Nguyệt mà Hứa Khâm lại là con của hai người.

Bạch Tửu cười mắt hơi cong, "Đứa nhỏ này xuất hiện hẳn là không chỉ đơn giản như làm người thừa kế của Lam tiên sinh."

Nếu chỉ đơn giản như người thừa kế thì Tô Nguyệt cũng sẽ không trốn về trong nước, hơn nữa còn chặt đứt liên hệ với tất cả mọi người, lựa chọn một người chăm sóc đứa nhỏ này, may mà cuối cùng bà cũng gặp được một người thật lòng tốt với hai mẹ con, nếu không thì thật sự sẽ rất vất vả.

Lam Trạch mỉm cười, "Đứa nhỏ này không phải người thừa kế, vậy cô Bạch đoán thằng bé sinh ra với thân phận gì?"

"Ngài..." Sắc mặt Bạch Tửu hơi trầm xuống, "Coi anh ấy như vật chứa khí quan của mình sao?"

Ông cười khê nhưng không phủ nhận cách nói này, "Cô Bạch, cô đã từng nghe nói tới nhỏ trông đại nào chưa?"

"Ông là kẻ điên!" Bạch Tửu đột nhiên đứng lên, cô nắm chặt lấy góc váy không thể mình tát vào mặt ông ta.

Ban đầu cô nghĩ Lam Trạch chỉ muốn nhỏ trông khí quan trên người Hứa Khâm nhưng lại không nghĩ tới ông ta lại điên cuồng như vậy.

Lam Trạch vẫn ưu nhã cười nói: "Theo lý thuyết thì nhỏ trông đại nào không phải là không được."

"Nhưng cho dù cách làm này thành công thì ông vẫn còn là bản thân mình sạp?" Bạch Tửu bỗng nhiên cảm thấy trực giác của mình quá đúng, ông ta là một người rất nguy hiểm.

Lam Trạch hơi hơi nũ má rồi nói: "Tôi cũng đã từng nghĩ tới vấn đề này nhưng cô có biết cảm giác thân thể yếu đuối không thể chạy không thể nhảy bao năm qua của tôi không?"

Không phải ông chưa từng có tuổi trẻ, chỉ là lúc đó ông chỉ có thể ngồi trong phòng bệnh nhìn ra ngoài, chỉ có thể hâm mộ nhìn những người khác..

Cũng không có ai biết, mỗi khi nhìn thấy Hứa Khâm là ông lại nghĩ nếu mình có được thân thể này... Chẳng sợ chỉ có thể sống một ngày ông cũng nguyện ý dùng tất cả mọi thứ để đổi lấy.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Tỷ phú trong bãi rác (54)

Edit: U'U'

Người càng ôn hòa thanh nhã thì lại càng nguy hiểm.

Bạch Tửu không biết tại sao Tô Nguyệt biết được chuyện này, nhưng Tô Nguyệt có tình yêu của mẹ đối với đứa bé này là thật, cũng bởi vậy mà bà mới lựa chọn chạy trốn.

Đương nhiên Bạch Tửu cũng không biết cảm giác khi có một thân thể yếu ớt là thế nào, cô không thể đồng dạng nói "tôi hiểu cảm giác này", nhưng lập trường của cô vẫn rất kiên định, "Tôi khuyên ông tốt nhất nên từ bỏ loại ý tưởng này."

"Cô Bạch lo lắng cho Hứa Khâm sao." Lam Trạch tựa hồ cảm thấy rất thú vị.

Bạch Tửu bình tĩnh nói: "Cho dù người kia không phải Hứa Khâm thì ông cũng không được làm vậy."

Cách mà Lam Trạch nói chỉ có trên lý thuyết mà không hề có một sự bảo đảm nào, ví dụ như Lam Trạch thật sự thành công thì Hứa Khâm sẽ chỉ trở thành một Hứa Khâm có ký ức của Lam Trạch mà thôi.

Không ai có thể cho một đáp án khẳng định

Lam Trạch cười nhẹ không nói gì.

Bạch Tửu chỉ mất khoảng chế khi lần đầu nghe thấy Lam Trạch nói vậy, bây giờ cô đã lấy lại bình tĩnh, cô ngồi xuống ghế rồi cười nói, "Lam tiên sinh, ông nói với tôi chuyện này nghĩa là ông đã từ bỏ ý định nào rồi sao?"

"Chuyện này à..." Đôi mắt Lam Trạch có thêm vài phần ý cười, ông cười nói: "Nói không chừng là tôi có tính toán khác thì sao? Ví dụ như dùng cô Bạch để uy hiếp Hứa Khâm, làm cậu ta nhường thân thể đó cho tôi."

Bạch Tửu khẽ nhủ mày rồi lập tức thả lỏng lại, cô cười nói: "Nếu Lam tiên sinh muốn làm vậy thì ông đã sớm xuống tay rồi, sao lại phải nói nhiều như vậy chứ?"

Dù trước khi Hứa Khâm không quen cô thì Lam Trạch cũng có thể dùng gia đình để uy hiếp anh mà, sao lại phải chờ đến lúc này?

"Tôi xuống tay vào lúc này cũng không phải không có nguyên nhân." Lam Trạch rất là buồn rầu nói: "Dù gì thi đại học cũng là một chuyện rất phiền."

Bạch Tửu: "..."

Lam Trạch nhìn Bạch Tửu nghẹn lời, "Được rồi, không nói đùa với cô nữa, tôi mới cô Bạch tới đây chỉ với một nguyên nhân, đó là..."

"Tiểu Tửu!"

Một giọng nói đột nhiên vang lên, Bạch Tửu quay đầu lại nhìn lại, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, cánh tay bị người ta nắm lấy kéo lên, sau đó bị ôm chặt vào trong lòng người kia.

Hứa Khâm ôm chặt cô vào trong lòng, anh nhìn Lam Trạch vẫn bình tĩnh ưu nhã chăm chăm, đôi mắt đen nhánh tràn đầy lệ khi làm người sợ hãi, nếu lúc này có người dám tiến tới thì chắc chắn anh sẽ liều mạng với người đó.

"Tôi..."

Bạch Tửu vừa ngẩng đầu lên nói một từ thì đã bị một bàn tay đặt lên ót rồi ấn vào trong lòng ngực,

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 165: Ty phú trong bãi rác (55)

Edit: U`U`

Toàn thân Hứa Khâm đều phát ra hơi thở gọi là "Nguy hiểm", anh thấp giọng hỏi Bạch Tửu, "Ông ta có làm gì em không?"

"Không." Bạch Tửu buồn buồn nói.

Hứa Khâm hơi thả lỏng người.

Lam Trạch cười khê, "Xem ra cô Bạch là người rất quan trọng trong lòng cậu, cậu tới đây nhanh như vậy nghĩa là cậu đã không chút do dự đồng ý với yêu cầu của tôi."

"Yêu cầu gì vậy?" Bạch Tửu ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hứa Khâm im lặng giống như không biết phải nói thế nào.

Lam Trạch cười trả lời giúp Hứa Khâm, "Cậu ấy đồng ý trở thành người thừa kế của tôi."

Bạch Tửu cũng không ngạc nhiên đã đoán được phần nào

Lam Trạch dùng cô để ép Hứa Khâm trở thành người thừa kế của mình, vì sao phải dùng từ "ép", đương nhiên là bởi vì Hứa Khâm không muốn có quan hệ gì với Lam Trạch, mà anh cũng không phải đầu cơ trục lợi người, nếu là những người khác thì chắc chắn sẽ vui vẻ đồng ý rồi.

Sự cao ngạo này giống như Lam Trạch.

Nếu không phải người của Lam Trạch nói với anh Bạch Tửu đang ở trong tay ông thì chắc chắn anh sẽ không bao giờ chấp nhận.

Sau khi Hứa Khâm gọi điện thoại cho cô nhưng lại thấy cô tắt máy thì hoàn toàn luống cuống, không kịp nghĩ nhiều bèn lập tức đáp ứng yêu cầu của Lam Trạch.

Bạch Tửu vỗ vỗ lưng Hứa Khâm bối, cô đứng bên cạnh anh, ánh mắt phức tạp nhìn về phía, "Ông không muốn lấy đi thân thể của Hứa Khâm."

Hứa Khâm cũng nhìn về phía Lam Trạch, khác với Bạch Tửu, anh đã biết quan hệ của mình và Lam Trạch từ lâu, thật ra một tháng trước ông đã tới tìm anh và nói muốn bồi dưỡng anh thành người thừa kế của mình.

Khi đó Hứa Khâm lập tức từ chối vì anh không muốn có quan hệ gì với Lam Trạch.

Lam Trạch thân nhiên cười, đôi mắt ôn hòa nhìn cô chậm rãi nói: "Có thể lừa một người thông minh như cô Bạch Tiểu Thư và nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô cũng là một chuyện rất thú vị"

Sắc mặt Bạch Tiểu Thư cứng đờ, hóa ra ông cố tình lừa cô.

Hứa Khâm đẩy Bạch Tiểu Thư ra sau lưng chặn lại ánh mắt của Lam Trạch rồi lạnh lùng nói, "Yêu cầu của ông tôi đã đáp ứng, nếu lần sau ông còn dám xuống tay với cô ấy thì cho dù là đồng quy vu tận tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông."

"Sai." Lam Trạch đứng lên, "Cậu phải mạnh hơn, mạnh đến nỗi không có ai có thể uy hiếp cậu, Hứa Khâm, đây mới là thế giới của người trưởng thành."

Hứa Khâm không cam lòng yếu thế nói: "Khi tôi trưởng thành thì ông cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa."

"Vây..." Lam Trạch mỉm cười, "Theo quan hệ huyết thống thì cô Bạch phải gọi tôi một tiếng cha đây."

Bạch Tiểu Thư và Hứa Khâm đều đen mặt.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Tỷ phú trong bãi rác (xong)

Edit: U'U'

"Anh rất ghét ông già kia."

Bạch Tiểu Thư đứng bên ngoài phòng tranh, tuy trên mặt cô vẫn hơi hơi mỉm cười nhưng tâm trạng lại không được tốt lắm.

Hứa Khâm rũ mắt nhìn cô, giọng nói không có chút phập phồng nào, "Anh sẽ không để ông ta xuất hiện trước mặt em thường xuyên."

Bạch Tiểu Thư nắm tay anh buồn buồn nói: "Nhưng mà anh đã đồng ý yêu cầu của ông ta vì em."

"Không sao cả." Anh nói: "Một ngày nào đó anh sẽ chứng minh với mọi người rằng anh có thể làm tốt hơn ông ta."

Lúc trước Hứa Khâm cũng có lý do để anh không muốn trở thành người thừa kế của Lam Trạch, thứ nhất là anh không thích Lam Trạch, thứ hai là anh không muốn bị người ta nói là may mắn nhất được thành quả của người khác. Hứa Khâm tin tưởng vào bản thân mình, chỉ cần có đủ thời gian, thành tựu mà anh đạt được sẽ không kém Lam Trạch.

Bạch Tiểu Thư cũng tin Hứa Khâm có thực lực này, không phải trong cốt truyện sau này Hứa Khâm cũng trở thành chủ tịch của một công ty lớn sao?

Từ từ...

Bạch Tiểu Thư lấy lại tinh thần, không phải bây giờ Hứa Khâm đang đi trên con đường giống như trong cốt truyện sao?

Bỗng nhiên cô cảm thấy rất lo lắng.

Hứa Khâm thấy vẻ mặt của cô không đúng lắm ben hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao." Bạch Tiểu Thư lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đã tính toán bùm bùm.

Hứa Khâm im lặng một lát rồi mỉm môi nói: "Em sẽ ghét anh vì đột nhiên anh trở thành người thừa kế sao?"

Câu hỏi gì vậy?

Bạch Tiểu Thư không thể không im lặng một lát rồi mới nói: "Anh đừng nghĩ nhiều, em sẽ không ghét bỏ anh."

Anh khẽ thả lỏng rồi chậm rì rì nói: "Em yên tâm, sau này địa vị trong gia đình của em sẽ không thay đổi."

Bạch Tiểu Thư chưa trả lời thì đã bị anh ôm vào trong lòng, Hứa Khâm vỗ vỗ lưng cô rồi nghiêm túc n, "Ông Hứa tuyệt đối là người nghe lời bà Hứa nhất."

"Tuy rằng em muốn nói là em rất cảm động, nhưng mà..." Bạch Tiểu Thư nhìn anh với vẻ mặt bất đắc dĩ, "Những lời này chờ anh hai mươi tuổi rồi nói sau."

Hai mươi tuổi là tuổi được cho phép kết hôn của đàn ông.

Hứa Khâm không có nửa phần do dự nói, "Chúng ta có thể đi sang Pháp."

Nước Pháp có thể kết hôn lúc mười lăm tuổi.

Anh lại nói: "Chờ anh đi đại học xong chúng ta sẽ đi luôn."

Bạch Tửu cảm thấy bản thân càng thêm tội lỗi, cô ho khan một tiếng rồi nói: "Chuyện này... Đừng nên vội vàng."

Bây giờ cô đang rất hưởng thụ cảm giác yêu đương, còn chuyện kết hôn thì cô chưa nghĩ tới. Với cả nhờ sau khi vào đại học Hứa Khâm gặp được những em gái xinh đẹp khác thì sao?

Tuổi trẻ của anh vẫn đang tiếp tục nên còn có rất nhiều lựa chọn khác, không cần bởi vì cô mà trói buộc bản thân mình.

Hứa Khâm miễn cưỡng nhận ra Bạch Tửu khá bài xích hai chữ "kết hôn", anh thông minh không nói thêm gì, nhưng khi rũ mắt xuống thì ai cũng không biết anh nghĩ những gì.

Trong phòng tranh, Lam Trạch uống một ngụm rượu vang đỏ nhìn hai người đang ôm nhau bên ngoài, người bên cạnh khuyên nhủ: "Tiên sinh, thân thể của ngài không tốt, không thể uống rượu."

"Biết rõ không thể mà vẫn làm..." Lam Trạch cười một tiếng, "Đây mới là tuổi trẻ."

Trên bàn là một phần văn kiện bị xé nát, chỉ là ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mấy chữ "trao đổi thân thể".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Ngoại truyện Hứa Khâm (1)

Edit: U'U

Cực cực khổ cực cố gắng học ba năm cấp ba chỉ vì một ngày thi đại học.

Trước khi thi đại học một thời gian Bạch Phàm Phàm mới ôm chân Phật nên miễn cưỡng coi như tạm được. Cũng đổ vào một trường đại học không tốt cũng không đến nổi kém. Còn Hứa Khâm, anh là thủ khoa năm nay Bạch Tửu không cần lo lắng về vấn đề anh chọn trường nào

"Chị, chị không tham gia lễ tốt nghiệp của em được thật à?" Bạch Phàm Phàm đứng ngoài cửa chờ mong nhìn Bạch Tửu đang ngồi trên sofa.

Bạch Tửu lật văn kiện không nhanh không chậm nói: "Em xem chị còn nhiều văn kiện chưa xem như vậy thì sao có thể đi được?"

Bạch Phàm Phàm bất mãn vênh mặt.

Bạch Tửu ngẩng đầu nhìn Bạch Phàm Phàm an ủi: "Ngoan, sau khi kết thúc lễ tốt nghiệp cứ đi chơi với bạn bè, nhớ chụp nhiều ảnh một chút cho chị xem."

"Được rồi..." Bạch Phàm Phàm thỏa hiệp, cô tự an ủi bản thân, Bạch Tửu không đi cũng tốt, miễn cho tên thầy giáo biến thái kia đánh chủ ý linh tinh.

Qua hơn mười phút, chuông cửa vang lên.

Bạch Tửu buông văn kiện xuống đi mở cửa, không ngoài dự đoán của cô, bên ngoài là một nam sinh quen thuộc. Lúc cô nhón chân lên thì anh cũng thuận thực cúi người xuống.

Hứa Khâm ôm cô đi vào bên trong cũng thuận tiện đóng cửa lại, một lúc lâu sau nụ hôn này mới kết thúc, anh thấp giọng hỏi, "Đền hồng ở đâu?"

"Không vội, anh uống nước trước đi." Bạch Tửu rời khỏi cái ôm của anh, cô cầm lấy một cốc nước mình đã chuẩn bị sẵn rồi mỉm cười ngọt ngào nói: "Còn một lúc nữa mới tới lễ tốt nghiệp, không cần gấp."

Hóa ra là Bạch Tửu đã gọi điện thoại cho Hứa Khâm nhờ anh tới thay đèn, phần thưởng là cô sẽ tham gia lễ tốt nghiệp của anh, nói cách khác nghĩa là cô đồng ý thừa nhận là bạn gái của anh trước mặt mọi người.

Hứa Khâm đương nhiên nhanh chóng chạy tới, hơn nữa hôm nay anh cảm thấy cô cực kỳ ngọt ngào, hân hạnh lấy ly nước uống cạn rồi mềm nhũn nói: "Hôm nay em đặc biệt mê người."

"Có thể làm anh thần hồn điên đảo không?" Bạch Tử cười cong mắt, cô là người lớn tuổi hơn nên rất ít khi lộ ra vẻ đáng yêu trước mặt anh.

Hứa Khâm chớp chớp mắt ngốc ngốc nhỏ giọng nói: "Thần và hồn của anh đều là em..."

Dứt lời, anh chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ nhắm mắt lại.

Lần thứ hai mở mắt ra, Hứa Khâm cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, anh nhìn lên trên trần nhà, hai mắt còn có vài phần mê mang, cho đến khi anh quay đầu sang bên cạnh mới nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp đang say ngủ.

Cô gối đầu lên ngực anh, một tay ôm eo anh, một chân gác lên đùi anh ngủ ngon lành.

Trái tim Hứa Khâm bỗng nhiên mềm nhũn, anh muốn giang tay ôm cô vào trong ngực thì lại cảm thấy không cử động được.

Hứa Khâm ngược mắt nhìn lên trên thì thấy hai cánh tay của anh đang bị trói vào hai bên giường.

Anh im lặng rũ mắt nhìn cô gái đang ngủ ngon lành trên ngực mình, tâm tình bỗng nhiên có chút... chờ mong khó có thể miêu tả.

Lại còn... cảm thấy khá là kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Ngoại truyện Hứa Khâm (2)

Edit: U' U'

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người đang ngủ chậm rãi cử động.

Bạch Tử mơ màng mở mắt, cô cọ cọ ngực người nằm bên cạnh theo thói quen, đương nhiên hai tay hai chân vẫn ôm chặt anh.

"Ngủ ngon không?"

Giọng nói trầm thấp của nam sinh vang lên làm cả người cô tê dại.

Cô ngược mắt nhìn lên lại chạm vào đôi mắt đen nhánh dịu dàng như nước của anh. Ở bên cạnh cô càng nhiều anh càng quen với việc bộc lộ tình cảm thật sự của mình ở trước mặt cô.

Chỉ tiếc là lúc này anh còn đang bị trói.

Bạch Tử không hề cảm thấy chột dạ, cô ngồi dậy dụi mắt rồi hỏi: "Anh có thấy tê tay không?"

"Đã tê rần." Anh thành thật trả lời.

Bạch Tử nghiêm túc xoa xoa cánh tay anh, hai người đều không nói gì, anh không hỏi tại sao cô lại vậy mà cô cũng không giải thích nhiều, không khí hài hòa một cách kỳ lạ.

Qua hơn mười giây anh bỗng nhiên nói: "Mấy ngày nay anh đều tập luyện."

Bạch Tử hơi dừng lại động tác.

Hứa Khâm lại chậm rãi nói: "Cũng không biết có thành quả gì không."

"Đề em kiểm tra thử!" Bạch Tử hứng thú nghiêng người hôn lên má anh một cái.

Anh cảm nhận được có một bàn tay đang chui vào bên trong áo nên nghiêm trang hỏi: "Thế nào?"

"Ừm..." Cô vừa lòng nói: "Rất tốt."

Phải biết rằng gần đây anh rất nghiêm túc bảo vệ cơ thể nên không cho cô chạm vào một xúu nào cả.

Anh lại tiếp tục đề nghị, "Em có thể nhìn thử xem nó có tốt như lúc sờ không?"

"Được nhìn nữa à?" Bạch Tửu ngây dại, loại cảm giác này giống như hàng năm mua vé số chỉ để trúng giải khuyến khích mà cuối cùng lại được giải nhất.

Hứa Khâm gật đầu, "Có thể."

Khóe môi cô khẽ nhúc nhích lộ ra sự kích động trong đáy lòng, cuối cùng cô cũng được nhìn sao!?

Bạch Tửu muốn che mặt, cô nói thầm một tiếng tội lỗi trong lòng rồi run rẩy duỗi tay chạm vào áo thun trắng của nam sinh. Nhưng ngay sau đó cô đã phát hiện ra một vấn đề.

Hứa Khâm nhìn Bạch Tửu đột nhiên dừng tay lại.

Bạch Tửu rói rầm, "Em không cởi được áo."

Anh đề nghị, "Em có thể lấy kéo cắt."

"Không được." Cô lắc đầu, "Bộ đồng phục này là kỷ niệm một thời thanh xuân của anh, em không cắt đâu."

Hứa Khâm chớp mắt, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Bạch Tửu: "..."

Nội tâm đấu tranh kịch liệt.

Có lẽ là đau lòng cô nên anh đề nghị, "Em có thể cởi dây thừng ra, đợi anh cởi áo ra rồi trói lại."

"Anh..." Bạch Tửu không xác định hỏi, "Anh chắc chắn mình sẽ làm như vậy chứ?"

"Anh sẽ không lừa em"

Bạch Tửu nghĩ nghĩ, cũng đúng, Hứa Khâm là người nói là làm, điều quan trọng là cô đã mơ ước cơ thể của anh quá lâu rồi! Lại nói, nếu anh lừa cô thì cô cũng có thể trói lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Ngoại truyện Hứa Khâm (3)

Edit: U' U'

Bạch Tửu ho khan một tiếng rồi nghiêm trang nói: "Vậy được rồi, em sẽ cởi trói cho anh."

Hứa Khâm nhìn cô cởi trói rồi tràn đầy mong chờ nhìn anh.

Hứa Khâm khẽ nhếch môi, "Trước khi cởi áo anh muốn một phần thưởng."

"Cái gì?"

Hứa Khâm ôn nhu hôn lên môi cô, Bạch Tửu cũng chỉ thất thần một lát rồi nhanh chóng ôm cổ anh nhắm mắt lại, chìm đắm trong nụ hôn triền miên lưu luyến này.

Đầu lưỡi của anh cướp hết ngọt ngào trong khoang miệng, hơi thở của cô cũng dần dần trở nên dồn dập giống như sắp chết chìm trong sự dịu dàng của anh.

Chờ đến khi hai người đều không thở nổi thì nụ hôn này mới xem như kết thúc.

Hứa Khâm khẽ cười.

Bạch Tửu rất ít khi nghe thấy tiếng cười của anh, lúc cô lấy lại tinh thần thì cả người đã bị đè xuống giường, không chỉ có như thế, mà anh còn dùng dây thừng buộc hai tay cô lại trên đỉnh đầu.

Bạch Tửu: "..."

Anh hôn nhẹ lên môi cô, "Lúc còn rất nhỏ anh đã giúp bố mẹ làm việc nên rất quen với việc này."

Trên đầu từ sắc có một con dao mà!

Về mặt Bạch Từ không tốt lắm, "Anh nói sẽ không lừa em mà?"

"Anh chỉ nói dùng dây thừng trói lại nhưng lại không nói người bị trói là ai." Hứa Khâm khẽ vuốt mặt cô, ý cười trong mắt làm người trầm mê.

Bạch Từ giật giạt tay, muốn dùng sức làm đứt sợi dây thừng này chỉ là việc nhỏ nhưng khi nhìn thấy anh bắt đầu cởi áo đồng phục xuống thì... mong muốn thoát khỏi sợi dây thừng này cũng không mạnh mẽ như lúc này nữa.

Cuối cùng chiếc áo thun kia cũng đã rơi xuống đất trước ánh mắt chăm chú của cô. Làn da màu lúa mạch giống như đang thể hiện sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể, nhìn xuống phía dưới, nhân ngư tuyến ần hiện làm người càng thêm mơ màng.

Cô cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm gào thét.

Hứa Khâm cúi người hôn lên tai cô, lại hôn xuống cằm, cổ... Cuối cùng hôn lên xương quai xanh.

Cô thấy sự việc đã phát triển sang hẳn một hướng khác, "Từ từ... Hứa Khâm, anh còn chưa thành niên, em không thể phạm tội!"

Nhìn đi, tới lúc này rồi mà cô vẫn còn nhớ tới chuyện quan trọng nhất!

Đúng là một công dân lương thiện đầy trách nhiệm!

Cô nghe thấy tiếng cười khẽ bên tai, anh thông thả nói, "Em không biết à? Hôm nay vừa vặn là ngày sinh nhật mười tám tuổi của anh."

Bạch Từ hít một ngụm khí lạnh.

Trong trường học, lễ tốt nghiệp vẫn còn đang tiếp tục.

Bạch Phàm Phàm không có hứng thú với người đang phát biểu trên sân khấu nên cúi đầu chơi di động. Thật ra người phát biểu phải là Hứa Khâm nhưng không biết vì sao lại không thấy người đầu nên phải tìm người khác, Bạch Phàm Phàm nhàm chán nhìn lướt qua tin "Công ty Thiên Thịnh tuyên bố có người thừa kế", cuối cùng cũng không nhìn được mà nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên cạnh, "Không phải thầy nên ngồi ở ghế dành cho giáo viên à? Thầy ngồi ở đây làm gì?"

"Tôi đang nhớ lại thời thanh xuân của mình." Tống Từ nhìn về phía xa giống như đang nhớ lại.

Bạch Phàm Phàm hừ một tiếng.

Tống Từ im lặng vài giây rồi tò mò hỏi: "Hôm nay chị gái em không tới à?"

"Chị tôi có việc."

"Vậy em biết Hứa Khâm cũng không tới không?"

"Vô nghĩa, ai mà chẳng biết Hứa Khâm không tới."

"Em không tò mò vì sao Hứa Khâm và chị gái em đều không đến à?"

Bạch Phàm Phàm không kiên nhẫn cảnh cáo, "Thầy đừng có mà vừa mở miệng đã nói tới chị gái tôi được không, tôi nói cho thầy biết, tôi sẽ không đồng ý để chị tôi yêu thầy đâu!"

Tống Từ nhìn Bạch Phàm Phàm với vẻ mặt phức tạp, cô bé này vẫn chưa biết mình đang phòng bị nhầm người, hẳn bỗng nhiên nghĩ, đầu óc như vậy chắc chắn sẽ bị đàn ông lừa.

Thân là bạn học của Bạch Từ, sau này hẳn dành chú ý nhiều hơn tới cô bé này để tránh trường hợp trên xảy ra vậy!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Bạn trai của tôi không phải là người (1)

Edit: U'U

Họ tên: Bạch Tửu

Mã số: 9981

Cấp bậc: Bốn cấp

Số nhiệm vụ hoàn thành: 26

Bạch Tửu đứng trong không gian vui mừng nhìn tấm thẻ màu xanh trước mặt vì cuối cùng cô cũng được lên cấp bốn. Quản lý viên cấp bốn nghe hay hơn quản lý viên cấp ba nhiều, cô giờ tay chạm vào, tấm thẻ hiện lên một dòng chữ nhỏ màu trắng: "Có đi sang thế giới tiếp theo không?"

Bạch Tửu chọn đồng ý rồi nhắm mắt lại tiếp thu cốt truyện.

《 Chọc nhăm quân tâm 》 là một quyển ngôn tình tiểu thuyết tiên hiệp, nam chính Cố Trường Tinh, đừng thấy tên của hắn là Trường Tinh nhưng tính cách của người nam nhân này lại lạnh lẽo đến tận xương, hắn là vị kiếm tiên tị thế rất ít khi xuất hiện, cũng là tông chủ tiên tông mà vạn người kính ngưỡng, lần đầu tiên hắn ra khỏi núi Vĩnh Tịch là do hắn tính được nhân gian sẽ gặp nạn vì một tên ma đầu đã sống lại, mà người có thể hóa giải kiếp nạn lần này phải là người có hóa sát mệnh cách, như bình thường, nữ chính Khương Đường chính là người này, trên cánh tay của nàng có một vết bớt hình chim Trọng Minh.

Cái gọi là hóa sát mệnh cách, nghĩa là không cần tu luyện cũng có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thể nhìn thấy, lại là kỳ tài tu tiên ngàn năm khó gặp, khi Cố Trường Tinh tìm được Khương Đường và mang nàng đi thì nữ chính lại nhìn thấy một tên lưu manh đang bắt nạt một nữ tử che mặt, Khương Đường ý vào có sự bảo vệ của Cố Trường Tinh bèn xông lên bảo vệ kẻ yếu.

Cuối cùng ác bá bị Cố Trường Tinh đánh chạy mất, khăn che mặt của cô nương kia lại bị gió thổi rơi xuống dưới, chặc, hóa ra vị mỹ nhân này còn là con gái của huyện lệnh, càng không khéo là trên cánh tay của mỹ nhân này lại có vết bớt hình chim Trọng Minh.

Cố Trường Tinh nhú mày, người có hóa sát mệnh cách trăm năm chỉ xuất hiện một người, không thể cùng lúc xuất hiện hai người như vậy được, vì thế Cố Trường Tinh chỉ đành mang cả hai người về tiên tông.

Nếu hỏi vì sao huyện lệnh lại để con gái của mình tới tiên tông, nguyên nhân rất đơn giản, tu tiên không phải là người bình thường có thể tu, nếu con gái ông thành người tu tiên thì sau này có thể không phù hộ cho dòng họ sao?

Tuy Cố Trường Tinh mang hai người về nhưng có lẽ là do nam chính và nữ chính có một loại lực hấp dẫn nào đó nên nam chính nhanh chóng phát hiện ra trong mắt trong đầu mình tràn ngập hình bóng của Khương Đường, loại cảm giác này quá xa lạ với hắn, từ khi hắn có ký ức tới nay chỉ biết tu luyện ở trong núi Vĩnh Tịch, trong lòng không có vướng bận.

Vì thế Cố Trường Tinh đột nhiên sinh ra tâm ma, bề ngoài của hắn vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng hành động lại càng thêm cực đoan, dục vọng khống chế của hắn với Khương Đường càng thêm mãnh liệt, hơn nữa vì bảo vệ Khương Đường mà hắn bắt đầu đối xử tốt với con gái của huyện lệnh, làm trong lòng nàng trừu tượng không còn ai khác.

Nhưng Khương Đường không hiểu Cố Trường Tinh muốn bảo vệ mình, nàng chỉ cảm thấy mình thích hắn nhưng hắn lại không thích nàng, bị cốt truyện này ngược đầu ngược đốn, nàng biết người có hóa sát mệnh cách phải hy sinh chính bản thân mình, nàng không muốn mất đi người mình yêu nên tình nguyện hi sinh, ngày ma đầu sống lại cũng là ngày nàng biến mất, kiếp nạn không còn mà ngay cả thi thể của nàng cũng không để lại.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Bạn trai của tôi không phải là người (2)

Edit: U'U

Lúc đó Cố Trường Tinh bắt đầu bị ngược thế thảm, ruột gan đứt từng khúc, không gì đau khổ hơn khi trái tim đã chết, hắn dùng hơn phân nửa tu vi đổi lấy cơ hội Khương Đường đầu thai chuyển thế rồi sau đó xuống nhân gian tiếp tục chuyện tình với Khương Đường.

Thôi thôi, cốt truyện chuyển thế tới chuyển thế đi này quá dài, Bạch Tửu không có hứng thú đọc hết.

"Bạch cô nương, ta ở căn phòng đối diện, như vậy sau này chúng ta cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, tốt quá rồi."

Tiểu cô nương ngồi trong phòng nở một nụ cười ngọt ngào với Bạch Tửu, nụ cười giống như ánh mặt trời làm người không thể rời mắt.

Bạch Tửu nghĩ tới đoạn văn miêu tả trong truyện, tuy Khương Đường không xinh đẹp như con gái huyện lệnh nhưng trên người nàng ấy lại tràn đầy sức

sống, chỉ cần ở bên cạnh là cảm thấy giống như được ngâm mình dưới nắng mặt trời.

Chắc, loại hình này đúng là dễ làm người rung động.

Vì thế, Bạch Tử tiếp tục bảo trì nhân thiết dịu dàng của mình, nàng chậm rãi nở một nụ cười, "Khương cô nương, sau này đừng gọi ta là Bạch cô nương, quá xa lạ, tuổi của hai ta cũng xấp xỉ, ở chung một thời gian cũng coi như là bạn bè, gọi thẳng tên nhau thì sao?"

Bạch Tử thân thiết kéo tay Khương Đường.

"Được, được..." Khương Đường có chút thụ sủng nhược kinh, trước đó nàng sống ở nơi bản hàn nên chỉ có thể nhìn và hâm mộ những thiên kim như Bạch Tử từ xa, ngay cả khi được Bạch Tử nắm tay, nàng cũng nghĩ tay Bạch Tử so với tay của mình đúng là da thịt như tuyết giống như những lời văn nhân kia nói.

Bạch Tử nhẹ nhàng cười rồi giả vờ thuận miệng hỏi: "Tiểu Đường, người cảm thấy Cô tông chủ là người thế nào?"

"Hắn à..." Về mặt Khương Đường không tốt lắm, "Hắn giống như một khối băng vậy, một câu vĩnh viễn không quá ba chữ, tuy ta rất cảm động vì hắn đã mang ta về tiên tông sau khi người thân qua đời nhưng ta tuyệt đối không muốn ở chung với hắn, quá lạnh."

Bạch Tử gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng mà nàng vẫn nói thêm "Có lẽ sau khi người tiếp xúc với hắn thì người sẽ phát hiện ra hắn cũng biết vui buồn giận hờn như những người bình thường."

Khương Đường nhớ tới lúc mới gặp Cố Trường Tinh, hắn một thân bạch y từ trên trời bay xuống, người thường nhìn thấy chỉ có thể quý xuống hô thần tiên, người như vậy sao có thể có vui buồn giận hờn cơ chứ?

Khương Đường nhũm mày nói: "Ta chỉ cảm thấy hắn cao không thể với tới."

Bạch Tử nghĩ thầm, xem ra nàng cần mất nhiều thời gian để dẫn Khương Đường khai quát thế giới nội tâm của Cố Trường Tinh, chỉ có làm nàng ấy biết hắn thích nàng ấy thì mới gần cận được chuyện hy sinh bản thân kia xảy ra.

Bạch Tử nhìn tấm thẻ màu xanh đang hiển thị một dòng chữ nhỏ trước mặt:

"Đang tiến hành nhiệm vụ: Ngăn cản kiếp nạn của nhân gian với điều kiện Khương Đường không chết."

Bạch Tử bình tĩnh suy nghĩ, xem ra đến lúc đó nàng phải hy sinh trước Khương Đường rồi. Chỉ hy vọng hóa sát mệnh cách trên người nàng đáng tin một chút, vì dựa theo định luật nữ phụ thì khả năng hóa sát mệnh cách trên người nàng là giả cao hơn rất nhiều.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Bạn trai của tôi không phải là người (3)

Edit: U'U

Mỗi một đệ tử trong tiên tông đều có việc của bản thân mình. Nếu tu vi cao có thể sẽ được phái đi bảo vệ Kỳ Bảo Các, tu vi thấp thì có thể sẽ chăm sóc tiên thảo, theo tổ huấn, điều này phải làm để bồi dưỡng ý thức trách nhiệm của mỗi đệ tử. Đương nhiên, nếu tu vi càng cao thì càng có thể đảm nhiệm những việc quan trọng hơn.

Tuy Bạch Tử và Khương Đường mới đến tiên tông nhưng theo quy định, hai người vẫn sẽ phải làm việc. Ngày thứ hai tới núi Vĩnh Tịch, các nàng bị Cố Trường Tinh - người Khương Đường đánh giá là khối băng triệu kiến.

Trong đại điện tràn ngập hơi thở thánh thần, có một nam nhân mặc bạch y, dáng người cao lớn, đôi mắt lạnh lẽo như tuyết, cả người vĩnh viễn mang theo khí lạnh giống như cả linh hồn đều bị một tầng tuyết dày bao phủ, không có một chút âm áp.

Khương Đường chà xát cánh tay theo thói quen rồi nhỏ giọng nói với Bạch Tử đang đứng bên cạnh: "Ta đã nói rồi mà, hắn cực kỳ lạnh lùng."

Đừng nói như vậy chứ, sau này người ta còn là chồng của người đấy.

Bạch Tử nói thầm trong lòng, nàng huých tay nhắc nhở Khương Đường Cố Trường Tinh có thể nghe thấy hai người nói gì, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hắn hướng về phía nàng ấy là biết ngay.

Khương Đường rung mình một cái rồi đứng thẳng người không dám nói thêm nữa.

Giấy tiếp theo lập tức có hai cái thẻ gỗ xuất hiện trước mắt hai người.

Cùng lúc đó, một giọng nói thanh lãnh cũng vang lên, "Chọn."

Một chữ, sạch sẽ lưu loát.

Ý bảo hai người mỗi người chọn một cái nhưng hai người sẽ không biết chữ trên thẻ gỗ là gì. Chọn tấm thẻ nào thì sau này sẽ phải làm việc ghi trên tấm thẻ đó.

Bạch Tửu và Khương Đường nhìn nhau rồi tùy ý lấy tấm thẻ trước mặt mình, Khương Đường lật lại thì thấy bốn chữ "Quét dọn đại điện", Bạch Tửu thu hồi ánh mắt nhìn về phía tấm thẻ gỗ trong tay mình thì là "Chăm sóc hồ sen".

Khương Đường thấy Cố Trường Tinh xoay người định đi bèn vội vàng nói: "Ta không có ý kiến gì về chuyện phải làm việc nhưng có thể nói cho chúng ta biết bao giờ sẽ được học pháp thuật không?"

"Tần bốn phận." Cố Trường Tinh dứt lời, người cũng không thấy.

Khương Đường bĩu môi, nếu không phải nghe hắn nói tới nơi này có thể học pháp thuật thì chắc gì mình sẽ tới đây, nàng ấy vừa quay đầu lại thì thấy Bạch Tửu định đi ra ngoài, Khương Đường vội đuổi theo hỏi: "Tiểu Tửu, ngươi phải làm gì thế?"

"Ngươi nói đi?" Bạch Tửu cười quơ quơ thẻ gỗ trong tay, "Ta thấy ý của tông chủ là khi nào chúng ta có thể làm tốt việc này thì mới có thể học pháp thuật."

Khương Đường, "Vậy ta phải nhanh chóng đi tìm đồ tới quét dọn đại điện!"

Bạch Tửu trầm nghĩ, quả nhiên thứ không thiếu nhất trên người nàng ấy là sức sống.

Bạch Tửu ra đại điện cũng hỏi thăm vị trí của hồ sen và tình hình ở đó, hồ sen này ở góc yên tĩnh nhất trên núi Vĩnh Tịch, nơi này linh khí loãng nên không có nhiều người tới. Sau khi người này biết chuyện nàng được phải đi chăm sóc hồ sen còn rất là đồng tình, dù gì thân là một người muốn tu tiên thì ai lại muốn đi đến những nơi có linh khí loãng chứ?

Thật ra Bạch Tửu cảm thấy không sao cả, nàng nghe nói hồ sen còn nuôi tôm cá gì đó. Nàng tìm tông quan lấy vài thứ rồi đi tới hồ sen. Càng đi càng cảm thấy heo lánh, không có cả một tiếng chim, tới nơi, trước mắt nàng là một hồ nước được làm bằng bạch thạch, trong ao có lá xanh và hoa sen, mặt nước mơ hồ có sương mù lượn lờ.

Nàng ngồi xổm xuống cạnh ao rồi nhìn chăm chăm mặt nước trong suốt, quả nhiên nhìn thấy mấy con cá đang bơi lội bên trong, nàng rắc một ít thức ăn, vốn tưởng rằng mấy con cá này sẽ vui sướng ăn nhưng đột nhiên có một con cá chép đỏ bơi tới, nó mang theo khí thể không thể đỡ xông tới ăn hết sạch thức ăn mà không thèm để cho những con cá còn lại chút nào.

Mấy con cá trắm đen kia chỉ đứng im nhìn hành động của nó giống như đám trẻ con bị lưu manh bắt nạt nhưng không dám phản kháng.

Con cá chép màu đỏ kia ăn hết thức ăn trong hồ, có lẽ là thấy Bạch Tửu không tiếp tục rải thức ăn nên nó bắt đầu bơi tới sát mặt nước phun bong bóng.

Bạch - không hiểu sao lại cảm thấy con cá kia đang nói ta vẫn chưa ăn no - Tửu: "..."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Bạn trai của tôi không phải là người (4)

Edit: U'U

Có lẽ... Đây chỉ là ảo giác của nàng thôi.

Bạch Tửu im lặng một lát rồi rắc thêm chút thức ăn, những con cá trắm đen khác còn chưa động đậy thì con cá chép màu đỏ kia đã bá đạo ăn hết sạch sẽ, lại thấy bộ dáng không dám tiến lên của chúng nó làm nàng cảm thấy được vài phần chua xót là thế nào?

Bạch Tửu dịch sang bên trái một bước với vẻ mặt vi diệu, nàng cố ý rắc thức ăn về phía mấy con cá trắm đen kia, ngoài dự đoán cũng trong dự đoán của nàng, cho dù đồ ăn rơi xuống trước mặt thì chúng nó cũng không dám ăn mà bơi ra phía khác, giống như dân chúng nhường đường cho hoàng đế vậy, còn cá chép đỏ lập tức bơi tới ăn sạch sẽ.

Sau đó nó lại phun bong bóng với Bạch Tửu giống như đang nói nàng không biết nhìn sắc mặt của cá, sao không rài thức ăn ở trước mặt nó? Làm nó phải bơi qua bơi lại.

Bạch Tửu nhướng mày, nàng không muốn thừa nhận có một ngày mình sẽ bị một con cá trách móc. Nàng thả nốt số thức ăn trong tay xuống nước, cá chép đỏ đong đưa đuôi cá, có thể nhìn ra nó đang vui vẻ, nhưng ngay khi nó đang vui vẻ ăn thì lại có một bàn tay bắt lấy nó kéo lên.

Nó giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay này nhưng lực lượng của một con cá sao có thể so sánh với người cơ chứ.

Bạch Tửu một tay chống cằm nghiêng đầu nhìn cá chép đang giãy giụa, cười tủm tỉm nói: "Nhìn kỹ thì vảy cá của ngươi cũng khá đẹp đấy."

Lúc nó ở trong nước thì nàng không cảm thấy có gì đặc biệt, vừa thoát khỏi mặt nước, vảy cá được ánh mặt trời chiếu xuống mang theo ánh sáng đỏ nhàn nhạt, nhìn cực kỳ có giá trị.

Một con cá không thể rời nước quá lâu, Bạch Tửu thương thức bộ dáng nó vô lực giãy giụa trong lòng bàn tay mình. Lương tâm thức tỉnh, nàng thả tay ra, cá chép rơi vào trong nước một lúc sau mới lấy lại sức sống, nó lập tức trốn dưới một tấm lá sen giống như ngây thơ cho rằng nó đã đi tới nơi an toàn.

Bạch Tửu ngửi bàn tay bắt cá của mình, "Mùi cá thật khó ngửi."

Nàng thả tay vào trong nước rồi vùng vằng làm mặt nước nổi lên từng gợn sóng.

Con cá chép kia lộ ra nửa cá đầu từ lá sen, cái đuôi vùng vẫy làm nàng cảm nhận được sự phẫn nộ của nó.

Còn không phải là phẫn nộ sao?

Nó không thôi chút nào!

Rõ ràng nó không giống như những con cá khác, nó thom ngào ngạt!

Cá chép đỏ bơi về phía cái tay đang ngâm trong nước của Bạch Tửu rồi dùng sức đánh vào mu bàn tay nàng.

Bạch Tửu không cảm thấy đau, nàng cười, "Không nghĩ tới đầu của ngươi nhỏ như vậy mà còn rất mang thù."

Không biết từ nào trong câu nói của nàng chọc vào nỗi đau của nó, cho dù biết mình không làm nàng đau nhưng nó vẫn há miệng hân

Bạch Tửu giật giật tay, một ngón tay là có thể đẩy nó ra, nàng đứng lên mà lúc này nó chỉ có thể bơi trong nước "cắm tức nhìn" nàng.

Bạch Tửu ôm cánh tay, ý cười doanh doanh nói: "Ta thấy ngươi xưng vương trong cái hồ nước này, tác oai tác phúc quen rồi, ta cảnh cáo ngươi, sau này ta tới đây mà thấy ngươi dám ăn mảnh không cho những con cá khác ăn thì ta sẽ nướng luôn ngươi đấy nhé."

Cơ thể cá chép hơi hơi run rẩy.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Bạn trai của tôi không phải là người (5)

Edit: U'U'

Bạch Tửu xoay người đi một bước rồi lại quay đầu lại cười nói: "Ta nói được thì làm được đấy nhé."

Cá chép đỏ liên tục phun ra mấy cái bong bóng nhưng đáng tiếc là Bạch Tửu không nhìn thấy.

Trên đường trở về, Bạch Tửu suy nghĩ vài tình tiết trong cốt truyện, Khương Đường và nàng cũng rút được hai nhiệm vụ khác nhau, mà cũng do nhiệm vụ quét dọn đại điện này mà nữ chính có liên quan tới nam chính.

Cố Trường Tình là người ngốc nghếch trong chuyện tình cảm, hẳn chỉ cảm thấy cảm thấy mình có phạm tâm mà hẳn lại là người không được có phạm tâm nên hẳn sinh ta tâm ma. Nhưng lúc này Khương Đường vẫn đang rối rắm chuyện ta thích ngươi nhưng ngươi không thích ta, vì thế cứ tiếp tục như vậy làm một người sống mà một người lại chết.

Còn về Bạch Tửu, thân là nữ phụ, sau khi Khương Đường chết nàng mới biết mình bị Cố Trường Tình lừa gạt, hẳn tốt với nàng chỉ vì bảo vệ Khương

Đường mà thôi, vì thế nữ phụ bắt đầu hắc hóa và trở thành người cản trở tình cảm của nam chính và nữ chính ở kiếp sau.

Cố Trường Tinh là một nam nhân hấp dẫn nhưng Bạch Tửu không có hứng thú với hắn, nàng cũng xác định bản thân sẽ không đi theo con đường nữ phụ độc ác, nàng đã nghĩ kỹ rồi, nàng sẽ ăn no chờ chết, chờ tới ngày đó sẽ hy sinh trước nữ chính là thành công hoàn thành nhiệm vụ. Chắc, quá đơn giản, không cần phải động não gì hết.

Bạch Tửu nhẹ nhàng đi về, vừa đi được nửa đường thì lại gặp được tổng quản, nàng lễ phép chào hỏi: "Hách Liên tổng quản."

"Bạch cô nương." Nam nhân cười nói: "May mà gặp được cô nương ở đây."

Hách Liên tổng quản tên đầy đủ Hách Liên Thu Mộc, nghe nói hắn cùng tuổi với nam chính, cũng phải vài trăm tuổi rồi nhưng khuôn mặt tuấn lãng, phong thần như ngọc, trên người không có nửa phần dấu vết của năm tháng, không thể không nói người đời muốn tu tiên cũng có lý do của nó.

Bạch Tửu không cảm thấy Hách Liên tổng quản là người sẽ nói ra câu này mà không có chuyện gì, nàng hỏi: "Hách Liên tổng quản tìm ta có chuyện gì sao?"

"Là có một thứ phải cho Bạch cô nương." Hách Liên Thu Mộc cầm một miếng ngọc bội màu xanh lá cây, trên đó có khắc tên của Bạch Tửu tên, hắn giải thích, "Đây là eo bài trong tiên tông, có cái này mới có thể chứng minh ngươi là người của tiên tông, ngươi cũng mới có thể ra vào núi Vĩnh Tịch, ta đã đưa cho Khương tiểu thư rồi, còn đây là của Bạch cô nương."

"Cảm ơn." Bạch Tửu nhận ngọc bội, miếng ngọc bội này vừa chạm vào thì lạnh băng nhưng một lúc sau lại cảm thấy ấm áp, xem ra cũng không phải ngọc bình thường.

Hách Liên Thu Mộc lại đưa cho nàng một quyển sách, "Trong đây là quy củ của tiên tông, mong Bạch tiểu thư có thời gian hãy đọc hết, tiên tông có rất nhiều quy củ mà tông chủ lại nghiêm khắc, nếu Bạch tiểu thư vi phạm sẽ phải ngoan ngoãn chịu phạt."

"Cảm ơn tổng quản đã nhắc nhở." Bạch Tửu hơi hơi mỉm cười, nàng cũng biết quy củ trong tiên tông rất nghiêm ngặt, nàng cũng biết nam chính rất nghiêm túc, nàng còn biết sau này Khương Đường mắc lỗi vậy mà nam chính vẫn không nổi phạt nàng ấy.

Hách Liên Thu Mộc cầm một cái túi rồi đưa cho nàng, "Đây là thức ăn của cá, bây giờ Bạch tiểu thư phụ trách hồ sen mà lúc nào cũng phải chạy về lấy thức ăn thì hơi bất tiện nên ta đã chuẩn bị trước một túi."

Vị tổng quản đúng là quá tri kỷ!

Bạch Tửu cười nói cảm ơn.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Bạn trai của tôi không phải là người (6)

Edit: Ư Ư

Người ở đây đều là người tu tiên, lại bởi vì ở Tu Tiên giới nên cũng chia ra làm rất nhiều loại, mà tiên tông là nơi khó vào nhất. Cũng bởi vậy mà người trong tiên tông đều lộ ra sự khác biệt với người bình thường, tuyệt đối không có chuyện hãm hại người mới vì họ được tông chủ chú ý nhiều hơn.

Cuộc sống của Bạch Tửu trong tiên tông cũng coi như là nhẹ nhàng, ngày thường sẽ đi tới hồ sen cho cá ăn, nói chuyện phiếm với Khương Đường, nếu không có việc gì thì lên núi Vĩnh Tịch đi dạo, không phiền không bức, chẳng qua là Khương Đường lại càng lúc càng có ý kiến với nam chính đại nhân.

"Tiểu Tửu, ngươi nói xem có phải Cố Trường Tinh không định dạy pháp thuật cho chúng ta đúng không?" Khương Đường kéo Bạch Tửu ngồi xuống một gốc cây: "Ta muốn bay tới bay lui giống như những người tu tiên khác nên mới đồng ý đến đây, thế mà lại phải làm mấy công việc quét dọn này, chẳng lẽ là Cố Trường Tinh lừa ta?"

Khương Đường càng nghĩ càng cảm thấy đúng nên cũng càng thêm bức mình.

Bạch Tửu bình tĩnh hơn nàng ấy nhiều, nàng chỉ cười, "Cố tông chủ không giống người như vậy."

Ở trong tiên tông này cũng chỉ có một mình Khương Đường gọi thẳng tên Cố Trường Tinh tên. Đương nhiên là hắn không thể không biết chuyện này, nhưng mà hắn lại không để bụng, không thể không nói điều này cũng được coi như là sự dung túng của hắn với nàng ấy.

Khương Đường thờ phỉ phỉ nói: "Ngươi không biết hắn xấu xa đến mức nào đâu! Ta vừa mới lau bàn xong mà hắn đã chê có bụi, rõ ràng hắn có thể sử

dụng pháp thuật làm đại diện không nhiễm một hạt bụi nhưng hẳn lại có tình muốn bắt ta làm, ta đoán là hẳn đang cố tình làm khó ta!"

"Tiểu Đường, người có biết có vài người càng cố tình làm khó người khác cũng chỉ vì muốn người kia chú ý đến mình không?" Bạch Tửu cong mắt cười, lời nói mang theo ẩn ý làm nàng tăng thêm vài phần thần bí.

Khương Đường chỉ sững sờ một chút, ngay sau đó đã nhớ tới một nam hài bảy tuổi nhà hàng xóm hay giật tóc nữ hài nhà bên, nữ hài càng tức giận thì cậu bé càng vui vẻ, về mặt Khương Đường phức tạp, "Tiểu Tửu, ta cảm thấy người nói không đúng, tuổi của Cố Trường Tinh có thể làm ông nội của ông nội... ông nội ta, nếu hẳn như thế ta sẽ chỉ nghĩ hẳn bị quỷ bám vào người thôi."

Nghĩ đến quỷ bám vào người làm Khương Đường rung mình sợ hãi.

Bạch Tửu nhớ tới sau khi nam phụ lên sân khấu Khương Đường mới biết trong lòng mình có Cố Trường Tinh. Khi đó nàng ấy cũng không còn để ý tới vấn đề tuổi tác nữa, vì thế, Bạch Tửu cười tủm tỉm sờ sờ đầu Khương Đường, "Tiểu Đường, người phải nhớ kỹ, sau này nếu gặp được người mình thích cũng không nên sợ hãi rụt rè, nhất định phải dũng cảm cho người đó biết được tình cảm của mình, tình cảm cũng như một chiến trường, mà chiến trường lại thay đổi trong nháy mắt, người nhất định phải nắm chặt cơ hội."

Khuôn mặt Khương Đường đỏ bừng nhìn Bạch Tửu, nàng ấy ngượng ngùng nói: "Người cũng đừng giễu cợt ta, ta còn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này... ta, ta đi trước nhé."

Khương Đường đỏ mặt chạy trốn chết.

Đúng là một cô nương ngây thơ.

Bạch Tửu đang định thu mắt lại thì đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong tầm mắt, chỉ thấy trong một góc cách đó không xa có một bóng người mặc bạch y nhìn Khương Đường rồi đi.

Bạch Tửu định nhanh chóng rời tầm mắt thì người kia đã liếc sang, tầm mắt của hai người chạm vào nhau, đôi mắt hẳn là lạnh băng vô tình, còn đôi mắt nàng lại tràn ngập xấu hổ.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Bạn trai của tôi không phải là người (7)

Edit: U'U'

Áp lực có vẻ hơi lớn.

Bạch Tửu chậm rãi đứng lên hành lễ với nam nhân bạch mặc y đang đứng phía xa, "Cố tông chủ."

Đôi mắt Cố Trường Tinh vẫn thanh lãnh không có nửa phần cảm xúc, người này ngoại trừ nữ chính thì đối xử với ai cũng lạnh như băng. Điều làm nàng ngoài ý muốn là hẳn không rời đi mà lại bước đi về phía mình.

Bạch Tửu nhìn hẳn cách càng ngày càng gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được khí lạnh trên người hẳn.

Cố Trường Tinh lạnh lùng lên tiếng, "Câu nói kia, vì sao?"

"...Cố tông chủ nói tới câu nói nào?"

Cố Trường Tinh khẽ phát tay, hai hàng chữ nhỏ màu vàng hiện ra trước mặt Bạch Tửu:

Có vài người càng cố tình làm khó người khác

Cũng chỉ vì muốn người kia chú ý đến mình

Quả nhiên là hẳn nghe thấy nàng và Khương Đường nói chuyện, nhưng khi nhìn thấy hai hàng chữ nhỏ này Bạch Tửu lại cảm thấy nam nhân này quá mức chấp nhất với cái nhân thiết một câu không quá ba chữ của mình, nàng tìm từ một lát mới nói: "Đây là do nam hài không biết biểu đạt tình cảm của mình, hơn nữa quan trọng là hẳn còn có chút sĩ diện, cảm thấy là do đối phương ngu ngốc nên hẳn mới dạy dỗ một chút thôi chứ không phải bắt nạt, nhưng mà nữ hài kia thì lại không cho là như vậy, xét đến cùng thì vấn đề này cũng là do nam hài còn chưa trưởng thành, hơn nữa, nam hài từ còn hy vọng bản thân mình lạnh lùng, như vậy càng dễ làm người chú ý hơn, loại cảm giác này có vẻ rất mâu thuẫn."

Hắn nhú mày lại, "Trẻ con."

Đúng, hắn cảm thấy cách hấp dẫn sự chú ý này quá trẻ con.

Bạch Tửu rũ mắt, nằng gior tay sờ sờ mũi nhỏ giọng nói: "Tuy rằng ta cảm thấy trẻ con nhưng ta cũng cảm thấy rất đáng yêu."

Cổ Trường Tinh lạnh lẽo nói: "Tiền đồ dài, đoạn tục niệm."

Ý của câu nói này là người tu tiên không nên có tạp niệm, hắn sẽ không có và cũng không quan tâm tới tình yêu nam nữ

Bạch Tửu thông minh ngậm miệng, nằng thật là hồ đồ, vậy mà lại muốn là một vị tỷ tỷ kỳ của nam chính thanh lãnh cấm dục.

Trong tay Cổ Trường Tinh có thêm một quyển sách, "Trang thứ ba."

Bạch Tửu quy quy củ củ nhận lấy sách mở ra trang thứ ba, trong đó ghi lại cách sử dụng thủy chú, nằng chỉ nhìn qua một lần rồi khó hiểu nhìn về phía Cổ Trường Tinh.

"Ba ngày sau, tỷ thí."

"Nhưng mà..." Bạch Tửu nhìn nam nhân nói xong lập tức biến mất, ngốc ngốc nói: "Ta còn chưa biết sử dụng pháp thuật mà."

Đương nhiên Cổ Trường Tinh không nghe thấy câu nói này.

Bạch Tửu bị nam chính làm cho tức giận, hừ, chỉ là người tu tiên còn chưa phi thăng cứ bay tới bay lui ngẫu lắm sao. Trước khi nằng trở thành nhiệm vụ giả nằng cũng... Thôi, không thêm nói tới chuyện năm đó.

Cổ Trường Tinh nói ba ngày sau phải tỷ thí là chắc chắn nằng sẽ tỷ thí với Khương Đường, người có hóa sát mệnh cách là thiên tài tu luyện, mà khi hắn không biết ai mới là người có mệnh cách này thì cách tốt nhất là tỷ thí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Bạn trai của tôi không phải là người (8)

Edit: U' U'

Đây là một quyển sách chú pháp, trang đầu tiên và trang thứ hai ghi lại cách vận dụng linh lực trong cơ thể, mà Cổ Trường Tinh cũng thật sự không định dạy dỗ Bạch Tửu và Khương Đường mà để hai người tự do phát huy.

Bạch Tửu có chút đau đầu, tuy nằng còn có thần cách nhưng lại không có cơ thể của thần, hơn nữa nằng không phải nữ chính nên không có bàn tay vàng, bởi vậy nằng cũng không thiên tài đến nỗi vừa nhìn là biết, cho dù năng lực đọc hiểu của nằng không có vấn đề nhưng cơ thể cũng không thể theo kịp.

Nhìn từng dòng chữ trong sách, Bạch Tửu rất là đau đầu, nếu nằng không thể làm Cổ Trường Tinh tin tưởng nằng là người có hóa sát mệnh cách thì dù nằng có muốn "hy sinh" đi chăng nữa thì chắc gì hắn đã để nằng hy sinh, có khi hắn vì thế gian mà còn để Khương Đường hy sinh đấy chứ.

Nói ngắn gọn là nằng phải thắng trong lần tỷ thí này.

Bạch Tửu ngồi xếp bằng bên cạnh hồ nước, một tay nâng cằm nhìn chăm chăm quyển sách, sau khi tự hỏi, nằng quyết định thử lại một lần, Bạch Tửu vươn hai ngón tay bắt đầu đọc: "Thủy Hoa Phụng Lai!"

Không có chuyện gì xảy ra.

Ngay cả một giọt nước cũng không ngưng tụ được.

Bạch Tửu buông tay thở dài, quả thật không có bàn tay vàng là không được, ngay cả pháp thuật đơn giản cấp thấp nhất cũng không thực hiện được. Nằng mệt mỏi đặt sách ở một bên quyết định nghỉ ngơi, nhìn về phía mặt nước bình tĩnh, dưới lá sen là mấy con cá trắng đen bơi qua bơi lại, nằng móc ra một ít thức ăn rắc trên mặt nước, nhờ sự dạy dỗ của nằng mấy ngày qua mà chúng nó đã dám bơi tới ăn.

Bạch Tửu lại nhìn sang bên cạnh, con cá chép đỏ duy nhất trong ao đứng im ở một bên, nó rất muốn bơi tới ăn cho no nhưng bóng ma tâm lý mà nằng để lại cho nó quá lớn, mấy ngày qua nó cũng không dám tới gần mà chỉ có thể đứng nhìn đám cá chép to kia vui vẻ ăn.

Không hiểu sao khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương không dám đến gần của nó mà tâm trạng của nằng lại tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên, nằng cũng

không phải người có ý chí sắt đá, chẳng qua là nàng muốn giảm nhẹ khí của nó thôi, một con cá mà cũng dám xưng Đại vương, không thể không nói nàng rất vui vẻ khi nhìn thấy bộ dáng nghẹn khuất của nó.

Bạch Tửu lại rắc thêm một ít thức ăn rồi nói với cá chép đi: "Được rồi, ngươi cũng đói bụng nhiều ngày rồi, lại đây ăn đi."

Cá chép đỏ không lập tức bơi tới mà cảnh giác nhìn Bạch Tửu, đại khái là sợ nàng bắt nó như lần trước.

Bạch Tửu cũng không vội, nàng chống cằm cười tủm tủm nhìn nó.

Qua một lúc lâu, nó không nhìn được mà thông thả bơi tới một chút, phát hiện Bạch Tửu không làm gì mới nhanh chóng bơi tới ăn hết thức ăn.

Bộ dáng "ăn ngấu nghiến" này còn sót ruột hơn cả lần đầu tiên nàng nhìn thấy nó, giống như dân chạy nạn sắp chết đói vậy, mà những con cá trắng đen béo mập khác đã sớm ăn no rồi bơi ra nơi khác chơi.

Có lẽ là ảo giác của nàng thôi, nhưng nàng thật sự thấy con cá chép đỏ này gầy đi một chút.

Cá chép đỏ ăn hết đồ ăn rồi phun ra mấy cái bong bóng.

Bạch Tửu lại rắc thêm một ít đồ ăn, "Cũng được, hôm nay để ngươi ăn no."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Bạn trai của tôi không phải là người (9)

Edit: U'U'

Ánh nắng mặt trời, sóng nước lỏng lách, dường như cũng làm vấy cá của nó trở nên long lánh hơn.

Bạch Tửu nhìn chằm chằm cái đuôi đang đung đưa trong nước của nó, càng thêm cảm thấy nó khác với những con cá chép đỏ khác, xét thấy thể giới này có người tu tiên, có yêu ma quỷ quái, vậy nàng cũng có lý do để tin tưởng, dù chỉ là một con cá nhưng nói không chừng sau này nó có thể tu luyện thành tiên.

Bạch Tửu không nhịn được cười nói: "Lỡ như có ngày ngươi tu luyện thành tiên thì nhớ che chở cho ta nhé."

Cá chép đỏ ăn no, nó bơi tới gần Bạch Tửu, đuôi cá đập đập trên mặt nước giống như đang nói "Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ che chở cho ngươi."

Bạch Tửu cười ra tiếng, chỉ sợ là con cá này mới mở linh trí nhưng chưa được bao lâu, chỉ sợ chỉ số thông minh của nó chỉ bằng một đứa bé ba bốn tuổi, nơi này linh khí loãng, cũng không biết nó có cơ duyên gì mà lại có thể mở linh trí, nếu đặt nó ở một nơi nhiều linh khí thì chắc chắn sẽ có tiến bộ.

Nhưng mà bây giờ nàng còn chưa có năng lực lớn đến nỗi có thể suy nghĩ vì một con cá, nàng còn chưa giải quyết được nhiệm vụ đây, Bạch Tửu đau đầu nhìn về phía quyển sách bên cạnh, quả nhiên nàng là người không thích hợp với việc học.

Nàng đã ở trên ngọn núi này gần nửa tháng rồi, nếu có thể đi xuống chân núi thì tốt, nói không chừng nàng còn có thể mua thử một ít chu sa giấy vàng gì đó.

Bạch Tửu tháo ngọc bội bên hông xuống, nàng cẩn thận nhìn ngọc bội trong tay, nghe nói tiên tông không có người canh gác, ngọc bội đại biểu cho người của tiên tông, nếu muốn xuống núi thì phải có sự đồng ý của tông quản, nếu không sẽ bị kết giới giữ lại.

Nhưng vấn đề lại tới nữa, trước không nói tới chuyện Bạch Tửu rất lười biếng trong tiết về bữa, mà bây giờ nàng cũng không có linh lực, bữa về ra chắc gì đã sử dụng được, nàng cảm thấy bất đắc dĩ. Đột nhiên trước mắt xuất hiện một cái đuôi cá màu đỏ, cá chép rơi xuống nước cố ý làm tất cả nước bắn lên trên người nàng.

Chuyện đột ngột xảy ra làm Bạch Tửu hoảng sợ, ngọc bội trong tay cũng rơi vào trong hồ, Bạch Tửu lấy lại tinh thần cũng không quan tâm quần áo đã ướt đầm mà hung tợn nói với con cá đang đắc ý kia: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi thảm rồi!"

Cá chép đỏ bơi một vòng không chút sợ hãi.

Bạch Tửu giận, nhưng bây giờ phải lấy ngọc bội về trước đã, nàng nhìn mặt nước, cũng may là nước trong hồ rất trong, lại không sâu, nàng thấy ngọc bội cũng không chìm xuống đáy hồ mà bị mắc kẹt ở một hòn đá, Bạch Tửu không thể không vén tay áo lên nghiêng người thò tay vào trong hồ, nhưng cuối cùng vẫn không với tới.

Nàng nghiêng người sát với mặt nước, cuối cùng cũng lấy được ngọc bội, nhưng vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì cơ thể lại mất cân bằng ngã vào trong

hồ.

Bùm một tiếng rơi vào trong nước, Bạch Tửu nhanh chóng lấy lại cân bằng đứng dậy, nước trong hồ chỉ cao đến ngực nàng nhưng đá dưới đáy hồ rất trơn, nàng cố gắng đứng ở trong nước phun hết nước trong miệng ra, Bạch Tửu vươn tay định vớt lá sen trên đầu xuống nhưng lại chạm vào một bàn tay từ bên kia.

Trước mắt nàng là một nam nhân.

Trên người hắn chỉ mặc một bộ quần áo mỏng màu đỏ, da thịt trắng nõn non mịn, không tái nhợt giống như bị bệnh mà là dịu dàng như ngọc, trong suốt không tí vết, làn da trắng làm ngũ quan tuấn mỹ càng thêm rõ nét, đặc biệt là một đôi môi hồng hồng giống như đánh son, một sợi tóc dài đen nhánh rũ trước ngực rồi tiếp tục kéo dài tới trong nước không thấy điểm cuối, tóc đen mượt mà như tơ lụa, một đôi mắt đào hoa đa tình, vốn nên quyến rũ nhưng lại vì sự sạch sẽ thuần khiết trong mắt mà tạo thành một vẻ đẹp khác biệt.

Mặt như trắng rằm Trung thu, sắc như hoa mùa xuân.

Đột nhiên Bạch Tửu nhớ tới một câu, có hán, phong cảnh dù đẹp đến đâu cũng chỉ làm nền.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Bạn trai của tôi không phải là người (10)

Edit: U'U'

Đôi mắt hắn đen nhánh như sao trời, trong chớp mắt, lập lòe ngậy thơ vô tri, hắn rũ mắt nhìn bàn tay đang nắm tay Bạch Tửu, ngón tay khề nhúc nhích, vuốt ve mu bàn tay nàng.

"Này..." Bạch Tửu chưa kịp kháng nghị thì bàn tay đã bị nam nhân kia kéo đi, cả người ngã vào trong ngực hắn, mùi hoa sen quanh quần bên chớp mũi, nàng giật dử ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn nở nụ cười nên lại bị sắc đẹp mê hoặc.

"Ấm."

Bạch Tửu sững sốt một lát, nàng nhìn bàn tay bị hắn nắm lấy mới hiểu hắn đang nói tay nàng ấm, trong lòng chợt cảm thấy khó hiểu, nam nhân này rõ ràng có một khuôn mặt yêu nghiệt đa tình, nhưng đôi mắt lại thanh khiết sạch sẽ giống như một đứa bé.

Nhưng hai cảm giác mâu thuẫn này lại có thể xuất hiện đồng thời, lại còn làm hắn tăng thêm vài phần hấp dẫn.

Hắn buông thả tay nàng ra.

Nam nhân mặc hồng y nâng tay lên, hắn nhìn chăm chăm vào bàn tay của mình, khớp xương rõ ràng, thon dài tinh tế, trắng nõn đến sạch sẽ, đôi mắt lộ ra sự tò mò, mặt nước nổi lên gợn sóng, hóa ra là hắn nâng bàn tay còn lại lên, khuôn mặt yêu mị tràn đầy khó hiểu, dường như cả người được một tầng mỏng lung bao phủ, như mộng như ảo, càng làm người ta muốn tới gần để cảm nhận sự chân thật này.

Bạch Tửu quơ quơ đầu để bản thân tỉnh táo lại, nếu trên người hắn không có mùi của hồ ly thì chắc chắn nàng sẽ cho rằng hắn là một con hồ yêu, bởi vì hồ yêu là loại thiên về mị thuật, có thể mê hoặc người có tâm trí cực kỳ kiên định, nàng cảnh giác lùi về phía sau một bước rồi bước ra khỏi hồ nước.

Vừa bước được một bước đã bị một lực kéo lại, lại bởi vì đá dưới đáy hồ quá trơn nên suýt nữa té ngã, may mà nàng kịp thời vịn vào thành hồ, nàng không vui quay đầu lại nhìn bàn tay trắng nõn đang kéo lấy góc váy của mình, men theo bàn tay đó nhìn lên trên là một khuôn mặt hại nước hại dân đang mờ mịt không biết làm sao nhìn mình.

Đôi mắt hắn tràn đầy tủi thân, "Người đừng ghét bỏ ta, ta không hề đâu."

Giọng nói mềm mại nhưng lại không giống nữ nhân, mà là hơn những nam nhân khác một thứ được gọi là "Mị mà không tầm thường", mái tóc đen dài xõa sau lưng, quả thực có thể dùng kiều diễm ướt át để hình dung, nhưng ánh mắt, khí chất của hắn lại để lộ ra sự ngây thơ của trẻ con, hai cảm giác hợp lại làm một thật đúng là phạm quy làm trái tim người ta rung động, thế gian hiếm có.

Cho dù Bạch Tửu tự xưng là không bị sắc đẹp mê hoặc cũng không khồng chế được mà mềm nửa người, nếu người này xuống nhân gian, nàng có lý do tin tưởng tất cả đề vương dưới nhân gian sẽ đánh nhau vì hắn, nàng không có bản lĩnh chống cự họa quốc yêu cơ... Không, là họa quốc yêu nam.

Sau khi Bạch Tửu đọc thầm hơn mười lần sắc tức là không dưới đáy lòng, nàng mới mở miệng, "Người... Người nói gì?"

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Bạn trai của tôi không phải là người (11)

Edit: Ư'Ư'

"Ta không hỏi." Hấn chớp mắt, "Người không tin có thể thử, trên người ta không có mùi cá."

Mùi cá...

Suy đoán trong lòng Bạch Tử đã được chứng minh, nàng im lặng một lát rồi hỏi, "Người... là Tiểu Hồng?"

"Đó là cái gì?" Đôi mắt đào hoa thon dài của hấn lại chớp chớp làm người ta không cẩn thận sẽ sa vào trong đó.

Bạch Tử tiếp tục nhắc nhở bản thân, nàng không phải nhan cầu, tuyệt đối không phải!

Nàng ho khan một tiếng, cố gắng duy trì vẻ mặt đứng đắn: "Chính là... con cá chép đỏ trong hồ."

Mấy ngày này, nàng không nhận được mà đặt cho con cá chép đỏ bá đạo thích ăn mảnh một cái tên khá bình dân nhưng lại dễ nhớ, đó chính là "Tiểu Hồng".

Khỏe môi hấn khề cong, lòng tràn đầy vui mừng gật đầu, "Là ta đó."

Xem ra hấn rất vui vì nàng đã nhận ra hấn dù hấn đã biến thành người.

Bạch Tử xác định hấn là con cá chép đỏ kia, nhưng mà sự nghi ngờ dưới đáy lòng lại càng lớn hơn, theo lý mà nói, tốc độ tu luyện của hấn không thể nhanh như vậy được, sao có thể biến thành người trong chớp mắt được?

Yêu muốn tu thành hình người ít thì cũng phải mất mấy trăm năm, đó là dưới tình huống có cơ duyên.

Nàng không khỏi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, hấn cũng đã quen với việc gần hai ngày qua nàng sẽ nghiêm túc đến nỗi không nói một lời, nhưng mà bình thường thì nàng hay cầm theo một quyển sách.

Hấn cũng hành động như ngày thường, nàng suy nghĩ chuyện của nàng, hấn chơi chuyện của hấn, hai tay hấn cầm lấy dây lụa buộc trên váy của nàng, hấn vừa mới có thêm một đôi tay nên vẫn rất thích thú nghiên cứu tác dụng của nó, tuy vẫn còn vụng về nhưng hấn thấy vui là được.

Thời gian dần dần trôi qua, nàng đã suy nghĩ lâu lắm rồi, nàng không thấy nhàm chán sao?

Hấn nhàm chán mím môi, vì thế cái đuôi trong nước hơi động, bọt nước bắn lên làm ướt hết mặt Bạch Tử.

Bạch – ướt càng thêm ướt – Tử: "..."

Mà hấn lại đang nở nụ cười làm người ta nhớ tới hai chữ "yêu nghiệt".

Không đúng, hấn vốn là yêu nghiệt.

Bạch Tử lau nước trên mặt, vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng, "Người còn dám vẩy nước lung tung lên mặt ta thì đừng trách ra rán luôn người."

Hấn run run khò sờ nhìn nàng giống như bị bắt nạt.

Mỹ nhân đáng thương thật sự làm người rung động.

Đáng tiếc là trái tim nàng còn cứng rắn hơn sắt đá, nàng bĩu môi, khề liếc mắt lại nhìn thấy thứ gì đó màu đỏ trong hồ, lại nhìn kỹ, màu đỏ này đúng là đuôi cá, Bạch Tử chớp chớp mắt, xác định không phải nhìn nhầm mới ngẩng đầu nhìn về phía con người có gương mặt hại nước hại dân kia, nàng ngoài ý muốn nói câu: "Hóa ra người còn chưa hóa hình hoàn toàn."

Hấn ngây thơ nghiêng đầu nhìn nàng.

Dễ thương quá.

Bạch Tửu tát vào mặt mình một cái làm bản thân tỉnh táo lại, sắc tức là không, sắc tức là không, sắc tức là không, liên tục nói thầm ba lần trong lòng mới yên lặng xoay người bước lên phía trước, hần cũng bơi lên phía trước, nàng không có hình tượng bỏ lên trên thành hồ, hần cũng cầm lấy vạt váy của nàng dựa vào thành hồ.

Cả người Bạch Tửu đều ướt đầm nên tất nhiên không rảnh lo nghĩ đến hình tượng của mình lúc này, nàng vắt khô nước trên quần áo, lại vứt bỏ nhân thiết dụ dàng thực nữ của mình mà ngồi bệt xuống mặt đất rồi nhìn về phía nửa người nửa cá đang dựa vào thành hồ thờ dài, "Người có thể buông vạt váy của ta ra không?"

Nàng muốn về phòng thay quần áo a a a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Bạn trai của tôi không phải là người (12)

Edit: U`U`

Vẻ đẹp của hần làm người ta không muốn rời mắt, dưới chiếc mũi cao thẳng là đôi môi đỏ ửng, tuyệt sắc tư dung, khuynh quốc khuynh thành, diễm lệ phi phàm, nhưng thanh âm lại cực kỳ yếu ớt, "Đói."

Một chữ đơn giản thể hiện đầy đủ sự tủi thân trong lòng.

Đột nhiên Bạch Tửu cảm thấy mình đã ngược đãi hần, "Không phải người vừa mới ăn rồi à?"

"Thân thể trở nên lớn hơn nên ta đói bụng."

Trong lúc nhất thời, Bạch Tửu chưa tìm thấy câu trả lời thích hợp, nàng suy nghĩ một lát rồi đặt một túi thức ăn của cá vào trong tay hần, "Hôm nay ta chỉ mang theo từng này, không còn nhiều hơn nữa đâu."

Cuối cùng hần cũng thả vạt váy của nàng ra, hai tay nâng một túi thức ăn nho nhỏ, hần nhìn chằm chằm một lúc lâu giống như đang nhìn một món bảo bối tuyệt thế vậy.

Bạch Tửu thấy trên mặt hần có một chút rối rắm, đôi mắt tràn đầy không nở, sau đó, hần nắm lấy một ít thức ăn rải vào trong hồ, mấy con cá trắng đen kia không biết bơi tới từ đâu chậm rãi ăn hết số thức ăn kia.

Ngay cả Bạch Tửu cũng nhìn thấy trên khuôn mặt hoàn mỹ của hần tràn đầy đau lòng.

Nàng kỳ quái hỏi, "Không phải là người đói bụng à? Sao lại cho chúng ăn nữa?"

"Nếu không cho chúng nó ăn thì người sẽ không cho ta ăn." Hần mím môi nhìn nàng.

Bạch Tửu nghe kiểu gì cũng cảm thấy lời nói của hần tràn đầy tủi thân giống như học sinh tiểu học bị giáo viên mắng.

Nàng có chút buồn cười nhưng cố gắng nhịn lại, trước đây hần xưng vương trong cái hồ này, có ăn ngon kiên quyết không nhường cho những con cá khác, nhưng sau khi bị Bạch Tửu dọa, cho dù bây giờ hần đã tu thành nửa người thì vẫn có bóng ma với lời nói của nàng.

Bạch Tửu cũng không muốn phá hủy sự ngây thơ này của hần, nàng cười nói: "Được rồi, lần sau ta sẽ mang nhiều thức ăn tới hơn, nhưng mà người phải nhớ, chỉ có thể hóa thành hình người trước mặt ta hoặc khi không có người, nếu có những người khác ở đây thì không được hóa hình."

"Vì sao?" Hần không hiểu vì từ khi có ký ức tới nay, hần đều sống trong hồ sen ít người tới này nên tất nhiên sẽ không biết đến thế gian hiểm ác.

Nhưng Bạch Tửu lại biết vẻ đẹp của hần sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho hần, trên thế giới này có người tu tiên, tự nhiên cũng có oai ma tà đạo, nếu có người mơ ước vẻ đẹp của hần thì có thể hần sẽ bị nhốt lại, nàng chỉ có thể giải thích nửa thật nửa giả, "Bởi vì vậy trên người người rất đáng giá, mà những con cá có thể hóa thành hình người thì vậy càng đáng giá hơn, nếu để những người khác biết thì họ sẽ rút vạt váy của người, đến lúc đó người chính là một con cá trụi, như vậy không đẹp chút nào."

Câu nói này làm hần cảm thấy sợ, nếu không có vậy thì hần sẽ không còn là con cá đẹp nhất hồ nữa, vậy thì hần sẽ không thể làm lão đại, vì thế hần gật gật đầu, "Ta sẽ không để cho những người khác biết ta có thể hóa hình."

"Đúng vậy, ngoan quá." Bạch Tửu vươn tay sờ sờ đỉnh đầu hần, kết quả lại bị hần nắm lấy cổ tay.

Hần nắm lấy cổ tay nàng, lại dùng mặt cọ cọ vào lòng bàn tay, "Ấm."

Bạch Tửu lại cảm nhận được vẻ đẹp quá mức của hân thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Bạn trai của tôi không phải là người (13)

Edit: ʊʊ

Không hề nghỉ ngơi, sau khi Bạch Tửu về phòng thay quần áo xong nàng lập tức cảm thấy đầu nặng trĩu, cũng không nhớ tới ngày mai chính là ngày tỷ thí mà nằm xuống giường ngủ không biết ngày tháng.

Ngày hôm sau, Bạch Tửu được người đánh thức.

"Tiểu Tửu... Tiểu Tửu!" Sau khi Khương Đường gọi mấy tiếng, người đang nằm trên giường mới miễn cưỡng mở mắt.

Bạch Tửu nửa híp mắt, đầu óc vẫn còn mơ màng.

Khương Đường ngồi ở mép giường quan tâm hỏi: "Tiểu Tửu, ngươi không sao chứ?"

"Ta..." Bạch Tửu vừa mở miệng đã cảm thấy cổ họng khô rát.

Khương Đường thấy vẻ mặt Bạch Tửu không giống bình thường, nàng ấy duỗi tay đặt lên trán nàng, sau đó hoảng sợ nói: "Ngươi phát sốt rồi!"

Chỉ là sốt thôi mà, so với Khương Đường thì Bạch Tửu bình tĩnh hơn nhiều, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, lại muốn ngủ.

"Tiểu Tửu, ngươi đừng ngủ, ta đi tìm Cố Trường Tinh tới!"

Khương Đường nói xong bèn vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc Cố Trường Tinh bị Khương Đường kéo tới phòng nàng thì nàng đã ngủ say.

Khương Đường sốt ruột nói: "Tiểu Tửu bị bệnh rồi, không phải ngươi là kiểm tiền gì đó rất lợi hại sao? Ngươi nhanh chóng dùng pháp thuật gì đó để nàng ấy khỏi bệnh đi!"

Cố Trường Tinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Khương Đường, hân rút ra cánh tay đang bị Khương Đường ôm lấy rồi bước tới gần giường rũ mắt nhìn Bạch Tửu đang ngủ say một lát, sắc mặt ửng đỏ, hô hấp nặng nề, chỉ liếc mắt một cái hân đã nhìn ra nàng bị cảm lạnh, hân lại đi đến án thư, tiên tông rất coi trọng việc giáo dục đệ tử nên trong phòng của người nào cũng có giấy bút.

Cố Trường Tinh nhìn quyển sách hôm trước hân đưa cho nàng, nó đang được mở tới trang thứ ba, không khéo, trang giấy này lại viết tên một người——"Cố Trường Tinh".

Mà trước ba chữ này lại vẽ thêm hai đường cong kỳ quái —— "SB", có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Khương Đường đi theo sau Cố Trường Tinh nên cũng nhìn thấy, nàng ấy cũng không hiểu "SB" có nghĩa là gì, có lẽ chỉ là một cái dấu hiệu, một hình vẽ, nhưng Bạch Tửu lại viết tên Cố Trường Tinh lên trên sách, lại nghĩ tới những câu nói lúc trước của Bạch Tửu với mình, sau khi tiếp xúc với hân sẽ phát hiện ra hân cũng giống như một người bình thường.

Tiểu Tửu... Chẳng lẽ có ý với Cố Trường Tinh?

Nghĩ vậy không hiểu sao Khương Đường lại cảm thấy mất mát.

Mà Cố Trường Tinh lại mang theo vẻ mặt đờ đẫn suy nghĩ, về cái hình kỳ quái này trước tên của hân chắc chắn không phải lời khen gì.

Hân viết đơn thuốc xong rồi đưa cho Khương Đường, "Tim Hách Liên."

Khương Đường lấy lại tinh thần, nàng ấy nhận lấy rồi hỏi: "Vì sao lại phải đi tìm Hách Liên tổng quản? Ngươi không thể dùng chút pháp thuật sao?"

"Căn cơ thấp, không chịu được, phải uống thuốc."

Khương Đường nhũn mày, "Ngươi không thể nói dài dài ra một chút được à?"

Cố Trường Tinh lạnh nhạt.

Khương Đường từ bỏ, nàng ấy hỏi: "Vậy chuyện tỷ thí ngày hôm nay?"

"Ngày khác."

Hôm nay Bạch Tửu cũng không thể tỷ thí được.

Khương Đường nói thầm ít nhất người còn có chút tình người, nàng ấy nói đi tìm Hách Liên tổng quản rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Bạn trai của tôi không phải là người (14)

Edit: U'U

Trong phòng chỉ còn lại một người bệnh đang nằm trên giường và một nam nhân lạnh lùng.

Cố Trường Tinh nhìn về phía Bạch Tửu, hắn đang định đi ra ngoài thì trong đầu lại vang lên một giọng nói âm u trầm thấp:

"Người muốn biết mình yêu hay chỉ là dục niệm với nữ nhân Khương Đường kia không, bây giờ là một cơ hội cực tốt để chứng minh, phải không?"

Nhiệt độ xung quanh Cố Trường Tinh càng ngày càng thấp.

"Nữ nhân này còn xinh đẹp hơn nàng ta rất nhiều, cũng hoàn mỹ hơn, nếu là dục niệm thì người phải có hứng thú với nàng, không phải sao?"

Cố Trường Tinh đứng lặng người.

"Người sợ hãi, sợ hãi bản thân mình đã thích nữ nhân kia mà không phải là dục niệm, phải không?"

Giọng nói trong đầu liên tục đặt ra ba câu hỏi, nhưng khi hắn đuổi theo thì rõ ràng không có thần chí của những người khác xâm nhập, tinh tâm lại thì giọng nói đã biến mất giống như chỉ là ảo giác của hắn vậy.

Cố Trường Tinh hẳn là quyết đoán xoay người rồi đi, nhưng mà hắn lại không nhìn được mà bước về phía giường, trước mặt hắn là Bạch Tửu, không thể phủ nhận, trong tiên tông không có nữ nhân nào đẹp hơn nàng, Cố Trường Tinh vẫn luôn tu luyện, trong mắt hắn ngoại hình chỉ là bụi đất, chỉ là...

Nếu hắn có dục niệm nghĩa là hắn cần phải khắc khổ tu luyện hơn, loại trừ dục niệm, giống như khi còn bé hắn muốn đi ra ngoài chơi, nhưng sau khi bị sư phụ ném vào trong sơn động bế quan một năm thì hắn không còn muốn đi chơi nữa, dục niệm có thể loại trừ theo thời gian, nhưng nếu là yêu thích...

Yêu là thế nào?

Trong sách viết, dục niệm là rộng khắp, nhưng yêu thích là duy nhất, vì sao yêu lại là duy nhất? Loại tình cảm này có sức mạnh gì mà lại được người tặng cho hai "duy nhất"?

Sư phụ hắn chưa từng dạy hắn, Cố Trường Tinh không biết làm cách nào để diệt trừ thứ được gọi là yêu này.

Ánh mắt Cố Trường Tinh u ám, hắn thông thả vươn tay định chạm vào khuôn mặt Bạch Tửu, nhưng khi gần chạm vào thì ánh mắt lập tức trở nên rõ ràng.

Đáy mắt xẹt qua một tia xấu hổ và giận dữ, Cố Trường Tinh lập tức biến mất trong phòng.

Khi Bạch Tửu tỉnh lại thì trời đã tối, nàng vừa mở mắt đã nghe thấy Khương Đường vui mừng nói, "Tốt quá, Tiểu Tửu, cuối cùng người đã tỉnh lại!"

Bạch Tửu được Khương Đường đỡ ngồi dậy, nàng có chút miệng khô lưỡi khô, Khương Đường tri kỷ rót nước cho nàng, sau khi uống một ngụm nước mới cảm thấy thoải mái không ít, nàng nhìn về phía Khương Đường, "Cảm ơn người đã ở đây chăm sóc ta."

"Chúng ta là bạn cơ mà! Người đừng khách khí với ta." Khương Đường lại cầm lấy một bát cháo từ trên bàn tới rồi nói: "Tổng quản nói người sẽ tỉnh lại vào giờ này nên ta đã nấu cho người một bát cháo, người uống hết rồi mới được uống thuốc."

Bạch Tửu bị cảm động, trong mắt nàng Khương Đường không khác gì một thiên sứ, nàng cầm lấy bát cháo uống một ngụm, lại hỏi: "Vậy chuyện tỷ thí..."

"Cố Trường Tinh nói đề hôm khác, người đừng lo lắng chuyện này, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải khỏe lại." Khương Đường nhìn khuôn mặt tái nhợt của Bạch Tửu là cảm thấy đau lòng.

Chương 184: Bạn trai của tôi không phải là người (15)

Edit: ʊʊ

Tỷ thí được hoãn lại, Bạch Tửu cũng không cảm thấy thà lòng, nàng thất thần uống cháo, lại được Khương Đường chăm sóc uống hết thuốc, khi nàng được vuốt ve bàn tay nhỏ bé kia, nàng vô cùng xác định, nếu sau này nàng hy sinh thay cho Khương Đường thì cũng đáng giá.

Khương Đường cầm một miếng mứt hoa quả đưa cho Bạch Tửu, nàng ấy ngồi ở mép giường nhìn Bạch Tửu, vẻ mặt muốn nói lại thôi làm người lo lắng.

Bạch Tửu ăn mứt hoa quả, nàng thấy vậy bèn hỏi: "Người muốn nói gì với ta sao?"

"Ta..." Khương Đường do dự nhưng cuối cùng vẫn hỏi, "Tiểu Tửu, người cảm thấy Cố Trường Tinh thế nào?"

Sao đột nhiên lại hỏi về Cố Trường Tinh? Vẻ mặt còn rối rắm như vậy nữa chưa, hay là Khương Đường đã thông suốt rồi?

Sự bất mãn với Cố Trường Tinh trong lòng Bạch Tửu đã lên đến đỉnh điểm vậy mà nàng vẫn phải mỉm cười nói: "Tuy Cố tông chủ hơi lạnh nhạt, không thích nói chuyện nhưng lại rất đáng tin cậy, tất cả mọi người trong tiên tông đều kính trọng hắn, cho dù là người ngoài tiên tông cũng khen không ngớt, Cố tông chủ trăm yêu trừ ma, lòng mang thiên hạ, là một người rất lợi hại."

Bạch Tửu khen Cố Trường Tinh đến nỗi hẳn chỉ có ở trên trời mà không có ở trần gian vậy, nếu có cơ hội thì nàng nhất định phải kiếm một ít tiền làm mới mới được.

Nhưng không hiểu sao vẻ mặt Khương Đường lại càng thêm buồn rầu.

Bạch Tửu cẩn thận hỏi: "Người không vui à? Có phải ta nói gì sai không? Hay là cái nhìn của người và ta không giống nhau?"

"Không phải." Khương Đường vội vàng xua tay rồi nói: "Chỉ cần Tiểu Tửu cảm thấy tốt là được, cái nhìn của ta không quan trọng, cái nhìn của Tiểu Tửu mới là quan trọng nhất!"

Bạch Tửu có chút ngốc, không hiểu câu nói của nàng ấy ra sao.

Khương Đường dịch dịch chân, "Tiểu Tửu người nghỉ ngơi đi, ngày mai ta lại đến thăm người."

Nói xong, Khương Đường giống như đang chạy trốn chết mà chạy ra ngoài, còn thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Bạch Tửu mờ mịt không hiểu thái độ của Khương Đường là thế nào, nàng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng cẩn thận nghĩ lại, nàng cũng không làm gì để nàng ấy trở nên không thích hợp mà.

Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, nàng ngáp một cái rồi nằm xuống giường nhắm mắt lại tiếp tục tìm cảm giác ngủ.

Căn phòng im lặng vài giây, sau đó, người đang nằm trên giường đột nhiên ngồi bật dậy.

Bạch Tửu đập đập đầu, nàng đã ngủ cả một ngày nên quên mất ở bên kia còn có một con cá đang chờ nàng đến, đương nhiên nàng cũng có thể lấy cớ là mình bị bệnh nên không thể tới, nhưng khi nghĩ tới mỹ nhân cá kia sẽ khóc vì đói thì nàng lại không nhẫn tâm.

Bạch Tửu xốc chăn lên đi thay quần áo, nàng cầm lấy thức ăn cho cá đặt trên bàn, lại nhìn gói điểm tâm trên bàn, nàng nghĩ nghĩ rồi cầm thêm cả điểm tâm theo.

Tiên tông có một tầng kết giới phòng thủ nên không cần lo lắng sẽ có yêu ma quỷ quái, mà đệ tử trong tiên tông lại cực kỳ có quy luật, bởi vậy Bạch Tửu đi tới hồ sen mà không gặp được bất kỳ người nào.

Khi nàng tới hồ sen, nam nhân đang ghé nửa người vào thành hồ đã lập tức hấp dẫn tất cả lực chú ý của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 185: Bạn trai của tôi không phải là người (16)

Ánh trắng sáng tỏ rọi xuống, ánh sáng nhạt thanh nhã như sương mù, mái tóc dài hơi ướt của nam nhân kề sát da thịt tinh tế như sứ, hần mặc một bộ sam mỏng màu đỏ, mặt mày như họa, sắc môi như anh đào, màu da như tuyết, ngũ quan tinh xảo, xem lâu một chút cũng sẽ bị hần câu hồn.

Người nam nhân này, tuyệt đối không giống hết thấy trên thế gian.

Giờ phút này bàn tay như bạch ngọc của hần đang cầm một đóa sen hồng nhạt, vẻ đẹp của hoa lại không thắng nổi sắc đẹp của hần. Hần rũ mắt, một tay khảy đóa hoa trong tay, thoát nhìn như đang cực kỳ nhàm chán, hoa sen cùng lá sen làm nổi bật nhau trên mặt hồ, thỉnh thoảng đuôi cá màu đỏ vọt lên nhẹ nhàng khuấy động mặt nước, tạo từng đợt gợn sóng dưới ánh trắng.

Có thể nhìn ra được, hần quả thật đang cực kỳ nhàm chán.

Bạch Tửu chấp tay sau lưng, giấu hết đồ ăn ra phía sau mình, cô thông thả đi tới, cuối cùng đứng lại trước mắt hần, cũng không mở miệng nói chuyện.

Trước mắt bỗng hiện ra góc váy vàng nhạt quen thuộc, đuôi cá đang đong đưa trên mặt nước khựng lại, hần ngẩng đầu lên thấy được Bạch Tửu, khoe mặt đào hoa đa tình nhướng lên, khoe môi khẽ nhếch, nở một nụ cười khiến người ta hoa mắt say mê. Hần sửa lại thái độ nhàm chán trước đó, chuyển sang vui mừng: “Ngươi đã đến rồi!”

Đuôi cá trên mặt nước kia đong đưa càng thêm cao hứng.

Có người cao hứng như vậy khi gặp mình, tâm tình Bạch Tửu đương nhiên cũng tốt lên, cô nhìn bông hoa hần cầm trong tay, nhướng mày hỏi: “Ngươi đang cầm đóa hoa làm gì đó?”

“Ta đang đếm cánh hoa.” Hần cười tủm tỉm nói: “Đại Thanh cùng Nhị Thanh nói với ta, ngắt một đóa hoa, cánh hoa là số lẻ tức hôm nay ngươi sẽ đến, nếu là số chẵn vậy tối nay ngươi sẽ đến.”

Bạch Tửu bị sự ngây thơ của hần chọc cười, cô hỏi: “Đại Thanh Nhị Thanh là ai?”

“Là tiểu đệ của ta.”

Trên mặt nước đứng lúc nhô lên hai con cá trắm đen phun bong bóng, xem ra chúng chính là Đại Thanh và Nhị Thanh.

Bạch Tửu nổi tâm tư vui đùa, “Sao Đại Thanh và Nhị Thanh lại biết phương pháp này đáng tin cậy, vạn nhất chúng lừa ngươi thì sao?”

“Chúng nói rất lâu trước kia đã nhìn thấy có một giống cái ở chỗ này đếm cánh hoa, sau đó tình lang của giống cái liền tới.” Đôi mắt trong suốt như hắc diệu thạch của hần khẽ cong, trông rất đẹp mắt, “Hơn nữa chúng còn lâu mới dám gạt ta, ta chính là cá đẹp nhất, là lão đại của chúng.”

Hai con cá trắm đen kia u buồn xoay người, bơi vào giữa một đám cá trắm đen khác.

Bạch Tửu không hiểu có phải tiêu chuẩn của bầy cá chính là ai đẹp nhất người đó làm lão đại hay không, cô ngồi xổm xuống nhìn hần, nhìn gần mới phát hiện da thịt hần quả thật còn tốt hơn của nữ nhân, mịn màng như ngọc, đại khái chính là dùng để hình dung da thịt trắng nõn này của hần, đáy lòng cô ghen tỵ một phen, lại cười hỏi: “Có đôi bụng không?”

Hai tay chống lên tảng đá bên bờ, hần gât gât đầu, chẳng qua thấy cô có vẻ không mang theo gì hết, thần sắc hần liền hết sức ủy khuất, hần thấp giọng nói: “Ta rất ngoan, đều không hóa hình trước mặt những người khác.”

Ý ngầm trong đây chính là, hần đã nghe lời như vậy, nhưng cô vẫn không mang theo đồ ăn tới cho hần.

Bạch Tửu cố ý coi như nghe không hiểu mà hỏi: “Nơi này ngoại trừ ta còn có những người khác tới sao?”

“Hôm nay có một con đực, còn có một con cái tới nơi này.” Hần không hiểu lắm mà nói: “Bọn họ rất kỳ quái, rõ ràng trước đó còn vừa nói vừa cười, sau đó lại lăn trên mặt đất đánh nhau, con cái kia nói đau nha, không cần nha gì đó, con đực kia vẫn không dừng tay, kỳ quái nhất chính là, bọn họ đánh xong liền hòa hảo.”

Thần sắc Bạch Tửu có chút xấu hổ, nơi này hết sức hẻo lánh, ít có người tới, cũng quả thực là nơi hẹn hò lý tưởng, Tiên tông cũng không bài xích phương pháp song tu, tình huống thế này xuất hiện cũng là bình thường, nhưng cô vẫn có một loại cảm giác có người đang dạy hư nhóc con nhà mình.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Bạn trai của tôi không phải là người (17)

Bạch Tửu đối mặt với mỹ nhân hai mắt tràn đầy hiểu học, không thể không lựa chọn lãng sang chuyện khác, cô đưa đồ ăn giấu ở phía sau ra, hai mắt hấn lập tức tỏa sáng nhìn chăm chăm túi thức ăn cho cá kia.

“Không phải người nói dói bụng à?” Bạch Tửu đặt đồ xuống trước mặt hấn, cô tùy ý ngồi trên bờ, xoa đỉnh đầu hấn nói: “Ăn đi.”

Hấn duỗi tay chụp lấy túi thức ăn cho cá kia, đôi mắt lại bị kia đĩa bánh hoa mai hấp dẫn, đại khái là sinh vật mỹ lệ trời sinh đã tương đối chú ý đến sự vật mỹ lệ, hấn một tay chỉ vào đĩa, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cái này gọi là bánh hoa mai, là một loại điểm tâm Nhân tộc chúng ta thường xuyên ăn, cũng là thức ăn.” Cô không biết loài cá như hấn có thể ăn hay không, chỉ nghĩ hấn hiện tại cũng đã hóa thành người, nói không chừng cũng có thể ăn được, coi như quà nhận lỗi của cô vì hôm nay thiếu chút nữa quên mất hấn.

Hấn chớp chớp mắt, vẫn cầm lấy một miếng điểm tâm, đầu tiên đặt lên chớp mũi ngửi ngửi, sau khi xác định mùi không khó chịu, hấn mới đưa đến bên miệng thử cắn một miếng nhỏ, khoe môi hấn khẽ nhúc nhích, đôi mắt chậm rãi mở to một phen, cuối cùng ăn hết miếng điểm tâm này chỉ trong hai miếng.

Bạch Tửu hỏi: “Thế nào, ăn ngon chứ?”

“Ừm!” Hấn gật đầu, cả người đều như đang sáng lên.

Cảm xúc của Bạch Tửu cũng không khỏi bị hấn tác động, tâm tình cô lập tức tốt lên theo, “Nếu thích ăn, chỗ này đều là của người hết.”

Hấn không vội vã vui mừng, mà hơi nhấp môi, không xác định nói: “Ta mà ăn một mình, người sẽ không mắng ta chứ?”

Mày Bạch Tửu giật giật, cô rớt cuộc đã để lại cho tâm linh bé nhỏ của hấn bóng ma tâm lý lớn tới mức nào vậy? Nghe hấn nói ra những lời này, cô thiếu chút nữa liền nghĩ liệu có phải mình đã ngược đãi hấn hay không. Nhưng ông trời làm chứng, cô không hề ngược đãi hấn bao giờ cả, cùng lắm chỉ hù dọa hấn một chút mà thôi.

“Người yên tâm ăn đi, ta sẽ không ... mắng người.” Bạch Tửu nói với tâm tình vì diệu, nhưng không có cách nào, đối với người xinh đẹp, cô luôn luôn kiên nhẫn. Cô không nở mắng hấn mà, hơn nữa, những con cá không thể hóa hình kia liệu có ăn được hay không cô còn không biết chắc đấy.

Lúc này hấn mới vui mừng nâng đĩa lên, về phần túi thức ăn cho cá kia đã bị hấn tùy tay ném vào trong nước, thức ăn cho cá từ trong túi tăn ra, những con cá khác trong nước đều vây quanh đó. Lúc này, hấn lại không đau lòng chút nào cả.

Bạch Tửu bị sự tiêu sái của hấn làm cho sững sốt một chút, cô hỏi: “Người không ăn thức ăn cho cá?”

“Khó ăn.” Hấn cắn một miếng điểm tâm, híp mắt chìm vào bầu không khí có tên hạnh phúc, nói: “Vẫn là cái này ăn ngon.”

“Thức ăn cho cá khó ăn, vậy mà trước kia người còn cướp, còn không cho những con cá khác ăn?”

Hấn nháy mắt, phong tình vô hạn, “Tuy rằng khó ăn, nhưng đồ đã rơi vào trong ao chính là của ta, đồ ta không cần cũng là của ta.”

Bạch Tửu nhìn về phía ao, quả nhiên, những con cá đó chỉ vây quanh đám thức ăn cho cá, không một con cá nào dám hạ miệng. Cô lại nhìn về phía hấn đang mỹ mãn ăn điểm tâm, bỗng nhiên nghĩ, sự thiên chân vô tà và phong cách hành sự của hấn liệu có phải có chút mâu thuẫn hay không?

“Nếu ta nói để những con cá khác ăn cái gì, vậy thì nghe người, hay là nghe ta?”

Hấn ngẩn ra, ngay sau đó liền mím môi, khí thế yếu đi không ít, “Nghe người.”

Bạch Tửu hừ một tiếng, cô nhìn những con cá khác trong ao, nói: “Ăn đi.”

Những con cá đó lúc này mới dám ăn.

Hấn cắn miếng điểm tâm tiếp theo, trong mắt lộ ra vài phần oán khí.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Bạn trai của tôi không phải là người (18)

Chương 107: Bận tui của tôi không phải là người (10)

Bạch Tử lại không nhìn được cười, “Khẩu khí của ngươi lớn thật, cái gì rót vào trong ao chính là của ngươi, vậy ta cũng từng rót vào trong ao thì sao.”

“Cho nên ngươi cũng là của ta.” Khóe mắt hắn hơi nhếch lên, có vẻ vũ mị.

Nụ cười trên mặt cô chợt ngừng, sắc mặt có chút quái dị.

Hắn cũng không cảm thấy lời mình nói có gì không đúng, không lâu sau ăn hết đĩa đồ ăn, hắn lại duỗi tay ra bắt lấy góc váy cô, “Còn nữa không?”

Bạch Tử nhìn chiếc đĩa trống, đáy lòng cô bội phục khả năng ăn uống của hắn, lại thở dài, cong lưng xuống dùng lòng bàn tay lau đi vụn điểm tâm trên khóe môi hắn, “Buổi tối không thể ăn quá nhiều, thân thể sẽ khó chịu.”

Hắn nhìn gương mặt cô gần trong gang tấc, ánh sáng trong đôi mắt đẹp vì cô mà đình trệ, hắn chậm rãi cầm bàn tay cô áp lên mặt hắn, không cho tay cô rời đi.

Bạch Tử kỳ quái nhìn hắn.

Hắn nói: “Ấm áp.”

Đây là lần thứ ba.

Bạch Tử thử rút tay mình ra, không thành công, cô không thể không dạy dỗ hắn, “Nếu hiện tại ngươi đã có hình người, vậy ở nhân gian có chút quy củ người nhất định phải biết. Nam nữ thụ thụ bất thân, biết không?”

Hắn thông thả lắc đầu.

Cô giải thích, “Ngươi là nam, ta là nữ...”

Hắn sờ mặt.

Cô chỉ có thể khụ một tiếng, không được tự nhiên thay đổi cách nói: “Ngươi là đực, ta là... ừm, cái, cho nên chúng ta phải giữ khoảng cách cần có, không nên quá thân cận.”

“Ta không thích cái quy củ này.” Trong giọng hắn có nét không vui, thật sự chán ghét vô cùng.

Bạch Tử chỉ nghĩ do hắn có tâm tính trẻ con, cô cười nói: “Nhưng thân là người, tất nhiên sẽ có rất nhiều quy củ phức tạp cần tuân thủ theo.”

“Nhưng mà hai người ta nhìn thấy sáng nay, bọn họ cũng là một con đực, một con cái, bọn họ còn lẫn lộn cùng nhau, không chỉ có thế, bọn họ còn...”

“Dừng!” Một tay kia của Bạch Tử bưng kín miệng hắn, không cho hắn tiếp tục dùng dáng vẻ thiên chân vô tà như vậy nói ra lời lộ liễu hơn, “Bọn họ làm vậy là có nguyên nhân.”

Hắn chớp chớp mắt, chính là đang hỏi có nguyên nhân gì.

Bạch Tử điều động toàn bộ năng lực tư duy của mình, cô mở to mắt nói nói dối, “Là vì bọn họ đang chữa bệnh, bởi vì ‘giống cái’ kia sinh bệnh, mà ‘giống đực’ kia chính là đang chữa bệnh cho nàng ấy, không phải ngươi nghe được kia ‘giống cái’ kia kêu đau, kêu ngừng sao? Đó chính là vì nàng ấy sinh bệnh nên rất thống khổ.”

Dùng lời nói ấu trĩ như vậy lừa gạt một con cá còn chưa hiểu thế sự, lương tâm Bạch Tử khiến trách chính mình, chẳng qua cũng chỉ khiển trách một giây mà thôi.

Hắn nghĩ một chút, cầm bàn tay che miệng hắn của cô, ngây thơ nói: “Ta thấy bọn họ còn miệng đối miệng, chỉ là bọn họ cũng không hề phun bong bóng, đây cũng là đang chữa bệnh sao?”

“Ừm.” Bạch Tử nghiêm trang nói hươu nói vượn: “Đây là ‘giống đực’ kia đang kiểm tra thân thể cho ‘giống cái’, xem nơi nào của nàng ấy xảy ra vấn đề.”

“Thì ra là thế.” Hắn bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

Một yêu tinh có vẻ ngoài quyến rũ như thế, lại dễ dàng bị lừa như vậy, đáy lòng Bạch Tử cảm thán một phen vận may vận khí của hắn không tồi, lúc mới hóa hình liền gặp được cô, nếu đổi lại là người khác, nói không chừng hắn đã sớm bị hốt* (lừa gạt) đến xương cá cũng không còn.

Thừa dịp đúng lúc có cơ hội, Bạch Tử cũng vì muốn tốt cho hắn, liền nói thêm vài câu: “Ngươi phải nhớ kỹ nha, ngươi là ‘đực’, không thể tùy ý lời kéo với ‘cái’, đặc biệt là khi bên cạnh ‘giống cái’ kia còn có ‘giống đực’ khác thân mật với nàng, ngươi lại càng không thể chạm vào nàng ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 188: Bạn trai của tôi không phải là người (19)

Hắn đương nhiên hỏi lại: “Vì sao?”

“Bởi vì ‘giống đực’ này có khả năng là trượng phu của nàng ấy nha.”

Hắn khó hiểu, “Trượng phu liền có thể có hành động thân mật với ‘giống cái’ sao?”

“Ừm, không sai.” Bạch Tửu lại thử rút tay mình ra, “Cho nên người không thể lôi kéo tay ta được.”

Lại không ngờ tay cô không rút được ra, mà hắn còn nắm chặt hơn nữa.

Bạch Tửu nhìn hắn.

Hắn nói: “Vậy ta làm trượng phu người.”

Cô sùng sốt.

Mắt hắn như nước hồ thu, nhìn luôn có cảm giác hữu tình, trong ánh mắt tựa như có sao trời phủ khắp, loại dung mạo này, loại phong thái này, căn bản đã vượt qua hết thảy vẻ đẹp của nhân loại, một khi ánh mắt đã bị hắn đoạt lấy, liền dường như lập tức trầm luân.

Bạch Tửu có chút hoảng loạn, tuy cô cũng không rõ sự hoảng hốt này là vì sao. Cô miễn cưỡng cười, “Những lời này, cứ chờ người trưởng thành rồi nói sau.”

Ở trong mắt cô, hắn chính là một đứa trẻ vừa ra đời, đối với cái gì cũng đều tò mò muốn tìm hiểu. Trượng phu gì đó, cô nghĩ phòng chừng ngay cả ý nghĩa của từ này hắn cũng chưa hiểu được.

Hắn không vui, “Ta đã sớm thành niên.”

Hắn ngay cả mình bao nhiêu tuổi cũng không nhớ được, nhưng hắn có thể xác định, bất luận là dựa theo tuổi tác của cá, hay dựa theo tuổi tác của người, hắn cũng đều đã thành niên.

Bạch Tửu vô lực cười cười. Bệnh cô còn chưa khỏi, lại ngồi chỗ này cùng hắn phơi gió lạnh lâu như vậy, cô đã cảm thấy có chút đau đầu, vì thế, cô chỉ có thể nói: “Đề tài này chúng ta có thể thảo luận sau, hiện tại ta phải về nghỉ ngơi đây.”

Cô định đứng dậy, nhưng hắn vẫn không muốn buông tay cô ra, thậm chí còn kéo cô đến trước người hắn, thân mình cô nghiêng về phía trước, chớp mũi đụng phải chớp mũi hắn, lại tập trung nhìn vào, khoảng cách giữa hai người gần như vậy, chỉ cần nhích thêm một chút thì hai làn môi sẽ chạm vào nhau.

Bạch Tửu cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hắn hoàn toàn trong suốt, trong mắt cô tràn đầy hoảng loạn, cô đã nhận ra hồ hấp của mình đang dần trở nên nóng rực.

Hắn rút cuộc cũng buông một bàn tay nắm tay cô ra, khẽ đưa lên chạm vào sườn mặt cô, cô cảm thấy mát lạnh, hết sức thoải mái, hắn chỉ cảm thấy có chút nóng quá mức.

Ánh mắt hắn khẽ động, thấp giọng nói: “Mặt người đỏ hơn trước kia, còn nóng lên nữa. Có phải rất nóng bức không?”

Ý thức được hắn đang định kéo cô vào nước, Bạch Tửu vội nói: “Ta chỉ đang phát sốt, không phải vì nóng bức đâu!”

Nếu lại ngâm nước lạnh, cô hoài nghi mình sẽ bị sốt đến mơ hồ.

“Phát sốt?” Hắn nghi vấn, bởi vì khó hiểu, nên con người lộ ra càng nhiều vẻ quan tâm.

Bạch Tửu chỉ đành tiếp tục nhẫn nại giải thích, “Chính là ta bị cảm.”

Hắn vẫn không rõ.

Cách nói ‘cảm mạo’ này dường như có chút quá phức tạp, cô thay đổi cách nói: “Phong hàn biết không? Chính là sinh bệnh.”

Sinh bệnh...

Hắn như suy tư điều gì.

“Ta không thể tiếp tục ở đây nói chuyện với ngươi nữa, ta phải trở về nghỉ ngơi, ngươi mau thả ta ra, để ta trở về ngủ.”

“Ta có thể giúp ngươi kiểm tra.”

“A?”

Chỉ thấy khoe môi hấn nhếch lên độ cong gần như hoàn mỹ, loại mỉm cười này, dường như có thể khiến ánh mặt trời ló rạng từ tầng mây, chiếu rọi xuống mặt đất, lại đẹp đến mức không thể diễn tả bằng ngôn từ, “Ngươi là cái, ta là đực, ta có thể giúp ngươi kiểm tra thân thể.”

“Chờ đã...”

Ý thức được tình hình không ổn, Bạch Tửu còn chưa kịp dứt câu, trên môi cô đã phủ lên cảm giác lạnh lẽo mềm mại.

Cô ngồi trên bờ bị hấn ở trong nước giữ chặt lấy tay, đuôi cá màu đỏ sau lưng hấn nhẹ khuấy động mặt nước, nổi lên gợn sóng ôn nhu, hết thấy trong ao tựa như đều phai sắc, chỉ còn một màu đỏ là chính hấn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Bạn trai của tôi không phải là người (20)

Nếu muốn hỏi Bạch Tửu đang nghĩ đại, giờ phút này trong đầu cô còn dư lại điều gì, cô chỉ có một ý nghĩ, đó chính là lời hấn nói quả nhiên là thật, trên người hấn không hề có mùi cá.

Tiếp xúc với môi cô, xúc cảm mềm mại khiến cả người hấn trở nên khô nóng, hấn còn không hiểu vì sao thân thể hấn lại bắt đầu nóng lên, hấn chỉ làm theo bản năng vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng miêu tả cánh môi cô. Lập tức, thân thể Bạch Tửu nhũn ra, cô thiếu chút nữa lại ngã vào trong nước.

Khi ý thức được hấn còn muốn thăm dò sâu hơn nữa, cô bỗng nhiên phục hồi tinh thần, dứt khoát đẩy hấn ra, lại liên tiếp lui ra sau mấy bước.

Bên bờ ao, sắc mặt hấn ửng đỏ, như nhiễm màu hồng hôn, hấn nhìn Bạch Tửu đang lui ra như tránh hồng thủy mãnh thú, trong mắt có khó hiểu cùng cô đơn, lại bởi giờ phút này hấn bất giác tỏa ra hơi thở tình dục, khiến hấn càng thêm quyến rũ hớp hồn người.

Bạch Tửu che mình môi lại, nếu nói trước đó cô vì thân thể không thoải mái nên muốn nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi, vậy thì hiện tại cô đã hoàn toàn không buồn ngủ, lại nhìn về phía hấn đang ở trong ao, về mặt hấn vô tội thêm ủy khuất nhìn cô chăm chăm, cô thế mà lại có ảo giác quý dị rằng vừa rồi không phải hấn cố ý sàm sỡ cô.

“Ngươi sinh bệnh.” Hấn nhẹ nhàng nói: “Lại còn lây bệnh cho ta.”

Trong đầu Bạch Tửu nhảy ra một chuỗi dấu chấm hỏi, buồn bực: “Ngươi nói cái gì vậy?”

“Thân thể ta đang nóng lên, giống như ngươi vậy. Ta cũng bị bệnh rồi.” Hấn tội nghiệp chớp chớp mắt, “Thân thể ngươi hiện tại dễ chịu chút nào chưa?”

Không, cô càng thêm khó chịu.

Xúc cảm trên môi dường như vẫn luôn còn đó, Bạch Tửu muốn quay đầu chạy lấy người, nhưng tưởng tượng đến tâm hồn yếu ớt của gia hỏa này, cô lại không thể không buông tay che miệng xuống, về mặt phức tạp nói: “Đại khái là tốt hơn một chút đi.”

“Vậy ngươi mau tới đây, để ta lại hôn hôn ngươi lần nữa.” Môi mọng của hấn gợi lên một độ cong tuyệt đẹp, về quyến rũ hoàn toàn bộc lộ ra, nhưng giọng hấn vẫn ngây thơ như cũ, “Để bệnh của ngươi chạy hết sang người ta, ngươi sẽ liền không khó chịu.”

Bạch Tửu hơi giật mình.

Tựa như có khí tức đẹp đẽ sáng ngời nào đó nhiễm lên người cô, đôi mắt thanh triệt của hấn đầy ý cười, con ngươi đen như hắc diệu thạch tỏa ra ánh sáng lóa mắt, dường như khiến người ta thấy được nước hồ thần thánh trên đỉnh Thiên Sơn lưu động.

Thấy cô không nhúc nhích, hấn lại thúc giục, “Ngươi mau tới đây.”

“Được.” Bạch Tửu đứng lên, cô khẽ háng giọng, ánh mắt có chút hoảng loạn nói: “Thân thể ta đã ổn, ngươi... ngươi có thể không cần hôn nữa.”

Hấn ngoan ngoãn ghé vào tảng đá bên bờ, trong đôi mắt thanh triệt nhìn chăm chăm cô hiện về mắt mắt.

Tuy lúc kiểm tra thân thể cho cô, hấn cũng giống như bị bệnh mà cả người khó chịu, nhưng hấn rất thích cảm giác kiểm tra thân thể cho cô. Tuy thế thoát nhìn cô lại không muốn cho hấn kiểm tra thân thể nữa, hấn có chút khổ sở, bởi không thể lại tiếp tục hôn hôn với cô.

Bạch Tửu xem như hiểu rõ cái gì gọi là vác đá nện vào chân mình, hơn nữa tảng đá cô vác lên đó còn không phải lớn bình thường, nó có thể đập cả người cô luôn. Đáy lòng cô hối hận, thế mà lại quên mất tầm quan trọng của việc giáo dục giới tính đối với trẻ con. Cô quyết định lần sau tới đây sẽ phải nghiêm túc phổ cập cho hẳn một chút tri thức giới tính, như vậy bé trai ra bên ngoài cũng có thể tự bảo hộ tốt cho mình.

“Ta đi về trước, ngày mai ta lại đến xem nguoi.” Bạch Tửu mất tự nhiên xoay người rời khỏi.

Phía sau truyền đến giọng nói êm tai nhu mì, “Nếu lại sinh bệnh nhất định phải tới tìm ta nha.”

Quả thực giống y như câu “Khách quan lần sau lại đến nhé”.

Bạch Tửu đứng không vững lập tức hơi lão đảo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Bạn trai của tôi không phải là người (21)

Mặt trăng lặn mặt trời mọc, lại là một ngày mới.

Nằm trong dự kiến chính là, có người cả đêm qua mất ngủ.

Bạch Tửu trên mặt mang hai quầng thâm mắt tìm được trong phòng bếp một quả dưa chuột, sau đó xắt mỏng, cô lại bày ra một cái ghế nằm đặt dưới tàng cây trong viện, nằm lên đó, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu xuống loang lổ, khiến người ta cũng thích ý không ít.

Lúc Khương Đường tìm tới đây, liền thấy mắt trái Bạch Tửu đã dán lên một mảnh dưa chuột, mà giờ phút này cô đang cầm lên một mảnh dưa chuột khác dán lên mắt phải. Tuy Khương Đường cũng cảm thấy Bạch Tửu vốn có mỹ mạo như hoa, nhưng nàng ấy không thể không nói, Bạch Tửu như vậy thoát nhìn có chút buồn cười.

“Tiểu Tửu... đây là cô đang làm gì thế?” Khương Đường cong lưng xuống nhìn chằm chằm Bạch Tửu trên mắt đắp dưa chuột, trong lòng cảm thấy kỳ quái không thôi.

Bạch Tửu nghe ra là giọng Khương Đường, cô tiếp tục nằm im, chỉ có miệng cử động, “Ta đang cứu lại giá trị nhan sắc của ta.”

“Giá trị nhan sắc... là có ý gì?” Khương Đường không phải nhân sĩ xuyên qua, nghe xong dĩ nhiên không hiểu rõ.

Bạch Tửu rút cuộc giờ tay nhắc lên miếng dưa chuột trên mắt mình, “Cô xem đáng về của ta liền hiểu rõ.”

Nhìn quầng mắt đen sì của Bạch Tửu, Khương Đường quan tâm hỏi: “Hôm qua cô không ngủ ngon à? Có phải vì bệnh còn chưa hết, thân thể vẫn khó chịu không?”

“Không phải, thân thể ta đã gần khỏe hẳn rồi, chỉ là hôm qua gặp được một con cá chép đồ thoát nhìn ăn rất ngon, nhưng lại ăn không được, nên ta mất ngủ.”

Khương Đường chỉ nghĩ Bạch Tửu đang nói đùa, nàng lại tò mò hỏi: “Đán cái này có thể giúp mắt cô khôi phục đáng về ban đầu sao?”

“Không thể.” Bạch Tửu vừa dán lại miếng dưa chuột, vừa nói: “Ta chỉ muốn đắp để an ủi lòng mình thôi.”

Khương Đường cảm thấy phương thức tìm kiếm an ủi trong lòng của Bạch Tửu không khỏi có chút lạ kỳ. Nàng ấy ngồi xuống ghế đá bên cạnh Bạch Tửu, lại hỏi: “Tiểu Tửu, thân thể cô thật sự không sao đúng không?”

“Yên tâm đi, ta không sao cả.” Bạch Tửu nhắm mắt lại cũng sờ lên tay nhỏ của Khương Đường, cô cong khóe môi hỏi: “Việc của cô hôm nay làm xong rồi sao?”

“Ừm, đại diện cũng không bản, quét tước sạch sẽ rất dễ dàng.” Khương Đường lời kéo tay Bạch Tửu, thần bí nói: “Tiểu Tửu, dường như ta phát hiện một bí mật của Cố Trường Tinh.”

Bạch Tửu lười biếng hỏi: “Bí mật gì cơ?”

Đồng thời đáy lòng cô cũng nói một câu, phát hiện bí mật là tốt rồi, đã cảm thấy tò mò về một người nam nhân, vậy thời điểm thích hẳn cũng sẽ không xa lắm.

Khương Đường lại không có nhiều tâm tư như Bạch Tửu, nàng ấy hạ thấp giọng nói: “Ta phát hiện Cố Trường Tinh dường như có cha mẹ.”

Bạch Tửu trầm mặc một giây, ngay sau đó liền cầm hai miếng dưa chuột che mắt ném lên bàn đá, cô ngồi bật dậy từ trên ghế nằm, giật mình nói: “Cái gì? Hóa ra Cố tông chủ cũng có cha mẹ sao?”

“Phải nha phải nha!” Khương Đường cũng kích động một phen, “Ta trăm triệu lần không nghĩ tới, Cố Trường Tinh thế mà cũng có cha mẹ!”

Bạch Tửu gật đầu theo, “Điều này quả thực quá không thể tưởng tượng!”

Nếu còn có người thứ ba ở đó, tuyệt đối sẽ muốn hung hăng khinh bỉ hai nữ nhân này một phen, nếu Cố Trường Tinh không có cha mẹ chẳng lẽ hẳn nhảy từ cục đá ra sao?

Đối với trạng thái kinh ngạc không khác gì mình của Bạch Tửu, Khương Đường có cảm giác như tìm được đồng loại, nàng ấy lại hạ thấp giọng, “Sự tình là thế này, hôm nay lúc ta quét tước đại điện, thấy được một quyển trục Cố Trường Tinh không cẩn thận làm rơi trên đất, ta cẩn thận ngó qua, kia hóa ra là một bức họa cuộn tròn, trên đó vẽ một người nam nhân cùng một vị nữ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Bạn trai của tôi không phải là người (22)

“Thế nào? Nam nhân và nữ nhân kia nhìn có đẹp không?” Bạch Tửu rất nể tình mà hỏi.

“Ta chỉ liếc mắt một cái từ xa, tuy không thấy quá rõ, nhưng nam nhân trên bức họa cũng cao quý ưu nhã như thiên thần, mà nữ nhân thì chỉ có một bóng lưng, chẳng qua nhìn từ bóng lưng thì khẳng định cũng là một đại mỹ nhân đó!”

Bạch Tửu lại truy vấn: “Vậy sao cô có thể xác định trên đó chính là cha mẹ Cố tông chủ, mà không phải vẽ những người khác?”

“Bởi ta thấy được trên tranh viết ‘Bất hiếu tử Trường Tinh tác’ (con trai bất hiếu Trường Tinh vẽ).” Khương Đường nói chắc như đinh đóng cột: “Nên người trên bức tranh kia khẳng định là cha mẹ hần.”

Bạch Tửu nghe vậy cũng gật gật đầu, “Nghe thế, thì quả thực là vậy.”

“Không nghĩ tới Cố Trường Tinh cũng sẽ có cha mẹ...” Khương Đường vuốt cằm nói thầm, “Ta còn tưởng người lạnh như băng giống hần là trực tiếp làm ra từ khối băng cơ.”

Bạch Tửu cười thành tiếng, “Thành kiến của cô đối với Cố tông chủ quá sâu, hần đương nhiên cũng do cha mẹ sinh ra, chỉ là tính cách hần khác với người thường thôi.”

“Phải nha, dù sao cũng chỉ cần một mình Tiểu Tửu cô cảm thấy Cố Trường Tinh tốt đẹp là được.” Khương Đường nói, cảm xúc liền có chút không thích hợp, nàng ấy cúi đầu, cũng không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác buồn bực.

Bạch Tửu vẫn mang vẻ mặt “mẹ hiền” cười nói: “Chờ tương lai cô tiếp xúc nhiều với Cố tông chủ, cô sẽ phát hiện hần tốt hơn trong tưởng tượng của cô nhiều.”

“Ta mới không phải loại người này đâu!” Khương Đường đột nhiên đứng lên, cảm xúc kích động bất lấy tay Bạch Tửu nói: “Tiểu Tửu, bất luận cô muốn làm gì ta đều sẽ ủng hộ cô. Ta cam đoan với cô, ta tuyệt đối sẽ không tranh đoạt thứ cô thích. Cô có thể yên tâm, chúng ta nhất định sẽ luôn là bằng hữu tốt nhất!”

Bạch Tửu bị lời nói trịnh trọng của Khương Đường làm cho khó hiểu.

“Đúng rồi, Cố Trường Tinh nói ngày mai chúng ta sẽ tỷ thí.” Tay Khương Đường lại nắm tay Bạch Tửu chặt hơn, nàng ấy nói như tuyên thệ: “Bất luận kết quả thế nào, tình bạn giữa chúng ta đều sẽ không thay đổi!”

Để lại một câu đồng dạng hùng hồn, Khương Đường hùng dũng oai vệ bước chân rời đi.

Bạch Tửu nhìn phương hướng Khương Đường rời khỏi, cô thu hồi tầm mắt, vẫn cảm thấy một loại cảm giác không thích hợp nói không nên lời. Cô nhớ tới chuyện tỷ thí ngày mai theo lời Khương Đường nói, không nhịn được mà thờ dãi.

Buộc mình mở ra cuốn sách trên bàn đá, Bạch Tửu vẫn cảm thấy đau đầu. Trên thế giới này, chuyện thống khổ không gì hơn năng lực thân thể không theo kịp đại não, thân thể này của cô chính là không dùng được pháp thuật, cô có thể có cách nào?

Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, cùng lắm thì ngày mai cô giả bệnh lần nữa thôi.

Bạch Tửu quyết định đi xem mỹ nhân ngư trong hồ sen kia, cô mang đủ mấy thứ đêm qua đã chuẩn bị tốt, lập tức đi về phía hồ sen. Lúc đến quảng trường Thái Cực, cô thấy có vài đệ tử Tiên tông đi về phía sơn môn, không khỏi thấy hơi kỳ quái. Bất thành linh, cô đụng phải một người.

“Bạch cô nương.” Người nọ đỡ cánh tay cô gọi một tiếng.

Khi Bạch Tửu đứng vững lại, người nọ liền buông tay ra. Cô ngẩng đầu nhìn lại, người trước mắt chính là Hách Liên Thu Mực, cô ngưng ngưng nói: “Hách Liên tông quân.”

“Thân thể Bạch cô nương đã không sao rồi chứ?” Hách Liên Thu Mực hỏi rất bình đạm, không khiến người ta cảm thấy quá thân cận, cũng không tạo cảm giác quá xa cách. Hắn là tông quân Tiên tông này, đúng là có lý do quan tâm đến thân thể đệ tử Tiên tông, huống chi trong lòng hắn cũng biết thân phận Bạch Tửu không tầm thường, cô có khả năng chính là người cuối cùng có thể hóa giải đại kiếp nhân gian kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Bạn trai của tôi không phải là người (23)

Bạch Tửu nói thật: “Thân thể ta đã không có vấn đề gì, còn phải đa tạ Hách Liên tông quân lấy thuốc cho ta.”

“Đây là việc nên làm, Bạch cô nương không cần nói cảm ơn.” Hách Liên Thu Mực thấy trong tay Bạch Tửu cầm theo đồ, lại hỏi thêm một câu: “Bạch cô nương đang muốn đến hồ sen?”

“Đúng vậy.” Bạch Tửu gật gật đầu, tay cầm đồ đặt ra sau lưng.

Hách Liên Thu Mực nói: “Thân thể Bạch cô nương vừa khỏe lại, có thể ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Trước khi Bạch cô nương tới Tiên tông, hồ sen kia không có ai chăm sóc, cũng không xảy ra vấn đề gì.”

“Không sao, dù gì thân thể ta cũng không có vấn đề, ta đi lại nhiều một chút nói không chừng lại càng tốt cho thân thể.” Bạch Tửu cười, đổi đề tài khác, “Hách Liên tông quân, ta thấy một số đệ tử Tiên tông dường như muốn xuống núi. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nhắc đến điều này, sắc mặt Hách Liên Thu Mực hơi ngưng trọng, hắn nhìn về phía sơn môn nói: “Gần đây truyền đến tin tức, nhiều nơi ở dân gian có yêu ma quấy phá, Tiên tông chúng ta không thể ngồi yên mặc kệ, Tông chủ liền phái rất nhiều đệ tử tới các nơi trấn yêu trừ ma.”

Trấn yêu trừ ma?

Bạch Tửu chớp mắt liền nghĩ tới cá chép nhỏ vô hại trong hồ sen kia, đáy lòng cô có chút lo lắng, nếu để người khác biết cá chép trong ao thành tinh, không biết bọn họ có muốn “trấn yêu trừ ma” luôn một thể hay không nữa. Cô ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Trước khi ta lên núi vẫn chưa từng nghe nói ở đâu có yêu ma tác loạn, sao gần đây lại có nhiều yêu ma chạy ra làm hại nhân gian thế?”

“Bạch cô nương có điều không biết, mấy trăm năm trước, Tông chủ tiền nhiệm của phái ta vì ngăn cản Ma giới xâm lược nhân gian, đã chiến đấu với ma chủ đến lưỡng bại câu thương* (hai bên cùng thương tổn), về sau ngài lại hy sinh nguyên thần của mình, khiến ma chủ hồn phi phách tán. Ma giới cũng bởi vậy mà bị phong ấn. Tiên nhiệm Tông chủ lại vì hao tổn quá lớn mà không lâu sau liền qua đời.” Hách Liên Thu Mực giải thích: “Phong ấn đã qua mấy trăm năm, chỉ sợ sớm đã buông lỏng, những yêu ma đó cũng liền ngo ngoe rục rịch, có lẽ không lâu sau, bọn họ sẽ ngóc đầu trở lại.”

Người Tiên tông giống như trời sinh đã có đặc tính coi cứu vớt thiên hạ thương sinh làm nhiệm vụ của mình, ngay cả người không phải chiến đấu nơi tiền tuyến như Hách Liên Thu Mực khi nhắc tới yêu ma gì đó cũng đều mang dáng dấp lo cho thiên hạ.

Bạch Tửu trầm nghĩ, nếu hắn biết cốt truyện về sau cái tên đại ma vương gì đó còn sống lại, không biết hắn có lo đến quên ăn quên ngủ hay không.

Hách Liên Thu Mực lại thoải mái cười nói: “Chẳng qua Tông chủ tính ra người có mệnh Hóa Sát sẽ có thể hóa giải trận đại kiếp này, nên Bạch cô nương đi tới Tiên tông, hẳn chính là trời phù hộ nhân gian.”

Hắn đúng là lạc quan thật.

Đương nhiên, người hy sinh cũng đâu phải hắn.

Bạch Tửu nghĩ đến nhiệm vụ của mình, đã sớm định trước kết cục cho cô, vì thế, cô hết sức tươi cười, “Nếu ta có thể ngăn Ma giới ngóc đầu trở lại, cho dù phải mất đi sinh mệnh, ta cũng vì đạo nghĩa quyết không chối từ.”

Trong mắt Hách Liên Thu Mực thêm vài phần kính nể, hắn nói: “Cô nương đại nghĩa, tại hạ bội phục.”

Hắn lại rũ mắt, giấu đi vài phần chột dạ trong đáy mắt. Vào giờ phút này hắn nhắc tới chuyện mệnh cách của cô, đơn giản là vì muốn thăm dò xem Bạch Tửu có giác ngộ vì thiên hạ thương sinh mà hy sinh chính mình hay không.

“So với Tông chủ và Hách Liên tổng quản, ta chẳng qua là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, không gánh nổi một tiếng bội phục này của tổng quản.”

“Cô nương khiêm tốn rồi, trong thiên hạ, người có thể vì đại nghĩa mà ung dung hy sinh bản thân như cô chỉ là số ít.”

Khóe môi Bạch Tuyền cong lên, nhẹ nhàng cười nói: “Tổng quản có thể vì lời ta nói mà giảm bớt một chút ưu sầu, đây cũng là đáng giá.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Bạn trai của tôi không phải là người (24)

Về mặt Hách Liên Thu Mục khựng lại.

Ánh mắt hần dừng trên mặt nữ tử trước mắt, đôi mắt cô tựa như hồ nước trong suốt, tràn đầy ý cười thỏa mãn nhân nhạ, độ cong trên khóe môi tựa trăng non hoàn mỹ, cô cười tủm tỉm, dung mạo tú lệ cực kỳ, thật sự như minh châu phát sáng, mỹ ngọc lung linh, và cả...

Câu hồn nhiếp phách.

Bạch Tuyền đã hạ mắt khẽ nhún người, “Ta còn có chuyện, cũng không quá rầy yên tĩnh của Hách Liên tổng quản, cho phép ta cáo từ trước.”

Hách Liên Thu Mục thu hồi ánh mắt, mắt tự nhiên “Ừm” một tiếng, sau khi cô rời khỏi, hần lại không nhịn được nhìn theo hướng cô rời đi.

Bạch Tuyền đi về phía hồ sen đi đến, nụ cười trên khóe môi dần dần mở rộng. Cô chán ghét cái loại gọi là “thử” này, suy nghĩ của cô rất đơn giản, chính cô có thể đi chết, nhưng người khác không thể bảo cô đi tìm chết, cho dù là vì cái gọi là “chúng sinh thiên hạ” kia, vậy cũng không được.

Một người có lòng vì thiên hạ có gì lại mong một người khác hy sinh chứ, chẳng qua cũng là một nguy quân tử thôi.

Bạch Tuyền vẫn luôn biết bề ngoài của mình rất có tính lừa gạt, chẳng qua bình thường cô cũng sẽ không lựa chọn sử dụng sắc đẹp, tu tiên chú ý cấm dục, cũng chưa từng nghe qua Hách Liên Thu Mục bạn lữ song tu gì, chỉ sợ hần vẫn là một lão xử nam không biết đã sống mấy trăm năm, loại lão xử nam này ở trong mắt cô, là dễ trêu chọc nhất.

Cứ để hần chịu lương tâm bất an trong khoảng thời gian này đi, cũng coi như cô trả thù nhẹ nhàng.

Nước trong hồ sen không gió cũng động, đó là vì trong ao đang có một nam nhân khuôn mặt yêu đã đang một tay ngắt đóa hoa sen giữa ao, một tay vươn ra đếm cánh hoa trên đó.

“Bốn, năm, sáu, bảy...” Mới vừa đếm tới bảy, giọng hần liền ngừng lại, giống như cảm ứng được điều gì, hần nhìn về phía bờ, liền thấy thiếu nữ một thân váy áo vàng nhạ chậm rãi bước đến, hần không rảnh lo đếm cánh hoa, đuôi cá khẽ động, hần bơi tới bờ, ghé vào trên bờ cao hứng nói: “Vợ ơi, người đã đến rồi!”

Bước chân Bạch Tuyền khựng lại, sắc mặt cứng đờ.

Thấy cô dừng chân bất động, hần sốt ruột vỗ vỗ tảng đá trên bờ nói: “Vợ à, người mau tới đây!”

Cô tựa như thấy được một mỹ nhân xinh đẹp vỗ giường thúc giục kêu “Cùng à mau tới đây ngủ”, Bạch Tuyền bị ảo giác này làm cho rung mình một chút, cô mang bộ mặt mà chính cô cũng không biết là cảm xúc gì đi tới bờ hồ, ngồi xổm xuống nhìn hần, “Người gọi ta là gì?”

“Vợ.” Hần không hề nhận ra có gì không đúng, còn hết sức tự nhiên nắm một bàn tay cô dán lên khuôn mặt lạnh băng của mình cọ cọ, ý cười thỏa mãn trong mắt như muốn tràn ra.

Về mặt Bạch Tuyền phức tạp, “Mấy chữ này ai dạy cho người?”

“Không ai dạy ta, ta tự mình học được.” Khóe mắt đào hoa khẽ nhướng, hần hết sức tự hào nói: “Người nói đực và cái hôn môi là đang kiểm tra thân thể, ngày ấy ta thấy sau khi ‘con đực’ kia kiểm tra thân thể cho ‘con cái’, hần liền gọi ‘con cái’ kia là ‘vợ’, ta cũng kiểm tra thân thể cho người rồi, vậy ta cũng phải gọi người là ‘vợ’, không đúng sao?”

Không, hần căn bản không hiểu cách xưng hô này có ý nghĩa gì.

Bạch Tuyền cảm thấy mình phải mau sửa đúng lại, “Người nghe kỹ cho ta, tên của ta là Bạch Tuyền, người có thể gọi tên ta, nhưng không thể gọi ta bằng xưng hô kia được.”

Bạch Tửu vốn tưởng hắn sẽ hỏi một câu ‘vì sao’, kết quả hắn ngay cả ‘vì sao’ cũng không hỏi, thẳng thừng nói: “Không cần, gọi ‘vợ’ rất dễ nghe, ta muốn gọi như vậy.”

Thời kỳ phản nghịch của hắn tới rồi sao?

Bạch Tửu định xắn tay áo đánh người, lại thấy hắn nhấp môi nói: “Trên người người có mùi của con đực, có phải người có ‘cá’ khác ở bên ngoài không?”

Khứu giác này của hắn rốt cuộc là của chó hay cá vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Bạn trai của tôi không phải là người (25)

Bạch Tửu muốn rút bàn tay đang bị hắn nắm lấy ra, không thành công, hơn nữa sau khi phát hiện cô muốn thu tay về, hắn lại nắm càng chặt, Bạch Tửu hoàn toàn có lý do tin tưởng, nếu hắn có một đôi chân, hắn nhất định sẽ còn bám người hơn hiện tại.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ lên án, ánh mắt này khiến Bạch Tửu nghĩ tới một người vợ vì ngửi thấy mùi nước hoa trên người chồng khi anh ta về nhà mà chất vấn chồng có phải ở bên ngoài có phụ nữ khác hay không. Càng nghĩ, cô lại càng cảm thấy hắn cũng thật giống như cô vợ nhỏ bị ủy khuất, mà cô hoàn toàn chính là người chồng bị chất vấn kia.

Bạch Tửu lắc lắc đầu, xua đuổi hết những ý nghĩ kỳ quái trong đầu đi, cô nói cho chính mình, đôi mắt với hắn như một tờ giấy trắng, cô phải kiên nhẫn dạy dỗ như một bà mẹ già. Một tay khác của cô cầm lên đồ ăn đặt trên đất, “Lần này ta mang bánh hoa quế đến cho người ăn này, không giống hương vị bánh hoa mai đâu. Người mau nếm thử xem có thích không nào.”

“Không ăn.” Hắn quyết đoán cự tuyệt.

Bạch Tửu ngoài ý muốn nhượng mảy, đây vẫn là lần đầu tiên hắn chủ động cự tuyệt ăn gì đó.

Giọng hắn rầu rĩ, “Có phải người có ‘cá’ khác ở bên ngoài không?”

“Không có.” Đây lòng cô thở dài, “Nuôi một mình người đã phải phí không ít thức ăn, sao ta còn nuôi nổi cá khác chứ?”

Đây chính là lời nói thật, hầu hạ một con cá như hắn đã sắp không nổi, cô tuyệt đối không có thêm sức lực chăm lo cho người hay sự vật khác.

Tuy câu trả lời của cô cũng không xem như hoàn mỹ, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng tiếp nhận đáp án này, vì thế, lúc này hắn mới hạ cảm xúc, cầm một miếng điểm tâm đưa vào trong miệng, chẳng qua một tay còn lại vẫn bắt lấy tay Bạch Tửu không buông.

Bạch Tửu lại một tay cầm cuốn sách trên đất lên đặt trước mặt hắn, cô hỏi: “Người biết chữ không?”

Hắn nhìn cô, vừa cắn điểm tâm, vừa gật gật đầu.

Bạch Tửu lại cảm thấy kỳ quái, “Người rõ ràng mới hóa hình, rất nhiều chuyện vẫn còn chưa hiểu rõ, sao đã biết chữ được?”

“Không biết nha.” Hắn ngây thơ vô tội nói: “Chỉ là người nhắc tới biết chữ, ta liền cảm thấy ta biết thôi.”

Bạch Tửu tùy tay mở sách ra, cô chỉ vào một chữ trên trang giấy, hỏi: “Vậy người nói xem, chữ này đọc thế nào?”

“Áo.” Hắn rũ mắt nhìn trang sách, lại đọc cả một câu hoàn chỉnh trong này, “Cởi áo tháo thắt lưng, để làm việc vui của nam nữ... Việc vui của nam nữ – đây là gì vậy?”

Một câu cuối cùng, là hắn ngược mắt nhìn Bạch Tửu hỏi ra.

Bạch Tửu bình tĩnh khụ một tiếng, cô khẽ hắng giọng, đẩy sách tới trước mặt hắn, ánh mắt hơi lảng đi, nói: “Người biết chữ thì tốt rồi, những thứ viết trong quyển sách này người xem cho kỹ, chờ người xem xong quyển sách này, người liền hiểu rõ cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, vì sao người không thể gọi bữa người khác là ‘vợ’.”

“Ồ...” Hắn không chút hứng thú đáp lời, lại bị tranh vẽ trong sách hấp dẫn, trong tranh này vẽ động tác của một nam một nữ, không phải cũng giống tư thế của nam nữ mấy ngày trước hắn nhìn thấy sao?

Bạch Tửu nhìn hắn buông đồ ăn xuống, lại buông tay cô ra, chậm rãi cầm lấy quyển sách kia lật xem, còn xem đến đặc biệt chăm chú. Cô thầm nghĩ một tiếng, quả nhiên là vậy, mấy bé trai đối với mấy loại sách báo này có màu sắc này đều tương đối hứng thú.

Quyển sách này chính là cô cần rằng lấy ra từ hành lý mang tới của mình. Vì biết sẽ phải đi theo Cố Trường Tinh vào Vinh Tịch Sơn, trước khi đi cô đã đặc biệt chuẩn bị mấy thứ để giải trí. Quyển sách cầm này chẳng qua là một trong số rất nhiều cuốn sách cô mang đến mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Bạn trai của tôi không phải là người (26)

Hắn không có ý thức nam nữ, lại không có ai tới dạy dỗ hắn, nếu tương lai hắn bước vào nhân gian, tính tình đơn thuần như vậy tất sẽ gặp phải phiền toái lớn, nhưng muốn Bạch Tử tự mình giảng giải cho hắn việc nam nữ là chuyện thế nào, cô có thể khẳng định, vừa nhìn thấy đôi mắt thuần khiết kia của hắn, cô sẽ lập tức khó mở miệng vì cảm giác tội lỗi khi dạy hư bạn nhỏ.

Vì thế, cô chỉ có thể nghĩ đến biện pháp này.

Bạch Tử an tĩnh ngồi trên bờ, chốc lát nhìn hắn nghiêm túc đọc sách, chốc lát lại nhìn phong cảnh xung quanh. Thời gian trầm mặc trôi đi từng giây, đáy lòng cô lại càng mất tự nhiên hơn một chút, vốn dĩ cho rằng trong lúc đọc hắn sẽ thường xuyên hỏi mấy vấn đề, nhưng toàn bộ quá trình hắn lại không nói một câu. Trong không khí an tĩnh, ngoại trừ ngẫu nhiên có tiếng gió thổi, cũng chỉ có tiếng lật trang sách mà thôi.

Cô lại không nhìn được mà nhìn hắn.

Hơi nước lượn lờ, mái tóc dài của hắn hơi ướt, kẻ sạm da thịt tinh tế như sứ kia, mà khuôn mặt yêu đã hết sức phong lưu tự tại, ưu nhã quý khí, đôi mắt hắn như tuyết âm ngày xuân còn chưa tan, sáng ngời, trong suốt, nhu hòa, lóa mắt, lại dường như mang theo nóng bỏng chưa từng bộc lộ. Sắc môi hắn như ngọc âm, khỏe miệng hơi cong, tựa như luôn nở nụ cười nhàn nhạt, như ánh mặt trời tháng ba, thoải mái thích ý.

Bạch Tử nhìn đến xuất thần, hắn nghiêm túc lên giống như thay đổi thành một người khác vậy, nếu nói trước đây hắn không ràng thế sự, bám dính người ta không rời, thì hiện tại hắn cao quý ưu nhã giữa khung cảnh lá và hoa sen, ba ngàn tóc đen như thác nước trút xuống, một bộ hồng y thuần sắc như lửa, không hề khiến hắn tăng thêm vẻ quyền rũ, mà càng khiến hắn xuất trần thoát tục, kinh vi thiên nhân* (khiến người nhìn kinh ngạc tựa như thấy người trời), dù chỉ yên lặng đứng ở nơi đó, cũng sinh ra một vẻ thanh lãnh lỗi lạc trước nay chưa từng có, khiến người ta không nhìn được có ảo giác liếc hắn thêm một cái cũng là khinh nhờn.

Có lẽ đây không phải ảo giác.

Bạch Tử nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nõn như sứ của hắn, lông mi run rẩy kia, mi mắt buông xuống, mũi cao thẳng, môi mỏng ôn nhu như nước, chiếc cằm với đường cong hoàn mỹ, lại đến cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo... Trong lòng cô cả kinh, bỗng nhiên phục hồi tinh thần thu lại tầm mắt.

Bạch Tử ôm ngực, cô sợ hãi khi cảm giác được tim mình đập kịch liệt như thế.

Trong lòng cô ảo não, đã sớm biết thẳng thắn này có giá trị nhan sắc kinh người, ngày thường đã có thể câu hồn đoạt phách, lại không ngờ khi hắn nghiêm túc lên, khí chất cả người đều giống như biến hóa trong chớp mắt, càng là khiến người ta không kìm giữ được, rung động không thôi.

Ngay khi tâm lý Bạch Tử hoạt động kịch liệt, chợt nghe giọng hắn mang vẻ mỉa mai hoặc nói: “Ta đọc xong rồi.”

“Nhanh như vậy?” Bạch Tử thu lại tinh thần, bất ngờ nhìn về phía hắn. Không trách cô bất ngờ, hắn đại khái chỉ tốn thời gian một nén nhang đã xem xong một quyển sách tính sơ cũng khoảng hơn hai mươi vạn chữ, thời gian này không khỏi cũng quá nhanh.

Cô hỏi rất tự nhiên, nhưng hắn lại không cao hứng, hắn nhíu mi lại, không vui nói: “Trong sách nói, nam nhân không thể bị nữ nhân nói ‘nhanh’.”

Nhìn mà xem, hắn hiện tại đã biết nói ‘nam nhân’ và ‘nữ nhân’ rồi, có thể thấy được là nghiêm túc đọc sách, tiến bộ thần tốc nha. Nhưng điểm hắn nắm bắt có phải có chút kỳ quái hay không?

Tâm tình Bạch Tử có chút khó tả, cô không thể không đổi cách nói, “Ý ta là hỏi, một quyển sách dày như vậy, sao ngươi chỉ mất ít thời gian như vậy đã xem xong?”

“Ta cũng không biết, chỉ là mở ra một tờ, lại liếc mắt một cái, ta liền nhớ kỹ nội dung.”

Chú ý, hắn nói chính là ‘nhớ kỹ’.

Bạch Tử hoài nghi hắn đang lừa dối cô, cô lấy cuốn sách từ trong tay hắn, nói: “Ngươi nói ngươi nhớ kỹ, vậy ngươi nói xem chữ thứ ba dòng hai trang mười ba là chữ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Bạn trai của tôi không phải là người (27)

“Trình.”

Bạch Tửu nghe xong, mở trang sách thứ mười ba ra, tìm được chữ thứ ba dòng hai, quả thật là chữ “trình”. Cô mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hấn.

Một tay hấn đặt trên tảng đá ven bờ, chống cằm nói: “Liễu Tam Nương nói Ngô tú tài đoạt trình tiết của nàng ta, vậy về sau nàng ta chính là người của hấn, từ đây mấy lần bọn họ gặp gỡ, Ngô tú tài đều gọi Liễu Tam Nương là ‘vợ’, loại tình huống quả thật giống với một nam một nữ ta nhìn thấy trước đây.”

“Vậy hiện tại hấn ngươi đã biết giữa nam và nữ phải giữ khoảng cách, cũng không thể thuận miệng gọi nữ nhân là ‘vợ’ đúng không?”

Hấn gật đầu, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Bạch Tửu thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra cách làm của cô hôm nay là đúng.

Nào biết hấn lại nói một câu: “Nên ta gọi ngươi là ‘vợ’ chính là danh chính ngôn thuận.”

“...Ngươi có ý gì?”

“Ngươi xem nha, trước đó không phải ta đã hôn ngươi sao?” Khóe mắt hấn hơi hơi nhếch lên, có vẻ vũ mị, “Vậy ta đã có tiếp xúc da thịt với ngươi rồi, ngươi chính là người của ta.”

Sắc mặt Bạch Tửu không phải khó coi bình thường, “Đó chỉ là ngoài ý muốn, không thể coi là thật.”

“Phải coi là thật.” Hấn nghiêm trang nói: “Khi đó ngươi nói với ta ‘hôn hôn’ là kiểm tra thân thể, không phải chính là vì ngươi thích ta, muốn để ta hôn ngươi sao? Ngươi thích ta, ta cũng thích ngươi, vậy cũng giống như Liễu Tam Nương, Ngô tú tài trong sách, cái này gọi là lưỡng tình tương duyệt.”

Bạch Tửu thầm nghĩ đó là vì cô không muốn hấn học cái xấu! Trong lòng cô ghen đến khó chịu, “Ngươi nói ta và ngươi, cũng giống như Liễu Tam Nương và Ngô tú tài, vậy ngươi cũng nên biết hai người bọn họ lên lút tăng tụt với nhau, cuối cùng Liễu Tam Nương bị người tông tộc bắt lại trầm đường* (dìm xuống sông cho chết đuối), Ngô tú tài ăn năn hối hận, cả đời thống khổ chứ.”

Không sai, quyển sách cấm này phần đầu đều là chuyện ‘xấu hổ’, kết cục lại chuyển thành bi kịch, không chỉ cuốn sách này, mấy tác phẩm của người mang bút danh “Hải hoa tiên sinh” mà Bạch Tửu có được kia cũng đều là sách cấm. Kết cục trong sách đều là bi kịch, nhưng cố tình người này hành văn cực tốt, nam nữ hoan ái cũng miêu tả tỉ mỉ mà không lộ liễu, ở nhân gian chính là tác giả nổi tiếng một thời.

Hấn vươn tay cầm lấy bàn tay cô, khác với trước đó chính là, lúc nhìn cô, trong ánh mắt mý lệ của hấn có thêm một vẻ quyến rũ mê hoặc nhân tâm, khóe môi cong lên, nở một nụ cười câu hồn nhiếp phách, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn mê người, “Nếu có người muốn cướp ngươi từ bên cạnh ta đi, ta liền khoét mắt hấn, cắt tai hấn, rút lưỡi hấn, chém tay hấn, chặt chân hấn.”

Trong không khí bỗng dưng xuất hiện một tia âm lãnh.

Bạch Tửu chỉ cảm thấy tay hấn nắm tay mình sao lại lạnh như vậy, tựa như một cái lưỡi độc quấn quanh tay cô.

Hấn chợt cầm tay cô áp lên mặt mình cọ cọ, mí mắt rũ xuống, hết sức đáng thương nói: “Vợ à, ngươi là người của ta, ngươi không thể rời khỏi ta được.”

Tư thái đáng thương, nhỏ yếu, lại vô tội này của hấn, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ nguy hiểm vừa rồi.

Bạch Tửu mặt không biểu cảm, “Nếu ngươi đã hiểu nam nữ có khác, vậy đừng tiếp tục gọi ta như vậy, chuyện lúc trước đều là hiểu lầm, ta không để trong lòng, ngươi cũng đừng quan tâm nữa.”

“Ngươi không muốn ở bên ta sao?” Sự cô đơn tỏa ra trên người hấn có thể khiến người ý chí sắt đá cũng không nhận được mà mềm lòng.

Bạch Tửu nhìn xuống, “Không muốn.”

“Ngươi không thích ta sao?”

“Không thích.”

Mắt hấn lộ vẻ luống cuống, “Là bởi vì ta có đuôi sao?”

“Không...”

“Ta cam đoan với ngươi...” Hấn ngắt lời cô, mắt như sóng hồ thu, tỏa ra một loại phong tình cực mỹ từ trong xương cốt. Hấn nhẹ giọng nói: “Ta sẽ nỗ lực tu luyện, biến đuôi cá thành hai chân, cùng ngươi làm việc vui của nam nữ.”

Bạch Tửu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Bạn trai của tôi không phải là người (28)

Cô thoát nhìn giống loại người si mê việc nam nữ hoan ái lắm sao!?

Quả thật có điểm giống.

Rõ ràng hấn nhọc khí mùi phần, chỉ thiếu điều viết trên mặt mấy chữ “Ta rất dễ bắt nạt, các ngươi mau tới bắt nạt ta”, nhưng cô lại không có nổi chút lực chống đỡ trước mặt hấn là thế nào?

“Vợ à...”

“Dừng!” Bạch Tửu vội vàng bưng kín miệng hấn, để ngăn hấn lại nói ra lời kinh người gì, “Ngươi bây giờ còn nhỏ, còn có rất nhiều chuyện chưa rõ, chờ tương lai ngươi gặp nhiều người, thấy nhiều yêu* (yêu quái), ngươi sẽ liền biết việc ngươi làm hiện tại là rất ấu trĩ.”

Hấn nắm tay cô đang che trên miệng mình, khóe môi rũ xuống, buồn bực nói: “Bởi vì ngươi cảm thấy ta ấu trĩ, nên mới không thích ta sao?”

Cũng không phải là vậy.

Cô đã định trước sẽ phải hy sinh vì nhiệm vụ, nếu cuối cùng phải chết, thì sao cô phải cố công phát triển một đoạn tình cảm, khiến người nọ thống khổ đây?

Bạch Tửu nhìn hấn ngây thơ vô tội, hạ quyết tâm mà nói: “Ngươi là yêu, ta là người, sinh mệnh của ngươi dài lâu, nhìn không thấy cuối, nhưng sinh mệnh của người chẳng qua chỉ ngắn ngủn mấy chục năm. Chờ ta từ từ già đi, ngươi vẫn giữ nguyên tuổi trẻ đẹp đẽ, Thiên Đạo chính là như thế, người và yêu không chung đường, không thể cưỡng cầu được.”

Cô nói đạo lý lớn như vậy, hấn lại chỉ bắt được một trọng điểm, “Ngươi ghét bỏ ta là yêu, có đúng không?”

“Đúng vậy.” Bạch Tửu lạnh mặt gật đầu, “Ta ghét bỏ ngươi là yêu, ta không gọi người tới bắt ngươi, ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu tiếp tục ôm hy vọng không có khả năng mà dây dưa với ta, ta sẽ liền không nương tay nữa.”

Ánh mặt trời chiếu trên người hấn, như mạ lên cho hấn một vàng sáng màu vàng kim. Hấn hơi ngửa đầu nhìn cô, trong mắt lại tối đen không rõ, không có một chút ánh sáng nào. Hấn từ khí trầm trầm như vậy, lại càng quý dị khiến người ta không rời nổi mắt.

Bạch Tửu hơi nghiêng đầu đi tránh hấn tầm mắt, cô rút tay mình ra, đứng lên nói: “Về sau ta sẽ không đến nữa, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Cô xoay người rời khỏi, giờ phút này chính cô cũng bất ngờ với việc mình có thể sấm vai lãnh khốc vô tình như vậy. Bỗng nhiên, cô nghe được động tĩnh truyền đến từ phía sau, còn có tiếng kêu rên thống khổ của hấn.

Bạch Tửu không cách nào không chế mà xoay người nhìn lại, cảnh tượng trước mắt khiến cô không kịp nghĩ nhiều mà lập tức chạy lại, “Ngươi đang làm gì!”

Hấn từ trong nước lên trên bờ, đuôi cá kéo theo một vệt nước. Hấn muốn giữ cô lại, nhưng hấn không thể nào làm ra hành động như người thường được, vì thế đuôi cá màu đỏ kia kéo trên mặt đất, cọ xát với cát đá trên bờ, bị trầy xước không ít.

Bạch Tửu ngồi xổm bên cạnh đỡ cánh tay hấn, trên đuôi cá có không ít vảy xinh đẹp đều cso thêm vài vết trầy, cô nghe được mình phát ra giọng nói tức giận, “Ngươi điên rồi?”

Đuôi cá quan trọng đến thế nào đối với cuộc sống trong nước của hấn, cô không tin hấn không biết.

“Ngươi đừng đi...” Trạng thái hiện tại của hấn không thể nói là tốt được, nhưng vẫn dùng hết sức lực ôm cô vào trong ngực mình. Giọng hấn nhẹ nhàng, “Ta biết ta là yêu, ngươi không thích ta cũng phải, nhưng ngươi hãy tin tưởng ta, ta sẽ biến thành người, chỉ cần không còn cái đuôi nữa...”

Thình lình thấy hấn nhỏ vảy cá trên đuôi xuống, Bạch Tửu vội vàng kéo tay hấn, tức giận cũng đột nhiên nảy sinh trong lòng, “Ngươi không đau sao!?”

Chỗ hần nhỏ vẩy cá xuống kia, đã thấm ra vết máu.

Hần ủy khuất chớp chớp mắt, “Đau... nhưng nhìn thấy người rời đi, nơi này của ta sẽ đau hơn nữa.”

Hần bắt lấy tay cô, dán lên ngực mình.

Tay Bạch Tửu run lên, chỉ cảm thấy bàn tay dán lên ngực hần kia nóng dần, nhiệt độ tăng lên kia âm lan tràn đến toàn bộ cánh tay cô, cuối cùng vọt đến trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Bạn trai của tôi không phải là người (29)

Giọng hần rầu rĩ, “Ta chán ghét cái đuôi của ta. Nếu không có nó, người sẽ liền thích ta, vậy ta huỷ hoại nó, người sẽ liền thích ta.”

Hần cố chấp cho rằng, nguyên nhân Bạch Tửu không chịu tiếp nhận hần là vì hần có một cái đuôi mà người thường không có, nếu không hần đẹp như vậy, sao cô lại không thích hần đây?

Bạch Tửu nghe vậy, cảm xúc trong lòng khó có thể miêu tả, cô sợ hần lại chịu đau rút vẩy cá, không thể không ôm chặt cánh tay hần hơn. Cô cả người đều không thoải mái nói: “Cái đuôi của người rất xinh đẹp, ta cũng không chán ghét!”

Hần không nói một lời nhìn cô, dường như đang nghĩ xem có phải cô nói lời này để gạt hần hay không.

Bạch Tửu đã bị hần bắt bí, cô chỉ có thể tiếp tục nghiêm trang nói: “Ta bảo đảm lời ta nói chính là lời thật, ta tuyệt đối không chán ghét cái đuôi của người.”

“Vậy... người có nguyện ý thích ta không?” Hần thật cẩn thận hỏi, sợ lại nghe được câu trả lời phủ định của cô.

Bạch Tửu trầm mặc một giây, ngữ khí quái dị nói: “Đại khái có thể... thử một lần.”

Đáp án này chính là ba phải cái nào cũng được.

Nhưng đối với hần, câu này so với câu ‘không muốn’ thì khá hơn nhiều, khoe môi hần khẽ nhếch, khoe mắt cong cong, lại ấn gáy cô, kéo cả người cô vào trong ngực mình, “Chúng ta tiếp tục ở chung lâu một chút, người sẽ liền thích ta nhiều hơn một chút. Cái này tặng cho người.”

Bạch Tửu bị bắt dựa vào trong ngực hần, tầm mắt cô khẽ dời, liền thấy trong tay hần chính là một mảnh vẩy cá màu đỏ. Hần nói: “Cho dù chúng ta cách xa đến đâu, chỉ cần người cầm cái này nói chuyện, ta cũng có thể nghe được giọng người.”

Hần đặt mảnh vẩy cá này vào lòng bàn tay cô.

Bạch Tửu nhìn vẩy cá đỏ đến phát sáng trong lòng bàn tay mình, cảm nhận được nhiệt độ hơi lạnh của nó, ánh mắt cô lại không tự chủ nhìn về phía miệng vết thương trên đuôi cá màu đỏ của hần kia, ngón tay co lại, chậm rãi nắm chặt miếng vẩy cá.

Cô đã rơi vào phiền phức ngập trời.

Bạch Tửu vô cùng khẳng định điểm này. Tiểu cá chép đánh cũng đánh không được, mắng lại không nổi mắng, cô trốn tránh hần, không đi gặp hần, hần còn chơi tự mình hại mình, nhất quyết phải khiến cô mềm lòng mới chịu.

Trên quảng trường Thái Cực, nhìn chiếc vẩy màu đỏ trong tay, Bạch Tửu cảm thấy đau đầu sâu sắc. Có cảm tình với hần sao? Đương nhiên là có, giống như nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi luôn bị nam giới chín chắn thành thực hấp dẫn, nữ giới thành thực đã sống không biết bao nhiêu năm như Bạch Tửu cũng sẽ bị chàng trai trẻ tuổi đơn thuần hấp dẫn. Hần rút vẩy thì không rên một tiếng liền rút, thoạt nhìn một chút cũng không đau, nhưng cô lại chỉ nhìn cũng cảm thấy đau đớn.

“Tiểu Tửu!” Khương Đường sức sống tràn đầy chạy tới.

Bạch Tửu bỏ vẩy cá trong tay vào túi tiền cạnh người, cô quay đầu lại nhìn về phía Khương Đường, cười một tiếng, “Tiểu Đường.”

“Cô tới sớm thật.” Khương Đường đi tới bên cạnh Bạch Tửu. Nàng ấy nhìn hai quảng thâm mắt của Bạch Tửu, hoài nghi cô lại mất ngủ rồi.

Bạch Tửu thật sự mất ngủ, bởi vừa nhắm mắt lại, trước mắt cô sẽ liền hiện ra ‘con cá’ kia. Cô cười nói: “Ta luôn ngủ sớm, dậy cũng sớm, nghĩ không có chuyện gì làm nên tới đây trước thôi.”

“VẬY Ờ.” Khương Đường an tĩnh một giây, lại hỏi: “Tiểu Tửu, tỷ thí hôm nay cô có muốn thắng không?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Tuy rằng ta không coi trọng việc ai thua ai thắng, nhưng nếu Tiểu Tửu cô muốn thắng, ta có thể...” Khương Đường còn chưa nói xong, ý trong đó cũng đã rất rõ ràng.

Bạch Tửu dĩ nhiên muốn thắng, chỉ là ngay cả pháp thuật đơn giản nhất cô cũng không dùng được, cho dù Khương Đường có cố ý nương tay, thì cô cũng vẫn không thể biến ra pháp thuật. Nhưng điều này cũng không hề cản trở cô bị cảm động một phen, cô vỗ vỗ vai Khương Đường, “Cố hết sức là được, đừng nghĩ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Bạn trai của tôi không phải là người (30)

Bạch Tửu thầm nhủ không thể để Cố Trường Tinh biết cô không thể sử dụng pháp thuật, có lẽ đến lúc đó cô phải giả bệnh té xỉu. Cẩn thận ngẫm lại, cô cũng không có cách gì tốt hơn.

Để có thể thuận lợi hy sinh chính mình, Bạch Tửu không thể không trầm tư suy nghĩ, chuyện này ngẫm thế nào cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Cố Trường Tinh yêu cầu tiến hành tỷ thí vào giờ Ty ở quảng trường Thái Cực, giờ Ty đại khái là 9 giờ sáng. Bạch Tửu áng chừng sơ qua một chút, cô đến đó trước ít nhất khoảng một giờ, mà Khương Đường thì tới trước mười phút, về phần Cố Trường Tinh, hẳn phải đúng giờ mới có mặt.

Giờ Ty, nam nhân bạch y thanh lãnh bỗng nhiên xuất hiện trên trung tâm quảng trường Thái Cực, hẳn vẫn luôn tạo cho người ta cảm giác cách biệt với đời, tựa như muốn mọc cánh thành tiên.

Khương Đường bĩu môi, biết đi chuyển tức thời thì ghé gớm lắm sao? Chờ về sau cô tu luyện tốt, cô cũng có thể tới vô ảnh đi vô tung như vậy.

Bạch Tửu nhìn sắc mặt Khương Đường liền biết trong lòng Khương Đường không phải đang nói lời tốt đẹp gì cả, chẳng qua Bạch Tửu cũng không nhìn chăm chăm Cố Trường Tinh, mà nhìn về phía người bên cạnh Cố Trường Tinh, khóe môi cô nhếch lên, trong mắt hàm chứa ý cười uyển chuyển, mình điểm mê người.

Thần sắc Hách Liên Thu Mục cứng lại, hơi quay mặt đi, giấu đi chút hoảng loạn để lộ nơi đáy mắt.

Bạch Tửu thu hồi ánh mắt, ý cười trên mặt chưa giảm.

Giọng nói không có nửa phần dao động của Cố Trường Tinh vang lên, “Đã đến giờ.”

“VẬY...” Khương Đường hỏi: “Là ta thí trước, hay Tiểu Tửu thí trước đây?”

Cố Trường Tinh bình thản nói: “Cùng nhau thí.”

Hắn thật sự không muốn lãng phí chút thời gian nào.

Khương Đường và Bạch Tửu nhìn nhau một cái, hai người đều không có dị nghị, từng người các cô bước ra một bước, đồng thời vươn tay, trong miệng hô: “Thủy hoa phụng lai!”

Nói thật, chú ngữ này đọc ra còn có vẻ rất tự kỷ.

Đầu ngón tay Khương Đường lập tức ngưng kết một dòng nước nhỏ, uốn lượn xoay chuyển giữa không trung, không một giọt nào rơi xuống.

Lại nhìn Bạch Tửu bên này, không khí an tĩnh, cái gì cũng không phát sinh.

Bạch Tửu cảm thấy càng thêm thẹn thùng.

“Tiểu Tửu?” Khương Đường lo lắng gọi một tiếng, ở trong mắt nàng, Bạch Tửu luôn hoàn mỹ, chuyện gì cũng có thể làm tốt được, vì thể hiện tại thấy bên Bạch Tửu cái gì cũng chưa phát sinh, Khương Đường liền cảm thấy có chút lo lắng.

Cố Trường Tinh và Hách Liên Thu Mục đều nhìn về phía Bạch Tửu.

Bạch Tửu chậm rãi buông tay xuống, làm bộ làm tịch ho khan hai tiếng.

Khương Đường buông tay xuống, vội hướng nói với Cố Trường Tinh: “Tiểu Tửu nhất định là do thân thể còn chưa khỏe nên mới thất bại, Cố Trường Tinh, ngươi lại cho Tiểu Tửu thêm một chút thời gian đi!”

Bạch Tửu càng thêm cảm thấy Khương Đường là áo bông nhỏ tri kỷ của mình.

Hách Liên Thu Mục cũng nhìn về phía Cố Trường Tinh, chờ Cố Trường Tinh quyết định.

Cố Trường Tinh chưa nói, tầm mắt hắn rơi về phía một đỉnh núi.

Hách Liên Thu Mục cũng như nhận ra cái gì, giữa mày hắn nhíu lại, cùng Cố Trường Tinh nhìn về phía kia.

Dần dần, Khương Đường cũng nhận ra có điểm khác lạ, nàng mơ hồ nghe được âm thanh gì đó, hơn nữa âm thanh này còn càng ngày càng gần, càng ngày càng gần hơn...

Bỗng nhiên, một tiếng “Ầm” cực lớn truyền đến, thỉnh thoảng thấy được chính là một màn nước từ ngọn núi nơi xa kia bay đến đây, giống như mây đen che phủ, màn nước đã giăng kín khắp không trung.

Bạch Tửu cũng vì cảnh tượng đồ sộ này mà ngây ngốc, cô không khỏi cảm thán một câu: “Điều bộ này, chính là ‘thủy mạn Kim Sơn’ (nước phủ khắp Kim Sơn) trong Bạch Xà truyện nha.”

Nhưng nhìn trạng thái nước tràn tới kia, dường như bọn họ sắp biến thành người bị nhấn chìm!

Bạch Tửu nuốt một ngụm nước miếng, lui về phía sau một bước. Khi nước kia ầm ầm mà đến, một người kéo cô ra phía sau mình, cùng lúc đó, người này nâng một tay khác lên, kết giới vô hình ngăn màn nước ở bên ngoài nó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tạc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Bạn trai của tôi không phải là người (31)

Bạch Tửu quay đầu lại nhìn, cách đó không xa chính là Cố Trường Tinh bảo vệ Khương Đường ở phía sau, hắn cũng đang nâng một bàn tay, gia cố kết giới phòng hộ Tiên tông này.

Toàn bộ Tiên tông đều bị dòng nước bao bọc, ngay cả không trung cũng bị che khuất, khắp nơi đều là nước, cô chợt có ảo giác như mình đang ở trong thế giới dưới nước vậy.

Tầm mắt Bạch Tửu rốt cuộc dừng trên người nam nhân đang che phía trước mình, nam nhân đang bảo vệ phía trước cô cũng mặc bạch y điển hình của Tiên tông, sừng mặt hắn mang đường nét cứng rắn lạnh lùng, rất có khí thế một người giữ ai, vạn kẻ khó vào. Khi rũ mắt nhìn cô, hắn hỏi: “Không sao chứ?”

“Ta không sao, đa tạ Hách Liên tông quân.” Bạch Tửu rút bàn tay bị hắn bắt lấy ra, cô lại lui về phía sau hai bước, duy trì với hắn một khoảng cách khá xa.

“Đây là sao vậy?” Đệ tử Tiên tông đều chạy tới, về mặt kinh hãi mờ mịt nhìn cảnh tượng xung quanh.

“Quá hoành tráng.” Bạch Tửu nhìn màn nước bao vây bên ngoài kết giới, cảm thán tự đáy lòng: “Cũng không biết là ai có thể sử dụng thuật pháp lớn như vậy.”

Từ những tri thức cô tích lũy mà đánh giá, có thể triệu tới lượng nước lớn như vậy, đạo hạnh kia nhất định không tầm thường.

Bạch Tửu suy nghĩ không biết có phải Tiên tông có vị thiên tài kín tiếng nào cô không biết hay không, trong giây lát ý thức được mấy luồng ánh mắt đều tập trung trên người mình, cô ngược mắt nhìn lại, không chỉ có Cố Trường Tinh và Hách Liên Thu Mục, ngay cả Khương Đường cũng dùng biểu cảm bất ngờ nhìn chằm chằm cô.

“Cái gì thế...” Bạch Tửu yếu ớt vươn ngón tay ra chỉ màn nước bên ngoài, “Các ngươi sẽ không cho rằng đây là ta làm đấy chứ?”

Hách Liên Thu Mục ánh mắt phức tạp nói: “Một chú pháp gọi nước nho nhỏ, lại có thể tạo thành hiệu quả lớn như vậy. Bạch cô nương, cô quả nhiên là kỳ tài tu luyện trăm ngàn năm khó gặp.”

Lời này thông qua lỗ tai Bạch Tửu, liền thành “Ngươi quả thật là người được định trước sẽ phải hy sinh vì thiên hạ.”

Tuy quá trình phát triển chuyện này vượt ra ngoài dự kiến của Bạch Tửu, nhưng kết quả này chính là điều cô vẫn chờ mong, vì thế, Bạch Tửu khiêm tốn

nói: “Hách Liên tổng quản quá khen, kỳ thật ta cũng không biết... Đây là có chuyện gì.”

Đây là lời nói thật.

“Tiểu Tửu, cô quả thật quá quá quá quá lợi hại!” Khương Đường kinh hãi chạy tới nắm lấy tay Bạch Tửu, “So với mấy giọt nước của ta, cô có thể gọi ra nhiều nước như vậy, đến mức có thể nhấn chìm cả nơi này, cô quả thật quá lợi hại!”

So với thuật gọi nước của Bạch Tửu, một chút hiệu quả pháp thuật kia của Khương Đường xác thực không đáng là gì.

Bạch Tửu hết sức chột dạ, cô nhận cơ hội chúi chúi đầu mỡ lên đôi tay nhỏ của Khương Đường, khi nhìn về phía Cố Trường Tinh lại tỏ vẻ ngượng ngùng nói: “Đám nước này ... ta nghĩ hẳn ta không có cách gì khiến nó trở về được.”

Đừng nói khiến đám nước này biến mất, cô ngay cả làm thế nào gọi chúng tới đây cũng còn chưa rõ ràng.

Cố Trường Tinh không nhanh không chậm nói: “Người thi thuật.”

Hách Liên Thu Mục giải thích, “Chỉ cần người thi thuật dừng lại, liền có thể giải quyết thuật pháp.”

“Thật xin lỗi, ta cũng không biết làm thế nào để dừng.” Cô thậm chí còn chưa từng nghĩ mình có thể thành công.

Hách Liên Thu Mục nhìn Cố Trường Tinh, Cố Trường Tinh gật đầu, lúc này Hách Liên Thu Mục mới nhìn về phía Bạch Tửu, “Bạch cô nương, đắc tội.”

Bạch Tửu còn không chưa kịp phản ứng lại, liền thấy ngón tay Hách Liên Thu Mục điểm nhẹ giữa trán cô. Trong nháy mắt, cô liền nhắm mắt lại mất đi ý thức.

Hách Liên Thu Mục đỡ được thân mình Bạch Tửu sắp ngã xuống, lại nhìn ra bên ngoài, dòng nước đang dần dần rút lui, ánh mặt trời một lần nữa chiếu xuống, xua tan lạnh lẽo vừa rồi.

“Tiểu Tửu!” Khương Đường nhìn về phía Hách Liên Thu Mục, sốt ruột hỏi: “Người làm gì cô ấy vậy!?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 201: Bạn trai của tôi không phải là người (32)

“Chỉ là khiến cô ấy ngủ một giấc mà thôi, Khương cô nương không cần lo lắng.” Hách Liên Thu Mục ôm Bạch Tửu nhẹ nhàng nói: “Bạch cô nương ngủ rồi, thuật pháp sẽ tự nhiên được giải, thân thể cô ấy sẽ không có gì đáng ngại.”

Nghe vậy, lúc này Khương Đường mới yên tâm.

Chuyện đệ tử mới nhập môn do Tông chủ tự mình đưa về chỉ dùng một pháp thuật nhỏ đã có thể gọi tới màn nước khổng lồ che trời lấp đất trong nháy mắt liền truyền rộng trong Tiên tông, không ít người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, người có thể khiến Tông chủ rời núi mang về đây, quả nhiên phải có kỳ tài.

Trong lúc người khác đều đang thảo luận Bạch Tửu là thiên tài, “nguy thiên tài” Bạch Tửu này lại đang nghiên cứu một mảnh vảy cá trong tay. Cô lại không phải vai chính, đương nhiên không có khả năng đột nhiên xuất hiện giả thiết bàn tay vàng. Rõ ràng lúc trước cô khổ luyện nhiều lần cũng không có một chút phản ứng, sao lần này có thể đột nhiên có hiệu quả lớn như vậy?

Nghĩ thế nào, cô cũng đều cảm thấy là do miếng vảy cá này cho cô thêm thuộc tính gì đó. Sau khi tỉnh lại, cô có nghĩ tới việc tìm cá chép nhỏ trong hồ sen hỏi một chút xem chuyện là thế nào, nhưng trong chớp mắt khi cô vừa tỉnh lại, cô đã bị Khương Đường kéo đi gặp Cố Trường Tinh.

Trong đại điện khí phái, Cố Trường Tinh đứng trên bậc thang, bên cạnh hẳn vẫn là Hách Liên Thu Mục. Giờ phút này, Cố Trường Tinh nhìn hai người Bạch Tửu và Khương Đường mà nói: “Có nhiệm vụ.”

“Là nhiệm vụ gì?” Khương Đường hứng thú bừng bừng.

“Đi Giang Nam, huyện Trạch Dương.”

Khương Đường nhìn về phía Bạch Tửu, vì huyện Trạch Dương chính là quê nhà của cô. Bạch Tửu hỏi: “Vì sao phải đi huyện Trạch Dương?”

“Tìm một vật.”

Khương Đường nghe mà mắt hết kiên nhẫn, “Người không thể nói rõ hết trong một lần được à?”

Cố Trường Tinh không nói.

Hách Liên Thu Mục không nhịn được cười cười, đứng ra nói: “Các ngươi phải đến huyện Trạch Dương tìm kiếm một thứ, theo di ngôn Tông chủ tiền nhiệm lưu lại, ở huyện Trạch Dương này cất giấu một loại vật phẩm, nếu như ma chủ sống lại, có lẽ có thể dùng vật đó để ngăn cản dã tâm xâm chiếm nhân gian này.”

Bạch Tửu hỏi: “Đó là thứ gì?”

“Không biết.” Hách Liên Thu Mục lắc đầu, “Ngoại trừ tiền nhiệm Tông chủ, không một ai biết vật phẩm kia rốt cuộc là thứ gì.”

Khương Đường bất mãn, “Ngay cả đồ vật là gì cũng không biết mà đã bắt chúng ta đi tìm, sao các người không đi tìm đi?”

Hách Liên Thu Mục nói: “Theo lời Tông chủ tiền nhiệm nói, chỉ có người mang trên mình dấu hiệu Trọng Minh Điều mới có khả năng tìm được.”

Bạch Tửu cười, “Nói như vậy, tiền nhiệm Tông chủ còn có thể biết trước tương lai sao?”

“Tiền nhiệm Tông chủ là người có đạo hạnh cao thâm nhất trong trăm ngàn năm qua.”

“Vậy không phải vẫn là người à?”

Hách Liên Thu Mục không còn lời gì để nói.

Khương Đường nhìn Bạch Tửu, lại nhìn sang Hách Liên Thu Mục, “Các người cứ như vậy yên tâm để hai người chúng ta đi tìm đồ quan trọng vậy sao? Vạn nhất chúng ta gặp nguy hiểm thì biết làm sao bây giờ?”

“Không sao.” Lúc này người nói chuyện chính là Cố Trường Tinh, hần lãnh đạm nói: “Nàng ta lợi hại, có thể bảo vệ ngươi.”

“Nàng ta” này, không thể nghi ngờ chính là nói đến Bạch Tửu.

Áp lực của Bạch Tửu có chút lớn.

Cuối cùng chuyện vẫn ổn định như vậy, Bạch Tửu và Khương Đường sáng sớm hôm sau liền xuất phát. Trước khi đi, Bạch Tửu vẫn quyết định đi từ biệt cá chép nhỏ.

Vào đêm, cô mang theo thức ăn đi tới hồ sen, ngoài dự đoán chính là, lần này cá chép nhỏ không ngoan ngoãn ở trong ao chờ cô, mà ra khỏi mặt nước, nằm lên trên bờ. Cô cho rằng hần lại muốn tự ngược, vội vã chạy tới, lại thấy hần chỉ là đang mở tay nằm trên mặt đất, cái đuôi cũng duỗi thẳng tắp, thân mình bất động nhắm mắt nằm trên mặt đất hít sâu. Cô nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó lại có nghi vấn.

“Đây là người đang làm gì vậy?”

“Vợ...” Hần mở mắt ra, thấy là Bạch Tửu liền lộ vẻ vui sướng, nhưng hần vẫn nằm bất động, thật không giống trạng thái vừa thấy cô liền hân không thể dính trên người cô lúc trước. Hần chỉ vui vẻ nói: “Trong sách nói hấp thu linh khí nhật nguyệt có thể tăng trường tu vi, ta hóa thân thành người sớm một ngày, là có thể sớm một ngày cùng ngươi làm việc vui vẻ của nam nữ.”

Sắc mặt Bạch Tửu cực kỳ vi diệu, hóa ra không phải hần ở đây phơi cá khô à.

Đôi mắt đào hoa của hần chứa phong tình vạn chủng, vỗ vỗ mặt đất bên cạnh, hần nói với giọng mời chào: “Vợ à, mau tới đây.”

Lại nữa rồi...

Cái giọng điệu như đón khách* đó. (*ý là đón khách vào lầu xanh:)))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Bạn trai của tôi không phải là người (33)

Bạch Tửu tự nhận là đã quen với sự không đành lòng của hần, vì thế cô nói cho chính mình phải bình tĩnh lại. Ngồi xuống bên cạnh hần, cô đặt ăn đồ vật trên mặt đất, tiếp theo nhìn hồ sen nhuộm ánh trắng trong bóng đêm kia, nói: “Ngày mai ta phải rời khỏi Tiên tông một thời gian.”

Hần “Ồ” một tiếng, cảm xúc không mấy dao động mà nói: “Ta đi cùng ngươi.”

“Đừng nói giỡn.” Bạch Tử quay đầu cười nhìn hắn, “Ta đâu có cách nào mang ngươi cùng đi được.”

Hắn không nói một lời ngồi dậy từ trên mặt đất, bắt được tay cô, rất có loại khí thế ngươi không dẫn ta đi cùng, ta cũng muốn đi theo ngươi.

Bạch Tử xoa đỉnh đầu hắn, rất có kiên nhẫn nói: “Ta chỉ rời đi một thời gian mà thôi, chờ chuyện của ta làm xong, ta sẽ lập tức trở về. Ngươi ở lại nơi này chờ ta.”

“Ta không thích cảm giác ở tại chỗ chờ đợi.” Đôi mắt hắn buông xuống, cả người đều chìm trong một loại áp suất thấp không tên.

Bạch Tử không thể không tiếp tục nói mấy lời hay, “Ta bảo đảm, chờ ta trở lại, ta sẽ mang thật nhiều đồ ăn ngon cho ngươi, hơn nữa ta cũng hy vọng lúc ta trở về sẽ có thể thấy ngươi đã biến đuôi cá thành hai chân.”

Lời này là giả.

Xét thấy hắn muốn biến ra hai chân để làm chuyện không tốt, cô vẫn không hy vọng hắn thành công biến thân nhanh như vậy.

Nhưng lời này hắn thích nghe nha. Như Bạch Tử đã dự liệu, đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia của hắn dần có ý cười. Hắn bắt lấy tay cô áp lên mặt mình cọ cọ, híp mắt nói: “Vậy chờ ta có hai chân, ta liền đi tìm ngươi.”

Nơi này linh lực thiếu thốn, nếu hắn muốn tu luyện ra hai chân, vậy ít ra cũng phải mất vài chục năm.

Bạch Tử mỉm cười, “Vậy đã nói rồi đó, khi ta không ở đây, ngươi phải cẩn thận bảo vệ mình, nhớ kỹ lời ta, đừng hóa thành hình người trước mặt những người khác.”

“Được.” Hắn gật gật đầu, hết sức nghiêm túc.

Lúc này Bạch Tử mới cảm thấy tảng đá trong lòng tạm thời được hạ xuống. Lúc cô chuẩn bị rời khỏi, hắn lôi kéo tay cô hết sức đáng thương hỏi: “Ngươi sẽ nhớ ta chứ?”

Sau một lúc lâu trầm mặc, Bạch Tử ghen ra một chữ, “Sẽ.”

Lúc này hắn mới vui sướng nở nụ cười.

Kỳ thật Bạch Tử vẫn không yên tâm để một mình hắn ở lại hồ sen. Dựa theo tính tình đơn thuần này của hắn, nếu hắn bị những người khác phát hiện, lại bị người Tiên tông bắt lấy thì làm sao bây giờ?

Cách Tiên tông càng xa, nỗi lo lắng của cô lại càng nghiêm trọng, ngay cả Khương Đường vốn vô tư cũng nhìn ra Bạch Tử thất thần.

Bước trên đường phố người đến người đi, Khương Đường quan tâm hỏi: “Tiểu Tử, cảm xúc của cô dường như có chút không ổn, đã xảy ra chuyện gì không tốt sao?”

“Không phải.” Bạch Tử cười, “Chỉ là ta sắp tới nhà, cận hương tình khiếp* mà thôi.” (*cảm giác bồn chồn lo âu khó hiểu khi đi xa lâu ngày trở về quê hương)

Vài phút trước các cô còn ở Vĩnh Tịch Sơn, hiện tại đã tới huyện Trạch Dương rồi, ít nhiều vẫn là nhờ pháp trận truyền tống Cố Trường Tinh. Vì thế Khương Đường còn oán giận rõ ràng có thể trong nháy mắt đi được ngàn dặm, sao lúc trước Cố Trường Tinh lại cố tình dẫn theo nàng đi từng bước một lên Vĩnh Tịch Sơn, nàng hết sức bất mãn với điều này.

Bạch Tử thì lại cười cười, Cố Trường Tinh làm như vậy chính là vì cảm thấy “hành hạ” Khương Đường rất thú vị đó.

Khương Đường nói với giọng không thể tưởng tượng nổi: “Không nghĩ tới đồ chúng ta cần tìm lại ở ngay quê nhà của cô, cô cũng có thể thuận tiện thăm người nhà mình, thật tốt.”

Khương Đường vẫn luôn cùng bà nội mình sống nương tựa lẫn nhau, sau khi bà nội nàng ấy qua đời, nàng liền cùng Cố Trường Tinh tới Tiên tông, bởi vậy ở thế tục này cũng không có ai khiến nàng lưu luyến.

Bạch Tử hào phóng nói: “Thời gian này cô liền ở lại nhà ta đi, chúng ta cùng nhau thương lượng đồ vật kia nên tìm như thế nào.”

Khương Đường mỉm cười ngọt ngào nói: “Được nha.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh Nữ Xứng: Nữ Thần Quốc Dân, Soái Tặc Thiên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.